

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man in a dark pinstripe suit, white shirt, and yellow patterned tie is shown from the chest up. The background is a city skyline at night with blue and purple tones. The title 'WORTH EVERY Game' is overlaid in large, glowing yellow letters. A small pink flower emoji is placed to the left of the 'W' in 'WORTH'.

 WORTH
EVERY
Game

HAWKSTON BILLIONAIRES

RAE RYDER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

WORTH EVERY *Game*

HAWKSTON BILLIONAIRES
RAE RYDER

Her Oyuna Değer

Hawkston Milyarderlerinin İkinci Kitabı Copyright

© 2024 by Rae Ryder

RAE RYDER'in bu eserin yazarı olarak tanınma hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez veya bir erişim sisteminde saklanamaz veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

PB ISBN: 978-1-915286-05-5

www.raeryder.com

GetCovers Editörü

tarafından hazırlanmıştır:

Sarah Baker

En iyi arkadaşının erkek kardeşiyle yatıp kalkmak isteyen ya da bunu hayal eden herkes için.
Lütfen, şımartın.

Author's Note

Lütfen bu kitabın İngiliz İngilizcesi ile yazıldığını ve uygun olan yerlerde İngiliz yazım ve kelime varyasyonlarını içereceğini unutmayın.

Kaldırımlar, asansörler, tüpler (metro/metroda olduğu gibi), botlar (arabanın), Z yerine çok sayıda S ve beklemediğiniz yerlerde fazladan bir U bulacaksınız. Bazen A yerine E de kullanılıyor.

Son olarak, Bay ve Bayan 'siz görünür.

Tetikleyici uyarılar www.raeryder.com/content-warnings .adresindeki web sitemde bulunabilir

Bu kitap olgun içeriklidir ve 18 yaşından büyükler için hazırlanmıştır.

Contents

- [1. JACK](#)
- [2. ELLY](#)
- [3. JACK](#)
- [4. ELLY](#)
- [5. ELLY](#)
- [6. JACK](#)
- [7. JACK](#)
- [8. ELLY](#)
- [9. ELLY](#)
- [10. JACK](#)
- [11. ELLY](#)
- [12. JACK](#)
- [13. ELLY](#)
- [14. ELLY](#)
- [15. JACK](#)
- [16. ELLY](#)
- [17. ELLY](#)

18. JACK

19. ELLY

20. JACK

21. ELLY

22. JACK

23. ELLY

24. ELLY

25. ELLY

26. JACK

27. ELLY

28. JACK

29. JACK

30. ELLY

31. JACK

32. ELLY

33. ELLY

34. JACK

35. ELLY

36. JACK

37. ELLY

38. JACK

39. ELLY

40. JACK

41. ELLY

42. JACK

43. EPİLOG

Daha Fazla Jack ve Elly İster
misiniz? Her Riske Değer

Sonsöz

RAE İLE İLETİŞİMDE KALIN

Teşekkür

JACK

"D Addy bana ilk midillimi altı yaşımdayken almıştı."

Bir esnemeyi bastırıyorum. Lydia'nın son on dakikadır çocukluk ailesinin evcil hayvanlarını sayıklamasından mı, yoksa Çünkü bu hafta üç farklı kadınla çıktığım üçüncü randevu ve diğer geceleri gece yarısına kadar çalışarak geçirdim.

Önümdeki kadına odaklanıyorum. Çok seksi. *Hem de çok*. Uzun siyah saçlar, siyah gözler. Mayo modeli gibi bir vücut. Üstünde uyuyakalacağımı düşünmesem onu becermeye hevesli olurdum. Evcil hayvan sohbeti, ünlü müşterilerini listelediği zamandan bile daha kötü. Hangi aktör ya da aktris için halkla ilişkiler yaptığı umurumda bile değil ve zaten çok uzun zamandır onun sohbetine ilgi gösteriyormuş gibi yapıyorum.

Muhtemelen sıkı çalış, sıkı oyna olayı artık benim için işe yaramıyor. Ya öyle ya da inanılmaz sıkıcı.

Viski bardağımı boşaltıyorum, zihnimin işe geri dönmesine izin veriyorum, kalabalık barın sesleri ve Lydia'nın sesi arka planda kaybolurken gözlerim kamaşıyor. Butik otel şirketimi kurumsal dev Hawkston Hotels'e satalı altı ay oldu ve bu çılgın bir yolculuktu. Yönetim kurulunda bir koltuk ve büyük bir hisse katkısıyla, değerimi kanıtlamak için canımı dişime takarak çalışıyorum. Bu çok yorucu.

Cebimdeki telefonum çalışıyor. Kız kardeşimin adının yanıp söndüğünü görmek için kaydırdım.

Kate neden şimdi beni arıyor? Asla aramaz, özellikle de Cuma gecesi. Endişe içimi kemiriyor. Babamız sekiz yıl önce öldüğünden beri

Bir şeye ihtiyacı olduğunda aradığı kişi, ki ona karşı dürüst olmak gerekirse, nadirdir.

Belki bir popo aramasıdır. Eğer ciddiye, geri arayacaktır.

Bakışlarım masanın altına sakladığım telefon ekranı ile Lydia arasında gidip geliyor. Gözleri parlıyor, daha hızlı ve daha yüksek sesle konuşuyor, sanki tüm dikkatimin kendisinde olmadığını biliyor ve bunu bir an önce geri kazanmak istiyor. Belki de bu gece biriyle yatmak istiyordum. Önce bir yerde kahve içebilirim.

Aramayı reddediyorum ve telefonu cebime geri koyuyorum. Tekrar çalıyor. *Kate*.

Yirmi saniye içinde iki kez mi? Bu hiç iyi değil.

Bir parmağımı kaldırıyorum ve Lydia gençliğinde kazandığı rozetlerle ilgili konuşmasını yarıda kesiyor. Telefonumu ona gösterdim. "Kız kardeşim arıyor. Buna bakmam gerek."

Masadan kalkıyorum, uzaklaşırken aramayı kabul ediyorum. "Sorun nedir? Neye ihtiyacın var?" Kate'in bir şey söylemesine fırsat vermeden soruyorum.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. "Eve yeni geldim ve mutfak baloncuklarla dolu. Bulaşık makinesi patlıyor. Buraya gelip bana yardım edebilir misin? Korkunç bir ses çıkarıyor."

Beni baloncuklar için mi arıyor? "Tesisatçı çağırdın mı?"

"Tabii ki aradım. Birkaçını denedim ama hiçbirisi gelemeydi, gelebilecek olan da iki saatten önce gelemeydi. Her yer köpük içinde. Yarışmacıların balçık içinde debelendiği o berbat yarışma programlarından biri gibi burası."

Kulağa korkunç geliyor. İçgüdülerim onun yardımına koşmak istiyor ama bunu yapmakta tamamen özgür değilim. Masaya baktığımda Lydia'nın bana baktığını görüyorum, dudaklarında nazlı bir gülümseme var. *Cezbedici*.

Dikkatimi tekrar Kate'e vermeye zorluyorum. "Nico nerede?" Artık kız kardeşim ve en iyi arkadaşım çıktıklarına göre, belki de kurtarıcı o olabilir.

"Bu hafta sonu Paris'te." *Lanet* olsun. "Lütfen Jack. Senin dairen. Elly yakında eve gelecek ve evin ne halde olduğunu bilmesini istemiyorum."

Kate'in tuhaf ev arkadaşından bahsedince canlandım. Ama Elly'nin bu senaryoda ne kadar yardımcı olacağından emin değilim. "Neden onun bilmesini istemiyorsun?"

"Çünkü," diye söze başladı Kate, sesinde tereddüt vardı, "sanırım o yaptı. Bulaşık makinesi tabletimiz kalmadı, o yüzden bulaşık makinesini

"Dışarı çıkmadan önce bulaşık deterjanı içmiş." "Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum, değil mi? Bulaşık deterjanı bulaşıkları da temizlediği için mi? Bu tamamen aptalca değil-"

"Sadece biraz aptalca."

Kate susuyor. "Bulaşık makinesini bozarsa rezil olur ve tamir ettirecek parası da olmaz. Lütfen, Jack. Hepsini tek başıma yapamam ve sen de tesisatta bir arıza olup olmadığını kontrol etmelisin."

En iyi arkadaşı mutfağı mahvettiğini bilmenin utancından kurtarmak isteyen Kate'e ve onun kocaman yüreğine lanet olsun. Eğer Elly bulaşık makinesini bozduysa, sonuçlarına katlanmalıdır. Yoksa bir daha yapmayacağını nasıl bilecek? Ama Kate'i bundan vazgeçirmeye çalışmanın bir anlamı yok. Kız kardeşimi çok iyi tanıyorum.

Parmağını şampanya kadehinin kenarında gezdiren Lydia'ya dönüp bakıyorum. Gerçekten muhteşem biri ama çok yorgunum ve bir orgazmdan sonra onun üzerinde bayılmak istemem. Bulaşık makinesini tamir ederken bayılmam, randevumun içinde bayılmamdan iyidir.

"Tamam. Geliyorum. Bana on beş dakika verin." "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim-"

Telefonu kapattım ve masaya geri döndüm. Lydia bana seksi bir gülümseme ile '*hadi sevişelim*' diye bağıyor. Biraz pişmanlıkla birlikte suçluluk duygusu sardı beni. Bu gece bir oral sekse minnettar olurdum. Bunun için uyanık kalabilirdim.

"Çok özür dilerim ama bir işim çıktı. Kız kardeşimin dairesine gitmem gerekiyor. Acil bir durum var."

Lydia'nın gülümsemesi buharlaşıyor ve yerini hoşnutsuz bir surat asmaya bırakıyor. "Ev sahibini arayamaz mı?"

"Ev sahibi benim."

"Oh." Hayal kırıklığı sesinde çınıyor ve tamamen kederli görünüyor. Onu tamamen ezmek istemiyorum; bu hafta daha sonra seks yapmak isteyebilirim ve büyük olasılıkla bu kadını becermek onunla konuşmaktan daha ilginç olacak.

Özür dileyen bir gülümseme sunuyorum. "Bunu telafi edeceğim."

"Yarın akşam," diye ağzından geçiriyor, o kadar hevesli *ki neredeyse* itici geliyor. "Arkadaşım bir parti veriyor-"

"Elbette. Seve seve. Ayrıntıları bana gönder," diye otomatik pilotta yanıt veriyorum ve eğilip onu yanağından öpüyorum. "Bu randevuya devam etmeyi gerçekten istiyorum." *Sayılır.*

Çıkarken hesabı ödüyorum. Lydia hayalimdeki kadın olmayabilir ama içkilerimi onun ısmarlamasına izin vermeyeceğim.

Kırk beş dakika sonra Kate'in mutfağında duruyorum, kollarımı sıvamışım, alnımdan ter damlıyor.

"Başardık," diye düşünüyor Kate, keyifle temiz mutfağa bakarken. Görünürde tek bir kabarcık yok ve bulaşık makinesi mutlu bir şekilde mırıldanıyor. "Yeni gibi oldu."

"Yeni mi? Buranın tamamen elden geçirilmesi gerek." Duvarlardaki dökülen boyalara ve odanın köşesindeki tavandaki nemli lekeye bakıyorum. Kate, Elly'yle burada yaşamayı sevdiklerini ısrarla belirtmeseydi, ikisini de altı ay önce evden çıkarmıştım. Şu anki haliyle, burayı yerle bir etmeden önce kira kontratlarının bitmesine izin veriyorum. "Yakında bina inceleme raporları gelecek. Eminim endişelenmeniz gereken tek şey arızalı bulaşık makinesi değildir."

Kate *hmms*. "Hiç bu kadar temiz olmamıştı. Buraya taşınmalısın." Bir kahkaha attım. "Hayır. Sen ve Elly bir çift domuzsunuz."

Yüz ifadesi samimileşmeden önce sahte bir öfkeyle soluk soluğa kalıyor. "Teşekkür ederim. Cuma gecesi olduğunu biliyorum ve muhtemelen daha iyi bir şeyler planlamışsındır."

"Hayır. Bu hafta sonu planım yok." Akşamımı mahvettiği için endişelenmesini istemiyorum. "Ayrıca, burada seninle olmak hoşuma gidiyor." Onu kucaklamak için çekiyorum ve o da kollarını belime doluyor.

Beni bırakıp geri çekiliyor ve ikimize de çay yapmak için çaydanlığa yöneliyor. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldık ve tek ses sızdıran musluktan lavaboya akan suyun durmaksızın damlamasıydı. *Bu dairedaki her şey dağılıyor mu?*

Gürültüyü duymazdan gelmeye çalışıyorum ve ucuz formika kaplı masaya oturuyorum. Kate, "Seninle konuşmak istediğim başka bir şey daha var," dediğinde sırtı bana dönüktü.

Omurgamdan aşağı bir şüphe zıplaması iniyor. "Öyle mi?"

Çay fincanlarımızı masaya koyuyor ve karşımdaki sandalyeye oturuyor. "Elly'den Nico'nun sürpriz doğum günü partisinde şarkı söylemesini isteyeceğim. Ne dersin?"

Kaşlarım, onları durdurmaya fırsat bulamadan havaya kalkıyor. Bu fikirde o kadar çok yanlışı var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. *Ne diyeceğim ki?*

Kate'in yüzünde beklenti dolu bir ifade var ve suçluluk duygusu göğüs kafesimin arkasında gaz gibi genişliyor. Çelik lavaboya damlayan suyun düzenli ritmi sessiz mutfakta gümbürdüyor.

"O musluğun yeni bir yıkayıcıya ihtiyacı var," diyorum ve soruyu geçiştirme çabam o kadar açık ki Kate öfkeli bir nefes veriyor.

"Musluğu unut. Bir akşam için yeterince su tesisatı yaptın. Sana Nico'nun partisini soruyorum. O senin en iyi arkadaşın. Fikrini almak istiyorum. Hiç bu kadar büyük bir parti vermemiştin. Doğru yapmak istiyorum."

Çayımı alıp höpürdeterek içiyorum ama sıvı o kadar sıcak ki ağzımı yakıyor. "Siktir." Çenemi sıkıp gözlerimi kapatıyorum. Ağzımı elimin tersiyle siliyorum ama aklım hâlâ Kate'in ilk sorusunda ve belli ki o da bunun peşini bırakmayacak. "Elly'den Nico için şarkı söylemesini mi istiyorsun? Elly Carter'daki Elly mi? Mutfağı su basan Elly mi? O Elly mi?" Beynim güçten düşüyormuş gibi ses çıkarıyorum.

"Evet. Başka hangi Elly var?"

Kahretsin. "Sadece emin olmak istedim." Dikkatli davranmalıyım çünkü Kate Elly'yi seviyor. Ona tapıyor. Küçüklüklerinden beri arkadaşlar ve yetişkin hayatlarının çoğunu birlikte geçirmişler. Kolumu yanımdaki sandalyenin arkasına dayıyorum ve rahat görünmek için yeterince geriye yaslanıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Kate kaşlarını çatı. "Neden olmasın?"

"Sırf en iyi arkadaşın olduğu için erkek arkadaşının partisinde amatör bir oyun sergileyemezsin. O lanet olası Nico Hawkston." Bir elimle vurgulu bir şekilde işaret ediyorum ama Kate, Nico'nun tüm dünyanın olmasa bile İngiltere'nin en genç milyarderlerinden biri olmasına rağmen ikna olmuş görünmüyor. "Sıradan bir adamla çıkıyor olsaydın, evet derdim. Tabii ki evet derdim. Ama Nico için değil. Riskler çok yüksek ve söz konusu olan senin itibarın."

"Jack..." Kate beni uyarmak ister gibi bir ses tonuyla konuşuyor ama Londra sosyetesinin önünde kendini aptal yerine koymasına izin vermeyeceğim.

"Burada eşeklik etmeye çalışmıyorum. Düşünülmesi gereken çok şey var; bu sadece Nico'yla ilgili değil. Onun itibarı da söz konusu. İş. Marka. Halkla ilişkiler

lanet şey." Dinlediğinden emin olmak için elimi masaya vuruyorum ve gözleri hafifçe açılıyor. "Yaptığı her şey ve onunla bağlantılı her şey Hawkston Global Hotels'e ve dolayısıyla bize yansıyor." Nico geçen yıl aile şirketimizi satın aldı ve şimdi ikimiz de onun için çalışıyoruz, ama bu nokta bile kollarını kavuşturup bana dik dik bakan Kate'den yayılan direnci azaltmıyor. Geri adım atmayı reddediyorum. "Londra'nın en iyilerini bir partiye davet edip gece geç saatlerde bir bodrum şarkıcısının onları eğlendirmesini sağlayamazsın. Ciddi ol. Bir profesyonel tutmalısın."

Dikkatli davranmak buraya kadarmış.

Kate nefesini içine çekti. "Ama Elly harika."

Savunması çok zayıf görünüyor ve bunu bildiğini tahmin ediyorum, ama haklı olduğumu kabul etmeye hazır görünmüyor, bu yüzden devam ediyorum. "Belki öyledir ama başka nerede sahne aldı? Bu tür bir baskıyı kaldırabileceğinden emin misiniz? Bildiğim kadarıyla, bırakın CEO için verilen bir partiyi, Hawkston Oteli'nin lobisinde bile şarkı söylemedi."

Kate, "Sanırım bu doğru," dediğinde biraz rahatlardım. Ama sonra "Bunu başarabileceğine güvenim tam" diye ekleyince yine başa döndüm.

Geçerli bir alternatif sunma zamanı. "Neden risk alıyorsun? İsteseydin Amy Moritz'i alabilirdin. Muhtemelen Nico için çalma şansına balıklama atlardı."

Amy müzik dünyasının en büyük yeni ismi ve son birkaç yılda bir dizi ilk on hit şarkıya imza attı. Çok büyük bir isim ve aynı zamanda Nico'nun en iyi arkadaşlarından biri.

Kate bunu yarım saniye kadar düşündü. "Amy Moritz'e sahne alması için para ödeyecek param yok."

Omuz silkiyorum. "Nico ödesin."

Kate'in ifadesi sertleşiyor. "Bu *sürpriz* bir parti. Ve benim Nico'nun parasına erişimim yok. Onun gibi savurganlık yapamam."

"O zaman ona partiden bahset. Amy'yi ayarlasın."

İçmek üzere olduğu çayın içine sıcıyor. "Gerçekten de içinde zerre kadar romantizm yok, değil mi?"

Suratımı asıyorum. *Bu nasıl bir yorum böyle?* Tüm önerilerimi reddedecekse burada takılmayacağım. Geç oldu ve yorgunum. Ayağa kalkıyorum ve ceketimi omuzlarıma atıyorum. "Bu romantizmle ilgili değil. Bu yapabileceğin en iyi partiyi vermekle ilgili."

"Sevdiğim adam için," diye araya giriyor Kate.

"Elbette. Her neyse. Ama Elly'nin bir milyarderin doğum günü partisinde sahne almasını sağlayamazsın. Bu çok saçma. Çok aptal oldu ğ u gerçeğinden bahsetmiyorum bile. K i r a s ı n ı ödemeyi bile hatırlamıyor, Tanrı aşkına. Her ay geç ödüyor. Bunu biliyor muydun?" Kate dudağın ı ısı r ı y o r ve bu konuda biraz utanmış görünüyor. "Eğer arkadaşın olmasaydı, yıllar önce kira kontratını feshederdim. Eğer ona sorarsan, muhtemelen gelmeyi unutacak ya da setinin başlamasından yarım saat sonra gelecektir. Sakın yapma. Eğer nakit sıkıntısı çekiyorsan, başkasına ödemek üzere sana borç verebilirim."

Kate patlamamdan tedirgin olmuş gibi görünüyor ama sandalyesinde arkasına yaslanıp kararını açıklarken yüzündeki ifade dağılıyor. "Onun şarkı söylediğ ini bile duymadın, değil mi?"

Dudağım kıvrıldı. "Dinlememe gerek yok. İyi biri olsaydı şimdiye kadar bir şeyler yapardı."

Ö n kapının hemen dışından yüksek bir gıcırtı geliyor. *Dışarıda biri var.* Kate'in endişeli bakışları benimkilere kilitlendi. Düşünmeye fırsat bulamadan kapıya koş up çekerek açıyorum.

Elly, sanki anahtar deliğinden bakıyormuş gibi yarı eğilmiş bir halde bana doğru devriliyor, kolları bacakları sallanıyor, kıvrıkcık sarı saçları uçuş u y o r.

Başının tepesinin sikime çarpmasını engellemek için parmakları kasıklarım a kenetlenmeden önce burada beni dinlediğ ini fark etmek için bir saniyem var.

"Siktir," diye küfrederek tırnaklarını pantolonuma geçirdi. Ellerim teslimiyetle havaya kalkıyor. Ona dokunmayacağ ım. Bu durumdan faydalandığ ıma dair suçlamalarla uğraşamam. *Ama eğer kasıklarım a doğru uçacaksa...*

Ben bir kahkaha attığımda o hâlâ bana tutunmaya çalışıyordu. "Aşağıda mutlu olduğ un yeri buldun mu, El?"

Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve koyun postundan paltosunun kollarının tozunu alarak hızla kendini toparlıyor. "Jack." Adımı tam da 'siktir git' diyebileceğ iniz bir tonda söylüyor. "Burada olduğ unu biliyordum. Kolonyan orada asılı duruyor" -merdiveni gösteriyor- "hardal gazı bulutu gibi. Neredeyse boğuluyordum."

Ona en iyi gülümsememi veriyorum. "Kokumu ezberlediğ ini bilmek güzel."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve küçük ama mükemmel göğüsleri ön kollarının üzerinde dengeleniyor, soluk mavi kazağ ının V yakası bir parça dekolteyi ortaya çıkarıyor.

Lanet olsun. Nico'nun partisinde şarkı söylemek için en iyi seçim olmayabilir ama muhteşem olduğunu inkâr edemem. Her zaman öyleydi ama Kate'in en iyi arkadaşı olduğu ve başımı belaya sokmayacak bir sürü başka seçeneğim olduğu için onu hiç takip etmedim.

Ama bugün, kendime onu kabul etme lüksünü tanıyorum. Yetmişli yılların özentisi müzik yıldızları gibi, koyun derisinden bir paltoyla eşleştirilmiş taba rengi kovboy çizimleri giyiyor. Altında, kalçasının ortasına kadar inen kısa beyaz bir etek var. Dışarının ne kadar soğuk olduğu düşünüldüğünde eteğin uzunluğu şaşırtıcı, ancak çıplak tenin bir anlık görüntüsü o kadar beklenmedik ki kendimi ona doğru çekilmiş buluyorum ve bakışlarımın uyluklarının tonlu kıvrımlarında oyalanmasına izin veriyorum.

Boğazını temizleyerek bana sesleniyor ve ben de gözlerimi onunkilere dikiyorum, tüm kadınlarda işe yarayan sırtıtışımı ona gösterirken en ufak bir suçluluk belirtisi göstermemeye kararlıyım.

Görünüşe bakılırsa Elly Carter hariç, o da bana saf düşmanlık dolu bir bakış yöneltiyor.

"Elly, merhaba." Kate'in sesi sistemimde bir şok etkisi yarattı. Elly'ye o kadar dalmışım ki onun orada olduğunu unutmuşum. Kate'in selamlaması suçluluk duygusu uyandırıyor ve Elly onun hakkında konuştuğumuzu duymamış olsa bile Kate'in ses tonu bunu ele veriyor.

"Selam," diye cevap veriyor Elly, sesi boş. Onu geçmişte Kate'le birlikte duyduğumdan çok farklı, neşeli ve canlı. *Bu benim hatam mı?*

Yer değiştiriyor ve kokusunu alıyorum. Benim kokum ona ne kadar tanıdık geliyorsa, onun kokusunun da bana o kadar tanıdık geldiğini fark edince içim daralıyor ama o ana kadar bunu bilmiyordum. Bunca yıl geçti ve *şimdi* mi fark ettim? *Tuhaf*. Meyvemsi... Limon ve başka bir şey gibi. *Nedir o?* Hiç düşünmeden biraz daha yaklaşıp içime çektim.

Elly'nin gözleri açılıyor ve geri çekilip boğazımı kesmek ister gibi bana bakıyor. *Kahretsin*. Onu gerçekten kızdırmış olmalıyım çünkü normalde çapkınca bir yorum yapar ya da benimle dalga geçerdi. Onun bu halinden pek hoşlandığımı söyleyemez.

"İstedğini aldın mı?" Elly bana tıslıyor.

Sırtıma cesaret ediyorum ve dilimi üst dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, umarım kaşlarını çatmaktan vazgeçer. "Limon gibi kokuyorsun." Yüz ifadesi değişmeyince ekliyorum: "Ekşi."

Parlak mavi gözlerinde kızgınlık parlıyor, sonra beni geçip Kate'e bakıyor. "Bu parti de neyin nesi? Beni sahne almam için mi tutmak istedin?"

Vay be. Elly'nin bu konuyla doğrudan ilgilenmesi beni hem şaşırttı hem de biraz etkiledi.

Kate koltuğunda doğruldu. "Evet, aslında. Nico'nun sürpriz partisi için. Sen ne düşünüyorsun?"

Bunu takip eden duraklama bir vuruş fazla uzun sürüyor ve Elly panik gibi bir şey yüzünü bozarken küçülüyor gibi görünüyor. Yüz hatlarını bir mikrosaniye için bozuyor ama bu süre bana bilmem gerekeni söyleyecek ve daha önce söylediğim her kelimeyi doğrulayacak kadar uzun: Elly Carter böyle bir etkinlikte sahne alacak özgüvene sahip değil.

Yüzündeki ifadeyi siliyor ve omuzlarını düzeltiyor. "Çok isterim."

Hay sikeyim.

Kendini dik tutuyor ve bana dönmeden önce kaslarının daha da sertleştiğini hissediyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyormuşsun gibi geldi."

Bu bir soru mu? Dilimi tutmayı düşünüyorum ama bana agresif bir şekilde bakması bir gözdağı taktığı gibi geliyor. Sanki bunu yüzüne söyleyecek cesaretim olup olmadığını soruyor.

Geri adım atacağımı mı düşünüyor? İfademi geri çekeceğimi mi? Olduğundan daha iyiymiş gibi mi davranacak? Neyden dolayı? Nezaketten mi? Nezaketten mi? Boğazımı tırmalayan sert kahkahayı yutmak zorundayım. Elly gördüğüm en parlak mavi gözlere sahip olabilir ama fikrimi başkası için değiştirmezdim, şimdi neden değiştireyim ki? "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Sen kalifiye değilsin. Nico'nun en iyisine ihtiyacı var ve sen o değilsin."

İrkildi. Saldırmasını bekliyorum ama yorumum daha derin bir yere inmiş gibi görünüyor ve pişmanlığın acısını hissediyorum.

Gözleri yavaşça kapanıyor, sanki bir duygu dalgasını bastırıyormuş gibi, göğüsleri uzun bir nefes alışla yükseliyor.

Umutsuzluğu içinde neden bu kadar güzel görünmek zorunda? Kaplan taklidi yapan bir kedi yavrusunu araklamışım gibi hissediyorum ve özür dileme dürtüsü bir dalga gibi kabarıyor. Kilitliyorum. O sordu. Ben de cevapladım. Eğer bunu kaldıramıyorsa, bu benim sorunum değil.

"Kahretsin Jack," diye tıslıyor Kate bana, sonra sandalyesinde kayarak Elly'ye odaklanıyor. "Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yok. Seni hiç şarkı söylerken ya da sahnede görmemiş. Bir sonraki konserin ne zaman?"

Kahretsin.

Elly'nin gözleri sanki ona bir oyun mu oynadığımızı merak ediyormuş gibi kısıldı. "Yarın gece. Marchmont Arms'da..." Gözleri benimkilere kayıyor ve söylemek üzere olduğu başka şeylerden rahatsız olduğunu hissediyorum. "Yarın akşam

bodrum." Ah. *Gece yarısı bodrum şarkıcısı* yorumum aklıma geldi. "Bar vardiyamdan sonra. On bire kadar değil."

"Harika. Orada olacağız. Değil mi, Jack?" Kate'in sesi sanki her şeye karar verilmiş gibi kesik kesikti. "Bana bu hafta sonu için bir planın olmadığını söylemiştin."

Lanet olsun. Yapmak istediğim son şey gecemi boktan bir barda geçirmek. Bir de Lydia var. "Aslında..." Elly beni incelerken başlıyorum. Amansız bakışları vücudumun yazın asfalt gibi ısınmasına neden oluyor. Kravatımı tutup düğümünü çekiştiriyorum. "Orada-"

"Gelmek istemiyor." Elly sözümü kesti ve bakışları beni geçip Kate'e kaydı. "Daha büyük bir izleyici kitlesine varım, ama onları öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi tekmeleyerek ve çığlık atarak oraya sürüklemek zorunda kaldığında değil. Havayı bozuyor."

Öfke nöbeti mi? "Ben tekme atıp çığlık atmam," diye karşı çıkıyorum.

"Hayır, tabii ki değil. Benim hatam. Bunu asla yapmazsın çünkü sen *tam bir erkeksin*," diye dalga geçiyor Elly, son iki kelimeyi uzatarak ve gözlerini devirerek. "Orada öylece oturur ve hırlarsın."

Hırlamak mı? Ne oluyor lan? "Eminim buna bayılırdın," diyorum, ona müstehzi bir şekilde sırtarak, ki bu kesinlikle beklediği yanıt değil çünkü yanaklarını yumuşak bir kızarıklık kaplıyor ve gözleri benimkilerden uzaklaşıyor.

"Jack," diye azarlıyor Kate, ama onu duymazdan geliyorum.

"Ve evet," diye devam ediyorum, Elly'ye bakarak, ses tonum şimdi çok daha keskin, "eğer bir grup amatörle oturmak zorunda kalırsam, muhtemelen bu konuda homurdanırım."

Öfkeli bakışları benimkilerle buluşuyor. "'Amatör' kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye ısırtıyor ve yine dişi kaplan kesiliyor. "Para almıyorsun demek. Ve ben para alıyorum. Hepimiz senin gibi Bay Para Çuvalı olamıyoruz diye, bu hâlâ para kazanmaya değmez anlamına gelmiyor."

Bay Para Çuvalı mı? Bunun bir hakaret olup olmadığını bile anlayamıyorum. İltifat gibi geldi ama kesinlikle öyle demek istemedim. Elly her zaman çok param olduğu gerçeğini sorun eder, sanki çok çalışıp milyonlar kazanmam onu kızdırmak için kasten yaptığım bir şeymiş gibi. Ya da en azından beni bu şekilde rahatsız ettiğinde böyle hissediyorum. *Bu oyunu iki kişi oynayabilir.*

"Bildiğim iyi oldu." Saatime bakar gibi yapıyorum. "Kiran hafta sonuna kadar ödenecek. Kuruşları biriktirmeye devam edersen belki bu ay zamanında ödeyebilirsin. Eğer ödeyemezsen, sen ödeyene kadar kapının önünde oturup hırlarım."

Elly'nin ağzı kocaman açılır ve bakışları Kate'e kayar. "Bu göt herifle nasıl bir akrabalığın var? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kıkırdıyorum ve Elly bana ters ters bakıyor.

"Ah, El." Kate'in sesi aynı anda hem yatıştırıcı hem de özür dileyici. "Boş ver onu. Onu bir taksiye bağlayıp ağzını tıkayacağım. Böylece tekme atıp çılgılık atsa da fark etmez."

Kate yaptığı şakadan memnun görünerek bana kapalı dudaklı bir gülümseme veriyor ve Elly'nin muhtemelen beni bağlayıp ağzımı tıkamaktan hoşlanacağını söylemek dilimin ucuna geliyor. Muhtemelen bu sapıkça şeylerden hoşlanıyordur.

Şaka yapmak için ağzımı açıyorum, sonra kendimi durduruyorum. *Kate'in önünde cinsel imalarda bulunurken ne düşünüyordum?* Bu benim gitme işaretimdi. Çok yorgunum. Burada daha fazla kalırsam, affedilmeyecek kadar uygunsuz bir şey söyleyeceğim. Onları selamlıyorum ve "Hoşça kalın hanımlar." diyorum.

"İyi geceler, Jack. Bu geceki her şey için teşekkürler. Sen en iyisisin." Kate bana bir öpücük veriyor ve Elly geçmeme izin vermek için bir kenara çekiliyor.

Kısa bir an için tüm bedenim eşikte onunkiyle yan yana duruyor. Ondan yayılan düşmanlık hissediliyor, o kadar keskin ki paltomu yırtabilir ve kaşmiri yok edebilir. *Siktir et*, bu durum kesinlikle hoşuma gitmiyor. Hafif düşmanca flörtü geri getirin; Elly ve benim için bu her zaman mükemmel bir şekilde işe yaramıştır.

"Hey, Jack," diye fısıldıyor, o kadar alçak sesle ki Kate'in duyamayacağından eminim. "Eğer gelip beni şarkı söylerken dinlersen, söz veriyorum hırlamanı dinleyeceğim."

Kalbim garip bir şekilde güm güm atıyor. *Bu da ne demek oluyor?* Gözlerinin parladığını ve pembe dudaklarının kenarlarında bir gülümsemenin belirdiğini görmek için geri çekiliyorum. *Bu daha çok hoşuma gitti.* Benim hafif şaşkın tepkimi görünce, sanki maç sayısını kazandığını düşünüyormuş gibi kendinden memnun görünüyor.

"Cumartesi görüşürüz." dediğinde hâlâ ona bakıyordum. Ya da görüşmeyiz." Sanki umurunda değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Orada olacağım."

Şaşıрма sırası onda ama hemen toparlanıp başını salladı. "Tamam."

Basit bir yanıt, ama sesi boğuk bir fısıltı gibi, dışarıdaki sert rüzgâr onu uçurduktan çok sonra bile zihnimde yankılanıyor.

ELLY

"E Lly, masa on dört." Marcia parmaklarını şıklatıyor ve gitmemi istediği yeri işaret ediyor. O benim patronum ve her zaman serttir - bunun kişisel olmadığını fark edene kadar beni üzen bir gerçektir. Bu şekilde başa çıkıyor.

ve 'patron modunda' olmadığı zamanlarda çok sevimli. Ben Marchmont Arms gibi bir yeri asla idare edemezdim ama Marcia yapay olarak kalınlaştırılmış kaşlarından birini kaldırarak müşterileri kontrol edebiliyor. O kadar becerikli ki vardiyalarımın yarısını ona hayranlık duyarak geçiriyorum.

Müşterilere gülümseyerek ve diğer personele emirler vererek barda dolaşmasını izliyorum ama kıpırdamıyorum. Karnımın alt kısmına oturan garip bir gerginlik hissi var ve beni işimden alıkoyuyor. Bütün akşam oradaydı. Yaklaşan setimle ilgili olmadığından da eminim, çünkü burada yüzlerce kez çaldım.

Belki de Jack'tir.

Beni izlemeye geleceği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. *Jack Lansen. Ne göt herif* ama. Beni hiç ciddiye almadığını biliyordum. Ne zaman bana ne yaptığımı, müziğimin tutup tutmadığını ya da yakın zamanda bir single çıkarıp çıkarmayacağını sorsa dudaklarında hep yarım bir alay vardı. Elbette bu alay, buz gibi ince bir görgü ve sahte şövalyelik maskesinin altında gizliydi ama orada olduğunu, o sinir bozucu yakışıklı yüzünün ardında saklandığını biliyordum. Koyu renk saçları, mavi gözleri, rugby oynarken kırdığı burnundaki yamukluk onu bir şekilde *daha* da yakışıklı yapıyordu ve çenesi o kadar köşeliydi ki gerçek gibi bile görünmüyordu.

Kiramı geç ödememden bahsetme şekli... sanki bilerek yaptığım bir şeymiş gibi, bu durumdan tamamen habersiz olduğunu gösteriyor. Nasıl yaşadığımı, harcadığım her kuruşu nasıl takip ettiğimi ve arkadaşlarımla ara sıra dışarıda geçirdiğim geceleri haklı çıkarabilmek için temel ihtiyaçlarımdan nasıl kısmak zorunda kaldığımı muhtemelen anlayamayacak kadar yabancı. Kendimi şımartmak istediğimde içine dalabileceğim bir birikimim yok. Her ay kirayı denkleştirmek için mücadele ediyorum ve buradaki işim sahip olduğum tek istikrarlı gelir.

Ama Kate'e beni işe almamasını söylediğini duymak... bu beni *gerçekten* kızdırdı. Kariyerimi engelliyordu. *Pislik* herif. Ama buna kızmak istesem de bunu tam olarak başaramıyorum çünkü... haklı olabilir.

Nico'nun en iyisine ihtiyacı var ve sen o değilsin.

Bunu söylediğinde yüzüme bir darbe yemiş gibi hissettim ve ona karşı çıkamadım bile. Eğer Nico doğum gününde Amy Moritz'in sahne almasını istiyorsa, neden beni istesin ki? İstemezdi. Ve ben bırakın bir milyarderin doğum günü partisinde, Hawkston Oteli'nin lobisinde bile şarkı söylemedim.

Kate ile yalnız olsaydım, bir bahane uydurabilirdim. Nico Hawkston için şarkı söylemek mi? Olmaz. Bunu yapamam. Ama Jack tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana bakarken, her şüphe ve tereddüdü sanki söylediği her şeyi destekleyen bir manifesto gibi okuyabilirken, hayır diyemezdin.

Ama - kahretsin - kendimi neyin içine sokmuştum?

Bir zamanlar zirveye çıkacağımı hayal ederdim. Platin albümler ve kapalı gişe arenalar. Ama yıllarca çalıştıktan ve sürekli reddedildikten sonra gerçekçi olmak zorundaydım. Belki de ait olduğum yer burasıdır. Belki de Marchmont Arms'ın bodrum katı kariyerimin zirvesidir. *Belki de hayallerin öldüğü yer burasıdır.*

Düşüncelerimden sıyrıldım. Burayı seviyorum. Tanıdık bir yer. Rahat. Bununla başa çıkabilirim.

Omzumdaki keskin bir çimdik beni hayallerimden uyandırıyor.

"Masa on dört," diye tıslıyor Marcia. *Oops*. Az önceki emrini tamamen görmezden gelmişim. Bu gece perilerle birlikteyim.

Karanlık bara doğru koşuyorum. Bir komedi gösterisi var. Görünüşe göre, sosyal medyada popüler ve oldukça büyük bir kalabalık çekiyor; yer dolu. Şansım yaver giderse, birkaç kişi benim sahnem için kalacak.

On dört numaralı masaya doğru ilerliyorum ama orada kimin oturduğunu görünce hızım yavaşlıyor.

Jack Lansen.

Erken gelmiş. Saat daha dokuz buçuk. Kalbim açıklayamadığım küçük bir gümbürtü atıyor.

Kravatsız beyaz bir gömlek giyiyor ve yakası boyundan açık. Gündelik ve şıklığın mükemmel bir karışımı; dirseklerini masaya dayıyor ve pazuları kollarını dolduruyor. Koyu renk saçları güçlü çenesini gölgeliyor ve loş ışıktaki ve bu mesafeden bile gözlerinin mavisini seçebildiğimden oldukça eminim. Ya da belki hayal ediyorum.

Yanında bir kadın var, ilk başta Kate olduğunu tahmin ediyordum, çünkü bir araya gelmeleri gerekiyordu, ama yakından bakınca kesinlikle o olmadığını görüyordum. Bu kadının saçları biraz daha açık, sanki içinden altın geçirilmiş gibi ve yüz hatları Kate'inkinden daha az köşeli. Göz makyajı ağır; kalın siyah göz kalemi üst kapaklarını süslüyor ve kirpikleri dolgun ve koyu, ama ezici bir şekilde. Gerçek olamazlar. Dudakları o kadar parlak ki yapış yapış görünüyor, ama tüm bunlara rağmen güzel olduğunu inkar edemem. Jack'le birlikte dergi çekimlerinden fırlamış bir çift gibi görünüyorlar; o kadar güzeller ki bakmamak elde değil ve burada, Marchmont Arms'da, göze çarpıyorlar.

Kadın Jack'e gülümsüyor, elleri masanın üzerinde, ona doğru eğiliyor. Ve Jack -*göt herif*- gülüyor. Tüm yakışıklı yüzü parlıyor. Mutluluk saçıyor ve bu midemi bulandırıyor.

Ancak gülmeyi bıraktığında, benim ona bakmam dikkatini çektiğinde, yürümeyi bıraktığımı fark ediyordum. İki masanın arasında duruyordum, bir elimde iPad'im sallanıyor.

Ve Jack Lansen bana doğru bakıyor.

Yanıdaki kadın da dönüp bakıyor, muhtemelen bir anlığına dikkatini kaybettiği için sinirlenmiş. Bana şöyle bir bakıyor ve sonra gözlerini kaçırıyor; gözlerinde gördüğüm onca onay için başka bir masa ya da sandalye de olabilirdim.

Parmak uçlarıyla Jack'in elinin arkasını okşuyor ve Jack bakışlarını benden alıp tekrar ona çeviriyor.

Bedenimin hareket etmesini istiyordum. *Sıkı tutun. Geleceğini biliyordun.*

Ama şimdi burada ve yanında beklemediğim biri olduğu için, garip bir duygusal karmaşanın kabardığını hissediyordum.

Masaya doğru yürüyordum ama tam siparişlerini sormam gerekirken ağzımı açamıyorum. Jack'in bakışları üzerimde geziniyor ama konuşamamam dikkatini çekmiş olmalı çünkü o da bir şey söylemiyor.

Muazzam bir çabayla omuzlarımı yuvarlıyorum ve yüzüme kocaman garson gülümsememi yapıştırıyorum. Ne de olsa bu benim işim ve hıyar ev sahibime kiramı ödemek istiyorsam bunu sürdürmem gerekiyor.

Kadın elinin tersini bana doğru uzatıyor, gözlerini Jack'ten ayırmadan "Beyaz şarap spritzer alabilir miyim?" diyor ve sonra Jack'in kulağına ortak tanıdıkları biri hakkında bir şeyler fısıldamaya devam ediyor. Kulağa ölümcül derecede sıkıcı geliyor.

Jack'in mavi gözleri önce bana, sonra tekrar kadına bakıyor. "Lydia," diyor ve sesi nazik bir azarlama gibi çıkıyor.

"Ha?" Bir kaşını kaldırıyor, belli ki tiradını böldüğü için biraz sinirlenmiş.

Başını bana doğru eğdi. "Bu Elly. Kız kardeşimin ev arkadaşı."

"Oh." Bana bakabilmek için sandalyesinde yana doğru kayıyor. "Ben seni garson sanıyordum."

"Ben garsonum," diye kestirip atıyorum, iPad'imi siparişlerini doldurmak için hazır tutuyorum. Lydia'nın parlak dudakları büzülüyor ve kaşları havaya kalkıyor ama şu anda canlandırdığı şok karikatürünü kabul etmiyorum.

"Bir beyaz şarap spritzer ve...?" Jack'e bakıyorum.

"Bir bira." Bakışlarımı bira sipariş etmek için gerekenden çok daha uzun süre tutuyor ve yanaklarım ısınıyor.

"Hepsi bu kadar mı?" Bakışmayı keserek soruyorum.

Jack gözlerini kırıştırıyor, yüz hatlarında bir an nerede olduğunu ya da ne yaptığını unutmuş gibi bir şaşkınlık var. "Hepsi bu kadar."

"Demek Kate'le yaşıyorsun, öyle mi?" Lydia öyle diyor. "Bu garip, değil mi?"

Ev arkadaşın bir milyarderle çıkıyor ve sen masalarda çalışıyorsun?"

Çok kaba. Kanımın damarlarımdaki gümbürtüsü aniden çok güçlü görünüyor.

"Başardın." Kate'in sevinçli sesi bize doğru geliyor ve beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarıyor. Kaşmir paltosuna ve atkısına sarınmış bir halde masaların arasında koşuşturuyor. Bana kocaman sarılıyor, sonra Jack'e sarılıyor. Tam onun yanındaki koltuğa kaymak üzereyken Lydia'nın hevesle ona baktığını fark ediyor. Kardeşine şaşkın bir bakış attı.

"Flörtünü mü getirdin?" Jack'in onaylamasını beklemeden elini uzatır ve Lydia ile tanışmaya başlarlar.

İki kadın konuşurken Jack dirseğini masaya dayamış, kulağından çenesine doğru çenesini sıvazlıyor.

Neredeyse siyaha çalacak kadar koyu bir tutam saç alnına düşüyor, ustaca ve gelişigüzel mükemmel görünüyor. Gerçekten de haksız yere yakışıklı. Sırf onu kızdırmak için parmaklarımı saçlarında gezdirip her şeyi karıştırmak istiyorum. Asi saç tutamını geriye itiyor ve bu hareket beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Hâlâ orada olup olmadığımı kontrol eder gibi yan gözle bana bakıyor. Belki de onu izlediğimden, kemik yapısına baktığımdan şüpheleniyor. *Lanet olsun ona ve muhteşem yüzüne.*

"Bir kola alabilir miyim, El?" Kate söyledi.

Ben siparişe eklerken Jack hâlâ beni izliyor. *Burası sıcak mı?* Normalde bodrum bu kadar sıcak değildir ama bu gece terliyorum.

"Elly'nin sesi çok güzel," diyor Kate Lydia'ya. "Jack bana inanmıyor." Jack'i dürtüyor. "Bu gece öğreneceksin, ha?"

Şaşkınlık Lydia'nın gözlerini aydınlatıyor ve bana dönüyor. "Sahneye mi çıkıyorsun?" "Saat 11'de sahnedeyim."

Alnı kırışıyor. "O kadar uzun kalamayız." Masaya doğru uzanıp elini tekrar Jack'in elinin üzerine koyuyor. *Ona kaç kez dokunmuştun?* "Buraya sadece komedi izlemek için geldiğimizi sanıyordum. Müvekkilimin Shaftesbury Tiyatrosu'ndaki açılış gecesi. Gösteriden sonra onunla buluşacağız." Bana döndü, eli hâlâ Jack'inkini tutuyordu. "Halkla ilişkiler işindeyim. Bir sürü ünlü yüzle ilgileniyorum ve orada olmam gerekiyor."

Yavaş bir öfke kıvrımı midemdeki hayal kırıklığının etrafını sarıyor. *Madem kalmayacaktı, Jack neden gelmişti ki?*

Kate sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor ve gözlerini kardeşine dikeyyor. "Gidiyor musun? Ama bütün mesele buydu. Elly'nin performansını dinlemek için-"

"Jack'in burada olmasına gerek yok. Hiçbir şey kanıtlamama gerek yok," diye araya giriyorum. Lydia ellerini birbirine vuruyor. "Muhteşem." Onun neşesi benim öfkemi körüklüyor.

"Çünkü gösteriden sonra bir parti var. İngiliz sinemasının bazı büyük isimleri gelecek."

Oh, kapa çeneni, Lydia. Tanımadığım bir kadına bu kadar sinirlenmek bana göre değil ama bu gece elimde değil. iPad'i kolumun altına sıkıştırıyorum ve sonra sırf sinirlendiğim için masanın yanından geçerken Jack'e doğru eğilip fısıldıyorum, "Ne kaçırdığını bilmiyorsun."

Yakınlığım karşısında sertleştiğini hissediyorum. Bara geri dönerken tepkisini yakalamak için arkamı dönmüyorum ama bana baktığını hissettiğime eminim.

Gecenin geri kalanını Jack Lansen ve sevgilisini görmezden gelmeye çalışarak garsonluk yaparak geçirdim. Beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Tipik bir para babası... sadece işle, parayla ve benim umurumda olmayan şeylerle ilgileniyor. Vücudunda yaratıcı bir kemik olduğunu sanmıyorum. Onun gibi biriyle asla ilgilenmezdim. Fazla kurumsal. Takım elbisesinin altında bir ruhu olduğundan şüpheliyim.

Saat 10:30'da Lydia'yla gitmek için kalktılar. Kate yalnız kalıyor ve Jack'in kız kardeşini terk etmesi içimde bir öfke kıvılcımını ateşliyor. Onlar gittikten sonra masasına geri dönüyorum.

"Geç oldu," dedim. "Kalmak zorunda değilsin. Beni bir sürü çalarken dinledin.

Sadece benim için burada tek başına oturma."

Kate'in ağzı zorlukla gizlediği bir esnemeye çarpılıyor ve elinin tersiyle bunu örtüyor. "Oh, Elly... emin misin? İşte zor bir hafta geçirdim. Erken bir gece gerçekten işime yarayabilir. Jack için üzgünüm. Bana bu gece bir randevusu olduğunu söylemedi."

"Onun her zaman bir randevusu olmaz mı?"

Kate yine esniyor ama bir kahkaha ile kesiliyor. "Doğru. Kısa bir dikkat süresi var."

Elimi Kate'in omzuna koyuyorum. "Evine git. Sonra görüşürüz." "Aslında bu gece Nico'larda olacağım. Dönerken iyi olacak mısın? Bu yağmur yağacakmış. Taksiye bin."

Paltosunu çoktan kaldırmış, ayağa kalkarken omuz silkiyor. Bana hızlıca sarıldı. "Bacağını kır."

O gidince masayı topluyorum ve Jack'in bira şişesinin altında bir yığın elli poundluk banknot görüyorum. Onları sayarken parmaklarım titriyor. *On*. Beş yüz sterlin. Bu şimdiye kadar aldığım en büyük bahşiş.

Ama bu ne anlama geliyor? Erken ayrıldığım için bir özür mü, yoksa havalanırken sıçan bir kuş gibi gittiği her yere bu kadar para bırakma alışkanlığı mı var?

Muhtemelen ikincisidir.

Parayı bu gecenin bahşiş potuna eklemesi için Marcia'ya götürüyorum, bahşişin büyüklüğüne ve herkesin bundan ne kadar memnun olacağına rağmen, kalıp beni şarkı söylerken dinlemesini tercih edeceğim düşüncesiyle işkence çekiyorum.

Setim iyi gitti, ya da umduğum kadar iyi gitti. Komedi bittikten sonra pek fazla kişi kalmadı ama bu yeni bir şey değil. Çoğu zaman neredeyse boş bir salona ya da köşedeki birkaç sarhoşa çalışıyorum. Bu gece biraz cover ve biraz da kendi parçalarımı çaldım. Hepsi akustik gitardı, ama Jack Lansen'in gelip ben daha bir nota bile söyleyemeden çekip gitmesi keyfimi kaçırdı.

Kapanışa kadar kaldım, her şeyi temizlemeye yardım ettim ve sonrasında birkaç müdavim için bir kilitleme var, bu yüzden birkaç içki için onlara katıldım. Boş bir eve gitmek için acele etmeme gerek yok. Bu düşünce içimi bir hüznün kaplıyor ama onu bir kenara itiyorum.

"Elly," diyor Marcia, ben içkimi yudumlarken bana doğru eğilerek. "Biri bunu senin için bıraktı." Masanın üzerine küçük beyaz bir kartvizit bırakıyor ve okumak için elime aldığımda beni izliyor.

Granville Eğlence Ajansı Robert

Lloyd

Müzik Ajansı

Kalbim çarpmaya başlıyor ve ellerim titriyor. *Robert Lloyd*. Sektörde büyük bir isim. Bir hata olmalı. Bu benim için olamaz, değil mi?

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı çünkü Marcia omzumu hafifçe sıkıyor. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

Sessizliğimi, ummaya bile cesaret edemediğin bir şeyi kazanmanın şokundan ziyade, sonunda kazanmayı beklediğin bir şeyi kazanmanın getirdiği şaşkın suskunluk olarak yanlış yorumluyor.

"Sesinizi beğendiğini ve ofisi arayıp bir görüşme ayarlamanız gerektiğini söyledi."

Vay canına. "Oh, Tanrım... Ben..." Konuşamıyorum.

Marcia bana sarıldı. "Zengin ve ünlü olduğunda bizi görmeye gel, tamam mı?"

Gülüyorum ama hâlâ tamamen sersemlemiş durumdayım. Bir elimle kartviziti tutarken nabzım hızlanıyor. *Bu gerçek*. Beklediğim şey buydu... öldüğünü sandığım rüya, Frankenstein'ın canavarı gibi dirilmiş, içimde garip bir şekilde sallanıyordu.

Granville Ajansı çok büyük ve Robert Lloyd da en iyisi. Eğer onunla temsilci bulabilirsem, kariyerim sonunda yükselişe geçebilir.

Kapak olsun, Jack Lansen.

Heyecan damarlarımda dolaşüyor ve yüzümdeki sırtımayı engelleyemeyerek birkaç içki daha içiyorum. *Robert Lloyd benimle tanışmak istiyor.*

Nihayet ayrılmaya hazır olduğumda yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Çantasına güvenle yerleştirdiğim gitarımı omzuma alıp dışarı çıkıyorum.

Görünürde bir taksi yoktu. Kate'e bir tane alacağımı söylediğimi biliyorum ama nakit sıkıntısı çekiyorum. Sanki gökyüzü beni duyuyormuş gibi yağmur şiddetleniyor ve bir rüzgâr kapüşonumu geri çekerken su yanaklarıma çarpıyor. Saniyeler içinde saçlarım sıırıslam oluyor ve yağmur kovboy çizmelerime damlıyor.

Lanet olsun. Benim bile bu kadar para biriktirmeye ihtiyacım yok. Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp bir Uber çağırmaya niyetlendim.

Kahretsin. Şarjı bitmiş. Vardiyamdan önce fişe takmayı unutmuşum. Gece otobüsünden başka bir şey yok.

Şiddetli yağmur yüzünden cadde sessiz. Piccadilly'ye doğru ilerliyorum. Tufan o kadar şiddetli ki zorlukla görebiliyorum. Kapüşonumu geri çekiyorum ama yağmur her yönden geliyor.

Gökyüzünde şimşekler çakıyor ve hemen ardından kemik gümbürtüsü gibi bir gök gürültüsü geliyor. Sokaklar su nehirleri ile akıyor. *Lanet olsun. Bu benim en iyi fikrim değildi.* Bir araba korna çaldığında otobüs durağına doğru acele ediyorum. Gürültüye kafamı bile kaldırmadan yürümeye devam ediyorum. Bir sonraki otobüs ne zaman bilmiyorum ama hareket ettiğim sürece bu boktan durumu çözmeye çalışıyorum.

Korna tekrar çalıyor, iki kez. Kısa. Keskin. Hâlâ durmuyorum. "Elly!"

Tuhaf. Neden biri gecenin bir yarısı Londra'nın merkezinde fırtına sırasında adımı bağıyor? Etrafıma bakıyorum ama kimseyi göremiyorum.

Çift sarı çizginin üzerine park etmiş, dörtlülerini yakmış arabaya bakıyorum. Araç karanlık, şık ve şüphesiz çok pahalı. Hangi şerefsiz kullanıyorsa ceza fiyatını umursamıyor, çünkü orada boş boş durmaması gerekiyor.

Yolcu camından bir el uzanıyor. Bileğinde pahalı bir saat olan bir erkek eli. İki kıvrık parmak beni arabaya doğru çağırıyor. Bunun bir yolcudan ziyade sürücü olduğunu söyleyebilirim, çünkü içeriye doğru eğilmiş şeklini görebiliyorum.

"Arabaya bin."

Ne oluyor be?

Arabalar kornalarını çalıyor, duran aracın yanından geçiyorlar, geçerken tekerleklerinden çıkan yağmur suları bana doğru püskürüyor.

Adam camdan dışarı eğilirken arabaya bakıyorum. "Elly. Hemen şu lanet arabaya bin."

Jack Lansen.

Kalbim pıt pıt atıyor, sonra sinirim bozuluyor. Kendini ne sanıyor da bu akşamki setimden kaçıyor ve sonra da bana arabasına binmemi emrediyor?

"Ben şerefsizlerin arabasına binmem," diye bağıyorum.

Pencereden uzaklaşıyor ve bir an için arabayı sürüp gideceğini sanıyorum ama arabasının kapısı açılıyor ve 1.80 boyuyla yolun ortasına fırlayıp yağmurun altında bana doğru adım atıyor.

"Neyin var senin?" Dirseğimi tuttu. "Gitarın burada malç olacak. Arabaya bin. Seni eve bırakayım."

Tam Jack Lansen'in fırtınanın ortasında bir anda ortaya çıkıp arabasına binmem için bana bağırmasına ve kocaman elini dirseğime dolmasına anlam vermeye çalışırken, uzun ve gürültülü bir korna çalıyor. Turuncu bir Lamborghini, bu yağmurda bile rahatsız edici derecede parlak ve yolda hızla ilerliyor. O büyük su birikintisine o kadar hızlı çarpacak ki sıırıslıklam olacağız.

Jack iki kolumdan tutuyor, araba kükreyerek geçerken beni korumak için kendine çekiyor ve ikimizi de yağmur suyunun gelgit dalgasıyla kaplıyor. Aynı hızla giden ikinci bir araba hemen arkamızdan geçerek bizi ikinci kez ıslatıyor.

Dondurucu su beni tepeden tırnağa ıslatırken nefes nefese kalıyorum ama su çekildiğinde tek gördüğüm Jack oluyor.

Kaşlarını çatıyor ve saçları alnına yapışmış, yağmur tellerinden damlayarak yüzünden aşağı akıyor. Takım elbisesinin ceketı gövdesine yapışmış sıırıslıklam bir paçavra gibi, ama hâlâ iki eliyle bana tutunuyor. Gözlerimizin buluştuğu bir an var ve sanki buraya nasıl geldiğinden emin değılmış, bana doğru bastırılmış, beni korumaya çalışıyor ve başaramıyormuş gibi bakışlarında alarm gibi bir şey yanıp sönüyor.

"Lanet olsun," diye hırlıyor beni bırakıp sıırıslıklam olmuş kıyafetlerine bakarken. "Seni burada boğulman için bırakmalıydım."

Tüm bu senaryo kâbus gibi ama nedense bana inanılmaz komik geliyor.

O sıırıslıklam, ben sıırıslıklam, arabasının kapısı açık, ışıklar yanıp sönüyor. Arabalar kükreyerek ve korna çalarak geçiyor.

Gölmeye başladım.

Yakışıklı yüzü bir inançsızlık maskesine dönüşüyor. "Neye gülüyorsun lan sen?" Gülünç derecede uzun kirpiklerinden sarkan damlacıkların arasından bana göz kırıyor.

Boğazıma tırmanmaya çalışan mantıksız kahkaha çağlayanını engellemek için dudağımı ısırıyorum ama bu ne kadar eğlendiğimi gizlemeye yetmiyor.

"Eğer şimdi benimle gelmezsen, seni burada bırakacağım."

"Tamam, tamam," diyorum ve beni arabaya sürüklemesine izin veriyorum.

Gitarımı elimden alıyor, arka kapıyı açıyor ve arka koltuğa fırlatıyor. Kapıyı çok sert çarpıyor, sanki onu kızdıran ben değil de enstrümanmış gibi.

Bu haldeyken onunla arabaya binmek ister miyim? Normalde Jack küstahça gülümser ve eğlenir. Hiçbir şeyi bu kadar ciddiye aldığını görmemiştim. Kendinde değil.

Ama o da haklı. Eğer *gerçekten* burada boğulmak istemiyorsam, onun arabası benim için en iyi seçenek. Ben yolcu tarafına, Jack de sürücü koltuğuna geçti. İkimiz içerideyken ön cam hemen buğulanıyor, buharlı ve nemli. Jack buğuyu gidermek için klimayı sonuna kadar açıyor ve vızıltısı arabayı dolduruyor. Ceketini çıkarıp arkaya, gitar çantamın üstüne atıyor. Altındaki gömlek de sırlıslık. O kadar ıslak ki, pamuk göğüs kaslarının dış hatlarına endişe verici bir şekilde yapışıyor ve çok yakından incelemek istemediğim garip bir uyarılma sarmalı derinlerde bir yerde kayıyor. İçimde. *Mahrem* bir yerde...

Kahretsin.

Saçlarını alnından fırçalıyor ve direksiyonu tutuyor, göstergeye tıklarken yan aynaya bakıyor. Cam silecekleri hipnotik bir çift hızla ekranı temizliyor.

Omurgamı deri koltuğun arkasına yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Jack'in arabayı sürerken ıslak gömleğinin pazularımı zorlamasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Kate'in kardeşiyle daha önce hiç yalnız kalmamıştım, hele de böyle küçük bir yerde. Varlığı arabayı dolduruyor, sürdüğü zengin, erkeksi kolonya ve sonbahar yağmurunun kokusuna karışıyor.

"Siktiğimin Lambo sürücüleri," diye küfrediyor Jack. "Kim turuncu bir araba alır ki? Yayaları ıslatmayı umursamayan aynı pislik. İşte o."

Çift sarı çizgiye park ettiğini söylemeyi düşünüyorum, belki o da aynı derecede kötüdür.

"O arabaları seviyorum,"

diyorum. Jack alay ediyor.

"Seversin."

Bu ne anlama geliyor? Beni daha fazla aşağılaması için ona fırsat vermek istemiyorum ve birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmuyoruz. Tüm vücuduma yayılan garip bir karıncalanma hissi var ve nefes aldıkça göğüslerimin yükselip alçaldığının aşırı farkındayım. Meme uçlarım sutyenimin ıslak pamuğuna sürtünüyor. *Gömleğim transparan mı oldu?* Etrafımızı saran, bizi sinsi pençesiyle birbirine bağlayan sessizlikten uzaklaşmak için bir şeyler söylemem gerekiyor.

Jack de aynı şekilde hissediyor olmalı ki, "Bahşişini aldın mı?" diye ağzından kaçırıyor.

"Evet. Teşekkürler. Herkes çok minnettardı."

"Herkes mi?"

Gerçekten kafası karışmış görünüyor ve bu tuhaf bir şekilde sevimli. Açıklamak için acele ediyorum, beklenmedik bir şekilde onun rahatsızlığını hafifletme ihtiyacı duyuyorum. "Bahşişleri bir havuzda topluyoruz ve gecenin sonunda paylaşıyoruz."

"Oh." İşaret parmağını direksiyona vuruyor. "Bunu bilseydim daha fazla bırakırdım." Bana doğru bakmıyor ama hayalet bir varlık gibi beni fark ettiğini hissedebiliyorum. Her nasılsa, bana doğru bir bakış bile atmadan beni inceliyormuş gibi hissediyorum.

Göğsüm daralıyor ve nefes almak aniden zorlaşıyor. Gerginlik havaya sızıyor ve bu sefer onu kıran ben oluyorum. "Bu bir Bentley mi?"

"Evet."

Homurdanıyorum ve Jack dudaklarını birbirine bastırıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Islak saçlarımı ensemden kaydırıp omzumdan aşağı sarkmasına izin veriyorum. "Araba yanaştığında sen olduğunu fark etmedim. Lydia'yla eve gitmişsindir diye düşündüm."

"Gitmediğimi nereden biliyorsun?" Şerit değiştirirken gözleri dikiz aynasına kayıyor.

Gösterge panelindeki saati kontrol ediyorum: 2.22. Birini eve götürmek, becermek ve tekrar geri gelmek için fazlasıyla zamanı vardı. *Ugh.* Ellerimi kucağımda birbirinin üzerinde ovuşturuyorum. "İstemiyorum."

Jack başını sallıyor, ama bir şeyi onaylamak ya da reddetmek yerine sadece bilgisizliğimi kabul ettiğini hissediyorum. Sessizlik bizi sarıyor

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika bekler. "Ne yapacaktın? Yağmurda eve mi yürüyecektin?"

"Gece otobüsü."

Boğazında bir kahkaha gümbürdüyor. "Beni aramalıydın."

Aramak mı? Onu ne zaman aradım ki? Kate'e ulaşamadığında beni bir iki kez aramıştı ama onu aramak aklımın ucundan bile geçmezdi, özellikle de başka bir kadınla randevusu olduğunu biliyorken ve bunu önermesi... tuhaf hissettiriyor. Kalbim çırpınıyor. *Bu da ne böyle?*

"Telefonum bozuldu," diye ekliyorum ama neden kendimi açıkladığımı bilmiyorum. "Ne yapıyordun? Kaldırımda mı sürünüyordun?" Benden onu aramamı istemesi fikri karşısında hâlâ telaş içinde olmama rağmen, sesime toplayabildiğim kadar küçümseme katıyorum.

"Evet. Arabama sürükleyip deri koltukları parçalamak için sokaklarda uygun bir şekilde yıpranmış bir kadın arıyordum."

Ona bakmak için sertçe dönüyorum ama güçlü profili dümdüz karşıya bakıyor.

Yüzünde en ufak bir mizah izi yok. "Ciddi misin?"

Gözlerini çatıya dikmeden önce bana bir bakış fırlatıyor. "Hayır, ciddi değilim. Marchmont'a geri döndüm ama kapalıydı."

Kalbim müthiş bir gümbürtü çıkarıyor, o kadar sert ki Jack'in onu duyabileceğinden, belki de araba koltuğunda titreşimini hissedebileceğinden paniğe kapılıyorum. *Ne haltlar dönüyor burada?* Bu adamdan hoşlanmıyorum. Ama göğsümde küçük bir umut balonu şişiyor. *Belki de şarkı söylememi dinlemek için geri gelmiştir.* "Neden?"

Jack kaşlarını çatıyor ve sonunda "Paltomu unutmuşum" diye itiraf edene kadar süre biraz fazla uzuyor.

Balon patladı. Tanrıya şükür Jack'in gözleri yolda çünkü yüzümdeki hayal kırıklığını göreceğinden eminim ve bende böyle bir duygu uyandırabileceğini bilmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

JACK

I Clapham'daki evin önüne park ettim. Hava durumu ve gecenin saati göz önüne alındığında sokakta kimsecikler yok. Artık yağmur yağmıyor, ama sokaklar

kaygandır ve sular yol kenarlarındaki derelerden akarak kanalizasyona karışır.

Elly ile aynı anda arabadan indim. Arka koltuktan gitarını alıyorum ve bir anda ikimiz üç katlı konağın ön kapısında duruyoruz. Elly ve Kate en üst kattaki daireyi paylaşıyorlar. Normalde diğer katları ben kiraliyorum ama tadilat yapacağım için zaten boşlar. Hiçbir pencereden ışık sızılmıyor. Ev terk edilmiş görünüyor.

Yan yana dururken, Elly'nin bana kıyasla ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum - omzuma ancak ulaşıyor. Kocaman bukleleri başının yanından kıvrım kıvrım dökülüyor ve paltosu sıırılsıklam.

Suçluluk duygusu ağır basıyor. Bu gece bu kadının performansını izlemem gerekiyordu ve ben kalmadım. Marchmont'a geri dönebileceğimi ve Elly'nin hâlâ çalışıyor olacağını ummuştum ama zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım, gerçi nedenini Tanrı bilir çünkü Lydia'yla randevum tam bir felaketti. Onunla partiye katılma anlaşmamızı yerine getirmem gerekiyordu ama Elly'ye orada olacağımı söylediğim için önce onu Marchmont'a sürükledim.

Elly'yi şarkı söylerken hiç dinleyemediğim için her şey çok anlamsızdı. Marchmont'a hiç gitmesem ya da Lydia'yla randevumu iptal etsem daha iyi olurdu ama kız kardeşimin arkadaşının performansını dinlemek için tek başıma gitmek istemedim çünkü bu çok samimi görünüyordu. Çok fazla baskı. Lydia bir çeşit tampon görevi görüyordu.

Kendimi onun pençelerinden kurtardıktan sonra Marchmont'a geri döndüm. Belki Elly hâlâ oradadır ve özür dileyebilirim diye düşündüm ama mekân kilitliydi. Paltomu kaybetmemiştim. Bu gece hiç çıkarmadım bile. Neden yalan söylediğimi bilmiyorum ama Elly'ye onun için geri döndüğümü söyleyecek değilim.

Kovboy çizmelerinin su birikintilerinde sıçradığını, o daracık küçük beden dev bir yağmurluğa sarıldığını, kapüşonun altından vahşi sarı buklelerin çıktığını görünce, onun olduğunu hemen anladım. Sanki suçluluk duygum onu var etmişti, tam da bana ihtiyacı olduğu anda.

Gitar için elini uzattı. "Getirdiğin için teşekkürler."

Tam uzatacaktım ki aklıma bir fikir geldi. Gitarı ulaşamayacağı bir yere geri çektim. Elly'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"O kadar hızlı değil," diyorum. "Bu gitar mahvolabilir. Oldukça şiddetli bir yağmur yağdı. Bence kontrol etmelisin. Hatta bence onu çıkarıp çalmalısın."

"Saçmalama." Tekrar uzanıyor. "Geç oldu."

Ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. "Biliyorum. Ama görünüşe göre ne kaçırdığımı bilmiyorum."

Elly küçük sevimli bir gülümseme veriyor, belli ki az önceki sözlerini hatırlıyor. "Ve şimdi bunu asla öğrenemeyeceksin."

"Ama ben *gerçekten* bilmek istiyorum." Gitarı havaya kaldırıyorum, burada her ne oluyorsa flört etmeye çok benzediğinin belli belirsiz farkındayım... ama Elly'yle yaptığım, hiçbir yere varmayacağını bile bile birbirimizi gaza getirdiğimiz sıradan, şaka dolu flörtleşmelerden değil. Arada ince bir fark var ve şu anda bu *gerçek* bir flört gibi hissettiriyor. Özellikle de o küçük çizmeleriyle parmak uçlarında durup gitarı geri almaya çalıştığı düşünülürse. Bana tırmanmak istemediği sürece ona ulaşma umudu yok.

Bu neden kulağa gerektiği kadar kötü gelmiyor? Hay sikeyim. Flört ediyorum.

Bir an önce bitirsem iyi olacak. Cebimden anahtarları çıkarıp ön kapının kilidini açmaya niyetlendim ama "Ve ben her zaman istediğimi alırım, El." diye ekleme dürtüsüne karşı koyamadım.

Anahtarı kilide sokarken hemen arkamda. "Hey, ev sahibinin izinsiz binaya girmesi yasal değil."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Kötü fırtına. Çatı akıyor olabilir. Acil bir durum olabilir. Kontrol etmem gerekecek."

Burada ne halt ettiğimi bilmiyorum ama daha fazla düşünmeden ön kapıyı omuzlayıp açtım ve merdivenlerden birinci kata çıktım.

Anahtarım dairenin kapısına girdiğinde kapıyı açıp kız kardeşimi bulmak üzere olabileceğimi fark ediyorum. Ya da Nico'yu.

Elly aklımı okumuş gibi, "Burada kimse yok," diyor. "Ama seni içeri ben davet etmedim. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, seni içeri davet *etmiyorum*. Ve bu gece seks yapmamıza gelince, sırf beni yağmurda aldın diye, bu kesinlikle olmayacak."

Çenem neredeyse yere düşecekti. Gitarı ona geri vermeyi reddettiğimde, bilinçaltımda ya da başka bir şekilde tasarladığım ya da tasarlamadığım her olası sonucu bana tamamen söyledi. "Woah-"

"Seninle yatmaktansa çiğ balık yemeyi tercih ederim" diye takılıyor.

Bu da ne demek oluyor? "Suşi bir lezzettir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sevimli burnunu kırıştırıyor ve sol burun deliğindeki piercing ışığı yakalıyor. "Lydia'yla randevun iyi gitmedi diye eve zorla girip beni baştan çıkaramazsın. Senin oyununu biliyorum Jack Lansen."

Beni onu becermeye çalışmakla suçladığı gerçeğini görmezden geliyorum, çünkü Elly ile seks hakkında konuşmak... *garip* geliyor. Biraz tehlikeli. İnce buz üzerinde kaymak gibi. Üzerine çıkarsak, yüzeye doğru dalacağız. Benimle geleceğinden değil ama *siktir et*. Elly Carter çok seksi ve teklif etse hayır demezdim.

Düşüncelerimi tekrar hizaya getiriyorum. "Randevumun iyi gitmediğini nereden biliyorsun?"

Elini kalçasına koydu. "Ciddiyim, Jack." Ne demek istediğini hemen anlamam gerekiyormuş gibi duraklıyor ve anlamadığımı anlayınca iç çekiyor. "Sunuculara bok gibi davranan biriyle çıkmak istemezsin. Bu en büyük kırmızı bayraktır."

Elly ve Lydia arasındaki etkileşimleri zihnimde tekrar canlandırıyorum. "Sana bok gibi davrandığını mı düşünüyorsun?"

Elly sanki bu soru onu rahatsız ediyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor. "İyi biri değildi."

Omuz silkiyorum çünkü Lydia'nın nasıl biri olduğu gerçekten umurumda değil. Biriyle yatıp eve gideceğimi ve bu kadar olacağını düşünmüştüm. Onu bir daha görmeyecektim. Ama Elly'nin haklı olduğu bir nokta vardı. Lydia'nın yanında sadece birkaç saat geçirmiştik ve şimdiden onun istediğimden daha bencil olduğunu söyleyebilirdim.

Ama gerçekten, bunun bir önemi yoktu. Onu yine de becerecektim ve o da buna hevesliydi. Gösteriden sonra kucağıma kayarak kıcını sikime sürtmeye başladığında bunu açıkça belli etmişti ama nedense bu gece canım istemedi.

Elly, oynadığımız oyunu kazanmış gibi yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyle yanımdan geçip gitti ama aniden durdu ve dönüp bana yukarıdan aşağıya baktı. "Ama en iyi arkadaşımın kardeşi olduğun, sırılsıklam olduğun ve beni eve getirme nezaketini gösterdiğin için sana bir fincan çay yapacağım."

Cevap vermemi beklemeden açık mutfığa geçti, su ısıtıcısını doldurdu, çalıştırdı ve baş üstü dolabından iki fincan çıkardı. Dolabın kapağını kapatırken kulpu düşüyor ve metalik bir gümbürtüyle muşamba zemine iniyor. Tek bir şikâyet kelimesi etmeden onu yerden alıp yerine takıyor ve kendimi tarihteki en kötü ev sahibi gibi hissetmeme neden oluyor. *Tanrım, burası tam bir çöplük.* Kira kontratı ne kadar çabuk biter ve buradan giderse o kadar iyi.

Onu daireye kadar takip ediyorum ve kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum. Fırının üzerinde asılı duran bir kurulama bezini kapıp bana fırlattı. "Kurulan."

"Gömleğimi çıkarmayı tercih ederim." Üst düğmeyi açıyorum. "Bu çok pahalı.

Kuruması için düz bir yere sermek istiyorum."

Elly parmağıyla beni işaret ediyor. "Sakın buna cüret etme. O düğmelerden birini daha açmayı aklından bile geçirirsen kıcını sokağa atarım."

Mutfak tezgahına yaslanıyorum ama havluyla kurulanırken ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu gece burada olmamın bir amacı olduğuna çok ikna olmuş görünüyorsun."

Çayımızı karıştırmak için kullandığı kaşığı emiyor, sonra lavabonun kenarına koyuyor. "Yaptığın şey bu, değil mi? Jack Lansen. Birinci sınıf kadın avcısı."

Kahretsin. Kendini tutamıyor. "Birincisi, bu gece zaten sevişmediğimi bilmiyorsun. Şu anda cinsel olarak tamamen doymuş olabilirdim. İkincisi, buraya şarkı söylemeni dinlemeye geldim çünkü dün söylediklerim ve bu geceki setinden önce gittiğim için kendimi kötü hissettim."

Bana bir kupa uzattı, ben de havluyu omzuma bıraktım, böylece kupayı alabildim.

o.

"Bu bir özür mü?"

"Hayır. Söylediğim her şeyin arkasındayım. Nico'nun partisinde şarkı söyleyemezsin." Dokunuyorum

iki parmağımı dudaklarıma götürüp ona doğrultuyorum. "En azından ben

duydum."

"Hmm. Tamam. Diyelim ki, varsayımsal olarak, doğruyu söylüyorsun ve buraya zorla girmek için beni şarkı söylerken dinlemekten başka bir art niyetin yok. Sizin için çalacağım. Ama seni uyarmalıyım, sonrasında beni becermek isteyeceksin. Bununla başa çıkabilir misin?"

Vay be. Bunu söylemesini beklemiyordum, ama gözlerinde karşı koyamadığım bir meydan okuma var ve ağzının bir tarafını çekiştiren eğlence sırtışı anlaşılmayı tamamlıyor.

Dudakları çok pembe... doğal olarak dolgun ve *pembe*. *Bunu daha önce nasıl fark etmedim?*

"Evet," diyorum. *Sıradan*. "Elbette. Ama bilmelisin ki ben her zaman istediğimi alırım."

"Bunu sen söyledin."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Doğru. Yani, eğer seni becermek istememe neden olacak bir şey yapmak üzereysen-"

Nefes alıyor, sesi soluğuna o kadar yakın ki beni kesiyor. "Bunun olabilmesi için benim de istemem gerekir."

Bu beni kısa kesmeme neden oldu. Kesinlikle isteyerek verilmeyen bir şeyi alacağımı ima etmek istememiştim. "Şey, evet. Tabii ki." Ona normalde kadınların yüzünü ekşiten bir gülümseme gönderiyorum ama Elly'nin ifadesi değişmiyor. *Garip*. "Karşılıklı olduğunu anlamayı beklerdim," diye takılıyorum tansiyonu düşürmek için.

Gözlerini deviriyor ama neyse ki sinirlenmekten çok eğlenmiş görünüyor. *Vay be*. "Sen gerçekten de dışarıdaki en kibirli pisliksin. Ama cumartesi günü saat sabahın üçünü geçti, o yüzden seni affediyorum." Gözlerini ovuşturuyor, kapaklarını aralıyor ve sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Bu gerçeküstü." Tekrar göz kırptırıyor. "Bu senin için garip mi? Yani, bu gece ne oldu? Gecenin bir yarısı nasıl oldu da ikimiz de iliklerimize kadar ıslanmış halde buradayız?" Islak saçlarının tutamlarını yumruk yaptığı parmaklarıyla sıkıyor ve birkaç su damlasının yere düşmesine izin veriyor. "Üstümü değiştireyim, sonra oynarım."

Odasına doğru uzaklaşıyor, ben de kanepeye oturuyorum.

O haklı. Bu gerçeküstü. Burada olmamalıydım. Tam tekrar gitsem mi diye düşünürken, Elly üzerinde yıldızlar olan mavi pijamaları ve neon boyaya batırılmış iki elektrik çarpmış tavşana benzeyen bir çift pembe terlikle yeniden ortaya çıkıyor.

Onlar hakkında yorum yapmaktan kaçınıyorum ama Elly baktığımı görmüş olmalı ki duraksıyor ve ayağını bana doğru sallıyor. "Seksi, ha?"

Yutkunuyorum. "Evet. Seksi şeyler."

"Onlar benim yedeğim. Beni becermek istediğin zamanlar için." Gülümsüyor ve ben de gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Senin gibi bir adamın bu şeylerin yanına bile yaklaşmayacağını anladım. Bunlar biber gazının kumaştaki karşılığı."

Gülüyorum, çünkü... kahretsin, çok komik. Şu anda onunla şakalaşırken kendimi çok rahat hissediyorum. "Evet, bunlar oldukça iğrenç." *Ama onları koparmam sadece yarım saniyemi alırdı.*

Gitarını eline alıyor, kılıfını açıyor, enstrümanı çıkarıyor, kayışı boynuna geçiriyor ve karşımdaki sandalyeye oturuyor.

Birkaç akor tıngırdatıyor ve tellerde bazı ayarlamalar yapıyor.

Beklenti beni ateşliyor. Bir yanımda kötü olmasını umuyor, böylece buraya son gelişimde söylediklerimin arkasında durabilirim. Diğer yanımda ise sadece merak ediyor.

Sandalyesinde biraz öne doğru eğiliyor ve pijamasının üst kısmı boynundan açılıyor. *Sütyen giymiyor.* Göğüslerinin gölgeli kıvrımları açıkça görülebiliyor. Oturduğum yerden meme uçlarının dış hatları bile belli oluyor. Anında onun küçük pembe meme ucunu dişlerimin arasında emdiğimi hayal ediyorum ve kasıklarına bir sıcaklık yayılıyor.

Kahretsin.

Koltuğumda kayıyorum, zihinsel olarak sikimi fikir edinmemesi için uyarıyorum. Elly'ye haklı çıkmanın tatminini yaşatmayacağım. Daha da kötüsü, pembe terlikleriyle şarkı söylemeye başlamadan önce onu gerçekten becermek isteyebilirim.

Ayağa kalkıyor ve bakışlarını göğüslerinden yüzüne doğru kayıyor. Bana kaşlarını çatıyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve başlıyor. Narin parmakları tellerin üzerinde geziniyor, odanın içinde tatlı bir melodi dokuyan mucizevi bir düzende koparıyor ve tıngırdatıyor. Şarkıyı bilmiyorum ama akorların birleşimi tüylerimi diken diken ediyor ve Elly ağzını açıp şarkı söylemeye başladığında tüylerim diken diken oluyor.

Ses o kadar boğucu, o kadar alçak, tatlı ve yoğun ki yemin ederim sesi kulaklarımdan süzülüp doğrudan kan dolaşıma karışıyor.

Şarkının zirvesine ulaştığında, tanıdığım en seksi kadının karşısında oturduğuma ikna oluyorum.

Bunu yapabileceğini nasıl bilemedim?

Zar zor nefes alıyorum, Elly'nin, şarkılarının, notalarının ve halının üzerine pekmez sürülmüş gibi olan sesinin tamamen esiri olmuş durumdayım

Aramızda. İçine gömülmek, içinde yıkanmak... *içinde boğulmak* istiyorum.

Son birkaç notayı tıngırdatıyor, sesin havada yankılanmasına izin verdikten sonra elini tellerin üzerine koyarak onları sakınleştiriyor. İkimiz de kıpırdamıyoruz.

"Bu gerçekten gerçeküstü," diye mırıldanıyor.

Boğazımdan yutkunarak bir onay sesi çıkıyor.

Kendine gel.

Kendimi kanepeden aşağı itiyorum. Aletim sertleşmeden önce buradan çıkmam gerekiyor. "Artık resmileşti." Bir elimi yumruk yapıp parmak eklemlerimi dudaklarıma bastırıyorum, sonra bırakıyorum. "Nico'nun partisinde kesinlikle şarkı söyleyemezsin."

Elly'nin yüzünde skandal bir ifade belirliyor. "Neden?"

"Çünkü odadaki herkes seni becermek isteyecek. Nico da dahil." Eğer gerilim daha önce yeterince yoğun değilse, şimdi on kat artıyor. Boğulacağım. Elly'nin yanaklarından renk akıyor. "Ve bu Kate için gerçekten adil olmaz."

Bana ürkmüş bir geyik gibi bakıyor, mavi gözleri kocaman ve...

Korktun mu?

"Gitmeliyim," diyorum kapıya doğru ilerleyerek.

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve ben uzaklaşırken bana bakmaya devam ediyor. Konuştuğunda tek kelime etmeyeceğinden, hatta veda bile etmeyeceğinden eminim. "Hey, Jack?"

"Evet?"

"Bu gerçek değil. Şu anda hissettiğin şey gerçek değil. Bu sadece müzik." *O biliyor.* "Şarkı bittikten birkaç dakika sonra etkisi geçer."

Ona çok fazla müzik dinlediğimi ve daha önce hiç böyle hissetmediğimi söylemek istiyorum. Ama bunun yerine, "O zaman devam edip hırlayabilir miyim?" diyorum.

Daha önce korkmuş görünüyorsa, şimdi daha kötü görünüyor. Boğazında renk lekeleri belirliyor, boynuna doğru yükseliyor ve bir elini yanağına bastırıyor. "Tanrım. Hayır. Yapma bunu."

Telaşlandı. Onu böyle görmek ve buna benim sebep olduğumu bilmek beni o kadar heyecanlandırıyor ki, ağzıma yapışan sırtışı bastırmak zorunda kalıyorum. "Tamam. Ama her ihtimale karşı arabayı sürdüğümü duyana kadar terliklerini çıkarmasan iyi olur."

Cevabını duymak için beklemiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse ben de biraz telaşlanabilirim.

ELLY

T Kapı kapandığı anda kalbimin hızla çarptığını fark ettim. Jack'e şarkı söylediğimi duyduktan sonra beni becermek isteyeceğini söylediğimde şaka yapıyordum. Onu gaza getiriyordum. Onunla dalga geçiyordum. Belki flört bile ediyordu... ama bitirdiğimde yüzündeki ifade... korkutucuydu. Sanki ben ona

beni çıplak elleriyle parçalara ayırırdı.

Daha önce hiç böyle bakılmamıştım. Çok şehvetliydi. Çok *hayvani*. Jack'in normalde bana bakışından çok farklıydı ve *bu hoşuma* gitti.

Ve hırlama konusunda benimle alay etmesi. *Yüce Tanrım*. Keşke bundan hiç bahsetmeseydim. Eğer o anda ağzından derin, erkeksi, guruldayan bir ses çıksaydı, muhtemelen ayağa fırlayıp kapıyı kilitler ve şu ana kadar gitmesine izin vermezdim...

Neye kadar? Ne düşünüyorum ben?

Bu geceye kadar Jack ile hiç yalnız kalmamıştım. Onu neredeyse hiç tanımıyorum bile. Kate'in partilerde sık sık ortaya çıkan, odadaki herkesle flört eden ve sonra kolundan sarkan güzel bir kadınla ayrılan ağabeyi.

Gitarımı bırakıp kalbimin atışına ve tam kalbimde hissedebildiğim nabzımın sabit atışına uyum sağlıyorum.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama elimi pijamamın kemerine sokuyorum. Gözlerimi kapatıyorum, belki Jack Lansen beni tahrik etmemiştir diye nafile bir dua ediyorum.

Parmaklarım klitorisimin üzerinden geçerken, içimde kıvılcımlanan enerji sarsıntısını görmezden gelerek daha da alalıyorum. Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve parmaklarımı girişime doğru kaydırıyorum, sadece tamamen ve tamamen kaygan buluyorum.

Onaylanmaya ihtiyacım olduğundan değil, ama parmaklarıma karşı ıslaklık hissi, kaçmayı umduğum bir kaçınılmazlık patlaması gibiydi.

Parmaklarımı, sanki fark etmemi istiyormuş gibi zonklayan klitorisimin üzerinde gezdiriyorum. Bu konuda bir şey yapmamı istiyor. Yavaşça nefes alıyorum, içimden akan tüm küçük ihtiyaç ve arzu akımlarına dikkat ediyorum.

Buna ne kadar teslim olmak istiyorum? Kate'in kardeşini düşünerek kendimi orgazma ulaştırdığım bilgisini sonsuza dek saklamayı?

Bu iyi bir fikir değil, ama Jack'in görüntülerinin zihnimden geçmesine engel olamıyorum. Göğüs kaslarının üzerindeki ıslak gömleği, nemli kumaşın arasından görünen pazu çıkıntısı, arabayı sürerken yüzündeki sert ifade. O gözler, o kadar yoğun mavi ve kirpiklerle ervelenmiş ki bir erkeğe ait olmaları haksızlık. Ve kare şeklindeki çenesindeki, parmaklarımın neredeyse srtnmek için yalvardığı koyu renkli tüyler.

Görüntüler zihnimde slayt gösterisi yaparken elim dalgınca ıslak yarığımın üzerinde kayıyor. Ya bu şarkıdan ve tek kişilik bir seyirci kitlesi için sahne almanın samimiyetinden daha fazlasıysa?

Ya Jack Lansen'den gerçekten *hoşlanıyorsam*?

Sözlerinin anısı zihnime süzülüyor. *Karşılıklı olduğunu anlamamı beklerdim.*

Aniden elimi çektim. *Olmadı. Olmayacak.* En iyi arkadaşımın erkek kardeşinin son fantezim olmasına izin vermeyeceğim, sadece bir gece için bile olsa.

Ayağa kalkıyorum ve koridordan yatak odama doğru ilerliyorum, terliklerim yerde srtnyor. Onlara bakıyorum. Kocaman, pembe, kabarık baloncuklar.

"Sizi sürtükler," diye mırıldanıyorum.

ELLY

I Geçen haftaki etkileşimimizden bu yana Jack'i çok düşündüm. Kasıtlı olarak değil ama kendimi dalıp giderken yakaladım, ancak birkaç dakika sonra düşüncelerimin *yine* ona gittiğini fark ettim. Bu yüzden Kate bana zengin adamların gülünç derecede pahalı yarış arabalarını bir pistte sürmelerini izlemek için ona eşlik etmek isteyip istemediğimi sorduğunda, 'bunu sıkıcı bulabilirsin ama Jack'i destekleyeceğim ve senin de gelmeni çok isterim' uyarısıyla birlikte, neredeyse beni kör eden 'Evet lütfen, çok isterim' diye bağırma dürtümü dizginlemek zorunda kaldım. İçten içe kardeşini tekrar görmeyi umuyordum. Çünkü bu soğukta, lüks arabaların içinde erkeklerin üstünlük mücadelesini izlemek asla yapmayacağım bir şeydi. normalde kabul etmezdim ve Kate de bunu bilirdi.

Soğukkanlı davrandım, her adımda isteksizmişim gibi davranarak beni zorlamasına izin verdim. Ama işte buradaydım, tam da olmak istediğim yerde, Londra'nın dışındaki bir yarış pistinin kenarında. Kate kolumu tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Geldiğine çok sevindim."

Ona ılık bir gülümseme veriyorum, hâlâ etkinlik için duyduğum heyecanı gizlemeye çalışıyorum. Jack'le aramda -ne kadar *önemsiz olursa olsun*- herhangi bir şey geçmiş olabileceği fikrine kapılmasına izin veremem ve onun için şarkı söylediğim ve bunun beni tahrik ettiği ve kafamı karıştırdığı gerçeği içimi yakan suçlu bir sır. *Kimseye* söylemeyeceğim.

Kate'in elinden kurtulup ellerimi kavıyorum ve parmaklarımı ısıtmak için onlara üflüyorum. Hava buz gibi ama Nico üşümeylem diye bize bira ikram etmeye devam ediyor, zira 'motorların gürültüsünü duyabilmek' için bizi Direktör locasından çıkaran oydu. Birayı sevmiyorum ve bu çok

O kadar çok sıvı var ki sürekli işemek zorunda kalıyorum ama bedava içkiye hayır diyecek biri değilim.

"Bak, Jack orada," diyor Kate, işaret ederek.

Onun adını duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Lanet olsun. Neden ondan söz edildiğinde böyle mantıksız tepkiler veriyorum? Neredeyse hayatımın yarısı boyunca onu ya da onu tanıdıktan sonra, birlikte bir akşam geçirdik ve şimdi bunun için her şeyi berbat ediyorum. Çok saçma. Kesinlikle saçma, çünkü ondan hoşlanmıyorum bile.

I. Sevmiyorum. Sevmiyorum. Ondan.

Jack'in dışarı çıkışını izliyorum, sürüş takımıyla bile gülünç derecede yakışıklı. El sallıyor ve tribünleri cevap veren bir kükreme dolduruyor. Çıglık seslerini duyabildiğimden eminim. Gösteriş yapıyor ve kalabalık onu bunun için seviyor. Kendinden bu kadar emin olmasından iğrenmek istiyorum ama bunu başaramıyorum. Pistte mermi gibi bir arabayla yarışacağını düşündükçe sinirlerim bozuluyor.

"Bu arabalar için çıldırıyor ve burası ayağını gerçekten yere basabileceği tek yer. Londra'nın merkezinde saatte 200 mil hızla gidemez." Kate ellerini dua eder gibi bastırıp ağzına götürür ve Jack'e bakar. Ona her zaman tapmıştır. "Onu görüyor musun? Şurada." Kate tekrar işaret eder.

"Evet." Sanki onun her hareketini izlemiyormuşum gibi gözlerimi kısarak piste bakıyorum. Koyu renk saçları alnına dökülüyor ve yakışıklı gülümsemesini etrafındaki herkese gösteriyor. Kendine has bir havası var ve ondan başka bir yere bakmak çok zor. "Onu görüyorum."

Gerçek şu ki, tüm öğleden sonramı onu süzme konusunda kurnaz olmaya çalışarak geçirdim. Yarış ekibiyle birlikte aşağıda dolaşıyor, geniş omuzlarının üzerine uzanan ve kışını mükemmel bir şekilde gösteren şu hepsi bir arada takımlardan birini giyiyor. Özel dikim takımlarından ve kaşmir paltolarından çok farklı bir görünüm ve kesinlikle takdir edebileceğim bir şey. Takımından biri kazandığında, bir hayvan gibi kükrüyor. Tuhaf, ilkel bir şekilde ateşli, sanki beni omzuna alıp mağarasına götürebilecek, bir yandan da dev bir sopayla vahşi hayvanları (ya da diğer erkekleri) savuşturabilecek türden bir adam. Bu fikir beni eğlendiriyor ve izlerken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum, aynı zamanda bu fikrin beni tahrik edebileceği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Aslında Jack'le asla birlikte olmam ama ona uzaktan hayranlık duymak... Bunun bir zararı olmaz, değil mi?

Sessizce oturup kaskını takmasını ve arabasına binmesini, yarışçılar başlangıç pozisyonlarını beklerken motorların çalışmasını izliyoruz.

Ellerimi sıkıyorum, kalbim güm güm atıyor. Bu yarışa olması gerekenden çok daha fazla duygusal olarak dahil olmuş durumdayım.

Silah ateşleniyor ve arabalar start çizgisinden son sürat kükreyerek fırlıyor. Jack'in arabasının diğerlerinin arasından geçişini izliyorum. Bu işlemlerle ilgilendiğini bilmiyordum. Ön tarafa yaklaşması uzun sürmedi, arabası önündeki iki arabanın arkasına doğru ilerliyordu. Bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Onu yarışırken izlemek, onu daha da çekici kılan çılgınca, beklenmedik bir gerçeği ortaya çıkarmışım gibi hissettiriyor. Sanki onun yeteneğini benimmiş gibi sahiplenmek istiyormuşum gibi, çevremdeki herkese o arabayı süren adamı tanıdığımı söylemek için ani bir dürtü duyuyorum. Benim olduğunu iddia etmek.

"Görüşmen için kendini hazır hissediyor musun?" Kate soruyor, sorusu dikkatimi Jack'ten çeken bir şok etkisi yaratıyor ve sanki çok ama *çok* kötü bir şey yaparken yakalanmışım gibi kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. *Ya biliyorsa? Ya kardeşini düşündüğümü anladıysa?*

"Evet, sanırım," diyorum gelişigüzel. Robert Lloyd Marchmont'ta benim için kartını bıraktıktan sonra, röportajımı ayarlamak için aradım ve birkaç hafta sonrasına randevu aldım. "Robert Lloyd önemli biri. Amy Moritz'i temsil ediyor."

"Amy Moritz. Vay be." Kate öne doğru eğildi, bu haber karşısında gerçekten heyecanlanmış görünüyordu. "O çok büyük. Sizin için çok heyecanlıyım. İleriye doğru atılmış gerçek bir adım. Seni o bataktan kurtarıyor." *sürede çıkaracağız."*

Gülümsemeye zorladım. Kate'in coşkusunda bir küçümseme payı var ve bunu asla kasten yapmayacağını bilsem de, barla ilgili son yorumu bana Jack'in beni *gece geç saatlerde bodrum katında şarkı* söyleyen biri olarak tanımlamasını hatırlatıyor. İş yerimi bu şekilde küçümsemelerine izin veremem. "Marchmont'u seviyorum."

Kate bana bakıyor, kaşlarını çatıyor, sanki bunu gerçekten kastetmediğimden şüpheleniyor. "Sonsuza kadar orada kalmak istemezsin, değil mi?"

Ona boş boş bakıyorum. Elbette sonsuza dek orada kalmak istemiyorum ama orası güvenli, küçük ve kapalı bir yer. Tanıdık bir yer. *Bunun nesi yanlış?*

Nico bize biraz daha içki ikram ediyor, Kate'in dikkatini dağıtıyor ve beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarıyor ve pistteki arabaları izliyoruz. Yarış tahmin ettiğimden daha uzun sürdü. Jack'in orada ne kadar zaman geçireceğini bilseydim, gelmeyi iki kez düşünebilirdim.

Aslında yine de gelirdim ama hava şartlarına daha uygun bir şeyler giyebilirdim. Kot, belki. Şu anda küçücük eteğimi aşağı çekiyorum.

Sıcak kalmak için acınası bir çabayla uyluklarımın üzerinden.

İzlerken, Kate ve ben tüm haberlerimizi paylaşıyoruz, daha fazla içki içiyoruz ve çok sayıda atıştırmalık yiyoruz, ancak bir süre sonra, dikkatini tribünlerde etrafımızı saran Nico ve arkadaşlarına odaklayarak uzaklaşıyor ve beni konuşmak için sadece annesiyle baş başa bırakıyor. Bayan Lansen berbat biri... Benden hiç hoşlanmadığına eminim.

"Garsonluk nasıl gidiyor Eleanor?" diye soruyor, gözlerini Jack'in arabasından ayırmadan.

Grubumuz içinde Jack'i takdir etme konusunda benimkiyle yarışabilecek tek kişi o. Kate sürekli annelerinin gözünün Jack'ten başkasını görmediğinden bahsedip duruyordu. Bunu şimdi Jack'in arabası her görüldüğünde Bayan Lansen'in neredeyse patlamasından anlayabiliyorum.

"Ben bir müzisyenim," diyorum.

Sanki söylediklerim önemsiz bir rahatsızlıkmiş gibi, vızıldayan bir sivrisinek gibi elini çırpıyor. "Ah, tabii. Ama bu faturalarını ödemiyor, değil mi? Şimdiye kadar o hayalden vazgeçmişsindir diye düşünmüştüm. Ne kadar oldu?"

Göğsümün içinde bir şey küçülmeye başladı. *Çok yargılayıcı.* Annesi böyle bir kadın olan Kate'in nasıl bu kadar sevimli bir insan olduğunu hiç bilmiyorum. Sonra tekrar, kendi ailem de pek iyi değil. Müziğe odaklanmayı seçmemden nefret ettiler, sürekli avukat ya da daha istikrarlı bir şey olmam için beni zorladılar. Bayan Lansen'in sormaya zahmet ettiği yerde, sanki seçimlerim konuşulamazmış gibi tamamen görmezden geliyorlar. Burada tek başımayım.

"Asla pes etmeyeceğim," diyorum ve Lansen Hanım'ın kaşları onaylamaz bir şekilde havaya kalkıyor, ardından içkisinden sıkı bir yudum alıyor. Dudakları birbirine o kadar sıkı kenetlenmiş ki nasıl sıvı geçirebildiğinden emin değilim. Aramızdan garip bir sessizlik geçiyor, arabaların ve kavşaktaki insanların gürültüsü tarafından yutuluyoruz.

Pistte Jack, kalbimi dört nala koşturan şık bir manevrayla içeriden sollama yapıyor. Bu arabalar o kadar hızlı hareket ediyor ki, bir şeyler ters giderse kim nasıl hayatta kalabilir? Direksiyona geçip böyle yarışmak için ne kadar cesur olmanız gerektiğini hayal bile edemiyorum. Bu çılgınlık. Bu gelmiş geçmiş en çılgın hobi.

Kate ve Nico koltuklarında öne doğru eğilmiş, piste bakıyorlardı. Nico'nun kardeşlerinin de yarıştığını biliyorum ama ne onlara ne de arabalarına dikkat ediyordum. Nasıl gittikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Jack ile meşguldüm.

Bayan Lansen ellerini çırpamak için içkisini yere bıraktı. "Oğlum ne adam ama," diyor, Jack birinci olurken gözlerini arabasına dikmiş. "Her yönüyle bir şampiyon."

Jack'i izlerken Bayan Lansen'de uyandırdığı hissin bir benzerini bende de uyandırdığı için garip bir şekilde midem bulanıyor, tek fark onun Jack üzerindeki iddiasının gerçek bir kan bağı olması. Oysa benimki... *hiçbir şey*. Gerçeküstü bir flört akşamı.

Yaşadığım bu tuhaf hisleri kesinlikle şımartmayacağım. Zaten onlar yüzünden buradayım, ama Bayan Lansen'e onunla aynı fikirde olduğumu bilmenin tatminini kesinlikle yaşatmayacağım.

"Affedersiniz ama gerçekten işlemem gerekiyor." Şok değeri için 'çiş' kelimesini kasten vurguluyorum. Aniden ayağa kalkıyorum ve koltuk sırası boyunca ilerleyerek koridora çıkmaya niyetleniyorum. Bayan Lansen '*ne kadar kaba*' der gibi gözlerini açıyor ve bu hareketin kimin için olduğunu merak ediyorum. Bana mı? Ya da onu izleyen herhangi birine mi? Tüm hareketleri öyle görünüyor... Sanki insanların her hareketine dikkat ettiğini düşünüyor.

Bakışları benden yarış pistine kayıyor. "Oh," diye gıcırıyor, oturduğu yerden sıçırıyor. "Devam et, Jack." Bağılıyor ve Jack son tura girerken herkes bağırmaya başlıyor.

Jack'in arabası çizgiyi o kadar hızlı geçiyor ki kalbim neredeyse bulanıklaşıyor. Herkes çılgına dönüyor. Nico ayağa kalkmış, havayı yumrukluyor ve Kate zıplayıp ona sarılıyor.

Jack bütün yarışı kazandı ve benim kutlayacak kimsem yok. Sevgili oğlu kazanmış olsa bile Bayan Lansen'e sarılmaya başlarsam lanetlenirim.

Diğer araçların çizgiyi geçmesini izliyoruz ve her şey bitip de sanki musluktan akan su kadar önemsiz bir şeymiş gibi şampanya patlatmaya başladığı ana kadar gözlerimi Jack'ten ayırmıyorum. Çok mutlu ve ondan yayılan enerji o kadar güçlü ki kendimi ona sırtırken buluyorum, keşke galibiyeti kutlamak için onun yanında olsaydım diyorum.

Ama gerçekten işlemem gerekiyor ve artık yarış bittiğine göre tuvalet kuyruklarını kaçırmak için koşmam gerekecek. Her ne kadar kalıp Jack'i izlemek istesem de, gitmeliyim. Yolumu zorluyorum ve tuvalete doğru koşuyorum.

Dışarı çıktığımda seyirciler koltuklardan süzülüyor ve arkadaki koridorlar gürültücü seyircilerle doluyor.

Bir alkış tufanı ve bağırان erkek sesleri daha duyuyorum. Daha fazla insan. Kate ve Nico'ya dönüş yolunu nasıl bulacağım? Onlara söylemeliydim.

nereye gittiğimi. Koşmaya başladım, kalabalığın arasından geçerek çıktığım kapıya geri döndüm. Bir köşeyi dönüyorum ve orada, bana doğru hızla gelen Jack Lansen, o dolgulu takım elbisesine sarınmış, terden kaymış siyah saçları kafasına yapışmış.

Nereye gittiğine bakmıyor, omzunun üzerinden arkasındaki bir şeye bakıyor. Son saniyede yüzünü bana dönüyor, tedirgin bir ifade yakışıklı yüz hatlarını şekillendiriyor. Ama daha önce durmuyor-

Çarptı.

Sıcak, sert vücudu bana çarparken acı içime işliyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor, üst kollarımı tutup beni itiyor. Yüz ifadesi hâlâ dalgın ve tedirgin görünüyor; tanıdığım ukala Jack'e hiç benzemiyor. Bana bakıyor, bakışlarında tanıma duygusu alevleniyor. "El. Kahretsin. Sen iyi misin? Siktir. Özür dilerim."

Elinden kurtuldum ve kollarımı ovuşturdum. "Ow. Nereye gittiğine dikkat et."

"Özür dilerim, sizi görmedim. Ben..." Sözleri kayboluyor ve biz birbirimize bakarken zaman yavaşlıyor gibi görünüyor. Göğsümde köpüren bir his canlanıyor ve sıcaklık yavaşça vücuduma yayılıyor. Jack'in yüzü kıpkırmızı ve zor nefes alıyor, ama yarışmayı yeni bitirdi, o yüzden olmalı, değil mi?

Her ne ise, derimin altında bir ateş yakacak kadar yoğun. Kendini ilk toparlayan Jack oldu. "Geleceğini bilmiyordum." "Son dakika kararı," diye mırıldandım. "Bira için geldim."

Yüzümdeki yalanı görmüş olmalı çünkü mavi gözleri parlıyor, sanki kafatasının içinde bir havai fişek gösterisi varmış gibi. "Öyle mi?" Sinsi bir gülümsemeyle kırılıyor, bakışları imalarla yoğunlaşıyor. "Bir bardak bira için uzun bir yol."

Bana kaymağı yiyen kedi gibi bakıyor ve bu beni kızdırıyor. "Yüzündeki o memnun ifadeyi silebilirsin. Seni izlemeye gelmedim."

"Sen nasıl istersen, El." Sesinin derin, baştan çıkarıcı tınısı derimin altına kayıyor, içimi kaynatıyor. Boğazıma bir nefes takılıyor ve Jack'in bakışları bir saniyeliğine dudaklarıma yerleşip göz kırıyor, bu da beni neredeyse bitiriyor. Bunu kasıtlı olarak yapıyor, bundan eminim. Onu kendinden bu kadar memnun görmek ne kadar sinir bozucu olsa da, ben onun ilgisinin tadını çıkarıyorum. Onu parça parça, nefis bir şekilde inceliyorum. Yakışıklı yüzü, eforla parlayan gözleri, takım elbisenin içinden seçebildiğim kalçalarındaki kaslar... *Bahse girerim bu adamın dayanıklılığı var...*

Sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi sırtıyor. Bu ifade yüz hatlarını rahatça dinlendiriyor, acaba ona hep böyle mi bakılıyor ve bunu biliyor mu diye merak ediyorum. Ama *tabii ki* biliyor... Jack Lansen'in ne kadar çekici olduğunun farkında olmamasına imkân yok.

Koridorun ilerisinden gelen gürültülü bir ilahi bizi bölüyor ve kelimeleri anlayana kadar tekrarlanan sesi dinliyorum.

Jack Lansen,

Pistteki en seksi adam.

*Onu atıştırmalık olarak
yerdim.*

Korkunç bir kafiye. *Kim bulmuş bunu?* Göğsümde kıkırdama sesleri yükseliyor ama kendimi tutabilmek için dudağımı ısıyorum çünkü Jack'in ukala ifadesi dağılıyor ve sanki bu ses iç dünyasında feci bir acıya neden oluyormuş gibi gözlerini sıkıca kapatıyor.

Bana çarptığında kaçtığı şey bu muydu?

Bana dönmeden önce omzunun üzerinden tedirgin bir bakış fırlattı, bir eli kalın, siyah saçlarına doğru ilerliyordu. "Siktir," diye mırıldandı.

Bu kargaşadan kimin sorumlu olduğunu görmek için cüssesinin yanından geçerken, geçen hafta bardan gelen Lydia'nın kalabalığın arasında yürüdüğünü ve hepsi Jack'in yüzünün basılı olduğu maskeler takmış bir grup kadına liderlik ettiğini görüyorum. Üzerinde '*JACK LANSEN SENİ SEVİYORUZ*' yazılı bir pankart sallıyorlar. Bu kesinlikle, kesin olarak çılgınca ve ağzımdan çıkan dehşet dolu kahkahayı tutamıyorum.

"Süper hayranların var." Yaklaşmakta olan orduya başımla selam veriyorum ve buna karşılık olarak Jack küçük bir ürperti veriyor.

"Jack," Lydia'nın tiz çığlığı geliyor.

Jack, Lydia'nın koridorun diğer ucundan bir gülle gibi kendisine doğru fırlamasını bekliyormuş gibi geriliyor. "Aramaktan vazgeçmiyor. Ve şimdi tüm bunlar..." Elini ona doğru sallıyor, o kadar tedirgin görünüyor ki neredeyse onun için üzüleceğim. Ama yüzümdeki gülümsemeyi engelleyecek kadar değil.

"Aç görünüyor..."

Jack kaşlarını kaldırdı. "Gülme lan El," diye tehdit ediyor ama gözlerinde bu senaryonun ne kadar saçma olduğunu anladığını gösteren alaycı bir ışık var. Bakışlarımı tutarken, ikimiz de kahkahanın eşiğindeyiz, içimde mutlu bir parıltının tutuştuğunu hissediyorum. *Jack Lansen ile bağ kuruyor muyum?*

"Jack," diye tekrar sesleniyor Lydia, bu sefer sesinde çılgınca bir çığlık var. Hızla yaklaşıyor ve onu yakınımda istemiyorum. Sadece

Ama itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Jack'in tamamen bana ait olması hoşuma gidiyor.

Küfrediyor, çaresiz bir yüz buruşturması yüz hatlarını çarpıtıyor, sonra bir deha anından etkilenmiş gibi parlıyor. Elimi tutuyor ve beni kendisine o kadar yaklaştırıyor ki, bir sonraki nefes alışımında terime rağmen yağmur suyu ve açık hava gibi taze olan kokusunu içime çekiyorum. Kalbim şeker krizi geçiren bir çocuk gibi hoplayıp zıplamaya başlıyor.

"Öp beni," diye kulağımı tırmalıyor.

Tüylerim yüksek hızda çalınan bir minör gam gibi kollarıma yayılıyor ve zihnim onun sözlerini işlerken dönüyor, ancak onları anlamlandırdığım anda, sarsıcı bir farkındalık beni vuruyor. *Tam olarak emrettiği şeyi yapmak istiyorum.* Dudaklarımı onunkilere yapıştırıp, ter içinde onu öpmek istiyorum.

Ama bu şekilde değil. *Onun yüzünden değil.*

Ellerimi göğsüne bastırabilmek için kendime olan saygımın her zerresini toplamak zorundayım - kahretsin, *o göğüs kasları orada sertleşiyor* - ve onu uzaklaştırıyorum. Geri adım attı, ki bu da iyi oldu çünkü onu gerçekten hareket ettirebilmemin hiçbir yolu yoktu. "İğrenç. Hayır."

"İğrenç mi?" Jack sanki bunu gerçekten kastetmiş olmam *mümkün değilmiş* gibi gülmeye başlıyor.

Lydia hâlâ bize doğru itiyor, deli bir kadın gibi el sallıyor ve Jack'in adını bağıyor.

"Evet, iğrenç. Hepiniz sıcak ve terlisiniz ve-"

"Tek itirazın bunlar mı?" Bana bakarken Lydia için duyduğu tüm endişe yok olmuş gibi görünüyor. Hâlâ sırtıyor ve bu gülümseme içimde tuhaf şeyler yapıyor, onları çorba kıvamında bir yapıştırıcıya dönüştürüyor. "Çünkü gidip duş alabilirim." Sanki duşlar *hemen oradaymış* gibi başparmağını omzunun üzerinden sallıyor.

Kalçamı kaldırıyorum. "Seni hiçbir *zaman* öpmeyeceğim, özellikle de burada ve şimdi, böylece o kadınla uğraşmaktan kurtulabilirsin." Birazdan yanımıza gelecek olan çılgın Lydia'ya başımla selam veriyorum. "Kaç yaşındasın sen?"

Jack gözlerini deviriyor ama yine de kızgın değil de eğlenmiş görünmeyi başarıyor. "İyiym." Başını hafifçe eğiyor ve "İzninizle gidip bu durumla bir yetişkin gibi ilgileneceğim" diyor. Gitmek için dönüyor ama bana bakıyor, parmağıyla beni yerime mıhlatabilecekmiş gibi işaret ediyor. Belli ki yapabiliyor çünkü kılımı bile kıpırdatmıyorum. "İçkiler. Seni daha sonra içkilerde görmek istiyorum."

Ben cevap veremediğimden arkasını dönüp kadın kalabalığını selamlıyor. Lydia öne çıkıyor, bir elinde Jack'in yüzünün basılı olduğu maske sallanıyor. Çok güzel bir kadın ve bir saniye bile tereddüt etmeden Jack'in üzerine atlıyor, yanaklarından öpüyor, ıslak ve terli olmasını hiç umursamıyor gibi görünüyor. Adam da onu itiyor gibi görünmüyor. Kıskançlık içimde sabah sisi gibi yükseliyor.

Kısa bir an için benimle ilgilendiğini hissettim. *Aptalca.*

Ben orada kıskanç bir sersemlik içinde dururken, onun yanağına kondurduğu öpücük bir şekilde dudaklarına kondurduğu öpücüğe dönüşüyor.

Bunu o mu yaptı, yoksa adam mı?

Midem bulanıyor. *Bu gerçekten iğrenç.* Kendime umurumda olmadığını söylüyorum. Az önce onu reddettim. Ne isterse yapmakta özgür.

Onları birlikte görmekten kendimi alıkoyuyorum. Muhtemelen içki içmek için kalamamam daha iyi, çünkü Jack Lansen'in tüm kadın hayranlarını savuşturmasını izlemek zorunda kalacağım. Ve sadece onun için kaldığımı düşünmesini istemiyorum. Adamın egosuna daha fazla yem veremem. Kafatası patlayacak.

Ama yine de parmaklarım ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp Marchmont'taki Marcia'yı aramak ve ani bir hastalığa yakalandığım için bu akşam çalışamayacağımı söylemek için kaşınıyor.

Ve belki de öyle.

JACK

F Duşumu almış, gündelik bir gömlek ve kot pantolon giymiş olarak yönetmenin salonuna giriyorum. Pistteki en eğlenceli alan burası ve her şeyi ben kiraladım. Hala galibiyet sonrası kafam güzel. Harika hissediyorum.

Lydia'nın yüzüme saldırması, bir midye gibi dudaklarımı emmesi bile keyfimi kaçırmaya yetmedi. Onu fiziksel olarak soymak zorunda kaldım.

Tuhaf bir şekilde, ya da

Belki o kadar da tuhaf olmayan bir şekilde, onu becerme arzum tamamen buharlaştı.

Lydia'yı aklımdan çıkarıyorum ve çevreme odaklanıyorum. Yönetmenin salonu devasa, yüksek tavanlı ve aşağıdaki piste bakan büyük cam pencereleri var. Dışarıda ışık hızla azalıyor ama içerideki atmosfer çok başarılı. Herkes mutlu ve içerisi insanlarla dolup taşıyor, heyecanlı konuşmalarına şampanya mantarlarının patlaması eşlik ediyor. Çoğu insan tamamen sarhoş olma yolunda ilerliyor.

Ana barın yanında birisi karaoke yapıyordu, kötü bir şekilde. Bunu onayladığımdan emin değilim ama olsun. İnsanlar eğleniyor ve en önemli şey de bu. Nico ve Kate'i pencerenin yanında görüyorum. Seb ve Matt de onlarla birlikte ve dördü de şakalaşıyor. Kate'in kahkahalarının baş döndürücü sesi kulaklarıma ulaşıyor ve hem Seb hem de Matt genişçe gülümsüyorlar, açıkça benimle aynı yarış sonrası yüksekte. Bu Seb için normal bir ifade ama hızlı araba yarışı Matt Hawkston'ın sırtmasını sağlayabilen birkaç şeyden biri.

Sanki bu gece önemli bir şey olacakmış gibi kalbim törensel bir gümbürtü atıyor.

Elly. Aynen öyle. Nico ve Kate oradaysa, Elly de yakınlarda olmalı.

Dušta saçına şampuan sürerken hep onu düşünüyordum. O kovboy çizimleri ve öldürücü kalçaları. Dışarısı buz gibi olsa bile giydiği o küçük etekler. Onu görme beklentisi beni ergen gibi hissettiriyor. Onun şarkı söylediğini duymanın beni bu kadar etkileyeceğini kim bilebilirdi?

Odada bana içki ısmarlamayı teklif eden ve ellerini sırtıma ve omuzlarıma vuran insanların sadece yarısının farkındayım. Onlara gülümsüyor ve teşekkür ediyorum ama içlerinden biri gerçekten fark etse eminim tam olarak odaklanmadığımı görürlerdi.

Kate nerede?

Grubumuza ulaştığımda Kate kollarını boynuma doluyor ve Nico elimi tutuyor, Kate hala kollarımdayken bile tokalaşarak beni tebrik ediyor. Elly'nin neden olduğu sersemliğimden beni çıkarabilecek biri varsa o da bu ikisidir. Hepsi gülümsüyor ve hayranlık duyuyor ve bunların hepsinin alıcı tarafında olmak oldukça tatmin edici hissettiriyor.

Seb ve Matt de beni selamlamak için yanıma geliyor.

"Yirmili yaşlarında olduğun kadar iyisin dostum," diyor Matt ve yumruğunu tokuşturmak için uzatıyor. Ben yumruğa karşılık verirken Seb aniden arkasını dönüyor, bir şeyle oynuyor ve geri dönüyor. Yüzünün yerini benimkinin bir görüntüsü almıştı. "Pistteki en seksi adam," diye alay ediyor Seb maskenin arkasından. *Hay amına koyayım.* "Pislik," diye mırıldanıyorum, maskeyi çekiyorum, böylece lastiği kopuyor ve Seb'in yüzü tekrar ortaya çıkıyor, sinir bozucu bir şekilde eğlenmiş görünüyor. Maskeyi fırlatıyorum. Bir kenara, yakındaki bir masanın üzerinde bira gibi görünen bir su birikintisine düşüyor. "Onu saklayacaktım," diye inliyor Seb.

"Ne sikim için?"

Sorguluyorum. "Atış talimi için."

Gözlerimi deviriyorum ve Matt bana bir kadeh şampanya uzatıyor. İlk yudumun tadı inanılmaz derecede güzel çünkü bunu hak etmiştim. Annem ortaya çıkıp beni yanağımdan öpüyor ve içkimi yere dökmeme neden oluyor. Onu azarlama isteğimi bastırıyorum, "Ne muhteşem bir performans. Sen olmasan o takım bir hiç olurdu. Geri kalanını sen taşıdın, kesinlikle taşıdın hayatım."

İkisi de harika bir performans sergileyen Seb ve Matt birkaç santim ötede duruyor ve birbirlerine eğlenerek bakıyorlar. Annem bu tür açıklamalar yaparken dinleyicilerini dikkate almama eğiliminde.

"Çok iyiydi," diye katılıyor Seb içtenlikle. "Gerçekten de tek kişilik bir takımdı. Geri kalanımızın neden yarışmakla uğraştığından emin değilim."

Nico homurdanıyor, sonra saklamak için şampanya bardağını ağzına götürüyor, Matt ise göz göze gelmekten kaçınarak bardağının yarısını tek seferde içmekle meşgul. Gülmek istediğinden eminim ama bunu annemin önünde yapamayacak kadar kibar.

Herkes kendi arasında sohbet ederken, odaya girdiğimden beri beni rahatsız eden soruyu Kate'e sorma fırsatını yakalıyorum. "Elly nerede?"

Kaşlarını çattı. "Burada olduğunu nereden biliyordun?"

"Yarıştan sonra onu koridorda gördüm."

Kate, Elly'nin nerede olduğuna dair ani saplantım için bu açıklamayı kabul ediyor. "Çalışması gerekiyordu. Marchmont'ta vardiyası vardı."

İçimde bir şey uçuruma düşüyor. *O burada değil mi? Lanet Marchmont Arms'a geri mi döndü?* Varlığının keyfimi kaçırmaması gerekirken burada olmamasından dolayı kesinlikle, mantıksız bir şekilde ezildiğimi yanlışlıkla ortaya çıkarma ihtimaline karşı, onun hakkında tek kelime etmemeye karar veriyorum.

Bu gece yarışla, takımımınla, arkadaşlarımla ilgili olmalı. Kıvrıkcık saçlı ve kovboy çizmeli, beni her zaman rahatsız eden bir kızla ilgili değil.

Ama onunla ilgili.

Uzun zamandır gelmeyen biri yüzünden bu kadar üzülmemiştim.

Annem kolumu tuttu. Döndüğümde onu, büyük kahverengi gözlerini bana dikmiş olan Lydia'nın yanında buluyorum. Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Bu kadını az önce reddettim; ıslak bir sıva gibi yüzümden sıyrıp attım. *Çok mu inceydim? Çok mu kibardım?* Boş ver. Hiç de caymış görünmüyor ve annem ona vurulmuş gibi görünüyor. Neyse ki Lydia pankarttan ve yüzümün fotoğraflarından kurtulmuş görünüyor. Hawkston'lar bunu yaşamama asla izin vermezdi.

"Sevgilim," diye mırıldanıyor annem. "Lydia çıktığınızı söylüyor. Çok hoş biri."

Lydia yüzünde tamamen yanlış görünen utangaç bir gülümseme yayıyor. "Jack beni West End'de küçük, berbat bir bara götürdü," diyor anneme bakarak. "Berbat bir servis vardı. Bira ve ter kokuyordu. Adı neydi Jack?"

"The Marchmont Arms," diyorum ve göğsümde garip bir acı kendini belli ediyor. Ben de Marchmont'u aynı şekilde tarif ederdim.

Uzun zaman önceydi ama bunu Lydia'dan o küçümseyici tonda duymak beni çok kızdırdı.

Annem bana, dudakları hoşnutsuzlukla kıvrılmış bir halde, "Kötü bir form, hayatım," diyor.

Lydia bir elini annemin koluna koyuyor. "Fazla kalmadık. Daha sonra onu çok daha göz alıcı bir ilişkiye çektim."

"Oh, şükürler olsun," diye cevaplıyor annem, sonra bana doğru eğilerek fısıldıyor, "Jack, o harika. Sonunda iyi bir tane seçtin. Çok heyecanlandım. Aferin, sevgilim."

Annemi düzeltmiyorum, çünkü onun aşk hayatımla ilgili her şeyi bilmesi çok fazla. Müdahale etme eğilimi var ve ona mümkün olduğunca az bilgi vermeyi bir kural haline getirdim. Ama Lydia ile çok iyi anlaşıyorlar, gülümsüyorlar ve gülüyorlar. Bu endişe verici.

Kate'e dönüyorum ama tam döndüğümde arkamdaki bir şey yüzünden yüzü kocaman bir sırıtışa dönüşüyor ve kolunu başının üzerinde kavislendirmeye başlıyor. "El," diye sesleniyor ve içimde bir umut ışığı canlanıyor.

Kate'in sevincinin kaynağını bulmak için dönüyorum, ancak Elly'nin kapı aralığında bize doğru ilerlediğini görüyorum. İfadesi ciddi ama Kate'in düzensiz el sallayışını görünce yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. Sevinçleri bulaıcı olmalı, çünkü bir elektrik Çoku gibi içime yayılıyor ve yüzümü parçalamak isteyen sırıtmayı engellemek için Şampanyadan sakın bir yudum alıyorum.

"Senin çalışman gerekmiyor mu?" Kate, Elly bize ulaştığında söylüyor. "Lütfen gitmek zorunda olmadığını söyle."

Elly'nin bakışları çok kısa bir süreliğine bana kayıyor ve gözlerinde sanki yalan söyleyecekmiş gibi suçlu bir ifade beliriyor. "Bu gece bana ihtiyaçları yok."

Benim için vardiyasını mı iptal etti?

Kate, Elly'ye bir kadeh şampanya uzatıyor ve onu sohbet etmeye sürüklüyor, beni de onunla konuşmak için daha meşru bir nedenim olmasını dilemek zorunda bırakıyor. Bütün gece Kate, Nico ve annemin önünde onunla sohbet edemem. Burada, sadece birkaç adım ötede olabilir ama benim için neredeyse hiç gelmemiş olsaydı olacağı kadar ulaşılmaz. Şimdi bir de burada olduğunu bilmenin ve her saniyeyi onunla geçirememenin verdiği hayal kırıklığı var.

Akşam ilerliyor ve annem Lydia ile sohbet etmeye devam ediyor. Seb'e, Matt'e, Nico'ya ya da başka birine odaklanmaya çalışıyorum ama nafile çünkü dikkatim Elly'ye takılmış durumda.

Bir saat kadar şampanya içtikten sonra Seb karaokeye gitmeye karar verir ve Annie Lennox'un *Walking on* şarkısının berbat bir yorumunu yapar.

Kırık Cam. Bize doğru tökezlemeden önce büyük bir alkışla bitirdi.

"Sırada kim var?" Seb sırtarak Matt ve Nico'nun sırtına tokat atıyor. Onlar reddedince Kate yanında Elly ile yeniden ortaya çıkıyor.

"Kate, şarkıcıya benziyorsun," diyor Seb. "Oraya çık."

Kate cevap verme zahmetine bile girmeden tüm yüzü aydınlanıyor ve aklına bir fikir geldiğini anlıyorum. "Elly şarkı söyleyebilir," diye anons ediyor.

Elly'nin gözleri açılıyor ve bir anlığına benimkilere kilitleniyor. "Hayır, gerçekten, söylemem gerektiğini sanmıyorum. Çok içtim."

"Bu sadece karaoke. Ve Jack geçen gece senin şarkı söylediğini hiç duymadı," diye devam ediyor Kate, heyecandan titreyerek. "Bu mükemmel bir fırsat."

Elly bana bakıyor, vücudu tamamen hareketsiz ve dairesinde benim için şarkı söylediği o anı hatırladığını biliyorum ve bunun sırrı bizi birbirimize bağlıyor. Bu his o kadar yoğun ki oraya geri dönmüş bile olabiliriz, çünkü diğer her şey yok olmuş durumda. Kate hâlâ onun kolunu çekiştiriyor ama Elly bana bakıyor ve ben ondan başka bir yere bakamıyorum. *Kahretsin.* Birazdan biri fark edecek.

Kate, Elly'yle aramda geçenlerden habersiz, "Çok güzel bir sesi var," diyor. "Hadi, göster onlara. Jack duymak istiyor, değil mi Jack?"

Boğazımı temizliyorum, sonunda göz temasını kesiyorum. "Evet. Evet, istiyorum."

Kate onu yanımdan uzaklaştırmadan önce Elly bana okuyamadığım uzun bir bakış attı. Kendimi titriyor hissediyorum, sanki olması gerekenden daha uzun süre ağırlığının iki katı kadar ağırlık kaldırmışım gibi.

"Karaoke," diyor Lydia, sanki bir anda ortaya çıkmış gibi. "Bu çok onursuzca. Bundan sonra arabayla West End'e gidip başka bir yere gitmeliyiz."

Bu da ne böyle? Bize katılabileceğini mi sanıyor? Hangi arabadan bahsediyor? Benim lanet arabamdan mı?

Annem bu fikre şiddetle sarılıyor ve Lydia'yla kollarını birleştiriyor. "Oh, evet," diyor bana dönerek. "Burası çok göz alıcı hayatım, ama sessiz, özel bir mekân bulmayı çok isterim. Birer şampanya içeriz ve bu kadar insan olmadan zaferini hakkıyla kutlarız."

"Ben burada iyiyim," diyorum. Anneme Lydia'nın takılmak istemediğim diğer insanlardan biri olduğunu söylemek istiyorum ama bu kadar kaba olamam ve annem onu açıkça yeni gözdesi olarak benimsemiş durumda.

Kate, Elly'yi şarkısını seçmesi için bara yönlendirirken annem ve Lydia dedikoduya devam ediyor. Ortam o kadar dolu ve herkes o kadar sarhoş ki, salondaki çoğu insandan daha uzun olmama rağmen doğru düzgün bir görüş açısına sahip olamıyorum. Kate neden Elly'ye şarkı söyletmekle uğraşiyor bilmiyorum, çünkü zaten kimse onu doğru düzgün duyamayacak.

Birkaç dakika sonra Kate tekrar yanıma geldi. "Sadece bekle," diye kulağıma tıslıyor. "Ne kadar iyi olduğuna şaşıracaksın."

Elly şarkı söylemek için sıraya girmiş olmalı, çünkü sıradaki adam o değil ve berbat biri. Sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor ve ben Elly'nin şarkı söylemek üzere olduğunu neredeyse unutmuştum ki net ve şehvetli bir nota odayı delip geçiyor. İnsanlar konuşmayı bırakıp sese döndüklerinde gürültülü sohbetin sesi yarıya iniyor.

Alicia Keys'in *Fallin'* şarkısını söylüyor ve sesinin gücü göğsüme çarpıyor. Bu şarkıyı yıllardır dinlememiştım ama Elly'nin söyleyişine bakılırsa yepyeni de olabilir. Kate bir çığlık atıyor ve grubumuzdaki herkes karaokenin kurulduğu bara dönüyor.

"Lanet olsun, bu Kate'in arkadaşı mı? Onda bir çift ciğer var." Seb'in dudakları aralanıyor ve gözleri zevkle parlıyor. "Vay canına." Güçlü bir nefes üflüyor. "Az önce bir milyon derece daha ateşli oldu."

Seb'in gamzesi derinleşiyor ve kadınların onu nasıl algılaması gerektiğine dair bir fikir ediniyorum. Yakışıklı ama çocuksu. Korumasız ama yine de çekici. Ve bu beni çok rahatsız ediyor. Onu ensesinden tutup çenesini kapatmasını söyleme dürtüsü beni öyle bir çarpıyor ki, bunu yapmamak için ellerimi yumruk yapıp dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Kalabalık tezahürat yapmaya başlıyor, Elly'nin gerçek olduğunu anlıyorlar. Bu başka bir karaoke performansı değil.

"İşte bu seksapel. Vay anasını." Seb kadehini ağzına götürüp şampanyasının kalanını yudumluyor, sonra dudaklarını yalıyor, hâlâ Elly'nin büyüüne kapılmış durumda. "Görüştüğü biri var mı?"

"Sakin ol Hawkston," diye uyarıyorum ve o da kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, ağzını bilmiş bir gülümseme kaplıyor.

Daha fazla zorlamıyor ama içimde paniğe benzer bir his çoktan yer etmiş durumda. Elly'nin biriyle görüşüp görüşmediğini bilmiyorum ve şimdiye kadar sormak hiç aklıma gelmemişti, ama onu benim olarak sahiplenme ihtiyacı beni tüketiyor. Herkese bu inanılmaz kadının bana ait olduğunu söylemek istiyorum ama bu doğru değil. Orada elinde mikrofonla, o herkese ait. Ve bu beni öldürüyor.

Onun performansını izlerken vücudum ısınıyor. O tamamen doğal. Tüm oda onun elini yiyor ve yüzündeki ifade... *kahretsin*, Seb haklı. Gözeneklerinden seksapel akıyor. Hareket edişi, gözlerindeki parlak ışıltı... İlgiden kesinlikle hoşlanıyor.

Çılgılık atan elektronik bir ses şarkıyı böldü. *Ne oluyor lan?* Kalbim küt küt atıyor ve sistemimde adrenalin yükseliyor. *Yangın alarmı*. Çılgılıklar patlıyor ve zemin katta yangın olduğu söylentileri odaya yayılıyor.

İnsanlar paniklemeye başlıyor ama biz çıkışın yakınındayız ve Nico hemen diğerlerini çıkışa doğru yönlendiriyor.

Kalabalığın içinde sürüklenirken Kate kolumu tutuyor. Herkes bağıyor ve dışarı çıkmak için mobilyaların üzerine tırmanıyor. Tam bir izdiham.

Uzaktan itfaiye araçlarının sesini duyabiliyorum. *Bu gerçek bir yangın mı?*

"Elly," diye bağıyor Kate, kolumu tutuyor, gözleri kocaman ve çaresiz.

Tekrar bara doğru bakıyorum. Elly'yi göremiyorum ama orada olmalı. "Ben onu yakalarım."

Kalabalığa karşı zorla ilerliyorum ve iyi ki iriyim, yoksa asla başaramazdım. Şampanya ve bira bardakları yere düşüyor, kırılıyor ve ayak altında parçalanıyor, alkol her yere sıcıyor.

Elly bu odadaki erkeklerin yarısı kadar ve ona ulaştığımda çıkışa doğru hiçbir ilerleme kaydedememişti ve etrafı panikleyen, sarhoş insanlarla çevriliydi.

Elini kendi elime aldım. "Hadi gel."

Bana şaşkınlıkla bakıyor, sanki görmeyi beklediği son kişi benmişim gibi, ama bakışlarındaki şok kayboluyor ve yerini alan rahatlama vücudumdaki her organı sıkıyor. *Bana ihtiyacı var*. Onu kolumun altına alıp başka bir kapıya kadar eşlik ettiğimde direnmiyor. O kadar küçük ki. *Bu kalabalıkta çok savunmasız*. Onu daha sıkı sarıyorum ve birlikte yan merdivenlerden aşağı iniyoruz. Duman kokusu başımızın üzerinden süzülürken bir öksürük çıkarıyor. Matkap değil o zaman. *Kahretsin, eğer ona bir şey olursa...*

Diğerleri de kokuyu almış olmalı, çünkü çılgılıklar artıyor ve merdivendeki hareketlilik hızlanıyor. İnsanlar itişip kakışıyor ve takılıp düşüyor. Eller çırpınıyor ve ceketimi kavıyor, onları ileri çekmek için beni kullanıyor ya da beni geri itmeye çalışıyor.

Sonunda dışarıya dökülüyoruz. Gece havasında acı bir serinlik var ama bu güvenliğin hoş bir işareti. *Başardık*. Etrafımızda insanlar dağılıyor, arkadaşlarını arıyor, kümelenmiş gruplar halinde toplanıyor ve birkaç dakika içinde Elly ve ben

karanlıkta yalnızız, binanın kenarında duruyoruz. Kalbim hızla çarpıyor, sistemime dolan adrenalın uzuvlarımı karıncalandırıyor.

Elly nefes nefese karşımda duruyor, titriyor. "Sence herkes dışarı çıkmış mıdır?"

Zemin kattaki bir pencereden dumanların yükseldiği binaya dönüp bakıyorum. "Umarım öyledir."

"Lanet olsun. Bu çılgıncaydı." Bir elinin parmaklarını saçlarına doluyor. Sanki o da adrenalınle dolmuş ve bunu atması gerekiyormuş gibi birkaç saniye boyunca ayaklarını yere vurarak kıpırdıyor, sonra bakışları benimkine takılıyor ve hareket etmeyi bırakıyor. "Benim için geri döndün," diyor nefes nefese.

Ona *tabii ki* onun için geri döndüğümü söylemek istiyorum. Onu o karmaşanın içinde debelenirken bırakmamın imkânı yoktu. Umursamaz bir omuz silkip, "Senin gibi küçük bir şeyin ezileceğini düşünmüştüm" diyorum.

Elly kollarını ona doladı. Paltosuz donuyor olmalı. Benimki olsaydı, ona verirdim. "Teşekkürler," diyor, nefesi bir sis bulutu içinde inciler gibi dağılıyor.

Şu anda gözle görülür bir şekilde titriyor ve soğuktan mı yoksa şoktan mı bilmiyorum, ama daha düşünmeden "Buraya gel," diyorum ve ona doğru adım atıyorum. Kollarımı ona dolayarak kendime doğru çekiyorum. Direnmiyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ama titremesi azalana kadar onu tutmama izin veriyor. Onu bana bu kadar yakın tutmak bir risk çünkü muhtemelen kalbimin hızlı atışını hissedebilir. Şansım varsa, bunu yakınlığından ziyade az önce olanlara bağlayacaktır.

Tatlı, narenciye kokusu etrafımı sarıyor, ta ki tek fark ettiğim kollarımdaki kadın olana kadar. "İyi misin?" Fısıldıyorum.

Başını kaldırıp bakıyor ve gözlerimiz buluştuğunda içimde bir elektrik dalgası oluşuyor, bizi yüklü bir anda birbirimize bağlıyor. Elly de bunu hissetmiş olmalı, çünkü yüzünde anlık bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Diğerleri. Diğerlerini bulmalıyız," diye mırıldanıyor ama ses tonunda aciliyet yok.

Hiç düşünmeden elim ensesine gidiyor, o vahşi saçlarının altından kayıyor. Teni sıcak ve yumuşak; parmaklarımla uçları ensesindeki buklelere dolanıyor. Elly'ye hiç böyle dokunmamıştım ve bu temas tenimi karıncalandırıyor. Belki de Kate'in en iyi arkadaşı olduğu için yasak olduğu içindir ya da belki de ondan hoşlandığım içindir. Ama her iki durumda da, bunu kesinlikle onu rahatlatmaya çalışıyordum gibi gösteremem. Bu çok samimi. "Yapmalıyız," diye itiraf ediyorum. "Ama şu anda acelem yok."

Bir durgunluk çöküyor ve aramızda her ne oluyorsa onun enerji alanında hareketsiz bir şekilde kapana kısılıyoruz.

Elly diliyle dudaklarını ıslatıyor ve bakışları ağzıma düştüğünde hayal görmediğimi anlıyorum. Benim onu öpmek istediğim kadar o da beni öpmek istiyor. Ama ona doğru eğildiğimde gözlerini kırıştırtarak aramızdaki bağı koparıyor ve gözleri kızgınlıkla parlayarak benden uzaklaşıyor. "Herkesin ayaklarına kapanmaya hazır olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Gülüşüm beni şaşırtıyor. "Ne? Hayır." Sözcükler diz çökerek verdiğim bir tepkiydi ama hemen yeniden değerlendiriyorum. "Aslında evet. Çoğu zaman."

"İnanılmaz." Amaçlı adımlarla uzaklaşıyor ama ben ona iki adımda yetişiyorum.

"Seni kırdım mı? Çünkü şarkı söylemek için oraya çıktığında bunun nasıl bir etki yaratacağını bilmen gerekirdi. Bu tahmin edilebilir bir şey."

Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve yan gözle bana bakıyor. "Neymiş o?"

"Ben, seni istiyorum."

Duruyor ve gözlerini bana dikeyyor, bakışlarında öfke titreşiyor. Güzel pembe ağzı, iltifat olmayacağından emin olduğum bir şey söylemek için açılıyor, o sırada-

"Elly! Jack!" Kate'in sesi gece havasını yarıyor ve pistin yakınındaki ana insan topluluğuna ne kadar yakın olduğumuzun ancak şimdi farkına varıyorum. Kulaklarımda bir sohbet uğultusu uğulduyor ve bunu daha önce nasıl fark etmediğime şaşıyorum. "Tanrı'ya şükür iyisiniz," diye haykırıyor Kate yanımıza koşarak. "Mutfakta yangın çıktı. Kızgın yağ ya da onun gibi bir şey. Kimse yaralanmamış. Görünüşe göre neredeyse hiç hasar yok."

"Bu iyi," diyor Elly ve ben baş başa geçirdiğimiz anlardan ve neredeyse öpüşmemizden başım dönerken onun nasıl normal görünmeyi ve düzenli bir sohbeti sürdürmeyi başardığını merak ediyorum.

"Gelmek zorundasın," diye devam ediyor Kate. "Annem şehir merkezine gidip şampanya içmeye kararlı. Sinirleri için. Çok sarsıldı."

"Saçmalık, sinirleri bozuk. Bütün akşam West End'e dönmek için can atıyordu." Sesim orantısız bir şekilde sinirli çıkıyor ve bunun annemin gitmek istemesinden çok Elly ile ilgisi var. Beklenmedik hiddetimin kaynağından habersiz olan Kate bana azarlayıcı bir bakış fırlatıyor.

"Biliyor musun," diyor Elly, "ben eve gidiyorum. Bir gece için yeterince heyecan yaşadım."

Kate onu vazgeçirmeye çalışıyor, havanın paltosuz dışarı çıkmak için çok soğuk olduğunu, bizimle kalıp arabayı alması gerektiğini söylüyor ama Elly'nin buna tahammülü yok. Kate'e sarılıyor, gece otobüsü yerine taksiye bineceğine söz veriyor ve ana yola doğru yürümeden önce bana zar zor bakıyor. Geri dönmesini, benden uzaklaşmanın *o kadar da kolay olmadığına* dair bir işaret vermesini istiyorum ama yapmıyor.

Ve bu akşam için duyduğum coşkunun her zerresini de yanında götürüyor.

JACK

E Yangından sonra herkes adrenalinin doruğunda ve bir şeyler içmek için başka bir mekâna gitmek isteyen tek kişi annem değil. Yatağa gidip dinlenmeyi tercih ederdim, özellikle de Elly'nin eve gittiğini düşünürsek. Herkes yere yatsın.

Şoförlerimiz bizi West End'e götürmek için bekliyorlar. Ben, annem ve Kate bizim arabaya biniyoruz, Hawkstonlar da onlarınkine. Hâlâ kötü bir koku gibi etrafta dolaşan Lydia, Hawkston'ların arabasına biniyor çünkü bana doğru yöneldiğinde bizimkinin kapısını hızla kapatıyorum. Hemen Seb'e döndü ve ona bir can simidi gibi yapıştı. Onunla başa çıkabilir. O benim sorunum değil.

Arabanın arkasında annem çantasından bir zarf çıkarıp bana uzatıyor.

"Nedir bu?" Açarken şaşkınlıkla sordum. İçinden bir sürü fotoğraf çıkıyor ve her biri farklı bir kadının vesikalık fotoğrafı.

Ben onları toplarken, Kate bakışları benim, annemin ve fotoğrafların arasında gidip gelerek beni izliyor. O da en az benim kadar şaşkın görünüyor.

"Londra'daki en uygun genç kadınların bir listesini çıkardım." Annem uzanıp kucağımdaki fotoğraflara dokunuyor. "Bunların hepsi benim onayımı aldı."

Ne oluyor lan?

Yanımda, Kate'in ağzından boğuk bir ses çıkıyor ve annem onu avucunun içinde tutmaya çalışıyor. Annemle açıkça alay ettiğine göre sarhoş olmalı.

Annem koltuğuna geri oturuyor, yüzünde kendinden memnun bir ifade var. *O ciddi.* "Ayrıntılarını arkasına yazdım, böylece kendin karar verebilirsin. Yerleşmenin vakti geldi. Orada en iyinin en iyisini seçtim."

Elimde tanımadığım kadınlara ait bir sürü resimle en az beş saniye kıpırdamadan duruyorum. Annemin yanan bir binadan buraya nasıl bu kadar hızlı geçtiği şaşırtıcı. Annelere göre sıradışı olduğunu hep biliyordum ama bu bir sonraki seviye çılgınlık. Bütün gece bunu saklamış olmalı.

Fotoğraflara göz gezdiriyorum çünkü başka ne yapabilirim ki? Bazıları basılmış, diğerleri belli ki dergilerden kesilmiş ve kart parçalarına yapıştırılmış. Güzel genç sosyete kadınları, bana gülümsüyorlar, isimleri, yaşları ve eğitim bilgileri annemin düzgün el yazısıyla arkada. Burada en az on beş tane olmalı.

Bu kadınların hiçbiri ilgimi çekmiyor, özellikle de bedenim hâlâ Elly'nin kollarımda olduğunu hatırlarken. Kafamda başka hiç kimseye yer yok.

Annem bu gece Elly'yi neredeyse öptüğümü bilseydi ne derdi diye düşünmeden edemiyorum. Bundan nefret ederdi.

"Oh, bak. Bu Prenses Astrid değil mi?" Kate eğilip resimlerden birine bakıyor.

"Kraliyet ailesi mi?" Anneme kaşlarımı çatıyorum.

"Oğlum için sadece en iyisi." Annem dudaklarını büzüyor, hâlâ memnun görünüyor. "Ne de olsa Lansen Lüks Otelleri'nin varisi sensin."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Lansen artık yok. Nico'ya sattık. Kimsenin umurunda değil."

Annem çenesini içeri çekiyor. "Otellerimiz her zaman Hawkston'larinkinden daha iyiydi ve bunu sakın unutma. Lansen isminin bu şehirde bir anlamı var. Buna tutunmalıyız."

Kate bana 'annemiz *kaçığın* teki' der gibi bir bakış fırlatıyor ama ben karşılık vermiyorum çünkü annemin dikkati o kadar sert bir şekilde benim üzerimde ki fark edecektir. Tanıdığım başka bir yüze rastlayana kadar birkaç fotoğrafı daha karıştırıyorum ve annemin görebilmesi için çeviriyorum. "Aynı okula gittiğim bir adamla evli. Bunu biliyor muydun?" Ama resmi tutarken bile, annemin arkasına evli olduğunu not ettiğini, ama yanına 'sallantıda' yazdığını görebiliyorum.

"Evet, ama uzun süreceğini sanmıyorum," diye açıkladı annem, sanki bir evliliğin sonunu beklemek son derece normalmiş gibi.

ortaklık. "On iki ay içinde boşanacak. O da büyük bir boşanma tazminatı alacak. Duyduğuma göre kocası-"

"Teşekkürler," diyerek annemin sözünü kestim. "Ama ben iyiyim." Fotoğrafları tekrar zarfın içine koyup geri veriyorum.

Annem onları almıyor ve yüz hatları sertleşiyor. "Sen iyi değilsin. Sanki açık büfedeki tabaklarmış gibi bir kadından diğerine geçip duruyorsun. Yeter artık. Otuz beş yaşındasın. Geleceğinizi ciddiye almanın zamanı geldi. Ve bu kadınlar" -hâlâ elimde tuttuğum zarfı başıyla işaret ediyor

-Öyle. Onlardan biri torunlarımın annesi. Bunu biliyorum." *Tanrı aşkına.*

Bu konuşma için yeterince içmedim. "Peki ya Lydia?" Kate sordu.

"Çıktığınızı sanıyordum?"

"Hayır, çıkmıyorum-"

"Lydia'yı çok severdim," diye araya giriyor annem. "O da orada." Zarfa el sallıyor. "Onun Sör Marcus Compton'ın büyük torunu olduğunu biliyor muydun? İyi bir aile. En iyilerden biri." Ben gözlerimi deviriyorum, Kate de sırtıyor ama annem ikimizi de görmezden gelerek ahkâm kesmeye devam ediyor. "Onunla çoktan tanışmış olman harika bir tesadüf. Bence bu bir işaret hayatım, eğer diğerlerini istemiyorsan Lydia'yı seçersen çok memnun olurum. Aslında, o ve ben gelecek hafta çay içmeye gitmeyi ayarladık. Yakınlık kurabileceğim bir kızım olmasını çok isterim."

Yanımda, Kate nefesini içine çekiyor. Annemiz arkadan vuruşların kraliçesidir. Onu çekiştirirdim ama bunun bir anlamı yok. O bir tuğla duvar gibi; söylediğin hiçbir şey geçmiyor.

"Lydia mı? Gerçekten mi? Üzerinde yüzümün olduğu bir maske takıyordu," diyorum.

"Onları gördüm," diyor annem. "Çok sevimli olduklarını düşündüm. Çok yakışıklı bir yüzün var, hayatım. Aslında, ona yedek bir tane olup olmadığını sorabilirim, böylece onu yatak odanın kapısına asabilir ve evden hiç ayrılmadığını hayal edebilirim."

Tanrım.

Kate'in yumrukları kucağında sıkılır. "Sen de benden bir tane ister misin anne?" "Tanrım, hayır hayatım. Bununla ne yapabilirim ki?" Kate sessizce ofladı

ve pencereden dışarı bakarken annem benimle konuşmaya devam ediyor. "İyi bir tane seçtiğini söylediğimde ciddiydim. Kusursuz bir terbiye ve harika davranışlar." *Harika terbiye mi?* Elly'nin Lydia'nın garsonlara bok gibi davrandığı hakkındaki yorumları aklıma geliyor. "İstersen onunla koşabiliriz."

"Bu bir takım sporu değil," diye çıkışıyorum.

Annem devam etmeden önce sadece biraz kırılgan görünüyor, "Lütfen içlerinden birini seç. Lydia olmak zorunda değil ama benim ilk tercihim o.

Birkaç hafta sonra babanın anısına bir yardım etkinliği var ve kimi seçersen onu davet edeceğim. Sıradan bir randevu olabilir. Çok fazla baskı yok."

İçimde öfke kaynıyor. İşte tam da bu yüzden görüştüğüm kadınlar hakkında anneme hiçbir şey söylemiyorum. O her zaman kontrolcü olmuştur. Kuşkusuz, hiçbir zaman bu kadar açık bir şekilde değil, ama geçmişte, biriyle görüldüğüme dair bir söylenti duyduğunda, fikrini asla saklamaz ve yargılama acımasız olabilir.

"Fotoğrafları çek ve teşekkür et," diye kulağıma tıslıyor Kate.

Annem sanki Kate'in söylediklerini duymuş gibi dikleşerek koltuğunda oturuyor ama hiçbir yorum yapmıyor. Annemin gazabını göze almaktansa Kate'in önerdiği gibi yapıyorum ve fotoğrafları cebime tıktırıyorum. "Teşekkür ederim. Onlara yarın bakacağım."

Annem bana gergin bir gülümseme sunuyor. "Harika. Tercihlerinizi bana bildirin, ben de o tarihi ayarlamaya çalışayım."

Sikerim böyle işi. "Harika." Tek parmağımla bizi şoförden ayıran bölmeye vuruyorum.

"Evet, efendim?" diyor şoför.

"Beni çıkarabilir misiniz? Buradan sonra yürüyeceğim."

"Oh, Jack. Gitme," diye yalvarıyor annem. "Biz de tam iyi bir şampanya patlatmak üzereydik."

"Jack, hayır," diye fısıltıyla yalvarıyor Kate. Bana '*Beni annemle bırakma*' dercesine bakıyor ama bu gece peşine takılmaya niyetim yok. Kutlamalara pamuk ipliğiyle bağlıydım ve bu fotoğraf demeti onu kopardı.

"Üzgünüm. Benden bu kadar. Uyumam lazım. Seninle gelirim masada sızıp kalırım." Diğerlerine veda etmediğim için suçluluk duyuyorum ama annemle pahalı bir şampanya eşliğinde müstakbel eşimi tartışmak istemiyorum. *Kabus.*

Araba kaldırıma yanaştı ve kendimi dışarı attım.

"Beni ara. Bekliyor olacağım," diye şarkı söylüyor annem kapıyı çarpmadan hemen önce.

Araba uzaklaşıyor ve ben yalnız kaldığım için rahatlamış bir halde karanlık sokağın köşesinde duruyorum.

Buradan evime çok uzak değil, ama o yöne doğru gitmeye başladığımda Elly aklıma geliyor. Şimdiye kadar evde olmalı, o boktan dairede tek başına. Oraya gidebilirim.

Saçmalama.

Ellerimi ceplerimin derinliklerine sokup eve yürüyorum.

ELLY

I Benim ve terliklerin yollarımızı ayırma vakti geldi. Belki hızlı arabalardan ya da terden ya da umutsuzca '*öp beni*' demesinden ya da beni istediğini inkar edilemez bir gerçekmiş gibi itiraf etmesinden kaynaklanıyordu ama Jack Lansen ile olan etkileşimlerimi sürekli hatırlatan şeylerle uğraşamam. Yeter artık. Bitmek zorunda. O benim için uygun bir seçenek değil. artık ona bakamam.

Mutfak çöpünü açmak için ayağımı pedala vuruyorum ve terlikleri içine atıyorum. *Hoşça kalın, sürtükler.*

Sanki çok önemli bir 'devam etme' anına ulaşmışım gibi ellerimin tozunu alıyorum. *Sembolik.* Artık Jack Lansen'i düşünmek yok, çok teşekkür ederim. Hayatımdaki önemli şeylere odaklanmalıyım, müziğim ve Robert Lloyd ile yapacağım röportaj gibi.

Zil çaldı ve sözümün kesilmesiyle sıçradım. *Kim var burada?*

Zil tekrar çalıyor. *Tamam, sakın ol.*

Dahili telefona doğru yürüyorum ve düğmeye basıyorum. "Alo?" "Ben Jack."

Jack mi? Onun burada ne işi var? Sinirlerim karıncalanıyor, dizlerimin bağı çözülüyor. Sembolik devam etme anım için çok fazla.

"Kate Nico'larda," diye geveliyorum.

Duraksıyor. "Seni görmeye geldim. Beni yukarı çıkar." *Oh.* Karnımda kelekler uçuşuyor. Bedensiz sesi şimdiye kadar duyduğumdan çok daha ateşli geliyor.

Muhtemelen yüzü çok dikkat dağıtıcı olduğu için daha önce fark etmedim. Ve lanet olsun, talepkâr tonu yüzünden kalbim küt küt atıyor.

"Sana da günaydın," diye azarlıyorum, sanki buraya gelmesi önemli bir şey değilmiş, hatta olabilecek en heyecan verici şey değil de biraz rahatsız edici bir şeymiş gibi konuşmak için elimden geleni yapıyorum.

Onu içeri almak için düğmeye basıyorum ve ayak sesleri merdivenleri tırmanıyor. Bir panik dalgası beni ele geçirdi. Onu görmeye hazır değilim, dün geceki yarıştan sonra karanlıkta yaşadığım o anın yoğunluğundan sonra değil. *Kahretsin*. Bunu düşündükçe içim kıpır kıpır oluyor, neredeyse kusacakmışım gibi. Onunla aynı odada olamam. Belki kendimi bir mutfak dolabının içine katlayabilir ya da banyoya kilitleyebilirim.

Ama yeterince hızlı değilim. Kapı uçarak açılıyor ve Jack kaşmir paltosunun içinde, yakışıklı yüzüne sinirli bir ifade yayılmış, koyun postundan paltom ön kolunun üzerine dökülmüş bir halde orada duruyor.

Bakışları bana takılıyor, kovboy çizmelerimin parmak uçlarına kadar iniyor ve nefesim kesiliyor. Bir süre sonra tekrar harekete geçiyor ve *en sevdiğim* paltomu kolundan çıkarıp bana uzatıyor.

"Ah. Teşekkürler." Alırken sesim zayıf çıkıyor. Boğazımı temizliyorum ve ekliyorum, "Ben de onun için yas tutmaya başlamak üzereydim."

Onun için yas tutmak mı? Yaltaklanıyorum. Kapa çeneni, Elly.

Jack'in çenesindeki bir kas titremesi şakamı onaylayan tek şey oldu. "Bu sabah herkesin paltolarını pistten aldım. Duman gibi kokmuyor." Paltoma başıyla işaret ediyor. "Hâlâ kokuyor..." Sözleri kesiliyor ve odağı benden orta mesafeye kayıyor. *Oh, kahretsin. Paltomun koktuğunu düşünüyor.* Yüzümü buruşturduğumu fark etmiş olmalı ki kendini toparlıyor ve ekliyor: "Senin gibi. Senin gibi kokuyor."

Benim gibi mi? Bu iyi mi kötü mü? Otuz saniyedir burada ve şimdiden kendimi sorgulamama neden oldu. "Tamam, peki-"

Sözlerimi bitiremeden ceketinin iç cebinden kalın bir tomar kâğıt çıkardı ve mutfak masasının üzerine fırlattı.

"Çatıda asbest var ve dış boru tesisatında da asbest olduğundan şüpheleniliyor. Belki de şu tıklal şöminenin bacasında." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Taşınmak zorunda kalacaksın."

Asbest mi? Bu tehlikeli mi? "Beni kovuyor musun?"

"Hayır," diye ısrar eder Jack. "Çatıyı söktüğümüzde asbest zehirlenmesinden ölmemenizi sağlıyorum. Düzeltmesi biraz zor olacak ama

Burayı yenilemek istiyorsam bunu yapmak zorundayım. Bak, üzgünüm ama kalamazsın."

Vücudum uğulduyor ve bunun Jack'in yakınında olmasından mı yoksa aklımdan geçen panik düşüncelerden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. *Hangi cehenneme gideceğim?* Ya başka bir yerde daha fazla kira ödemem gerekirse? Buradaki kirayı ödemek için zaten sınıra kadar gerildim.

"Ne kadar zamanım var?"

Jack, "Bu işi dün halletmemiz gerekiyor," diyor ve panik sisi arasında, ofiste de böyle biri olabileceği aklıma geliyor. Otoriter ve talepkâr. *Sıcak mı? Bunu çekici buluyor muyum?*

Evet, çekici buluyorum.

Ama sonra panik gerçekten etkisini gösteriyor ve Jack Kate'in Nico'nun yanına taşınmasından, inşaat programlarından, baharda bir alıcıdan ve işi zamanında bitiremezse anlaşmanın suya düşeceğinden bahsederken kalbim güm güm atıyor, damarlarımda endişe dolaşıyor ve söylediği her şeyi takip edemiyorum.

"Nereye gitmem gerekiyor?" Sızlanıyorum. "Bu konuda bana haber vermen gerekmiyor mu? Beni dışarı atamazsın."

Mutfağın bir ucundan diğer ucuna yürüyor, sabırsızlığı yüzünden okunuyor. "Seni dışarı *atmıyorum*. Dün gece eve doğru yürüyordum ve seni bu boktan dairede düşündüm ve..." Sözüünü keser ve hareketsiz durur, biraz ağır nefes alır, bir eli kalçasındadır. "Burada yaşamak istemezdim ve Kate artık Nico'yla birlikte olduğu için senin burada çoğu zaman yalnız olman fikri... hiç doğru gelmedi. Bu sabah raporu açtım ve 'siktir et, bu işi hızlandıralım' diye düşündüm. "Hadi seni buradan çıkaralım." Monologunu yarıda kesiyor, sanki istemediği bir şeyi yaparken kendini yakalamış gibi kaşlarını çatıyor.

"Bu hâlâ beni dışarı atıyormuşsun gibi geliyor," diye mırıldanıyorum.

Gözleri bir **a n** için kapandı. "Birlikte yaşayabileceğin arkadaşların var mı? Ailen?"

Aile mi? Kuyruğumu bacaklarımin arasına sıkıştırıp ailemin yanına dönmemin imkânı yok. Zaten umutsuz vaka olduğumu düşünüyorlar. Neredeyse otuz yaşındayım ve kıt kanaat geçiniyorum.

Ama bekle, beni dışarı atamaz. "Ev sahibi olarak, kira kontratım süresince beni başka bir yere yerleştirmek sizin yasal sorumluluğunuz."

Mutfağın ortasında durmuş, belli ki çıldırmış bir halde dururken beni değerlendiren bir bakış fırlatıyor ve ben dağılmadan önce bu durumu sakinleştirmesi gerektiğini biliyormuş gibi kendi tacizkâr tavrı sakinleşiyor.

"Ben

seni ortada bırakmayacağım. Bu işi çözebiliriz. Otur." Emriyle en yakın sandalyeye çöktüm. "Sana çay yapayım."

Oh, phew. Beni terk etmeyecek. "Teşekkür ederim."

Etrafı karıştırmaya başlıyor, fincanları çıkarıyor, çaydanlığı dolduruyor ve açıyor. Çay kaynarken gelip karşıma oturuyor ve endişeli bakışları benimkilerle buluşuyor. Dün gecenin sıcaklığından bir iz var mı? Olmasa bile hissedebiliyorum. *Birdenbire o lanet çaydanlıktaki su kadar sıcak oldum.*

"Kate ve Nico'yla yaşayabilirim," diyorum, başka bir şeyden çok alnımda inci gibi parlayan terden dikkatini dağıtmak için. İlişkileri yeni ve bir evi paylaşan bir çift olarak ilk haftalarına müdahale etmek istemiyorum. Muhtemelen yalnız kalmak isteyecekler, böylece her odada harika seks yapabilecekler. *Ugh. Birazcık kıskanıyor olabilirim.*

Sanki benzer bir düşünce onun da aklına gelmiş gibi alay ediyor. "Tabii, sor ona."

Peki, tamam. "Diğer kiralık mülklerinden birine ne dersin? Bir sürü olduğunu biliyorum. Londra'nın yarısı senin değil mi?"

"Onlar dolu," diye yanıtlıyor. "Bir dakika düşüneyim."

Çaydanlık kaynama noktasına ulaşır ve kapanır. Jack ayağa kalkar ve suyu fincanlara boşaltır, sütü dökmeden önce demlenmesini bekler. Konuşmuyor ama dikkatimi devasa bir deniz süngeri gibi emiyor. Sıcak bir sünger. Çay yaparken bile, inanılmaz derecede çekici olan otoriter bir amaçla hareket ediyor. Lacivert paltosunun geniş gövdesine oturuşu, omuzlarının üzerinden kayarak sırtından aşağıya sarkışı gerçekten... *bambaşka bir şey.*

Kate'in kardeşine sapıklık yapmayı bırakmalıyım. *Ugh. O yasak bölge.*

Yasak. Çay kaşığıyla çay poşetini fincanlardan birinin kenarına sıkıştırıyor ve sonra dehşet içinde ayakkabısını çöp kutusunun pedalına basıyor ve kapak

a ç ı l ı y o r . İçine bir göz attı ve dondu kaldı, çay kaşığı uçurumun üzerinde geziniyor.

Kalbim boğazımdan yukarı fırlıyor, ciğerlerime giden havayı engelliyor, çünkü neye baktığını biliyorum. *Terliklerime.*

Çöp kutusunun kapağının yavaşça kapanmasına izin veriyor, çay kaşığını hala içine sıkıştırılmış çay poşetiyle birlikte tezgahın üzerine koyuyor. Midem çalkalanıyor. Jack Lansen'in terliklerimi çöpe atmış olmamla ilgili bir şeyler söylememesine imkân yok.

Gerginlik havayı dolduruyor ve her nefes alışımında ciğerlerimi katılaştırıyor gibi görünüyor. Sessizlik kıvılcımlanıyor ve Jack dönüp bana baktığında aniden patlıyor.

"Üç ay," diye anons ediyor.

Terlikleri görmezden gelmesine hem şaşırmış hem de rahatlamış bir şekilde arkama yaslanıyorum. "Ha?"

"Kira kontratında kalan süre bu kadar. Ve gidecek başka bir yerin yok." Benden ne söylememi beklediğinden emin olamadan kendi ifadesini düşünürken bekliyorum. Birden, aklına gelen bir fikirle yüz ifadesi aydınlanıyor. "Benim yanıma taşın."

Ne? Jack'le yaşamak mı? Bu düşünceyle serbest düşüşe geçiyorum.

Hayır demek istiyorum -hayır demeliyim- ama içimden bir enerji fişkırıyor. Umut mu? Heyecan mı? Birkaç hafta önce Jack Lansen'le yaşama olasılığı hakkında böyle hissetmezdim, ama şimdi bir şeyler farklı.

Onun için asla şarkı söylememeliydim.

Onunla yaşamak kaçınılmaz bir felaket olurdu. Bunu biliyorum ve eminim o da biliyordur. Bizler yanıcıyız. Birbirimize yakın olmamalıyız.

Ama tüm bunlara rağmen evet demek istiyorum.

"Hayır," diye onaylıyorum, tersini yapma dürtüsünü görmezden gelerek. "Seninle yaşamayacağım. Bahse girerim roket fırlatır gibi horluyorsundur."

Jack'in kaşları, itirazlarım onu eğlendiriyormuş gibi parlayan mavi gözlerinin üzerine düşüyor. "Tavanda rutubet, sürekli bozulan bir kombi, kesintili sıcak su ve çatıda lanet olası asbest var ve sen benim horlamamdan mı endişeleniyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum. Endişelendiğim şeyin horlama olmadığını biliyor olmalı. Gerçekten değil. Sorun o, flört etme şekli, muhteşem gülümsemesi... sırf o aynı odada olduğu için kalbimin kontrolden çıkması.

"Burada kalamazsın," diyor yavaşça, sanki meseleyi anlamadığımı düşünüyormuş gibi. Hazırladığı çayı bitiriyor, fincanlardan birini masaya koyuyor ve bana doğru itiyor. "Sert olsun. Biraz süt. İki şekerli," diyor gözlerini benden ayırmadan. "Nasıl seviyorsan öyle."

Çayımı nasıl içtiğimi biliyor mu? Bunu ne zaman öğrendi?

Kalbimin onun lanet araba yarışlarından birini kazanacak kadar hızlı atmasını sağlayarak bana bakmaya devam ederken, onun benimle aynı şekilde hissetmiyor olabileceğini fark ediyorum. *Herkesle* flört ediyor. Benimle ilgili özel bir şey olmayabilir. Ne de olsa Lydia'yı yarış pistinde öptü. Ve tüm bildiğim, ben gittikten sonra onu eve götürdüğü ve onunla vahşi, terli bir seks yaptığı.

Jack'in çıplak ve ter içindeki görüntüleri beni pusuya düşürüyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor. *Hay sikeyim*. Bu adamla yaşayamam. Hiçbir şey yapmıyor bile ve ben tahrik oluyorum.

Asi hayal gücümü onun özel dikim takım elbisesi ve kaşmir paltosunu giyen gerçek hayattaki versiyonuna bağlamak için elimden geleni yapıyorum. Ama işe yaramıyor çünkü bu adam gerçek bir takım elbise pornosu.

"Bana büyük bir iyilik yapmış olursun," diye ekliyor, beni dikkatle süzerek. Sessizliğimin isteksizlik olduğunu düşündüğünden şüpheleniyorum. "Ama birlikte yaşayabileceğin başka biri varsa, kirani geri ödeyebilirim."

Seçeneklerimi gözden geçiriyorum ve yetersiz kalıyorum. Ailemle yaşamak istesem bile, ki istemiyorum, yaşayamam çünkü onlar Londra'da yaşamıyor ve benim iş için burada olmam gerekiyor. Belki arkadaşım Marie'ye sorabilirim ama onun yeni evinde sadece bir yatak odası var. Erkek arkadaşının yanına taşınana kadar burada ben ve Kate'le yaşıyordu ve onun da benim etrafta dolaşmamı isteyeceğini sanmıyorum.

Yanaklarımdan ateş gibi bir sıcaklık yükseliyor ve bir alternatif sunmadığım her geçen saniye daha da kötüleşiyor. Çevresel görüşümde Jack'in kaşlarının yükseldiğini görebiliyorum.

"Sadece gel ve benimle yaşa, El," diyor o kadar nazikçe ki içimde bir şeyler yapış yapış ve sıcak oluyor. "Söz veriyorum horlamıyorum."

Dairedeki tek ses birlikte nefes alış verişimiz. O an sanki her şey olabilirmiş gibi güçlü hissettiriyor. Jack beni duvara yaslayıp öpebilir ve ben de buna itiraz edemem.

Benim için yaptığı ve hâlâ dokunmadığım çayı alıp uzatıyor. "Bunu ister misin?"

İki elimle kavrayarak ondan alıyorum. "Teşekkür ederim." Parmaklarımı izliyor, ben de kupanın kenarından ona bakıyorum. "Seninle yaşamıyorum," diye ekliyorum.

Yüzünde o yakışıklı gülümseme beliriyor. "Hadi ama. İsteddiğini biliyorsun. Eşyalarını topla. Gelecek hafta taşınmanı sağlayacağım."

"Ne? Hayır. Bunu yapamazsın. Sen-"

Ayağını pedallı çöp kutusunun üzerinde gezdiriyor ve bana arsızca sırtlıyor.

Oh, hayır. "Dur!"

İtirazıma aldırmadan ayağını yere bastırıyor ve çöp kutusunun kapağı gıcırdayarak açılıyor ve terliklerim yine en üstte ortaya çıkıyor. Mükemmel. Neredeyse yeni. Onlarda yanlış bir şey olmadığının bu kadar açık olması beni çok üzüyor. Bu

Sanki tüm sırlarımı haykırıyorlarmış, Jack'le birlikte olmamı engelledikleri için onları bir kenara fırlatıp attığını anlatıyorlarmış gibi.

Onları aldı ve havaya kaldırdı. "Yine de bunları getirmek isteyebilirsin. Bilirsin... seni becermek istediğim zamanlar için."

Ağzım açılıp kapanıyor ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. *Siktiğimin götü.* Terlikleri odanın öbür ucuna fırlatıyor ve sandalyemin yanına düşüyorlar.

Sırıttıyor, belli ki rahatsızlığımdan zevk alıyor. "Neden attın onları? Geçen geceyle ilgili pişmanlıkların mı var?"

Evet. "Hayır," diye tükürüyorum ama Jack o kadar eğleniyor ki devam etmeden önce zar zor nefes alıyor.

"Keşke onun yerine sevişseydik mi?"

İşte bu kadar. Bu kadar yeter. Çayı masaya çarpıyorum ve oturduğum yerden sıçrarken sıvı kenardan taşıyor. "Sen tam bir pisliksin. Siktir." Kontrol edemediğim gergin bir enerjiyle ayak ayak üstüne atıyorum, Jack ise gösteriden zevk alıyormuş gibi sırtmaya devam ediyor. "Seninle yaşamayacağım. Reddediyorum. Kesinlikle reddediyorum."

Sözlerimde öfkeli bir sıyrık var. Eğiliyorum, terlikleri kapıyorum ve birbiri ardına hızla ona fırlatıyorum.

Terlikler kollarına çarpıp yere düşerken ellerini başının üzerine koyarak eğiliyor. Umutsuzca kahkahalarını zapt etmeye çalışıyor gibi görünüyor, yüzü bu çabayla buruşuyor. Kahretsin, benim de gülesim geliyor, çünkü bu çok saçma. Biz gülünç durumdayız. Ben gülünç durumdayım.

Bununla ilgili her şey aptalca.

Ama ben gülmüyorum. Bunun yerine ona doğru yaklaşıp kovboy çizmelerimi çıkarmaya başladım. Beni izliyor, gözleri sanki hayatında gördüğü en iyi şeymişim gibi parlıyor.

Hayal meyal, kızgınlığın puslu havasında, gözlerinin üzerimde olmasından hoşlandığımı farkındayım. *İzlemeyi bırakmasını istemiyorum.*

Çizmeyi çıkarmak için bir ayağımın üzerinde zıplıyorum, sonra diğerini ve sonunda serbest kaldığımda ayaklarımı terliklerin içine kaydırıyorum ve ellerimi kalçalarımın koyuyorum.

"Devam et." Çenemi kapıya doğru salladım, ona kızgın olduğuma *onu* ikna etmeye -kendimi *ikna* etmeye- çalışıyordum, oysa aslında içim garip, fokurdayan bir sıcaklıkla doluydu. "Git ve aptal oyunlarını oynayacak başka birini bul. İlgilenmiyorum. Çık dışarı."

Jack hareket etmiyor ve aramızdaki hava çatırdıyor. Bana doğru küçük bir adım atıyor, sesi yumuşak, "Sadece seninle oynamak istiyorum," diyor.

Nutkum tutuldu. *Ne?*

"Üç ay, El," diye fısıldıyor. "Bunu başarabiliriz, değil mi?" Kaşlarını çatıyorum. *O kadar* da uzun değil.

Tereddütümü fark etmiş olmalı ki biraz daha yaklaşıyor ve "Gel ve benimle yaşa, lütfen" diyor.

Lütfen.

Çözüldüm.

Aramızda kayan enerji tenime batıyor ve gerilimin tatlılığı beni baştan çıkarıyor. *Bunu yapmak istiyorum.* "Seninle aynı banyoyu paylaşmak istemiyorum."

Geri çekiliyor, dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. "Zorunda kalmayacaksın." "Ya da bir yatak odası."

Jack şimdi bana gülümsüyor ve kalbimin çarpmasına neden oluyor. "Söz veriyorum, ortak yatak odası yok."

"Tamam o zaman."

Gülümsemesi kayboldu ve hareketsiz kaldı. *Kabul etmemi beklemiyordu.*

"Tamam mı?"

"Evet. Üç aylığına senin yanına taşınacağım. Ama birbirimizi hiç görmeyeceğimizi varsayıyorum çünkü sen o kadar para kazanıyor olacaksın ve ben de masalarda çalışıyor olacağım. Ya da konserlerde."

"Kulağa doğru geliyor."

"Mükemmel." Kapıya doğru başımı salladım. "Artık gidebilirsin."

Özenle hazırlanmış sahte bir selam veriyor, kahkahalar boğazımda düğümleniyor ve bu sefer ben kahkahamı dışarı atıyorum, o da bu sese sırtlıyor.

Bu çok eğlenceli. Jack'le birlikte olmak çok iyi hissettiriyor.

Jack de aynı fikirde olmalı çünkü heyecanlı görünüyor ve bunu görmek kalbimi ısıtıyor. "Gelecek hafta eşyaların için bir kamyonet göndereceğim." Ön kapıyı iterek açıyor, sonra durup bana bakıyor. "Ve, El?"

"Evet?"

"Terlikleri unutma."

Arkasını dönerken gülümsüyorum ve merdivenlerden inip sokağa çıkana kadar kıkırdadığını duyabiliyorum.

ELLY

Jack, onun evine taşındığım gün işteydi. Şoförü geçen hafta daireme bir dizi anahtar teslim etti, o kadar abartılı bir pakete sarılmıştı ki elmaslar için uygundu.

Ev çılgınca. Dört katlı, çift cepheli bir Londra şehir evi ve dört York taş basamağının tepesinde göz korkutucu siyah lake bir ön kapı.

Kesinlikle devasa.

Jack'in çok para kazandığını biliyordum ama burası ona milyonlara mal olmuş olmalı. Gerçek milyonlara. Evin böyle olduğunu bilseydim, hemen taşınırdım.

Telefonum çaldı ve koyun derisi montumun cebinden çıkardım.

Jack: Odama burnunu sokma.

Ben: Burnumu sokmayacaktım.

Güzel. Davetiye beklemek zorundasın ;)

Verdiği mesaj midemi bulandırıyor. Korkunç biri. Bu adamın flört etmesini engelleyemezsin. Sanki tüm kişiliği flört etmekten ibaret. Ama bu biraz çekici. Bu kocaman, kaslı adam sürekli gülümsüyor, gözleri parlıyor. Her zaman çok canlı görünüyor. Heyecandan parlıyor gibi. Jack için her şey bir şaka ve hayatı fazla ciddiye almamasının çok seksi bir yanı var.

Belki, sadece belki, ondan hoşlanıyorum. Takılmak için değil... ama flört etmek için? Takılmak için mi? Evet. Hoşlanıyorum.

Hızlı bir cevap yazıyorum.

Ben: Kibarca reddedeceğim.

Cevap için birkaç dakika bekliyorum, ama cevap gelmeyince telefonumu tekrar kaldırıyorum ve ardından gelen hayal kırıklığının acısını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ön kapının kilidini açtım ve adamları içeri aldım. Kamyonet ve nakliyeciler tamamen gereksizdi. Neredeyse hiç eşyam yok -kendim de taşıyabilirdim- bu yüzden Jack'in bunları görmek için burada olmamasına seviniyorum ama yine de benim için her şeyi hallettiği için minnettarım. Bunu yapmasına gerek yoktu.

Geniş giriş holüne adım attığımda evin içinin de en az dışı kadar etkileyici olduğunu görüyorum. Duvarlardaki modern sanat eserleri ve salondaki masanın üzerindeki çiçeklerle butik bir otel gibi. Ve *Jack* gibi kokuyor. Sanki ahşap zeminden onun kolonyası sızıyor. Uyarılma dalgaları içimde titreşmeye başladı. *Kabul etmeliyim.* Jack'in leziz kokulu, milyonlarca sterlinlik evine girmek büyük bir tahrik.

Adamları üst kata, Jack'in kira kontratım bitene kadar benim olarak belirlediği ikinci kattaki yatak odasına götürüyorum.

Adamların her şeyi yukarı taşıması ve ortadan kaybolması sadece birkaç dakika sürüyor. Onlar gittikten sonra mutfığa doğru ilerliyorum. Burası çok temiz ve düzenli, sanki bir gösteri evi gibi. Her şey mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş. Parmağımı mutfak tezgahında gezdirip ucunda toz var mı diye kontrol ediyorum. *Tek bir zerre bile yok.* Ve zemin neredeyse pırıl pırıl. Jack'in bir temizlikçisi ya da hizmetçisi olmalı, çünkü dizlerinin üzerine çöküp yerleri kendi başına fırçalamasına imkân yok.

Kate'e kısa bir mesaj yazıyorum.

Ben: Kardeşinin bu kadar temizlik delisi olduğunu

bilmiyordum. Kate: Çok titizdir. Eşyalarına dokunma.

Burnumdan bir kahkaha yükseliyor ve burada kimsenin buna tanık olmamasına seviniyorum.

Üzerinde adımın yazılı olduğu katlanmış bir kağıt parçası dikkatimi çekiyor. Mutfak adasının üzerinde durduğu yerden aldım, açtım ve okudum.

El,

Bekar evine hoş geldin. Kendinizi evinizde hissedin. Buzdolabından istediğin her şeyi alabilirsin ama peynirimi yalama.

Jack.

P.S. Her zaman terlik giy.

Nota gülüyorum, göğüs kemiğimin arkasında tuhaf bir his olduğunu fark ediyorum, sanki küçük, sıcak bir kedi yavrusu orada kıvrılıyormuş gibi. Eğer Jack her zaman terlik giymemi istiyorsa, bunu yapmazsam...

Düşüncemi iptal ediyorum. Bu Jack. Şaka yapıyor. Flört ediyor. Tanrı aşkına, "peynirimi yalama" yazmış. Yarış pistinde beni istediğini itiraf etmiş olsa da, bu muhtemelen geçici bir arzuydu... Muhtemelen unuttu ya da başka birine geçti. Bir kadının peşinden inatla koşacak biri değil. Bunun için çok fazla seçeneği var.

Notun yanında bir zarf, zarfın üstünde de bir grup fotoğraf var. Bakmak için yaklaşıyorum ve onları havalandırıyorum. Hepsi de çekici kadınlar. *Ne kadar tuhaf.*

Onları tekrar bir yığın haline getirip bir kenara itiyorum. Jack'in eşyalarına bakmamalıydım. *Ama, gerçekten, bunlar da ne?* Onlara tekrar bakma isteğime karşı koymak için yumruklarımı sıkıyorum. *Hadi ama Elly. Uşlu dur.*

Derim kaşınıyor.

Siktir et. Bakmanın ne zararı var ki?

Üsttekini elime alıyorum ama o sırada alttakini yakalıyor ve ters çeviriyor. Bayan Lansen'in düzgün yazısıyla yazılmış *Lydia* ismini görünce midem bulanıyor. El yazısını biz yatılı okuldayken Kate'e gönderdiği mektuplardan tanıyorum. Hemen resimli tarafına çeviriyorum, Lydia'nın bana gülümseyen güzel yüzü ortaya çıkıyor. Bayan Lansen'in notlarını okumak için tekrar çeviriyorum.

Lydia Archer. Yirmi dokuz yaşında. Archer Danışmanlık'ta Halkla İlişkiler Müdürü. Çok sosyal. Akademik. Başarılı. Jack için mükemmel. Sir Marcus Compton'ın torunu. İyi yetiştirilmiş.

Jack için mükemmel mi? Bu notlar Bayan Lansen'in çarpık zihnine açılan bir pencere gibi. Ve... *üreme?* Ha. Sanki Lydia'nın bir çeşit safkan köpek olduğunu düşünüyor.

Soylu sürtük.

Bu kötü düşünce için kendimi anında azarladım. Lydia'yı tanımıyorum. Belki o kadar da kötü biri değildir ve kendi şirketinin sahibi olması etkileyici. Ona bu kadarını vereceğim. Yüksekten uçuyor. Telefonumu çıkarıp adını Google'a yazıyorum ve karşıma çeşitli ünlü müşterilerle çekilmiş göz alıcı fotoğrafları çıkıyor. Birkaçında, Kate ve benim bu yılın başlarında Nico'nun kulüplerinden birinde tanıştığımız o ünlü aktörün üzerindeydi. Michael Drayton.

Ugh. Midemin çukurunda bir güvensizlik dalgası patlıyor. Lydia güzel ve yetenekli. Belki de Jack'e benden daha uygundur.

Kartların geri kalanını tarayıp, arkalarındaki notları okuyorum. Bayan Lansen bunların hepsini bir araya getirip Jack'e vermiş olmalı. *Bir anne ne kadar müdahaleci olabilir ki? Bu kadın deli.*

Resimleri karıştırıp bir yığın haline getiriyorum ve bir kenara itiyorum.

Ama bir dakika. Jack Lydia'yı bir randevuya götürdü. Bu kartları almadan önce mi sonra mı? Belki de bu önerileri ciddiye alıyordur. *Belki o da annesi kadar delidir.*

Ne korkunç bir düşünce. Bunu hemen reddediyorum, çünkü kimse Bayan Lansen kadar deli olamaz.

Bavulları boşaltmak, evi ve çevreyi tanımakla geçen bir günün ardından, mutfak adasında dönen süslü bir bar taburesinde oturmuş, öğleden sonra yaptığım bir kase İran usulü tavuk ve ceviz yahnisine bakıyorum. Jack buzdolabından bir şeyler alabileceğimi söylemiş olabilir, ama yirmi yarım boy kutu Angel Tree tonik suyu, on şişe Dom Pérignon ve bir blok kaşar peyniri dışında hiçbir şey yoktu, ben de alışverişe çıktım.

Gençken yemek yapmayı çok severdim. Okul tatillerinde annemle birlikte çok yemek yapardık. Gerçek bir yemek meraklısıydı ve tam olarak istediği şeyi yaptığım sürece mutluydu, ben de onunla birlikte olduğum için mutluydum. *Yani yemek pişirmek.* Bu düşünce dilimin arkasında acı bir tat bırakıyor, çünkü o zamanlar benimle sadece kendi şartlarında vakit geçirmek istediğini fark etmemiştim. Aileme üniversiteden sonra hukuk fakültesine gitmeyeceğimi çünkü müzisyen olmak istediğimi söylediğim anda ilişkimiz koptu. Benimle ilişkilerini tam olarak kesmiş değiller, ancak onlardan hiçbir maddi yardım almıyorum ve ne zaman bir araya gelsek, kariyerim, müziğim, hedeflerim veya genel olarak hayatım hakkında tek bir soru sormadıklarından emin oluyorlar. Neredeyse elimizde kalan tek şey hava durumu.

Tüm bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum. Şu anda ailem hakkında düşünmek istemiyorum.

Çatalımı kaldırıyorum ve yaptığım yemeği değerlendiriyorum. Gerçek bir ziyafet. Bugünlerde nadiren süslü bir şeyler pişiriyorum çünkü çoğu zaman yalnızım ve ironik bir şekilde Jack'in buzdolabının içindekilerden *neredeyse* yapabileceğim peynirli bir sandviç yemekten mutluyum.

Ama 'Güney Londra'daki küçük bir daireyle aynı kiraya Notting Hill'deki malikanende yaşamama izin verdiğin için teşekkür ederim' demenin İran tavuğu, kimyonlu patates kızartması, bazlama ve tabbouleh ile fıstıklı beyaz peynir sosundan daha iyi bir yolu olabilir mi? Ama şimdi burada, tabağında bir orduyu doyuracak kadar yemek artıklarıyla otururken kendimi aptal gibi hissediyorum. Jack'in planı olup olmadığını kontrol etmeliydim. Eve ne zaman geleceğini bile bilmiyorum ve hepsini tek başıma yemem mümkün değil. Malzemeler de çok pahalıydı. Kesinlikle karşılayamayacağım üç şişe nar ekşisi almak zorunda kaldım. *Bundan sonra bana bir hafta boyunca tostta fasulye.*

Birlikte yemek yiyebilmek için bütün gece beklemek de istemiyorum. Eğer Jack içeri girerse ve ben burada oturmuş, el değmemiş bir kase yemeğin üzerine şükredecekmişim gibi onun nefis kıcının içeri girmesini beklersem, ne düşünür bilmiyorum. İyi bir ev kadını gibi ona yemek servis ediyormuşum gibi görünecek.

Yapmak istediğim şey kesinlikle bu değil. *Öyle mi? Bu kafa karıştırıcı.*

Yemeğe yumuluyorum ama gerçekten tadına bakmıyorum. Zihnim karmakarışık ve adadan bana bakan bir yığın kadın yüzüne bakıp duruyorum. Sanki beni izliyorlar. Bu sinir bozucu. Onları meyve kâsesinin arkasına itiyorum.

Anahtarın ön kapıdaki sesi dik oturmama neden oluyor ve kalbim küçük bir jig yapıyor. *Jack eve geldi.*

Jack içeri girerken kapı gıcırıyor. En azından o olduğunu varsayıyorum. Buradan göremiyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve mutfak taburemde döndüğümde onu uzun, koyu renk bir paltoyla kapı aralığında durmuş, kapı çerçevesine yaslanmış halde buluyorum. Bana bakıyor ve bir sonraki nefesimi almak için mücadele ediyorum. *Muhteşem biri. Ve büyük. Gerçekten, gerçekten büyük.*

"Merhaba," diyor bir elini saçlarında gezdirerek. Sesi pürüzsüz ve ön kollarımdaki tüyler ağır çekimde dikiliyor. Keşke uzun kollu giyiyor olsaydım.

Çatalımı ona doğrultuyorum. "Bana 'merhaba' deme. Ne yaptığını görüyorum."

Yıkıcı gülümsemelerinden biri yüzünü kaplıyor ve kısa bir süre için gülümsemesine aşık olup geri kalanına karşı bağışık kalabilir miyim diye merak ediyorum. "Ne yapıyorum ben?"

"Bilmiyormuş gibi davranma." Sırtım ona dönük olacak şekilde taburenin üzerinde dönüyorum, ama ağzından o eğlenceli mırıldanma sesi çıkıyor ve yankılanıyor

çekirdeğimin derinliklerinde. *Lanet* olsun. Daha odaya bile tam olarak girmedi ama gizli yerlerim şimdiden zonklamaya başladı.

Ayak sesleri tam yanıma gelene kadar yaklaşıyor ve vücudumdaki her kas geriliyor. Yemeğime odaklanıyormuş gibi yapıyorum ama aslında tek yaptığım göz ucuyla onu izlemek ve nefes alışım anlaşılmaz bir şekilde sığlaştığı için başım dönüyor.

Paltosunu ve takım elbise ceketini çıkarıyor, dikkatlice katlıyor ve ikisini de mutfak sandalyesinin üzerine örttükten sonra bir tabure çekip yanıma oturuyor. Temiz hava ve sürdüğü o nefis koku her neyse onun gibi kokuyor. Açgözlüymüşüm gibi içime çekiyorum.

O kadar geniş gülümsüyor ki, mükemmel beyaz dişlerini çevremde görebiliyorum. Sanki dört gözle beklediğim bir partiye gitmek üzereymişim gibi içim kıpır kıpır. *Bu berbat bir şey.*

Güveç kaseme bakıyor ve muhteşem gülümsemesi hem şaşırmış hem de eğlenmiş gibi hafifçe çarpıklaşıyor. "Bütün ev şey gibi kokuyor... o her neyse."

Omuz silkiyorum. *Kokladığım şey bu değildi.* "Oops. Bir kız yemek yemeli." "Neymiş o?"

"Khoresh-e-Fesenjan."

"Hangisi?"

"Farsça. Nar pekmezli tavuk ve ceviz yahnisi."

Jack'in kaşları havaya kalktı. "Dolabımda nar pekmezi bulmuş olamazsın. Ya da o kadar ceviz."

Gülüyorum ama sesim eğlenmekten çok gergin çıkıyor. *Ya bundan nefret ederse?* "Hayır. Alışverişe gittim. Ben bile bir kalıp kaşar peyniri ve bir galon şampanyadan yemek yapamazdım."

Jack yorumumu göz devirerek geçiştirdi. "Hizmetçim evde yok. Normalde buzdolabını o doldurur."

"Bir tonik su aldım," diyorum tabağımın yanındaki küçük kutuya dokunarak. "Bir tane ayırabilirsin diye düşündüm."

"Piyasadaki en iyi tonik," diye cevap veriyor, kutuyu başıyla işaret ederek.

Kate'in bana Jack'in okul arkadaşlarından biri şirketi kurduğunda Angel Tree tonik suyunun ilk yatırımcısı olduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyorum. Aradan on yıl geçti ve içecek her yerde. Yaklaşık yüz milyon dolara büyük bir içecek şirketine satıldı ve Jack muazzam bir ödeme aldı. Ben sürekli bir kuraklık içindeymişim gibi görünürken onun hayatına para yağıyor.

Tabağımın üzerine eğilip daha yakından inceliyor. Bunun ne kadar samimi olduğunu görünce kalbim çarpıyor. Ne kadar *evcimen*. Bayan Lansen oğlu için bir sürü uygun eş seçmiş olabilir ama yemekte onun yanına oturacak olan benim. *Ben kazanıyorum*. Bu tuhaf düşünceyi silkeleyip atıyorum. *Aklımı kaçırıyor olmalıyım*.

"Bu biraz iğrenç görünüyor," diyor burnunu kırıstırarak. "Ama güzel kokuyor."

Ben daha düşünmeden bir çatal doldurdum ve ona uzatıyorum. "Tadına bak."

Güveç parçasına kaşlarını çatıyor ama ağzını çatalıma doğru açıyor ve dudakları çatalın dişlerini sarıyor. Alçak sesle minnettar bir inleme çıkarıyor ve çatal bacaklarımın arasına yerleşene kadar titreşerek içime giriyor. *Tanrım, başım belada*.

Onu beslediğim gerçeği ikimizin de aklına aynı anda gelmiş olmalı, çünkü Jack'in gözleri benimkilere dikiliyor ve kilitleniyor, bakışlarında alarm pathıyor, ama anında kayboluyor, yerini *'Ne düşündüğünü biliyorum ve bu çok edepsizce'* diyen bir bakış alıyor.

İçimi bir sıcaklık kaplıyor, ama yüz hatlarımı hareketsizliğe zorluyorum ve onun yüz ifadesini kabul etmeyi reddediyorum. Geri çekiliyor, yemeği çiğnerken yüzünde neredeyse saygılı bir ifade beliriyor. "Şaşırtıcı derecede iyi," diyor yutkunduktan sonra. "Daha var mı?"

Güveç ve diğer yemeklerle dolu büyük bir tencereyi bıraktığım ocağa doğru başımı sallıyorum. "Bolca var."

Ayağa kalkıp tezgâha doğru yürüyor, yaptığım tüm tencere ve kâseleri fark edince duraksıyor. "Vay anasını, ortalığı dağıtmışsın. Akşam yemeği partisi mi veriyorsun?"

Kızardım. "Hayır." Ona bunu onun için yaptığımı söylemek istiyorum ama nedense kendimi tutamıyorum. "Ben... Ben yemek yapmayı seviyorum."

Kulağa acınası geliyor.

Boğazının arkasında bir şeyler mırıldanıyor ama hazırladığım yemeklerin çokluğu hakkında yorum yapamadan kapı çalıyor. Jack donakalıyor, sanki içsel bir duyu kullanarak kapıda kimin olduğunu anlayabilecekmiş gibi odağı içe kayıyor. "Birilerini beklemediğine emin misin?"

"Hayır."

Dudakları aşağı doğru dönüyor ve koridora doğru yöneliyor, ben de dinlemek için kendimi zorluyorum. Kapı bir gıcırtyla açılıyor ve heyecanlı bir kadın sesi anons ediyor,

"Suşı getirdim."

Bunu takip eden sessizlik çok uzun sürüyor ve kalbim bu sessizlik süresince bir duygu uçuşumundan aşağı düşüyormuş gibi hissediyorum. Jack Lansen'in planları olduğunu bilmeliydim. *Bir randevu. Bir kadınla. Suşı.*

Ne kadar aptalım.

"Benim için mi?" Jack şaşırmış bir şekilde cevap veriyor ve ses tonundan kalbimin yavaşça yukarı tırmanmaya başladığını anlıyorum. O da bu geliş karşısında benim kadar şok olmuş durumda.

"Bizim için. Sevdiğini söylediğin yerden."

Bizim için. Bu kulağa... *rahat* geliyor.

Ayak sesleri ve topukların ahşap zeminde çıkardığı tıkırtılar. Dışarıdaki her kimse içeri giriyor ve Jack'in onları içeri davet etmediğinden oldukça eminim. En azından sesli olarak değil, ama o bir beden dili ustası...

Jack boğazını temizler. "Beklemiyordum-"

Nefes nefese bir kıkırdama onun sözünü kesiyor. "Sana biraz getireceğimi söylemiştim."

Bunu uzun bir duraklama izler. "Doğru ya. O zaman belki de içeri gelmelisin." Jack'in sesi inanılmaz derecede isteksiz ama çok kibar geliyor. Dışarıda ben olsaydım, şu anda ön merdivenlerden geri geri iniyor olurdum.

Bir dakika sonra Jack kapıda beliriyor, gözleri kocaman ve özür dileyen bir ifadeyle, elinde suşı olduğunu tahmin ettiğim bir poşetle.

"Hey, Ja-ack," diye sesleniyor kadın, Jack'in adını iki boğucu heceye dönüştürerek. Jack kapıya doğru geri dönüyor ve ben de onu takip ediyorum.

Lydia kapıda beliriyor ve trençkotu düşerek açılıyor, hayal gücüne çok az şey bırakan dantelli siyah iç çamaşırı ortaya çıkıyor.

Lydia beni gördüğünde neredeyse ağzımdaki yemekle boğuluyordum, paltosunu hızla kapatırken kulakları sağır eden bir çığlık atıyordu, ama gözlerimle görmeden önce değil. Kesinlikle öldürücü bir vücudu var ve belli ki seks için burada.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, Lydia'nın epik çığlığı yüzünden kulaklarım hâlâ çınlıyor. "Misafirin olduğunu söylememiştin," diyor, sanki ben Jack'e hitap ediyormuşum gibi.

Burada değil, sesinde bir tutam soluksuz kızgınlık vardı.

"Altında neredeyse çıplak olduğunu söylememiştin." Jack yumruğuyla ağzını kapatıyor. Yüz ifadesi eğlenmekle dehşete düşmek arasında bir yerde geziniyor. Bir gülümsemeyi bastırdığından şüpheleniyorum ve bu bende gülme isteği uyandırıyor. Aslında, kıkırdama dürtüsü o kadar yoğun ki içimde tutabileceğimden emin değilim. İlk gecemde Jack için yemek yapmanın aptallık olduğuna dair kendimi suçlamalarımınla karıştığında, hissi

Sanki aynı anda hem şişirilen hem de söndürülen bir balon gibiyim.

Jack beni işaret ederek, "Elly'yi hatırlıyorsun," diyor ve ben hızla yutkunuyorum.

Lydia başını sallıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. "Garson kız."

Jack sanki buna karşı çıkmayı düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "O benim ev arkadaşım," diye açıklıyor.

Lydia'nın gözleri büyür. "Birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Birlikte yaşıyoruz," diye onaylıyorum, bir iddiada bulunuyormuşum gibi görüldüğümün farkındayım. Jack'in gözleri benimkilere kayıyor ve yüzündeki sevinç bana onun da bunu duyduğunu söylüyor.

"Tanrım, sadece iki kişiye yetecek kadar suşi almışım." Lydia gerçekten rahatsız görünüyor ve yardım için Jack'e bakıyor. Ani bir suçluluk duygusuna kapıldım. Burada olduğumu ya da yemek yaptığımı bilmiyordu. Çabalarımı sabote etmek istememişti ve Jack için büyük bir oyun oynamaya cüret etti, hem de iç çamaşırlarıyla ve ben burada ona gülüyorum.

Biri bana bunu yapsa nefret ederdim.

"Rahatla." İçimin bir akordiyon gibi sıkıştığı düşünülüşünde ironik bir kelime seçimi ama Jack'in aşk hayatı beni ilgilendirmez ve karışmak istemiyorum. Belki daha sonra bir Tupperware bulup kalan yemekleri paketleyebilir ve hafta boyunca yiyebilirim. Kasemi elime alıp Lydia'nın kapıda durduğu yere doğru yürüyorum. "Seni yalnız bırakayım."

"Bekle, gitme," diye yalvarıyor Jack. Gözlerinde neredeyse duraksamama neden olacak panik dolu bir ifade var ama Lydia'nın o trençkotun altında sadece iç çamaşırlarını giydiğini bile burada kalmamın imkânı yok.

"Hayır, gerçekten, gideceğim," diyorum çabucak. "Afiyet olsun." Jack'in yanından geçerken ona doğru eğilip ekliyorum: "Suşi her şeyden önce bir lezzettir."

JACK

A Hâlâ kapının girişinde duran Lydia'ya bakarken tenimden nemli terler boşanıyor. Elly çıkarken yanından geçip gidiyor, Lydia'nın heykelsi ihtişamına kıyasla küçük, zarif bir peri. Hiçbir zaman özel bir tercihim olmadı -her türden kadınla yattım- ama bu gece açık bir kazanan var. Elly'nin peşinden koşmak ve onu odaya geri çekmek için elimi belinin alt kısmına doğru kaydırmak istiyorum. *Ama bunu yapamam, değil mi?*

Şimdilik, benden uzaklaşmasını izlemekten vazgeçtim. *Tekrar.*

Lydia bana '*çok şükür gitti*' der gibi bakıyor ama ben ona karşılık vermiyorum.

Onun yerine Elly'nin adını söyleme isteği boğazımda kabarıyor.

Lydia bir adım daha yaklaşıyor, siyah dantel külotu ve sutyeniyle yumuşak göğüslerini ortaya çıkarırken trençkotunun tekrar açılmasına izin veriyor. Nesnel olarak, o çok ateşli ve tüm bu senaryo ergenlik çağındaki benim ıslak rüyam, ama şu anda beni üşütüyor. Ve garip bir şekilde nemli. *Hay sikeyim.*

Lydia suşi poşetini ellerimden alıp adaya yerleştiriyor. Kısa süre önce boşalan koltuğa oturuyor, daha birkaç dakika önce El bana pişirdiği o lezzetli yahniyi yediriyordu. Çatalın üzerinde kurduğumuz göz teması, topuklu ayakkabıları ve iç çamaşırlarıyla Lydia'ya karşı hissettiklerimden çok daha yoğundu.

"Nigiri mi yoksa dragon roll mu?" Lydia plastik kutuları alıp tezgâhın üzerine koyarken ve kapaklarını açarken kendini evindeymiş gibi hissediyor. Ambalajı tanıdım. Pahalı bir suşi. Elinden geleni yaptı.

"Buraya bu şekilde gelemezsin-"

Lydia yemekten bana döndü. "Biraz gergin görünüyorsun." Ayağa kalkıp ellerini omuzlarıma koyuyor ve ben hemen omuz silkmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. "Neden biraz dinlenmiyorsun? Bir şeyler iç. Neye ihtiyacın varsa-"

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Dokunuşunun altından sıyrılıyorum, onu itip uzaklaştırma dürtüsüne engel oluyorum. "Yemek getirmen çok cömertçe ama bu akşam gerçekten çok meşgulüm. Yetiştirmem gereken bir sürü iş var. Önce sen aramalıydın."

Lydia'nın gözleri kararıyor, sanki aklından kötü bir düşünce geçiyormuş gibi. "Bu o mu?" Elly'nin gittiği yöne doğru başını sallıyor. "Garson kızla ilgileniyor musun?"

"Ona garson demeyi keser misin? Onun adı Elly." Lydia sertleşir. "Onunla ilgileniyor musun?"

"Hayır. Öyle değil. Elly... bir arkadaş." Kafam bulanıklaştı. *Elly benim için ne ifade ediyor?* Kate'in arkadaşı... *benim ev arkadaşım.* Ama o da başka bir şey değil mi? *Farklı bir şey.* Kalbimde sıkışmaya neden olan bir şey, mide ekşimesi başlangıcı gibi. "Sen güzel bir kadınsın-"

"Güzel. Anlaştık o zaman." *Ne oluyor be?* Lydia ceketini çıkarıp diğer tarafındaki tabureye atıyor ve uzun, bronz bacak bacak üstüne atarak tekrar oturuyor. Yüzünde baştan çıkarıcı bir ifade var ve iç çamaşırları ve topuklu ayakkabılarıyla orada otururken sanki bir Playboy dergisinden fırlamış gibi görünüyor. "Tamamen seninim," diye mırıldanıyor. "Benimle ne istersen yap."

Bir bacağına kaldırıyor ve agresif bir şekilde sivrilttiği yüksek topuğunu kasıklarına doğru itiyor ve orada dinlendiriyor. Bir an için ne yapacağımı bilemiyorum. Şu anda sevişebilirdim, otuz saniyeden kısa bir sürede sikimi onun içine sokabilirdim. Bütün geceyi benim için kendini ortaya koyan bu muhteşem kadını sikerek geçirebilirim. Dürüst olmak gerekirse, kafamın arkasında çalan garip alarm zillerine rağmen, bu senaryoda hiçbir şeyin iyi olmadığını ve Lydia'nın aslında böyle ortaya çıkmak için biraz aklını kaçırmış olabileceğini düşünmeme rağmen, en basit parçam baştan çıkarıldı... çok baştan çıkarıldı.

Ama tüm bunlardan daha önemlisi, eğer bu gece Elly yukarıdayken Lydia'yla bir şey olursa, o zaman Elly'yle aramda bir şey olma ihtimalini büyük siyah bir kalemle işaretleyebilirim. Ve bunu yapmamın hiçbir yolu yok. *Kesinlikle olmaz.*

Lydia'nın ayak bileğini bir elimle tutup, bacağının ağırlığını kendisi taşıyıp yere indirene kadar bacağına üzerimden indiriyorum ve bana kızgın bir bakış fırlatıyorum.

göz kamaştırıcı. Suşileri tekrar paketlemeye başladım, kapaklarını yerine bastırdım ve kutuları tekrar şantaya soktum. "Çok cömertsiniz. Çok cömertsin ve gururum okşandı. Ama hayır, teşekkür ederim."

Çantayı ona doğru itiyorum ve sonra ceketini kaldırıyorum, kollarını kolayca içine sokup buradan siktir olup gidebilsin diye tutuyorum.

Lydia birkaç uzun ve acı dolu saniye boyunca bana bakıyor, ta ki *çok* yavaş bir şekilde ayağa kalkıp kollarını paltosunun kollarına sokabilmek için bana sırtını dönene kadar. Kemerini sıkıca tutuyor ve bana dönüyor. "Onu bana tercih ederek hata yapıyorsun."

"Ben kimseyi seçmiyorum." *Ben seçiyorum.* "Birlikte iyi olacağımızı sanmıyorum.

Üzgünüm ama bunun başkalarıyla bir ilgisi yok."

Yalan söylediğimi biliyormuş gibi bana ters ters bakıyor. "Büyük hata, Jack. Büyük hata." Suşi poşetini kaptığı gibi odadan çıktı, kalçaları bir podyum mankeni gibi sallanıyordu.

Mesele şu ki, bana hiç de hata gibi gelmiyor.

ELLY

T Odamda olduğum süre boyunca alt kattaki sesleri dinliyorum. *Onu becerecek mi? Beni bütün gece uyutmayacaklar mı?* Lydia

Bir çığırtkan gibi görünüyor. Tahtayı kapıp bağırarak evi yıkacak türden bir çığırtkan. Bu fikir bile midemi bulandırıyor ve aklıma bu ev arkadaşı olayını hiç düşünmediğim geliyor. Jack eve kadın üstüne kadın getirecek ve ben burada tek başıma oturup gürültüyü dinleyeceğim.

Ne düşünce ama. Artık yemek yiyebileceğimden emin değilim ve yemek tabağı odamı kokutuyor. Pencereyi açıyorum ama faydası olmuyor.

Kapımı gıcırdatarak açıyorum. Alt katta topuklar koridorda takırđıyor ve ön kapı açılıp kapanıyor. *Lydia gitti mi? En büyük kadın avcısı Jack Lansen onu gönderdi mi? O kadar suşiyi çoktan yemiş olamazlar.*

Şimdi merak ediyorum ve *lanet olsun*, burada dolu bir tabak yemekle uyumak istemiyorum.

Tabağıımı alıp aşağıya iniyorum, Lydia hâlâ buradaysa diye zorlukla nefes alıyorum. Eğer buradaysa, muhtemelen adaya çıplak bir şekilde uzanmış ve her tarafı suşiyle kaplanmıştı.

Mutfak kapısı aralık, bu yüzden muhtemelen içeride olmadığını düşünüyorum. Ama yine de, o ve Jack birlikte muhtemelen bir çift teşhirci. Her ihtimale karşı, kapıyı çalarken gözlerimi kapatıyorum.

"Evet?" Jack cevap veriyor.

Gözlerimi kapalı tutarak kapıyı itip açıyorum ve boştaki elimi önüme uzatarak parmak uçlarımla odaya giriyorum. "Güvenli mi? Çıplak mısın?"

Jack kıkırdıyor ve derin gürültüsü daha önce çalkalanan midemi titretiyor. "Hayır."

Gözlerimi açtığımda Jack'in muhteşem gülümsemesiyle karşılaşıyorum ve içimi mantıksız bir sersemlik dalgası kaplarken ona sırtımdan kendimi alamıyorum. Adada oturmuş, yanında kimyonlu patates ve tabbouleh ile kocaman bir kase yahnimi mideye indiriyor.

"Suşi sana hitap etmedi o zaman?" diye sordum.

"Daha cazip bir seçeneğim vardı. Benim damak tadıma daha uygun bir şey." Ses tonu o kadar müstehcen ki içimde bir sıcaklık patlaması hissediyorum.

Sesimi sıradan tutarak kaşlarımı çatıyorum. "Hâlâ yemekten mi bahsediyoruz?" "Hiç konuştuk mu ki?"

"Sen kötü bir adamsın Jack Lansen" derken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Ne?" diye soruyor sahte bir masumiyetle. "Tek yönlü bir zihnin olup olmadığını merak etmeye başlıyorum."

"Ben mi? Eğer yaparsam, bu senin yüzünden-"

Kaşı tekrar yukarı kalkarak sözümü kesti. "Ben ne?"

Bu soruya bir yanıt vermeye tenezzül etmiyorum. "O gitti, değil mi?" Bir süre sonra soruyorum. "Banyoda falan değil mi?"

Jack gülüyor. "Gitti." Sonra yüzü ciddileşiyor ve dolu tabağıma bakıyor. "Sen de mi yemedin?"

"Canım istemedi." Bir an için bunun durulmasına izin veriyor, yüzündeki hafif kaş çatma onun tek yanıtı. "Size katılabilir miyim?"

Yanındaki tabureye vuruyor, ben de üzerine düşüyorum ve Jack'in yanında olmanın verdiği o baş döndürücü, mutlu his hiç gitmemiş gibi yeniden üzerime çöküyor. Kasemi onunkinin yanına koyuyorum ve yan yana yiyoruz.

Birkaç lokma yuttuktan sonra, "Böyle ortaya çıktığına inanamıyorum," diyorum.

Jack'in dudaklarının bir kenarı yukarı kalkıyor. "Benim için sıradan bir Cuma gecesi.

Normalde sokağın aşağısına kadar kuyruk olur."

"Saçmalık," diye haykırıyorum ve gülümsemesi genişliyor. "Dışarısı beş derece.

Donuyor olmalı."

"Küçücük eteklerinle sen öyle diyorsun." Çıplak kalçalarımın başını sallıyor. Onları birbirine bastırıyorum, bakışlarına cevap veren aralarındaki ısı kıpırtısını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Gözler yukarı, Lansen." Bu azarlama onun kısa bir kahkaha atmasına yol açıyor, bu da beni sevindiriyor. "Eteklerimi kendim için giyiyorum, senin için değil." Birkaç dakika sessizce birlikte yiyoruz. "Lydia'yla ilgilenmediğini sanıyordum."

Jack yan gözle bana bakıyor. "İlgilenmiyorum. Yarış pistinde ona da söyledim ama belli ki beni dinlememeyi tercih etti."

Bir an bunun üzerinde düşündüm. "Kesinlikle kırmızı bayrak, tam orada."

"Kırmızı bayraklarla ilgili bir şeyin mi var?" Gözleri kısıyor ama arkalarında alaycı bir ışık var, bu da midemi bulandırıyor. "Benim için endişelenmiyorsun, değil mi?"

"Hayır." Yanaklarıma bir allık sıcaklığı yayılıyor. "Ama eğer tüm bunların üstesinden gelmek zorundaysan, tehlike işaretlerini fark edebilmen gerekir..." Meyve kâsesini kenara itiyorum ve hâlâ adanın üzerinde duran fotoğraf yığınının ortaya çıkarıyorum.

Jack boştaki elini uzatıp yığını tutarak yaklaştırırken yüzündeki açık ifade kapanıyor. "Etrafa burnunu sokmaman gerekiyordu." Sesi bu akşam ilk kez ciddileşiyor ve buna neden olduğum için içimde bir pişmanlık hissediyorum.

"Onları dışarıda bıraktın. Adanın tam ortasındalarsa burun sokmak sayılmaz. Lydia'nın resmi de orada, o yüzden onları karıştırdığını düşündüm."

Çatalını biraz daha sıkı kavırıyor ve diğer eliyle fotoğrafların üzerine daha sert bastırıyor, sanki onları yok etmek istiyormuş gibi.

"Başka bir tane seçecek misin?" diye soruyorum.

Bakışlarını tutuyor ve göğsümde rahatsız edici bir ısının alevlenmesine neden oluyor. "Hayır."

"Ama o senin seçmeni istiyor," diye soruyorum. "Annen."

Ayağa kalkıyor, çöp kutusunu gizleyen dolabı açıyor ve tüm resim yığınının oraya bırakıyor. Dolabı çarparak kapatıyor ve tekrar yanıma oturuyor, gözlerini tavana çeviriyor ve sanki göğsüne dua ediyormuş gibi sesli bir nefes veriyor. "Annemin ne istediği önemli değil. Ben kendi seçimlerimi yaparım."

İçimdeki sıcaklık hâlâ devam ediyor ve Jack'in resimleri atması sadece alevleri körükledi. Benim resmim kesinlikle annesinin seçtiği yığının içinde değil, bu da beni hâlâ seçebileceği anlamına geliyor. Ama Jack bunu kastettiğini gösteren hiçbir şey söylemiyor ve keşke bu düşünce hiç aklıma gelmeseydi diyorum.

Sessizce oturduk, ama şimdi kendimi garip hissediyorum. Aramızdaki yakınlığı tamamen mahvettim. *İyiydi, Elly*. Ona resimler hakkında soru sormamalıydım. Yemeğimin son birkaç lokmasını da bitirip tabağıımı toplamak için ayağa kalkıyorum ve Jack'in genelde neşeli olan yüzünün hoşnutsuz bir ifadeye büründüğü gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Tabağıımı ve çatal bıçağıımı lavabonun kenarına bırakıyorum, çünkü lavabonun kendisi daha önce kullandığım tüm kirli kaplar ve tavalarla dolu.

Kapıya ulaştığımda "Dur bakalım," diyor ve ses tonu o kadar emredici ki duruyorum.

"Ne?"

"Bu dağınıklığı bırakamazsın. Şuraya bir bak. Sanki burada bir Elly bombası patlamış gibi." Çatalıyla odanın etrafını işaret ediyor. "Burası tam bir kaos. Burayı toparlamalısın."

Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Evdeyken kirli tabaklarımı hep lavaboya bırakırdım. Mutfağıımız tam bir çöplüktü, ta ki birimiz pes edip burayı düzenleyene kadar. Jack bana bakarken, ben yemek yapmaya başlamadan önce mutfağıının ne kadar tertemiz göründüğünü düşünüyorum ve sonra önümdeki manzaraya bakıyorum.

Kahretsin. Ben pasaklı biriyim, Jack ise... *Jack*. Temiz. Düzenli. Temiz, akıllı ve profesyonel.

Utanç içinde irkiliyorum ve gözlerimi dağınıklıktan kaldırıp onun beklenti dolu bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Ah."

"Evet," diyor başını sallayarak. "Oh."

Bana bakma şekli beynimi karıştırıyor. Bu sefer üzerime gelmiyor ya da bana bakmıyor bile. Sadece beni izliyor, mutfağıını temizlemeye başlamamı bekliyor.

Çelişki içindeyim. Bir yanım ortalığı toplamayı akıl edemediğim için o kadar utanıyor ki, sırf Jack bana tekrar gülümsesin diye ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp yerdeki kırıntıları yalamak istiyorum. Ama bir yanım da yakışıklı suratını bir kase tabbouleh'in içine sokmak istiyor çünkü tüm bunları *onun için* pişirdim -*kuşkusuz bunu* ona söylemedim- ve o da orada oturmuş keyifle yiyor, sanki buranın sahibiymiş gibi emirler yağdırıyor.

Ama buranın sahibi o. Burası *onun* evi ve kalmama izin vermesi ve hayatını bana bu şekilde açması gerçekten çok cömertçe. Burada kalmama izin vermek için kiranın iki katını talep edebilirdi. Aslında kiranın on katı daha gerçekçi çünkü bu ev muhteşem.

Kira kontratım bittiğinde, bir daha asla böyle bir yerde yaşayamayacağım. İlk gecemde birkaç tavayı temizlemeyi reddederek bunu mahvetmek istemiyorum.

Kaşlarını kaldırıyor, belli ki tereddütümü bir ret olarak algılıyor. "Kate burayı dağınık bırakmanı umursamamış olabilir ama ben umursuyorum. Burada kalmak istiyorsan, yemek pişirdiğinde ortalığı toplamak zorundasın. Bunu şu anda açıkça belirtmek istiyorum, çünkü bir şey söylemezsem dağınıklığın birlikte yaşamamız için beni çok kızdıracak."

Vay be. Dağınıklıktan gerçekten nefret ediyor olmalı. Ya da belki de sevmediği benim.

Ona o fotoğrafları kesinlikle sormamalıydım. Ruh halini bu karanlık noktaya getiren şey buydu.

Ona bakarken, beyaz gömleğinin içinde yakışıklı ve şık, mutfak adasından çok toplantı masasındaymış gibi görünüyor, akşamları burada tek başınayken tencere mi fırçalıyor diye düşünmeden edemiyorum. Bunu hayal bile edemiyorum. "Yalnızken kendi kendini mi temizliyorsun?" İşten kaçmak istediğim için değil, gerçekten bilmek istediğim için soruyorum.

"Normalde değil, hayır. Hizmetçim ilgileniyor ama önümüzdeki haftaya kadar yok. Sana söylemiştim. Ve ben mahremiyetimi severim. Çalışanları minimumda tutarım, bu yüzden evet, ihtiyacım olduğunda kendim temizlerim. Ama bu bir yana, mutfağı bu şekilde terk etmen kabul edilemez."

Son yorumunu zar zor duyuyorum çünkü mahremiyetine değer vermesine rağmen burada yaşamama izin vermesine takılmış durumdayım ve onu memnun etme dürtüsü hemen alevleniyor.

Yakışıklı yüzünü başka bir zaman bir kase tabbouleh'in içine sokabilirim.

Kollarımı sıvadım ve işe koyuldum.

JACK

I Elly'nin dağınıklığı toplamasını izlemek için arkama yaslandım. Yemekleri. *Neden bu kadar çok yapmıştı ki? Bu bir kaza mıydı?* Belki de gitmek istiyordu. Benim için biraz. Belki de benim işten eve geleceğimi düşünüyordu.

Hmm.

Bu fikri sevdim.

Kahretsin. Bu onun ilk gecesi ve şimdiden kafamı karıştırmaya başladı.

Mutfak lavabosunun altında bulduğu bir bez ve spreyle yüzeyleri temizlemeye başladı. Hareket ettikçe, o küçük mini etek kalçalarının etrafında sallanıyor. O kadar kısa ki neredeyse iç çamaşırını görebiliyorum, zıplarken her adımda bacakları esniyor. Kasıklarımın bir arzu zonklaması hissediyorum. *Tanrım, böyle bakmamalıydım.*

Üç ay boyunca bu cazibeye nasıl dayanacağım?

Yine de sinirlenmektense tahrik olmak daha iyi. Lydia'nın ortaya çıkması, Elly'nin annemin lanet fotoğrafları hakkında beni sorgulaması ve sonra da temizlemeye hiç niyeti olmadığı halde mutfağın her tarafına pisliğini bırakması yüzünden ruh halim bozulmak üzereydi.

Ama Elly gibi çekici bir kadın mutfağında dolaşıyor, her şeyi yeniden düzene sokuyor, çalışırken sarı buklelerini yüzünden savuruyorken, uzun süre kötü bir ruh hali içinde olmak imkansız görünüyor.

Bir tencereyi dolaba geri koymak için eğildi ve iç çamaşırına bir göz attım. Pembe, biraz dantelli. İçimdeki sıcaklık sıvı ateş gibi fişkırıyor. *Kahretsin, ne kadar kısa bir etek.* Gözlerimi kaçırmak için kendimi zorluyorum ama bir saniye sonra gözlerim tekrar ona ve o minik eteğe kayıyor.

Buna bayıldım. Etek kalabilir.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, az önce ne düşündüğümü *çok* iyi biliyormuş gibi bir bakış fırlatıyor. "Yardım edecek misin, yoksa sadece izleyecek misin?"

Tam da onun beni çağırdığı gibi. Lezzetli yemekten bir lokma daha alıp yutuyorum ve göz temasını kesmeden "İzle" diyorum.

Kaşları daha da çatılıyor ve elindeki tencereyi bir kenara bırakarak tamamen bana dönüyor. *Sinirlenmişti.* "Burada yaşamama izin verdiğiniz için gerçekten minnettarım ama bir şeyi de açıkça belirtmek istiyorum."

"Tamam..." Devam etmesi için onu davet ediyorum.

"Biz ev arkadaşınız," diyor saçma olmayan bir ses tonuyla ve beni biraz daha dik oturtuyor. "Yani ben yemek yaparsam, sen de temizlik yaparsın. Ve tam tersi. Muhtemelen bu anlaşmaya aşına değilsin ama işler böyle yürüyor." Sanki söyleyeceklerini düşünüyormuş gibi tavana bakıyor. "Yine de, yemeği sen alırsan ve ben pişirirsem, o zaman birlikte temizleyebiliriz. Bu adil olur. Yükü paylaşıyoruz."

Yükümü paylaşmasını ne kadar çok istediğime dair bir şaka yapmak dilimin ucuna geliyor ama bunun iyi gitmeyeceğini hissediyorum. Ve onu daha fazla kızdırmak istemiyorum, çünkü belli ki saatlerdir bu mutfakta köle gibi çalışıyor ve bunu yapmak zorunda değildi. En azından yardım edebilirim.

"Pekâlâ," diye kabul ediyorum.

Ellerini çırpıyor, görünüşe göre bu sonuçtan memnun. "Güzel. Çünkü ben senin kölen değilim."

Kölem mi? Neden kulağa bu kadar hoş geliyor? Ayrıca aklımı mı okudu?

Bir kakhaha attım, ama o mutfak tezgahına yaslandı, bu da giydiği küçük kazağın içinde göğüslerini ortaya çıkardı ve aniden hiçbir şey artık komik görünmüyor.

Ona bir cevap veremeyecek kadar dikkatim dağınık. Gözlerinin arkasında bir ateş var ve sanki "*neye bakıyorsun?*" der gibi başını bana doğru sallıyor. Bir yanıt bekliyor ama ne dediğini hatırlayamıyorum.

Artık boş olan tabağımı topluyorum ve bir kol mesafesine gelene kadar tezgâhta ona yaklaşıyorum. Bakışları gövdemde geziniyor, başını hafifçe geriye eğip bana bakıyor. Gözleri gözlerime kilitlendiğinde, sanki o şimşekmiş ve ben metalden yapılmışım gibi içimde elektrik kıvılcımları çakıyor. Vücudumdaki her hücre parlıyor ve aniden yüksek voltajlı bir devre oluyoruz. *Bağlandık.*

Onun da bunu hissettiğini biliyorum çünkü gözleri açılıyor ve sanki bizi bağlayan güç her neyse onu koparabilecekmiş gibi geriye kaymaya çalışıyor ama çoktan tezgâha yaslanmış ve gidecek hiçbir yeri yok.

Tabağımı lavaboya koymak için ona doğru uzanıyorum ama bu hareket bizi daha da yakınlaştırıyor, ta ki onun narenciye kokusunu duyana kadar.

Kaskatı kesiliyor ve farkındalığının her zerresi bu harekete odaklanıyor ve anlaşılmaz bir nedenle ben de donup kalıyorum.

Kilitlenmişiz, yüzlerimiz çok yakın, alnım neredeyse onunkiyle buluşacak şekilde eğilmiş, nefeslerimiz lavabonun yanında birbirine karışıyor. Romantik bunun için doğru kelime değil. Bektan ve cinsellik yüklü demek daha doğru olabilir.

"Jack?" Sanki farkındalığımı geri çağırmaya çalışıyormuş gibi adımı soluyor ama işe yaramıyor. Ona bakmakla meşgulüm, bakışlarım sanki bir envanter çıkarıyormuşum gibi yüzünde geziniyor. Gözler, açık mavi. Çene, köşeli. Narin. Bir peri gibi. Pembe üst dudağındaki aşk tanrısının yayı; burnu, küçük, sivri; şimdiye kadar gördüğüm en şirin burun, yan tarafında küçük bir piercing var, başka birinde olsa nefret ederdim ama onda *mükemmel* görünüyor. Ve tüm o kıvrırcık sarı saçlar. *Çekiştirmek istiyorum*. Her şeyi saatte bir milyon mil hızla alıyorum. Yarı deli gibi görünüyor olmalıyım.

O çok güzel. Hatta güzel.

"Ne yapıyorsun?" Sesi o kadar yumuşak ki zar zor duyabiliyorum.

Bu soru beni geri getirdi. *Ne mi yapıyorum?* Biraz fazla yakın durduk diye bir tür çük ve beyin erimesi mi yaşıyorum?

"Temizlenmene yardım ediyorum." Kulağa saçmalık gibi geliyor ama en başta buraya gelme sebebim buydu.

Kendimi toparlamaya çalışarak bir adım geri atıyorum ama tek görebildiğim çıplak olan ayakları. Çırılçıplak. On parmağının tamamı, mutfağının zemininde çırılçıplak. "Terliklerin. Terliklerin nerede? Onları giymen gerek." Bu çok önemli çünkü Elly o lanet terlikleri ayağına giymezse onu duvara yaslayıp öpeceğim ve bunu yapmak istemem beni çıldırtıyor. Alay etmek ve flört etmek iyidir ama bu başka bir şey. Bu zorlayıcı hissettiriyor... beni taşaklarımdan yakalayan şiddetli bir arzu. Yetkili ben değilim ve bu hoşuma gitmiyor.

Kendine gel, Lansen.

"Terliklerime olan takıntın nedir?" diye fısıldıyor. "Boş ver onları. Onlar şakaydı."

"Gülmüyorum."

Kan göğsümün üstünden kollarıma doğru akıyor. Avuç içlerim uğuldamaya başlıyor.

Tek fark ettiğim bana bakan güzel yüzü ve o pembe dudakları. *Kahretsin, onları öpmek istiyorum.*

Başım çok büyük belada ve nefes alış verişim tamamen düzensiz. Spor salonuna çok giderim... Formdayım. *Atletik.* Maraton koşmuş gibi nefes almamın mantıklı bir nedeni yok.

Elly başını eğip bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve ifadesindeki bir şey - ne kadar tetikte olduğu ve bakışlarındaki keskinlik - artık bu dünya dışı - senden başka hiçbir şeyin var olmadığı anı benimle paylaşmadığını anlamamı sağlıyor. Mantıklı olabileceği bir yere çekildi... olup bitenleri nesnel bir mesafeden görebileceği bir yere.

"Neden bu kadar öfkeliisin? Dağınık bir mutfak sana bunu mu yapıyor? Birkaç kirli tabakla kendini mi kaybediyorsun? Lanet olsun." Bana sırtını döndü ve lavaboyu doldurmaya başladı. "Sen kalp krizi geçirmeden önce temizleyelim."

Kalp krizi mi? O kadar da sinirli değilim... Değil mi?

Tam cevap vermek üzereydim ki Elly bir çığlık attı.

Nar ekşisi şişesi elinden kayıyor, büyük bir gürültüyle yüzeye çarpıyor ve içinde kalanları gömleğimin her tarafına sıçratıyor. *Kahretsin.* Hemen ıslatmam lazım, yoksa leke kalacak. Hiç düşünmeden düğmelerini açmaya, manşetlerini çözmeye ve her şeyi çıkarmaya başladım.

Mutfağın çok ama *çok* sessiz olduğunu fark etmem bir iki saniye alıyor. Kafamı kaldırdığımda Elly'nin bana baktığını görüyorum, bir elinde çay havlusu sallanıyor, diğer elinde ise mucizevi bir şekilde kırılmamış, neredeyse boş nar pekmezi şişesi. Gözleri göğüs kaslarımda, karın kaslarımda geziniyor ve ben aniden spor salonunda geçirdiğim onca saat için Tanrı'ya şükrediyorum çünkü iyi görüldüğümü biliyorum. Görünüşe göre Elly de aynı fikirde, çünkü alt dudağını dişleriyle sıkıştırıp sonra yavaşça dışarı doğru yuvarlanmasına izin verirken bakışları tamamen hayranlık dolu.

"Sen iyi misin?" Soruyorum, çünkü bu anın onun tepkisine dikkat çekmeden geçmesine izin veremem.

Sanki sersemlemiş gibi başını sallıyor. Hâlâ göz göze gelmiyor, onun yerine bakışlarını göğsümde tutuyor.

"Tamam, o zaman..." Sözlerimin yarım kalmasına izin vererek söylüyorum ama Elly yine de hiçbir şey söylemiyor. Çıplak göğsümün bir kadını, özellikle de Elly kadar hayat dolu bir kadını sessizliğe boğduğunu hatırlamıyorum ama kendimi oldukça gururlu hissediyorum

Şu anda kendimden eminim. Hatta biraz şiştim ve bu çok iyi bir duygu, özellikle de birkaç dakika önce kendimi ne kadar kontrolsüz hissettiğimi düşünürsek.

Elly'yi lavabonun yanında salyalarını akıtarak bırakıp mutfağa geçiyorum ve dolaptan leke çıkarıcıyı alıp gömleğime sıçrayan sosu püskürtmeye başladığım yardımcı odaya giriyorum.

Arkamda bir varlık olduğunu fark ettiğimde neredeyse hepsini çıkarmıştım. Şişeyi yere bırakıp iki elimi de tezgahın üzerine koyuyorum.

"Ne var?" Arkamı dönmeden soruyorum.

"Eğer ben terlik giymek zorundaysam, sen de gömlek giymek zorundasın," diyor, o kadar sessiz ki doğru duyduğumdan emin değilim.

Döndüğümde onu kapı aralığında dikilirken buluyorum, hiç görmediğim kadar kararsız görünüyor. Elly'nin her zaman şakaları ve kahkahaları vardır. Ama şu anda gerçekten tedirgin görünüyor. "Neden?"

Çay havlusunu havada savuruyor. "Çünkü-"

"Çünkü şimdi beni becermek istiyorsun?"

Elly biraz daha dik durur. "Bunu şimdiye kadarki en garip ev arkadaşı durumu haline getirmeye mi çalışıyorsun?"

Bu *tam* bir inkâr sayılmazdı.

"Hayır. Sadece gördüğümü söylüyorum. Sanki istediğin bir şey varmış gibi beni buraya kadar takip ettin ve tişörtümü çıkardığımdan beri yüzüme neredeyse hiç bakmadın."

Elly umursamaz bir tavırla tıslıyor ama elmacık kemiklerinde iki kırmızı leke belirliyor. "Lydia'yı gönderdiğin için seks programındaki boşluğu doldurmak için burada değilim. Seninle yatmak gibi bir niyetim yok."

Zihnim dönüyor. Elly karşılaştığım diğer tüm kadınlardan daha fazla direniş gösterdi ve lanet olsun ki bu onu daha da çekici kılmıyor. Ama şu anda beni istediği gün ışığı gibi ortada ve bu fırsatın kaçmasına izin vermeyeceğim. Onu *bir şeyin* içine çekmeden gitmesine izin veremem. Ona karşı hissettiklerimi kontrol altına alacak bir şey. Bir anda aklıma bir fikir geldi. "Bunun üzerine bahse girmek ister misin?"

Benden uzaklaştı. "Ha?"

"Kıyafet kurallarını bir kenara bırakalım. Sen terlik giymek zorunda değilsin, ben de gömlek giymek zorunda değilim. Ne istersen onu giy. Bunu bir oyuna çevirelim. İstersen bir yarışmaya. Sonra hangimizin daha önce kırılabileceğini görürüz."

Sanki anlaşılmaz bir şey söylemişim gibi kaşları çatıldı. "Kırmak mı?" Bu kelimeyi kirli bir sırmış gibi soluyor.

"Evet. Kırılır. Hangimiz önce teslim oluruz." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen beni istiyorsun, ben de seni istiyorum." Güzel pembe dudakları aralanıyor ama ya ne diyeceğini bilmiyor ya da itiraz etmediği için kelimeleri formüle etme yeteneğini kaybetmiş, ben de konuşmaya devam ediyorum. "Sonunda birlikte yatağa gireceğimiz gerçeği güneşin doğuşu kadar kaçınılmaz. O yüzden bunu eğlenceli hale getirelim. En son kim ayakta kalacak? Kim en uzun süre direnebilir? Kim-"

"Hayır." Geri çekiliyor, sanki üzerine atlamamı bekliyormuş gibi iki elini de havaya kaldırıyor. "Hayır, hayır, hayır. Kesinlikle olmaz." Dişlerini sıkıyor ve aralarından öfkeli bir inilti çıkıyor. "Seninle yaşamayı kabul etmemem gerektiğini biliyordum."

Kızgınlığını değerlendiriyorum, tartıyorum. *Hâlâ oynayacak yer var mı?* "Buna değmesini sağlayacağım." Bunun üzerine duraksıyor ve kesinlikle yer olduğunu anlıyorum. "Eğer önce beni kırabilirsen, tüm kira ödemelerini iade edeceğim. Burada bedavaya yaşayabilirsin. Hatta geçen yılın tamamını da piyasa değeri üzerinden sana geri ödeyeceğim. Peki ne kadar? Yirmi beş bin mi?"

Sanki hesapları kontrol ediyormuş gibi yüzünde bir ifade beliriyor. "Yirmi beş bin mi?" diye tekrarlıyor.

Anladım. "Evet."

"Ve benim tek yapmam gereken, sana direnmek mi?"

"Sen diren ve baştan çıkar. Ben de aynısını yapacağım. Kim önce teslim olur ve seks için yalvarırsa, kaybeder. Kim direnirse o kazanır."

"Bu sapıkça. Seninle yatmak istemiyorum."

Omuz silkiyorum. "Tamam, yani kesinlikle kazanacaksın. Kaybedecek neyin var ki? Eğer seni baştan çıkarmam için gerçekten bir umut yoksa-"

"Öyle bir şey yok."

"Katılmıyorum, ama her neyse. Hadi oyunu oynayalım."

Çenesini içeri çekti, bana deliymişim gibi bakıyor. "Eğer ben bedava kira alırsam, sen ne kazanacaksın?" Elini bana doğru sallıyor. "Senin bundan çıkarın ne?"

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Seni yalvarırken göreceğim."

Gülmeye başlıyor, eğlenerek değil, inanmayarak. "Vay canına. İnanılmaz derecede küstahsın. Ve lanet olası bir delisin."

"Hiç de değil. Her zaman bir şey istediğimde, beklemek zorunda kalırsam onu elde etmenin çok daha tatlı olduğunu fark etmişimdir. Seviştiğimizde, oyun yüzünden daha iyi olacak. O kadar iyi olacak ki aklını başından alacak."

Elly, "Sevişmeyeceğiz," diyecek kadar kendini toparlamadan önce ağzı bir karış açık kaldı.

"Evet, yapacağız."

Öfke maskesi bir kepenk gibi iniyor. "Sen tam bir pisliksin. Bunu biliyor musun?"

Mutfağa geri dönüyor ve beni hizmet odasında kendi kendime kıkırdarken bırakıyor.

Kesinlikle kırılacak. Ve kesinlikle beni becermek istiyor.

"Bu bir kazan-kazan, El," diye bağıryorum arkasından. "Kaybetsen bile benimle seks yapacaksın, çünkü yalvardığında evet diyeceğim."

Diğer odadan sanki tencereler birbirine çarpıyormuş gibi bir gürültü geliyor ve Elly, "Kız kardeşin senin ne kadar dangalak olduğunu biliyor mu?" diye bağıryor.

"Bence oldukça iyi bir fikri var," diye bağıryorum.

Elly'nin takırdama sesleri yenilenmiş bir şiddetle devam ediyor ve onu dışarıda bulaşık yıkarken, öfkeli ve sinirli bir şekilde hayal ediyorum. Bu beni kendi kendime güldürüyor. Tüm bu olanlar beni olması gerekenden çok daha fazla eğlendiriyor, ki bu da iyi bir sonuç, çünkü daha önce oldukça sinirlenmişim. Gömleğimi ıslatmak için lavaboya koyuyorum ve leğeni ılık suyla dolduruyorum. İşim bittiğinde mutfağa geri dönüyorum ama Elly gitmiş ve her şey temizlenmiş.

Sessizlikte telefonum mutfak tezgahına çarpıyor, Elly'nin adı yanıp sönüyor.

Elly: 25 bin seninle bu aptal oyuna girmek için yeterli değil. Ben:

Hangi miktar seni oynamaya ikna eder?

Elly: 100k.

Ben:

Tamamdır.

Elly: Ha! Sen delisin. Kaybetmeye hazır ol, Lansen. Asla yalvarmayacağım ve asla seninle yatmayacağım.

Ben: Bunu göreceğiz. Elly:

Oyun başladı.

ELLY

Jack Lansen bir aptal. Onunla seks yapmanın benim için yüz bin pounddan daha değerli olduğunu düşünüyorsa, fena halde hayal kırıklığına uğrayacak. O kadar kibirli ki, muhtemelen böyle düşünüyor.

O kadar paranın benim için ne anlama geldiğini bilmiyor mu? Artık maaş çekiyle yaşamak zorunda kalmayacağım ya da her ay kıt kanaat geçinmeye çalışmayacağım. Hatta belki bir şeyler biriktirebilirim ve eğer biriktirebilirim o zaman eve dönüp ailemle yaşamak zorunda kalmam ve müziğimle geçinme hayalimden vazgeçmem gerekmez.

Bu oyun hayatımı değiştirebilir ve eğer Jack Lansen bu şansı sunacak kadar aptalsa, o zaman iki elimle tutacağım. Kesinlikle kaybetmeyeceğim. Aslında, mümkün olduğunca çabuk kazanmaya kararlıyım. Karşı konulmaz ama ulaşılmaz olacağım. Oyun planım bu.

Karşı konulamaz ama ulaşılamaz.

Yatak odamdaki boy aynasının önünde duruyorum, soluk pembe bir kaşkorse ve Fransız külotu giyiyorum ve bunlarla kahvaltıya inmenin çok mu fazla olduğunu düşünüyorum. Açık olmadan sevimli ve seksiler. Bunları kesinlikle normal iç çamaşırlarım gibi gösterebilirim (tabii ki değiller. Sadece özel günler için).

Aynanın karşısına geçip sarı buklelerimi kabartıyorum ve karar veriyorum - *kahretsin* - eğer Jack Lansen oynamak istiyorsa, o zaman oynayacağız. Ve ben bunu yaparken eğleneceğim. Heyecan derimin altında köpürüyor. Tüm bu senaryo aptalca olsa da ve Kate'e bu işe bulaştığımı asla ama asla itiraf etmeyecek olsam da, Jack'le oynamak istiyorum. Bu aptalca şey için minnettar bile olabilirim.

Çünkü beni ona bağlıyor, başka türlü başaramayacağım bir şekilde bizi birbirimize bağlıyor. Ben sıradan bir ev arkadaşı değilim; onun uydurduğu bu oyunun diğer yarısıyım.

Ateşle oynuyoruz.

Merdivenlerden inerken, havanın oldukça soğuk olduğunu fark ettim. Jack'in ısıtıcıyı açmadığı gibi soğuk değil, sonbahar gelmiş ve havada bir serinlik varmış gibi soğuk. Göğüs uçlarım ipeğin altında sertleşiyor, az giyinmişim ve tüylerim diken diken.

Kahve makinesinin gürültüsü beni karşılıyor. *Jack içeride.* Sinir bozucu bir şekilde midem küçük bir takla atıyor. Ya da üç. *Takla, takla, takla.*

Arka planda The Commodores, *Easy* çalıyor, o kadar yumuşak ki ancak gerçekten konsantre olursam duyabiliyorum.

En alt basamağa geldiğimde derin bir nefes alıyorum, Jack'in göz alıcı tasarım mutfağında iç çamaşırlarımla dolaşmaya hazırım. Köşeyi dönüyorum ve kısa bir süre duruyorum çünkü fırının yanında duruyor ve üzerinde sadece bir çift boxer var.

Yemek pişiriyor ve kaslı sırtının görüntüsü ve bir tavada bir şeyle uğraşırken kürek kemikleri arasındaki oyuk, nefesimin boğazımda düğümlenmesine ve ağzımın kurummasına neden oluyor.

İçeri girdiğimi duymuş olmalı çünkü bana bir bakış atıyor, kıyafetlerime kısa bir göz gezdiriyor ve hızlıca "Günaydın, El." diyerek yemeğe geri dönüyor.

Kahretsin. Seksi Fransız iç çamaşırlarımın onun üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibi görünüyor, oysa o zahmetsizce seksapel yayıyor. Denemesine bile gerek yok. Belki de her hafta sonu mutfakta boxer'ını giyiyordur. Neden giymesin ki? Çoğu zaman yalnız yaşıyor.

"Yumurta?" diyor. "Taze kahve var." Başını adanın üzerinde duran cezveye doğru sallıyor. Ocaktan aldığı tavayı bir kenara koyuyor, sonra tamamen bana doğru dönüyor. Bunu yaparken, söylemeye niyetlendiğim her kelime ağzımda dağılıyor çünkü o kesinlikle, olağanüstü derecede mükemmel.

Her kası mükemmel bir kabartmayla çizilmiş. Göğüs kasları yontulmuş ve karın kaslarının arasındaki çıkıntılar o kadar derin ki onları yalamak istiyorum ve boxer'ının bel bandının altında kaybolan sivri V k a s ı, aşağıda saklı olan malları işaret eden neon bir ok gibi.

Jack Lansen'a tişörtsüz bakamıyorum. Bakmaya devam edersem, salyalarım akmaya başlayacak. Bu oyunu oynayabileceğimi neden düşündüm bilmiyorum, çünkü şu anda karşı konulmaz biri varsa, o da Jack'tir.

Kaybedeceğim.

Bunu kasten yapmış olmalı. Buradaki ilk gecemde tişörtünü çıkardığında verdiğim tepkiyi gördü, yani çıplak teninin üzerimde nasıl bir etki yarattığını çok iyi biliyor. Ama çok rahat davranıyor. *Neredeyse çıplak olmasına yanlış bir neden mi atfediyorum?*

"Yumurta, El?" Jack kaşlarını çatarak tekrarlıyor.

Kendimi toparlıyorum. *Ben bir oyuncuyum.*

Bunu yapabilirim. Seksi olabilirim. Seksi, seksi, seksi.

"Evet, lütfen" diyorum, adaya oturuyorum, tasarım tabureye olabildiğince zarif bir şekilde kaymaya çalışıyorum ama çıplak kalçalarım koltuğa yapışıyor. Ani bir hareket yaparsam osuruk gibi deriye çarpıp gıcırdayacaklar.

Kaslarım mümkün olduğunca hareketsiz kalmanın zorluğuyla geriliyor. Bu oyundaki ilk hamlemin deri üzerinde muazzam bir gıcırta çıkarmak olmasına izin veremem. Bu kesinlikle Jack Lansen'i dize getirmeyecek.

"Biraz rahatsız görünüyorsun, El," diyor Jack, beni değerlendiren bir bakış atarak. "Her şey yolunda mı?"

Çıplak kalçamı deriden dikkatlice kaldırırken irkiliyorum, ses çıkmaması için dua ediyorum. *Sakin ol.* "İyiym. Evet, iyiym" diyorum sessizce yeni bir pozisyona geçerken.

Ucuz atlattık. Jack, endişelerimden habersiz, yumurtaları tabaklayıp bana uzatırken arsızca sırtıyor. Bana bir kahve koyuyor ve onu da uzatıyor.

"Bunu bütün kızlar için mi yapıyorsun?" diye sordum.

Sanki sorum onu şaşırtmış gibi kıkırdıyor. "Evet. Sabah yumurtası gibisi yok. Eve birini getirdiğimde iştahımız açılıyor."

Göğsümde bir acı titreşimi beliriyor ama gülümsememi tutmaya zorluyorum. "Beni baştan çıkarman gerektiğini sanıyordum, tüm fetihlerini anlatman değil."

"Sen sordun. Sana yalan söylemeyeceğim. Seni kandırıp yatağa atmayacağım."

"Kirli oynamayacaksın yani?"

Jack içtenlikle gülüyor ve içimde bir şeyler parlamaya başlıyor, çünkü bu yakışıklı yarı çıplak adamın gülüşünü görmek günah kadar seksi. Birden, daha önce kaç kişiyle birlikte olduğunun bir önemi kalmadı çünkü,

Şu anda sadece biz varız. "Çalmaktan bahsetmişken," diyor, "bunu yazdım. Açıklık olsun diye."

Adanın üzerine bana yazılmış bir çek koydu. Alıyorum ve inceliyorum. İmzasız ama arkasına şöyle yazmış: "*Ben, Jack Lansen, Elly Carter'a beni seks için yalvartabilirse Yüz Bin Pound ödeyeceğime yemin ederim.* Altına da imzasını atmış.

Ne kadar eğlendiğime rağmen yüzümü asmamak için mücadele ediyorum ve "Bu yasal olarak bağlayıcı mı?" diye soruyorum.

Uzanıp imzayı geri alıyor. "Bilmiyorum ama kazanırsan imzalarım. Ki kazanamayacaksın."

Çok kibirli. Tam gözlerimi devirmek üzereydim ki içimden bir ses '*haklısın*' dedi.

Modern bir sanat enstalasyonuna benzeyen cam eşyalarla süslü raflara doğru ilerliyor ve küçük bir adam heykelini kaldırıyor. *Aman Tanrım.* Bu ona son doğum gününde hediye ettiğim Yunan bereket tanrısı Priapus'un maketi, neredeyse bağlı olduğu adam kadar büyük, ereksiyon halindeki devasa bir penisle tamamlanmış. Aptalca bir hediye şakasıydı ve Jack'in şık tasarımlı mutfağında hiç yeri yok. *Bunu sakladığına inanamıyorum.* Jack çeki heykelin sikiyle gövdesi arasında kaydırarak bir tür müstehcen sertifika gibi sergiliyor ve bana dönmeden önce rafta dengeliyor.

"Onu saklamışsın," diyorum minik Priapus heykelini başımla işaret ederek.

"Elbette," diyor Jack, sanki başka bir şey yapmayacakmış gibi ve içim titriyor. Bana doğru geri geliyor ve karşımdaki mutfak tezgahına yaslanıyor. "Ye," diye talimat veriyor. "Yemeğin soğuyacak."

Yumurtalar güzel kokuyor ama Jack'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmek ve derin sesindeki rahat emir, çatal bıçağımı alıp yemeye başlamamı sağlıyor.

Beni izliyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bu arada iç çamaşırın güzelmiş. Meme uçlarını görebiliyorum."

İçimde bir sıcaklık patlıyor ve meme uçlarım, eğer mümkünse, daha da sertleşiyor, sanki ince ipeğin arasından ona doğru sokulmaya çalışıyorlar.

"Seninkileri de görebiliyorum," diyorum, aldığım kadar iyi vermeye kararlıyım ve o da eğlenen bir kıkırdama mırıldanıyor.

İki elini de tezgahın üzerine koyuyor ve meme uçlarını saklamak için hiçbir çaba sarf etmiyor. Şu ana kadar erkek meme uçlarının seksi olduğunu düşündüğümünden emin değilim,

Ama Jack'inkiler mükemmeldir, yontulmuş göğüs kaslarının ortasında dururlar. "Bugün ne yapıyorsun o zaman?" diye soruyor.

Bu kadar sıradan bir konuya alışmam biraz zaman alıyor ama bir saniye sonra kendimi toparlıyorum. "Her zamanki gibi. Marchmont'ta vardiya. Bu gece bir setim var." *Belki gelip gelemeyeceğini sorar.* Umut midemde konfeti gibi uçuşuyor ama birkaç saniyelik uzun bir sessizlikten sonra gelmeyeceğini anlıyorum.

Sohbet dağılıyor. O bana eski dairemde yaptıkları tadilattan bahsediyor, ben de ona yazdığım şarkılardan.

Tam onun yanında kendimi rahat hissetmeye başlamışken, kollarını adanın diğer tarafına dayayıp bana doğru eğiliyor. Mavi gözleri daha da koyu bir tona bürünüyor ve bakışlarının ağırlığı o kadar yoğun ki donup kalıyorum, bir çatal dolusu çırpılmış yumurta ağzımın yarısına kadar geliyor. "Ne?" diye soruyorum.

"İyi görünüyorsun, El."

Yorum sıradan, neredeyse atılmış gibi ama ses tonu önerilerle dolu. Bana şimdiye kadar gördüğüm en seksi kapalı dudaklı gülümsemeyi verirken dikkatli bir nefes alıyorum. Hava kalınlaşıyor, boynumun etrafında kilitleniyor, göğüslerime baskı yapıyor. Ciğerlerim normal boyutlarının dörtte biri kadar küçülüyor. *Nefes almak neden bu kadar zor?*

"Şu anda tahrik oldun mu?" dediğinde Jack'in gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Sanki sorusu bir barajı yıkmış gibi, tahrik vücuduma doluyor. *Evet, tahrik oldum.* Sinapslarım arızalandı ve tek söyleyebildiğim "Ha?" oldu. "Eğer oraya gelsem ve elimi o küçük şortunun içine soksam, seni ıslak bulacağımdan eminim." Kalbim göğüs boşluğumda fırlıyor ve içim kükrüyor. *Aman Tanrım.*

"Benim için ıslandın mı, El? Çünkü

Bunu gerçekten hissetmek isterdim."

Ağzım bir karış açık kalıyor ve ciğerlerimin başka bir evrene ısınlandığından emin oluyorum çünkü nefes alamıyorum.

Yüz ifadesi bir ayna gibi kırılmadan önce birkaç saniye beni izliyor ve elini mutfak adasına vurarak gülmekten iki büklüm oluyor. "Yüzünü görmelisin," diye hırıldıyor. "Bu çok kolay. Çok kolay..."

Kahretsin. Oyun. Oyunu unuttum. "Neden, sen-" Koltuğumdan fırladım ve yırtılırcasına bir deri osuruk sesi çıkardım. *Oh, Yüce Tanrım. Aşağılanma.* Çatal bıçağım elimden düşüyor, tabağıma çarpıyor, yumurta yüzeye ve kaşkorseme sığıyor. Jack'e ters ters bakıyorum ama o sanki kontrolünü kaybediyormuş ve bu şimdiye kadar olan en komik şeymiş gibi gülüyor.

"Bu oyunun komik olmaması gerekiyor." Sesim yüksek ve cızırtılı; kızgın mıyım, eğleniyor muyum yoksa aşağılanmış mıyım emin değilim. Muhtemelen üçü de. "Bana gülmemen gerekiyordu. Beni yatağa böyle sokamazsın."

Omuzları titriyor. Tüm vücudu titriyor. "Eğer bir trol gibi osuracaksan seni yatağında istediğimden emin değilim."

"Ben... Ben osurmadım. Bu bir osuruk değildi. Ben *hiç osurmam*." *Yalan*. "Asla. Özellikle de yatakta. Eğer seninle yatakta olsaydım, kesinlikle osurmazdım."

Jack kendi kahkahasında boğuluyor. "Dikkatli ol El, kazanmamı istiyormuş gibi konuşuyorsun," diyor kahkahalar arasında.

"Ben... Ben-"

Kahkahası aniden sakinleşiyor ve sesi beni kesiyor. "Ama sen ıslaksın, değil mi?" Gözleri o kadar parlak ki, sanki kafasının içinde bir disko varmış gibi. Onda manyetik bir bakış var ve ne kadar sinir bozucu olursa olsun, kendimi onun aptal, yakışıklı yüzünün büyüüne kapılmış buluyorum. "Çünkü ıslanmaktan dilenmeye sadece kısa bir yürüyüş var. Bu oyunu hemen kazanacağım."

Tanrı aşkına. Çileden çıkarıyor.

Mutfaktan çıkmak için dönüyorum ama arkamdan sesleniyor: "Profesyonellerle oynamak istiyorsan oyununu geliştirmen gerekecek El."

Kıkırdadığını duyabiliyorum, kendinden memnun ve ben buna katlanamıyorum. Benimle uğraşmanın bu kadar kolay olduğunu düşünemez. Kontrol edemediğim bir öfkeyle geri dönüyorum. "Ah, öyle mi?" Diyorum ve dikkatinin benim üzerimde olduğundan emin olduğumda, kaşorsemin bir tarafını yukarı çekip ona göğüslerimi gösteriyorum.

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor, bakışlarındaki sıcaklık tüm eğlence izlerini yakıp yok ediyor.

"Tanrım," diye küfrediyor, gömleğim tekrar yerine otururken elleri tezgahın üzerinde sıkışıyor.

Hava yeni bir enerjiyle çatırdıyor ve gerilim etrafımı sararak kaburgalarımı eziyor. *Lanet* olsun. Birdenbire hareketlerim birkaç saniye önceki dahiyane hareketler gibi gelmemeye başladı. Göğsüm tekrar iyice gizlenmiş olsa da, her şey farklı hissettiriyor. Çıplak meme ucum mevcut gerçekliğimizi parçalara ayırdı ve ikimizi de farklı, daha garip bir gerçekliğe döndürdü.

"Beni burada öldürmeye mi çalışıyorsun?" Jack yarı gülüyor, yarı hıçkırıyor, ses tonunda çaresizlik var.

Tepkisi karşısında bir başarı hissi duyuyorum ama böbürlenmek istemiyorum ve zaten böyle çocukça bir taktik kullandığım için utanıyorum. Yüzümü

Bir parça soğukkanlılıkla. "Hayır. Kazanmaya çalışıyorum."

Çenesi geriliyor ve ben onun ateşli, a bakışları zerimdeyken burada daha fazla duramıyorum. Dönüp odadan çıkıyorum ama merdivenleri çıkarken kalbim o kadar hızlı atıyor ki patlayacak gibi oluyor.

Jack Lansen'e gğşm göstererek ne halt düşünüyordum?

ELLY

I gelecek haftayı evde sürünerek geçireceğim. Bu, oyunumu yükseltmeye ya da Jack'in dediği gibi '*profesyonellerle oynamaya*' istekli olmadığımından değil,

ama zaten bir göğsümü açtım ve buradan nereye gideceğimi bilmiyorum.

Bir sonraki hamlem ne olacak?

Ne zaman yatak odasının önünden geçsem, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsümden fırlayacak diye korkuyorum. Bazen duş aldığını duyabiliyorum ve onun akan suyun altında çıplak ve sırlısıklam olduğu fikri her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Günaha karşı sürekli bombardıman altındayken nasıl karşı koyabilirim ki?

Kariyerimin şu ana kadarki en önemli olayı olan Granville Ajansı'ndaki mülakatıma hazırlanmaya odaklanmaya çalışıyorum. Düşüncelerime bu hakim olmalıydı, lanet Jack Lansen ve bu aptal oyun değil. *Ama... siktir. Neden dünyanın en sinir bozucu adamı aynı zamanda en çekici olmak zorunda?*

Jack'le ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp yerine Robert Lloyd'u ve mülakatımı koyuyorum. O gün giderek yaklaşıyor, her geçen saat endişem daha da artıyor. Jack'e olan takıntım bir tür kaçıştan başka bir şey değil. *Kesinlikle mi?*

Onu düşünmek bu konuda endişelenmekten daha kolay.

Bu sabah bir lokma bile yiyemedim ve Granville Ajansı'na giderken hâlâ açım. Soho'nun merkezinde, 1930'lardan kalma, büyük boy beyaz Metro karolarıyla kaplı devasa bir binanın içinde yer alıyor.

Şaşkınlık içinde dışarıda duruyorum. Bu benim için o kadar büyük bir fırsat ki, büyüklüğünü gerçekten takdir etmeme izin verirsem, dönüp kaçacağım. *Topla kendini.* Ayaklarımı kasıtlı olarak yere basıyorum ve kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum, ancak kalbim buna izin vermiyor, hızlı bir uğultuyla atmaya devam ediyor.

O kadar gerginim ki gözle görülür şekilde titriyorum, bu çılgınca. *Bunu yapabilirim. Yapamaz mıyım?* Gürültülü bir kalabalığın önünde karaoke yapabiliyorsam, bunu da yapabilirim. Bu hiçbir şey değil.

Hay sikeyim. Kendimi kandıramam. Bu hiçbir şey değil. Bu çok büyük bir şey. Müziğim hayatımdaki en önemli şey; ruhumu dünyaya açıyor.

Şüphe zihnimi arılar gibi sarıyor, kafatasımı olumsuz düşüncelerin vızıltısıyla dolduruyor. Yıllardır sahne aldığım tek yer Marchmont'tu. Ve şimdi buradayım, Amy Moritz'i temsil eden menajerle buluşuyorum.

Bu delilik. Burada olmamalıyım.

Ya yeterince iyi değilsem? Ya Robert Lloyd kartı başkası için bıraktıysa? Belki de bir hataydı.

Başım dönüyor.

Kahretsin.

Cesaretimden geriye kalanları toplayıp binaya giriyorum ve ana masada ziyaretçi kartı için kayıt yaptırıyorum. Granville Ajansı için asansörle beşinci kata çıkmamı söylediler.

Oraya vardığımda, resepsiyona kayıt yaptırıyorum ve bekleme alanında bir yere oturuyorum. Yanımda, nazıkçe gülümseyen muhteşem bir kızıl saçlı oturuyor.

"Kiminle buluşacaksın?" diye soruyor.

Kimseyle konuşmak istemiyorum. Kıçımı bu sandalyede tutmaya konsantre olmalıyım, yoksa cesaretimi kaybedip kaçacağım.

Ama kızıl saçlı kadın bana bakıyor ve onu görmezden gelemem. Cevap vermek zorundayım.

"Robert Lloyd." Sesim o kadar kısık ki kız kaşlarını çatıyor ve bana doğru eğiliyor. Boğazımı temizliyorum ve tekrar ediyorum, "Robert Lloyd."

"Ooh," diye mırıldandı. "Bu büyük bir şey. Gerçekten iyi olmalısın." Göğsümde bir kasılma meydana geliyor. *Ben mi?*

Nico en iyisini hak ediyor ve sen o değilsin.

Jack'in yorumu neden şimdi aklıma geliyor? Siktir et onu ve bu rahatsız edici düşünceleri.

Kalbim sessiz bir davul sesi gibi çarpıyor ve nabzım parmak uçlarımda zonkluyor. Aynı anda hem uyuşmuş hem de aşırı hassas hissediyorum. *Ya Robert Lloyd onun için çalmamı isterse? Ellerimi çalıştıramayacağım.*

Kız çantasına uzanıp bir kartvizit çıkarıyor ve bana doğru tutuyor. Kartı titreyen parmaklarımla arasına alırken, "Bu benim," diyor.

Kartvizite bakıyorum. Benim böyle bir şeyim yok. Parlak ve profesyonel bir logo ve ortasında onun adı var. Görüşüm biraz bulanıklaşıyor. *Kahretsin.* Bu paniğin yükseldiğinin kesin bir işareti. Gözlerimi kırpıştırarak temizliyorum, nefes alışımı kasten yavaşlatıyorum. *Hadi Elly, bunu yapabilirsin.*

Tekrar karta odaklanıyorum. Tüm sosyal medya platformlarının adresleri kartın altında listelenmiş. Bu kız bir profesyonel.

Benim internette hiç varlığım yok. Tepkileri kontrol edemediğim bir dünyada görünme fikrinden nefret ediyorum. Sosyal medya, durgun suların altında gizlenen evcilleşmemiş bir canavar gibi. Eğer suya dalarsanız, sizi aşağı çeker ve boğar. Tamamen uzak durmak daha kolay.

"İki yüz bin takipçim var," diyor kız ve dinleyip dinlemediğimi umursamadığını hissediyorum. Beni ve dinleyen herkesi buraya ait olduğu konusunda bilgilendirmek için konuşuyor. Aslında bu bekleme alanındaki koltuğunu hak ediyor. Ses tonunda en ufak bir güvensizlik belirtisi duymuyorum, bu da beni daha da kötü hissettiriyor.

Hızla genişleyen hayran kitlesi hakkında gevezelik etmeye devam ediyor, benim nasıl küçüldüğümünden habersiz. *Koltuğumu hak ediyor muyum?* Takipçim yok... Konuşacak hayranım yok. Ben bir jokerim ve Robert beni desteklerse sıfırdan başlamak zorunda kalacak.

Bu kızı tüm hazırlığıyla kapmak varken neden böyle bir kumar oynasın ki? O tamamlanmış bir anlaşma.

Ve çok güzel. Telefonunu çıkarıp bana bir video oynatıyor ve şarkıyı dinlemem için kulaklığını kullanmama izin veriyor. Sesi muhteşem, sesi eşsiz. Parça bitmeden kulaklığı çıkarıyorum ve ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Harika," diyorum ama kendimi şiddetle hasta hissediyorum.

Saate bakıyorum. *Toplantıma on dakika var.*

Ellerim terlemeye başladı.

Burası sıcak mı? Burası çok sıcak.

Elimle yüzümü yelpazeliyorum, keşke saçlarımı toplamış olsaydım diyorum çünkü enseme yapışıyor. Bekleyen diğer insanlara odaklanarak kendimi rahatsızlığımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Siyah giyinmiş bir grup adam var.

uzun saçlılar, kendi aralarında sohbet ediyorlar. Mutlu ve kendinden emin görünüyorlar. Karşı köşede inanılmaz uzunlukta bacakları olan, mankenlere benzeyen muhteşem bir kadın oturuyor. Belki de öyledir.

Dağınık saçlarım ve yıpranmış gitar çantamla buraya uymuyorum. Ve aptal kovboy çizmelerimle. *Robert Lloyd benden ne istiyor?*

"Geçen ay Shepherd's Bush Empire'da çaldım. Oldukça inanılmazdı. Nerede çalışıyorsun?"

Kızın sesi iç monoloğuma çarpıyor ve ben boşluğa düşüyorum. Ona Soho'daki küçük bir bardan başka bir yerde çalmadığımı söyleyemiyorum, ki orada da beni dinlemeye neredeyse hiç kimse gelmiyor.

Ben bir sahtekârım. Burada Empire'da sahne alan ve internette yüz binlerce takipçisi olan insanların yanında kalamam.

Kız hâlâ bana bakıyor, bir yanıt bekliyor. "West End'de birkaç bar," diye itiraf ediyorum, belirsiz tutarak. *Birkaç tane.* Ne abartı ama. İçimi derin bir utanç örtüsü kaplıyor.

Neden bunu yapabileceğimi düşündüm ki?

"Ah, öyle mi? Güzelmiş. Demolarını nerede kaydettin?"

Hay sikeyim. "Demo mu?"

"Evet. Kimi kullandınız? Hangi yapımcıyı? Fulham'da bir stüdyoya gittim."

İçim büzüşüyor ve her organıma kramp giriyor gibi hissediyorum. Demolarım yok. Elimde sadece telefonumda ve dizüstü bilgisayarımda kaydettiğim şarkılarım var. Acı verici derecede amatörce. Her zaman müziğimi profesyonel olarak kaydettirmek ve prodüksiyonunu yaptırmak istemişimdir ama bunu yapacak param hiç olmadı. Lanet olası kira ödemelerimi yapmakla meşguldüm.

Şimdi, tüm finansal seçimlerim aptalca geliyor. Ona müziğimi kaydetmek istediğimi söyleseydim belki Kate birkaç aylık kiramı karşılayabilirdi. Ona bu röportajdan bahsetseydim, bana yardım edebilirdi. Ama söylemedim. Her şeyi gizli tutmaya çalıştım, kimseyi endişelendirmek istemedim. *Başarısız olmak istemedim.*

Ne kadar zor olduğunu saklamaya çalışmanın acısı bir anda yüzüme vurdu. *Artık bunu yapamam.*

Kız, annesinin bodrumunda kurduğu stüdyoda şarkıları üzerinde çalışan yapımcıdan bahsetmeye devam ediyor ama ben gerçekten dinlemiyorum. Bu muhtemelen kariyerimdeki en önemli an, müziğim için en önemli an ve ben tamamen hazırlıksızım. Batırmak için çok önemli.

Ama farkına vardığımda çok geçti. Çoktan çuvalladım. Yaptığım her seçim bu duruma yol açtı. Ben, kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Yanlış şeylere öncelik vermek. Çaresizce ihtiyacım olduğunda yardım istememek. Ve şimdi bana bir şans veriliyor ve ben hazır değilim. Hayatımdaki diğer her şeyi sabote ettiğim gibi bunu da sabote ettim.

Eğer bu toplantıya girersem, Robert Lloyd bana gülerek eve dönecek. Bunun utancına dayanamayacağım.

Ölürüm.

Sol dizim titremeye başlıyor, tüm bacağım titreşiyor ve Jack'in sözleri aniden kafamın içinde patlıyor, beynimin her santimetrekaresini işgal ediyor. *Eğer iyi biri olsaydı, şimdiye kadar bir şeyler başarmış olurdu.*

Başka birinin sözleri hiç bu kadar dayanılmaz derecede doğru gelmemiştir. Bunu yapamam. Yapabileceğime inanan mikroskobik bir parçam bile yok.

"Affedersiniz," diyorum, hızlı bir hareketle yerimden fırlıyorum ve kızı cümlesinin yarısında bırakıyorum.

Resepsiyon alanından dışarı çıkıyorum, görüşümün kenarları yine odaksızlaşıyor. *Gözyaşları olabilir. Ya da belki beynim arızalanıyor, göz sinirlerim kapanıyor.*

Buradan çıkmam gerekiyor. Hemen.

Parmağımı asansörün düğmesine basarken resepsiyon görevlisinin endişeli seslenişlerini duymazdan geliyorum.

Kapılar çok yavaş açılıyor. Bekleyemiyorum. Nefes nefese kalmaya başlıyorum. Bir yangın çıkışı görüyorum ve o tarafa yöneliyorum, merdivenlerden takırdayarak iniyorum. Ayak seslerimin şiddetli yankısı ve gitar kılıfımın bacaklarıma çarpması dışında hiçbir şeyin farkında değilim.

Bir saniye bile durmuyorum ve birkaç dakika içinde sokaktayım, elimi yola uzatmış, bir sonraki taksiyi çağırıyorum. Taksi kenara çekti ve kapıyı açtım. Ellerimin titremesini engellemek için gitarımı tutarak koltuğuma gömülüyorum. Nefeslerim hızlı ve sık geliyor ve kendimi hasta hissediyorum. Gitarı yanımdaki koltuğa itiyorum ve başımı dizlerimin arasına eğerek mide bulantısı dalgasını bastırıyorum.

"İyi misin aşkım?" diye soruyor şoför, sesinde gerçek bir endişe var gibi görünüyor ama tanımadığım bir taksi şoförüyle derdimi paylaşacak değilim.

"Evet, teşekkürler. Notting Hill lütfen," diyorum, sesimin kırılmasına ya da savunmamı kıran utancın ortaya çıkmasına izin vermemeye çalışarak. Ben

Bir iplikle bir arada tutuyorum.

Nefes alıp veriyorum. Nefes alıp veriyorum. Birkaç dakika boyunca tek yapabildiğim bu, ama aradığım rahatlama gelmiyor.

Kendimi durduramadan, olanlar için kendimi dövmeye başlıyorum. Elime geçen en büyük fırsattan kaçmışım.

Utanç ve kendimden nefret, katran kadar kalın ve karanlık bir şekilde üzerime yuvarlanıyor. Bununla başa çıkabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim.

JACK

TÖn kapıyı açtığım anda bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Nasıl bildiğimi bilmiyorum, sadece biliyorum ve bu ürkütücü altıncı his tüylerimi diken diken ediyor.

ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Ev karanlık, sanki evde kimse yokmuş gibi. Normalde egzotik yemekler gibi kokar ama bu gece mobilya cilası gibi kokuyor. Elly taşınmadan ve mutfığıma tahmin etmediğim bir yetenekle saldırmaya başlamadan önceki gibi kokuyor.

"El?"

Cevap yok.

Koridordaki ışıkları açıp mutfığa doğru ilerliyorum ve gördüğüm şey midemi bulandırıyor. Elly mutfak tezgâhının üzerine yığılmış, kollarını iki yana açmış, başı bir tarafa düşmüş.

Korku içimi kaplıyor. *Lanet olsun. Ölmüştü. Ölmüş amına koyayım.*

Ona doğru koşuyorum, yanındaki adada duran boş şarap şişesini ve kenarında ruj izi olan yarısı boş bardağı görüyorum.

İnliyor, yüzünün granite yapışan tarafı bozuluyor ve ben de rahatlıyorum. Çok ama çok sarhoş ama ölmemiş.

Elimi omzuna koyup onu hafifçe sarsıyorum. "El?" Yine inliyor. *Tanrı'ya şükür tepki veriyor.* Yanına çöküyorum, adrenalinin etkisiyle bacaklarım güçsüzleşiyor. "Öldüğünü sanmıştım."

"Lansen. Evdesin," diye mırıldanıyor. "Seni özledim."

Seni özledim mi? İçki beynini uyuşturmuş olmalı ama umurumda değil. Mutfığımda ölmediği için rahatlamaktan havalara uçuyorum. Eğer o

sarhoş olmasaydım, onu öperdim.

Elimi onunkinin üzerinde tutuyorum. "Bir şişe şarabın tamamını mı içtin?" Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Evet." Kelimeyi uzun ve yavaş söylüyor.

Boş şişeyi elime alıp etiketini kontrol ediyorum. *Domaine Leroy. Hay sikeyim.* Otuz bin dolarlık bir şarap şişesini bir litre şeftali likörü içen bir ergen gibi bitirmiş ama hissettiğim kızgınlık bir anda yok oluyor. Sebepsiz yere bu kadar sarhoş olmasına imkân yok. "Bir dahaki sefere, iyi içkiyi açmadan önce benim eve gelmemi bekle."

Sanki nerede olduğumu tam olarak göremiyormuş gibi işaret parmağını gelişi güzel bana doğru sallıyor. Muhtemelen benden üç tane görüyor. "Benimle sarhoş olmak ister misin?" Bana seksi, baştan çıkarıcı ya da buna benzer bir şey olması gereken sarhoş bakışlar atıyor ama sadece daha şiddetli bir şekilde sarhoş görünmeyi başarıyor.

"Bu her açıdan daha güvenli olur. Ne oldu?"

"Size söylemeyeceğim Bay Mükemmel." Bana özensiz bir ahududu üflüyor, arkasına yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor. "Hayatın mükemmel. Her şeye sahipsin. Mükemmel bir hayat. Para, kariyer, görünüş..."

Bu da nereden çıktı? "Ne oldu? Biri seni üzdü mü?" Birinin onun eve gelip kendini aptal gibi içmesine neden olduğu fikri içimde eşi benzeri görülmemiş bir öfke patlamasına neden oluyor. "Kimdi o? Ne söylediler?" Omuz silkiyor ama bu beni tatmin etmeye yetecek bir cevap değil. "Bana kim olduğunu söyle, El. Seni kimin incittiğini söyle."

Gözleri hala kapalı, "Kimse. Kimse bana zarar vermedi. Ben yaptım. Ben yaptım. Kendime zarar verdim. Ben işe yaramazım."

Neden bahsediyor bu? Kafam karıştı ama en azından işin içinde başka bir taraf yok. "Hayır, değilsin. Böyle düşünmene izin vermeyeceğim."

"Mükemmel bir vücut. Sende de var," diyor ve sanki hiç sapmamışız gibi önceki konuşmasına geri dönüyor.

"Mükemmel bir hayat için ihtiyacın olan tek şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun?"

Sarhoş bir iniltiyle kekeliyor ve gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor; başını adaya doğru eğdiği için burnunun kenarından aşağı damlıyorlar. Hıçkırıyor. Gözyaşları akıyor. Gerçekten üzgün mü yoksa inanılmaz derecede sarhoş mu anlayamıyorum. Muhtemelen ikisi de.

Gözyaşlarını başparmağımla silip yanağını okşuyorum. Teni çok yumuşak. Yarış pistinde neredeyse öpüştüğümüz o gecedan beri ona bu kadar yakından dokunmamıştım. Tepki vermiyor ama nefesini verirken küçük, tatmin olmuş bir mırıltı gibi ses çıkarıyor.

"Aşk," diye fısıldıyor. "Aşk da. O zaman mükemmel bir hayat için ihtiyacın olan her şeye sahip olursun."

Alaycı bir kahkaha ağzından kaçmaya çalışıyor, boğazımın arkasında kaşınıyor. *İhtiyacım olan şey bu mu?* Aşkın benim için kartlarda olduğundan emin değilim, çünkü kartların hepsinde annem tarafından seçilmiş çok özel kadınların yüzleri var. Bu saçmalığın yanına bile yaklaşmam.

"Ah. Hayatım kesinlikle mükemmel değil o zaman." Yüzündeki bir damla gözyaşını daha siliyorum ve bana bakıyor. Eğer bu kadar sarhoş olmasaydı, gözleri yarı camlaşmış, bu an dayanılmaz derecede yoğun olurdu. Ayıkken, daha önce paylaşmadığımız bir samimiyet seviyesine kolayca ulaşabilirdi.

"Çok tatlısın," diyerek düşüncelerimi yarıda kesiyor ve kendini sabitlemek için bir parmağıyla adayı dürtüyor. "Senden düşündüğümde çok daha fazla hoşlanıyorum." Bana gülümsüyor ve kalbimde alevlenen mutluluk titreşimi beni şaşırtıyor. "En çok tişörtünü çıkarmanı seviyorum. Bir gün, seninle sevişmek istiyorum-"

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Şşşt. Sarhoş konuşması kötü konuşmadır. Bunu ayık olduğun zamana sakla."

Dudakları parmağıma karşı özensiz bir sırtış oluşturuyor ve yine o mırıltılı sesi çıkarıyor. "Oyunu kazanmaya çalışmıyorsun."

Ondan faydalanacağımı mı düşünüyor? Yoksa seks için bana yalvarmak üzere miydi?

"Sarhoş olduğun için mi demek istiyorsun? Bunu yapmazdım."

Bana baktı. "Sen iyi bir adamsın. Paranı Bay Monopoly gibi etrafa saçsan bile."

Bay Monopoly mi? Tam esprili bir karşılık vermek üzereydim ki inledi. "O kadar çok içmemeliydim."

"Yemek ister misin? Hasta mı olacaksın?"

"Belki."

Ona bir bardak su ve bir Alka Seltzer getiriyorum, içmesi için ısrar ediyorum ve sonra biraz pastırma kızartıp ona bir sandviç yapıyorum, o da sarhoş bir iştahla parmaklarındaki yağı yalayarak yiyor. Daha sonra ben ortalığı toplarken uyuyakalıyor ve tezgaha yaslanıp hafifçe horluyor.

Omuzlarının yükselip alçalmasını ve saçlarının her nefeste nasıl değiştiğini izliyorum. Onu burada bırakamam. Tabureden düşüp başını taş zemine çarpacak.

Onu kucağıma aldım, kollarımın arasına aldım ve odasına taşıdım. Onu yatağa yatırdım ve kısa bir süre kıyafetlerini çıkarıp çıkarmayacağımı düşündüm.

Sonra hemen bunu yapamayacağımı düşünüp onu giyinik bir şekilde yorganın altına sokuyorum.

Ama o kadar sarhoş ki, onu yalnız bırakamıyorum. Ya kusarsa? Kusarsa diye çöp sepetini yatağın kenarına koyuyorum ve pencerenin yanındaki sandalyeye oturuyorum. Burada uyuyacağım ve eğer hastalanırsa ya da yardıma ihtiyacı olursa yakınında olacağım.

Tam kendimi sandalyeye atmak üzereyken odaya şöyle bir göz attım. *Kahretsin, burası çok dağınık. Hiç kıyafetlerini asıyor mu? Eşyalarını kaldırıyor mu?* Dağınıklığı görmezden gelmeye çalışıyorum ama nereye baksam bir şeylerin yeri değişmiş. *Lanet olsun.* Sessizce, odaya saçılmış kıyafetleri katlıyorum ve ayakkabılarını dolabın yanındaki çiftlere geri koyuyorum. İşim bittiğinde, beklemek için sandalyeye yerleşiyorum.

"Jack?"

Ayağa fırladım ve ne yaptığımı anlamadan ona doğru koşmaya başladım. "Evet?"

"Bana sarılır mısın?"

Kaslarım tutuldu ve odanın yarısında durdum. Cidden yatağa girip ona sarılmamı mı istiyor? *Hayret bir şey.* "Ne?"

"Lütfen." Başını yastığın yarısına kadar sokmuş, ağzını yastığa dayamış. Ne dediğini anlamak zor, ama yer değiştiriyor ve bir sonraki cümlesi netleşiyor. "Çok üzgünüm."

Bu üç kelime içime ulaşıyor, tutunuyor ve çekiştirmeye başlıyor. Onun üzgün olması fikrinden nefret ediyorum. Üzgün olduğunu biliyordum ya da en azından bu geceki davranışlarından sonra bundan şüpheleniyordum ama bunu kendi ağzından bu kadar açık bir şekilde duymak aklımdan çıkmıyor.

"Lütfen?" diyor tekrar ve hıçkırığa benzer bir ses odayı dolduruyor, omuzlarımı ele geçiren gerilimi daha da sertleştiriyor. Onu burada, sarhoş ve perişan halde bırakamam. Arkadaş istiyor. Bu kadar. *Ona bunu verebilirim, değil mi?* Oynadığım bu aptal oyunu kazanmaya çalışmayacağım. Bu gece her şeyi bir kenara bırakabiliriz.

Ayakkabı bağcıklarını çözmek için eğildim ve ayakkabılarımı çıkardım. "Tamam." Benim onayım la kulağa tatlı gelen bir iç çekiş yapıyor, bu da beni olmaması gereken yerlerde ateşlendiriyor. *Odaklan, Lansen.* O sarhoş. Bu tahrik olmak için uygun bir an değil; bu benim onu A&E'ye götürüp midesini yıkatmam gerekmediğinden emin olmam. Onu *rahatlatıyorum.*

Bu normalde kadınlarla yaptığım bir şey değil. İşleri sıradan tutmayı severim. Seks iyidir, ama bu... *bu* her neyse, benim repertuarımda yok. I

sarılmıyorum.

Ama nedense kendimi onun yanındaki yatağa tırmanırken ve çatal-bıçak çekmecesindeki koca bir kaşık gibi yerime kayarken buluyorum. Onu gereğinden fazla rahatsız etmek istemiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum ve elimi beline doluyorum. O kadar yumuşak, o kadar sıcak ve bana kıyasla o kadar *küçük* ki. Zar zor nefes alıyorum ama saçlarındaki narenciye kokusunu alabiliyorum ve hiç düşünmeden biraz daha yaklaşıp boynuna sokuluyorum.

Ne yapıyorum ben böyle?

Kalbim güm güm atıyor ve midemde kesin bir huzursuzluk var, sanki içindekiler gelgitliymiş gibi. Ona bu kadar yakın olmak beni beklenmedik bir düzeyde etkiliyor. Arabalarımın birinin direksiyonunda olduğumdan daha fazla tetikteyim. Burada *bir şeyler* oluyor, ama ne olduğunu bilmiyorum ve tamamen rahat olmasa da rahatsız edici de değil.

"Bu iyi mi?" Fısıldıyorum, sesim kulağına karşı sert.

"Mmm." Elini benimkinin arkasına, beline dayadığı yere kaydırıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Teşekkür ederim. Yalnız kalmak istemiyorum. Ben hep yalnızım."

Lanet olsun. Beni mahvetmeye çalışıyor. Normalde o kadar cesur ki bu şekilde konuştuğunu duyunca sanki tanık olmamam gereken bir şeye tanık oluyormuşum gibi hissediyorum. Elly'nin normalde sıkı sıkıya kapalı tuttuğu perdenin arkasına bir bakış.

"Ünlü olmak istiyordum," diye geveliyor. "Çocukken. Taylor Swift olmak istedim."

Sözleri beni şaşırtıyor ve yapabildiğim tek şey akılsızca tekrarlamak oluyor. "Taylor Swift mi?"

Elly'nin vahşi saçları kayıyor. *Başını sallıyor.* "Evet. Ya da Amy Moritz. O kadar iyi olabileceğimi düşünmüştüm." Biraz inliyor ve bu ses aletimin istenmeyen bir şekilde zonklamasına neden oluyor. Elly kesinlikle bu sesin cinsel bir şey olduğunu düşünmüyor ama ona bu kadar yakın olmak, ellerimin onun üzerinde olması, lanet olası bir yatakta, Tanrı aşkına, sikimin kafasını karıştırıyor. Kafasını aşağıda tutması için zihinsel olarak uyarıyorum. "Ama pek çok insanın bu *kadar* iyi olduğundan emin değilim. Özellikle de ben."

Saçlarını kulağından uzaklaştırıyorum ve fısıldıyorum, "Olmak istediğin kadar iyisin. Kendine izin verdiğin kadar iyisin. Buna sen karar verirsin El. Başka kimse değil."

Küçük bir mızıldanma sesi çıkarıyor ve başka bir şey söylemeyi düşündüğünden şüpheleniyorum, ama bir dakika sonra nefesi derin ve eşit ve uykuya daldığını biliyorum.

Kalkmaya niyetliyim. Şu anda burada olmama gerek yok. Her ihtimale karşı sandalyede uyuyabilirim. Kendime bir dakika daha vereceğim.

Uyandığımda yönümü şaşırmıştım. Pencereden gelen ışık yanlış açıda. Yatak yanlış. Üzerimde hala bir gömlek ve takım elbise pantolonu var. Burası benim odam değil. Parçalar çok çabuk bir araya geliyor, Elly uykulu bir iç çekiş yaptığında daha da hızlı bir şekilde mozaikleniyor.

Hay sikeyim. Bütün gece buradaydım, Elly önümde kıvrılmıştı, kolum kalçasının üzerindeydi. Çok sıcakladım, tenim rahatsız edici derecede yapış yapış. Ve *Yüce Tanrım*, Elly'nin kışına doğru bastırılmış, başka hiçbir şeye benzemeyen bir ereksiyonum var.

Bir an için tahrik olup olmadığımı merak ettim, sonra hemen vazgeçtim. Sabah odunu. Hepsi bu. Gerçekten tahrik olmak yanlış olurdu. Dün gece sarhoştum. Muhtemelen hala sarhoş. Ve o benim varlığımdan tamamen habersizken ben burada aletim pantolonumun içinde zorlanıyor. Ama burada, kollarımda onunla birlikte olmanın çok doğru bir his olduğunu inkar edemem. Eğer öyle olmasaydı, asla böyle, başka bir insana bu kadar yakın uyuyamazdım. Geceleri kendi alanımı seviyorum.

Kalçalarımı onunkilere bastırmamak için geriye doğru kayıyorum. Mümkün olduğunca az hareket etmeye çalışıyorum. Hâlâ uyuyor; bunu düzenli aralıklarla verdiği nefeslerden ve hareketsizliğinden anlayabiliyorum. Onu uyandırmak istemiyorum.

Lanet bir ninja gibiyim, kolumu kaldırıp kalçasının üzerinde havalanmasına izin verdikten sonra derisinden kurtulup yataktan geriye doğru yuvarlanıyorum.

Ayaklarım sessizce yere değdiğinde saate bakıyorum: sabah 6.05. Ayağa kalkıp geriniyorum, sonra yüzünü görebilmek için yatağın diğer tarafına doğru yürüyorum. Böyle çok huzurlu. *Onu eve gelip bu kadar kafayı bulmaya iten ne olabilirdi ki? Tek başına oturup koca bir şişe şarabı içmeye? Yüzündeki bir tutam saç itiyorum ve uykusunda mırıldanıyor. Çok güzel.*

Gitmeliyim. Ürkütücü bir bölgeye doğru sürükleniyorum. Geceyi atlattı ve uyandığında içmek için bir bardak suyu var, yani artık bana ihtiyacı yok.

Ve aletim pantolonumda bir delik açmadan önce gidip sabah zaferimi halletmeliyim.

Elly'nin hâlâ uyuyor olmasından ve muhtemelen bütün gece kollarımda uyuduğunu asla bilmeyecek olmasından dolayı kızgın mıyım yoksa rahatlamış mı olduğumu merak ederek kendimi odadan dışarı bırakıyorum.

ELLY

D tek başına bir şişe şarabın tamamını içmek asla iyi bir fikir değildir, en büyük kariyerinde kaza yapip yanmış olmanın acısını uyuşturmak için bile olsa

Birinin hayatının fırsatı.

Bir daha asla olmayacağına yemin ederim. Ne şarap ne de kaçmak. İşleri kendim için berbat etmeye devam edemem. Granville Ajansı'nı ya da Robert Lloyd'u düşünmeye dayanamıyorum ve kafatasımı sanki binlerce küçük adam beynime balyozla vuruyormuş gibi patlatan akşamdan kalmalığa neredeyse şükrediyorum çünkü bu, dün olan her şeyi düşünmekten kaçınabileceğim anlamına geliyor.

O boktan şovu zihnimde tekrarlamaktansa içimdekileri kusmayı tercih ederim.

Kendimi yatağa nasıl attığıma dair hiçbir fikrim yok ve Jack'in benim için yemek hazırladığına dair garip bulanık anılarım var. Ve benimle birlikte yatakta yatıyordu ama bu bir rüya olmalı çünkü yalnız uyandım. Bir ara temizlikçiyi de odama göndermiş olmalı çünkü ayıldığımda odam alışılmadık derecede düzenliydi.

Bu sabah şarabını içtiğim için özür diledim ama rahatsız olmuş gibi görünmedi ve pahalı akşamdan kalmalığımla ilgili bir şaka yaptı. Gerçi bu konuda biraz tuhaf ve beceriksizdi, ki bu Jack için alışılmadık bir durum, bu yüzden en azından değiştirmeye çalışmam gerektiğini düşündüm.

Şarabı Google'da araştırdığımda neredeyse altıma işiyordum. Otuz bin pounddan fazlaymış. *Çılgınca*. Bunun için suçluluk duyuyorum. Değiştirmeye gücüm yetmiyor ama ona borcumu ödemek için *bir şeyler* yapmam gerektiğini düşündüm ve süpermarkette, "özür dilerim" diyebileceğim bir ziyafet hazırlamak için malzeme aramaya başladım.

Son derece güzel şarabınızdan kendime yardım ettim ve neredeyse hepsini geri atıyordum'.

İhtiyacım olan her şeyi aldıktan sonra şarap reyonuna gidiyorum. *Bırakın reyonları incelemeyi, bugün alkolü düşünmek bile istemiyorum ama Jack için bunu sineye çekeceğim.*

Şişeleri inceliyor, yenisini arıyordum ki birinin bana süpermarkette normalden daha doğrudan bir amaçla yaklaştığını fark ettim.

Başımı kaldırdığımda Lydia Archer'ın bana doğru yürüdüğünü görüyorum ve midem gergin bir şekilde kanat çırpıyor. *Onun burada ne işi var?*

İçimi kör bir panik kaplıyor ve kafamın içinde *kırmızı bayrak, kırmızı bayrak, kırmızı bayrak* kelimelerini tekrar tekrar duyabiliyorum.

Beni buraya kadar takip mi etti?

Hayır. Bu garip olurdu. Biraz delice. Bu bir tesadüf olmalı.

Koridorda yanlarından geçerken diğer müşteriler dönüp onu izliyor. Uzun boylu, güzel, göz korkutucu derecede güzel, uzun siyah saçları sırtından aşağı dökülüyor ve ağır bir göz makyajı *var*. Uzun bir paltonun altına soluk ipek bir gömlek ve bol lacivert bir takım pantolon giymiş. Kate Middleton'ı andıran bir görünümü var.

"Sen olduğunu sanmıştım," diyor, sesi pek de dostça gelmiyor. "Garson kız."

"Elly," diye düzeltiyorum. Sesim ölü gibi çıkıyor.

Tam yanımda duruyor, şarapları sanki onlar için gelmiş gibi inceliyor ama elinde ne bir el arabası ne de bir sepet var. Belki de buraya gerçekten sadece benim için gelmiştir. Bu düşünce omurgamda bir ürperti yaratıyor.

"Ne arıyorsunuz?" Lydia soruyor.

Onunla gerçekten konuşmak istemiyorum ama başka ne yapacağımı da bilmiyorum. "Bir şişe Jack's Red içtim. Yerini doldurmak istiyorum."

Raftan bir tane alıyor, etiketi inceliyor ve yerine koyuyor. "Neydi o?"

"Domaine Leroy bir şey."

Bana dönerken alaycı bir kahkaha attı. "Süpermarkette böyle bir şey bulabileceğini mi sandın?"

Midem bulanıyor. Bir uzman olmayabilirim ama Google'ım ve bir telefonum var ve Tesco'da bir şişe Domaine Leroy bulamayacağımı çok iyi biliyorum. Ama *hiçbir yerden* bir şişe almaya gücüm yetmiyor, o yüzden bu bir sonraki en iyi şeydi. Önemli olan düşünce, değil mi?

Lydia'nın kalın kirpikleri göz devirirken dalgalanıyor ve ifadesindeki küçümseme dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. "Belli ki ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." Parmağını kırmızı şaraplar arasında gezdiriyor, sonra daha pahalı olanlardan birini seçiyor ve mükemmel boyanmış kıpkırmızı tırnağıyla etikete dokunuyor. "Burada bulabileceğinin en iyisi bu."

Şarabı raftan kaldırıp bana uzatıyor. Ondan alıyorum ama satın almaya niyetim yok. Kendimi aptal gibi hissettirmesine izin vermeyeceğim. "Hayır, teşekkürler." Şarabı yerine yerleştiriyorum. "Akşam yemeği pişiriyorum Jack bu gece, bu yüzden onunla eşleştirmek için bir şey seçeceğim."

Zar zor fark ediliyor ama doğrulurken vücudunun nasıl gerildiğini kaçırmıyorum.

Bana iliklerime kadar işleyen, karanlık ve soğuk bir bakış atıyor ve ben ne yaptığını merak edemeden o kadar yakınımaya eğiliyor ki bir an beni öpmek istediğini sanıyorum ama ağzını yana kaydırıp kulağımın kabuğuna bastırıyor. Fısıldadığında sesi sessiz bir kinle doluydu, "Ellerini Jack Lansen'den uzak tut. Çekme. Dokunma. Dokunma. Ona dokunma."

Sanki biri bir kapak açtı ve içim dışıma çıktı.

Bunu gerçekten söyledi mi?

Neler olduğunu anlamaya çalışırken zihnim dönüyor. Donup kalıyorum ve Lydia uzaklaşıyor, sanki verdiğim tepkiden memnun olmuş gibi dudaklarını bükerek kendini beğenmişlik yapıyor. Beni şok edip hareketsiz bıraktığı için heyecanlıydı.

Ben daha kendimi toparlayamadan Lydia dönüyor ve satın almak için tek bir ürün bile almadan çıkışa doğru yürüyor.

Kalbim vücudumun her hücrelerinde atıyor, içimde güm güm atıyor ve şok öfkeye dönüşüyor. *Ona bu şekilde sahip çıkmaya nasıl cüret eder? Kim olduğunu sanıyor bu kadın?* Yüzünün Bayan Lansen'in kartlarından birinde olması ona bana emir verme hakkını vermez.

Hemen harekete geçip arkasından volta atmaya başladım, sepetim kalçama çarpıyordu. "Hey, Lydia." Dönüyor, hızla ona doğru yürüdüğümü görünce yüzünü şaşkınlık kaplıyor. "Kuralları sen koymuyorsun." Sesim çok uzaklardan geliyor, sanki öfkeli ton başka birine aitmiş gibi.

Bana yine o küçümseyici bakışını fırlatıyor. "Belki de değil. Ama kurallara uymanı tavsiye ederim."

Bana doğru son bir küçümseme ile dönüp gidiyor ve ben süpermarketin ortasında durmuş, saldırıya uğramış gibi nefes nefese kalmış bir halde kendimi son derece aptal hissediyorum.

Ama öyle değil miydin?

Nefes alış verişimi yeniden düzenlemek için birkaç dakikamı ayırıyorum. *Sorun yok. Ben iyiyim.* Lydia bana ne yapmış olabilir ki?

Ve bana ne yapacağımı söylemeye nasıl cüret eder?

Söyleyemez. *İstersem Jack Lansen'a dokunurum.* Bu düşünce bir ilham dalgasını da beraberinde getiriyor ve Jack'le oynadığım bu oyunda bir sonraki hamlemin ne olacağına ve onu nasıl dize getireceğime o anda karar veriyorum.

Tek ihtiyacım olan bir kostüm.

"O kaltak benim ne yapıp ne yapamayacağıma karar veremez." Göğüs uçlarının olması gereken yerde delikler olan bir sütyen alıyorum. Jack'le bu işi biraz ileri götürüyor olabilirim ama güzel pembe ipek ve dantelden etkilenmediğini görünce, oyunumu geliştiriyorum. Sütyeni göğsüme doğru tutuyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Soho'daki bir seks dükkanının ortasında eski ev arkadaşım Marie'yle duruyorum ve Jack'le aramda olanları Kate'le paylaşamadığım için Marie bundan sonraki en iyi şey. Artık tüm bunları içimde tutamayacağım bir noktaya gelmişim. Paylaşmam gerekiyordu.

Marie haberime o kadar şaşırdı ki kariyerimle ilgili tek bir soru bile sormadı. Granville Ajansı'ndaki çöküşüm hakkında hiçbir şey açıklamadım ve Marie de çok şükür sormadı. Zaten ona söylemezdim de; o baştan aşağı sert bir kariyer kadını ve ondan asla sempati görmezdim. *Sempati istiyor muyum ki?*

Boş ver. Tek istediğim bunu tamamen unutmak.

Marie yüzünü buruşturuyor. "Lydia, Jack için giyinip giyinmediğini asla bilmeyecek." Parmağını sütyen kaplarındaki meme ucu deliklerine doğru sallıyor. "Bunu yapmana gerek yok."

"Evet ama bileceğim ve hareketlerimi takma kirpikli güzel bir kadına dikte ettirmeyeceğim." Ama göğüs ucu delikleri benim için bile biraz fazla. Sütyeni yerine koyup aramaya devam ediyorum.

Marie kasıksız külotların olduğu bir rafı karıştırırken bir şeyler söylüyor, sonra birdenbire incelemeyi bırakıyor ve bana dik dik bakıyor. "Bunu ortaya koyacağım. Bu oyuna bir son vermelisin." *'Ne cüretle bana ne yapacağımı söylersin'* suratını takınıyorum ama Marie devam ediyor. "Bu Jack Lansen.

hakkında konuşuyordum. Londra'nın yarısıyla yattı. Korkunç çapkın. Küçük bir gezegen kadar egosu var. En iyi arkadaşının kardeşi olduğundan bahsetmiyorum bile. Sakın bulaşma. Ve kesinlikle bunu süpermarkette sana saldıran bir kadına inat olsun diye yapma."

"Bunu para için yapıyorum," diyorum, her ne kadar sözcükler gerçeğin ağırlığına sahip olmasa da ve Marie'nin bunu anlayıp anlamayacağını merak ediyorum. "Yüz bin pound. O kadar kazanmam yıllarımı alır."

Mor süslemeli siyah bir korse ve ona uygun bir askılı kemer tutuyorum. Marie gözlerini deviriyor ama benim hoşuma gidiyor, bu yüzden onu tutuyorum ve soyunma odalarına doğru ilerliyorum. Ben aceleyle soyunurken Marie kabinin dışında bir yere oturuyor.

"Bu adamda akıldan çok para var," diye düşünüyor Marie. "Onu gerçekten derinden etkilemiş olmalısın."

Tanrım, umarım öyledir, çünkü şimdiden benimkinin o kadar derinlerine girmiş ki onu çıkarabileceğimden emin değilim. Sesimi sakın tutmaya çalışarak korseyi çekiştiriyorum. "Belki. Sanırım."

Yansımamı kontrol ediyorum. Bu kıyafet çok seksi. Düz ayakkabı giymiş ve makyajsız olabilirim ama göğüslerim korseden en iyi şekilde dışarı fırlıyor ve bir Cuma sabahı için kendimi gülünç derecede seksi hissettiriyor. Lydia'nın iç çamaşırı ve trençkot ilişkisinden çok daha iyi.

Kabinimin perdesi açılıyor ve ellerim iç çamaşırlarımı örtmek için havalanıyor. "Hey!"

Marie ağzı açık, gözleri yüzümde gezinirken patlamama aldırış etmiyor. "Ondan hoşlanıyorsun. Bunu sesinden anlayabiliyorum. Siktir, Elly." Ellerini yanaklarına vuruyor ve ben umutsuzca tepki vermemeye çalışıyorum, kalbim göğsümde *Phil Collins*'in davuldaki sesi gibi çarpıyor olsa da. "Jack Lansen'den hoşlanıyorsun."

"Değilim... Değilim... Bu sadece parayla ilgili." Gözbebeklerimdeki tüm kanı emmeye kararlı bir sivrisinek sürüsünü savuşturmak için kirpiklerimi kullanıyormuşum gibi gözlerimi kırıştırıyorum. "Aslında onunla yatmak istemiyorum." Garip bir sıkışma hissi göğsümde tirbuşon gibi dönüyor. *Bu da ne demek oluyor?*

"Bundan emin misin?"

"Evet. Jack Lansen'dan hoşlanmıyorum." *Ah*, yine o tirbuşon hissi. Bu sefer, kısa bir aydınlanma titreşimi de beraberinde geliyor. *Yalan söylüyorum.*

Jack Lansen'den hoşlanıyorum ve onu kesinlikle becermek istiyorum.

Haftalardır biliyor olmama rağmen bu farkındalığın netliği karşısında hafifçe şok oluyorum.

"Vay canına," diyor Marie düşüncelerimi bölerek. Perdeyi araladığından beri bakışları ilk kez vücuduma sabitleniyor. "Bu kıyafetle ne yapacaksın?"

"Dans edeceğim." Kalçalarımı oynatıyorum. "Üniversitede striptizci olarak çalışırdım. Bir servet kazanıyordum. Kampüsteki en zengin öğrenciydim."

Marie'nin kaşları havaya kalktı. "Bunu bilmiyordum. Harika görünüyorsun. Bu kıyafetle senin için dizlerimin üzerine çökerim."

"Teşekkürler. Bana biraz izin verir misiniz?" Diyorum ve Marie geri çekiliyor, böylece perdeyi tekrar kapatıp üzerimi değiştirebiliyorum.

Dışarı çıktığımda Marie'nin yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Jack başka biriyle yatıyor mu?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Bunu hiç düşünmemiştim. Ben kimseyle yatmıyorum, dolayısıyla bu tuhaf anlaşılmaya kilitlenmişken Jack'in de yatmayacağını varsaymışım.

Marie bana sempatik bir bakış attı. "Prezervatif kullan. Tek söylediğim bu."

"Jack'le seks yapmayacağım."

Ama kesinlikle istiyorum.

Marie umutsuz bir vakaymışım gibi başını umursamazca sallıyor. Yalan söylediğimi bildiği çok açık. "Kate'e ne söyleyeceksin?"

"Hiçbir şey. Jack'le birlikte yaşamamızı sorun etmiyordu ama bunu kesinlikle sorun etmeyecektir, o yüzden bundan bahsetmeyeceğim."

Marie bana bunun şimdiye kadarki en aptalca fikrim olduğunu düşünerek bakıyor ama neyse ki bunu yüzüme vurmuyor. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu bakış derimin altında karıncaların kıpırdanmasına yetiyor.

Bir süre daha kıyafetlere göz gezdiriyor ve tuhaf seks oyuncaklarını inceliyoruz. İşimiz bittiğinde, seçtiğim her şeyi kasaya götürüyorum - göğüslerimi düşebilecekleri kadar yukarı kaldıran bir korse, bir askı kemeri ve çoraplar ve bir çift platform PVC topuklu ayakkabı. Zevkli değil ama kesinlikle bir görünüm. Kasiyer hepsini saydı.

Marie'nin kaşları toplamı görünce havaya kalkıyor. "Siktir, bu çok pahalı."

Vay anasını, öyle. "Bu bir yatırım," diye espri yapıyorum. "Bunun getirisi çok büyük olacak."

ELLY

A Planımın bir sonraki aşamasını uygulamaya koymadan önce bir hafta geçti. Cuma öğleden sonra Marchmont'taki vardiyamdan döndüğümde hızlı bir akşam yemeği yiyor ve odama çıkıyorum. Jack'in programına dikkat ettim, Cuma günleri eve daha erken geldiğini de biliyorum.

Makyajımı normalden daha ağır yapıyorum ve ardından Soho mağazasından aldığım kıyafeti giyiyorum. Platform topukluları giydim. Kahretsin, çok yüksekler. Yıllardır böyle ayakkabılar giymemiştım ama onlarla yürümek bana bisiklete binmek gibi hızlı geliyor.

Aynanın önünde hoplayıp zıplıyorum ve birden içim heyecanla doluyor. Striptiz kulübünde çalıştığımndan beri bir erkek için böyle giyinmemiştim ve bu bana kaybettiğim bir şeyi geri almak gibi geliyor. *Tüm bu şeylerden ne zaman vazgeçtim?* O zamanlar tüm kıyafetlerimi çıkarmamıştım ama neredeyse çıkarmıştım ve erkekleri çılgına çevirmek için vücudumu kullanma konusunda bir iki şey biliyorum. Ve bu kıyafetin içinde çok seksi görünüyorum, kendim söylesem bile.

Jack aklını kaçırarak.

Aşağıya iniyorum, ön kapıda oyalanıyorum. Tam zamanında, arabasını kilitlerken arabasının bip sesini duyuyorum.

Sesler duyduğumda ön kapıyı açmak üzereydim.

Kahretsin. Yalnız değilmiş. Bunu planlamamıştım. Odama koşup korse ve askılı kemerin üzerine bir etek ve kazak geçirdim. Kıyafet, bu devasa platform topuklu ayakkabılarla eşleştirildiğinde gülünç görünüyor, ama bacaklarımı harika gösteriyorlar, bu yüzden onları giyiyorum.

Merdivenlerden ön kapıya inerken kalbim hızla çarpıyor. Jack kapının kilidini açıp Seb ve Matt Hawkston'la birlikte içeri girdiğinde kendimi sakın görünmeye zorluyorum.

Jack bana bakıyor, sanki gözünde bir şamandıra varmış gibi birkaç kez gözlerini kırptırıyor. *Makyaj yüzünden mi böyle bakıyor? Belki de ayakkabılardır.* Her iki durumda da dikkatini çektim ve bakışları altında tenim ısınmaya başladı.

"Hey. Elly, değil mi?" Seb sırtarak bana bakıyor ve kelime kurma yeteneğini açıkça kaybetmiş olan Jack'in önüne geçiyor. *Bunu ben mi yaptım?* "Yarış pistinde tanışmıştık. Çok güzel bir sesin var. Gerçekten şarkı söyleyebiliyorsun."

"Teşekkürler." Seb'in selamındaki sıcaklıktan dolayı kendimi daha rahat hissederek gülümsüyorum.

Nico'nun diğer kardeşi Matt, sanki kafasında bir hesaplama yapmaya çalışıyormuş ve sayıları tutturamıyormuş gibi Jack'le bana bakıyor. Bunda şaşılacak bir şey yok, çünkü genelde çok uyumlu olan Jack, benim ortaya çıkışımla gafil avlanmış gibi görünüyor.

"Seni tekrar görmek güzel," diyor Matt bana, huysuz ve alçak sesle. "Burada ne işin var?" Seb soruyor.

Kira kontratım bitene kadar Jack'le yaşadığımı açıklıyorum, Seb de kabul ediyor, ama Jack'e yönelttiği sorgulayıcı bakışları kaçırmıyorum, o da sanki bunların hiçbirisi onun suçu değilmiş gibi başını hafifçe eğiyor.

"Poker için bize katılacak mısınız?" Seb bana soruyor.

Jack bakmayı bırakmıyor ve bakışları derimi sıyıran bir lazer ışını gibi. Onlara katılmamı isteyip istemediği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu oyunu kazanacaksam Jack'in olduğu yerde olmalıyım.

"Çok isterim."

"Çok isterdin," diye tekrarlıyor Jack, sanki beyni düşünceden kelimeye geçme süreciyle sadece yarı meşgulmüş gibi. Sonra gözlerinin arkasında tam konsantrasyonu beliriyor ve şöyle diyor: "Bu yüksek bahisli bir iş. Yapabileceğini sanmıyorum-"

Seb'in kolu aniden omzuma dolanıyor ve bu hareket Jack'in söylemek üzere olduğu şeyi tamamen kesiyor.

"Onun kazığını ben koruyacağım." Seb bana göz kırptırıyor. "Hadi Lansen'e parasının karşılığını verelim, olur mu?"

Jack kaşlarını çatıyor, kaşları o kadar düşük ki neredeyse kaşlarını çatıyormuş gibi görünüyor. Onlara katılmamı istemediği için mi, yoksa Seb'in bana dokunmasından hoşlanmadığı için mi? Umarım ikincisidir.

"Evet, lütfen," diyorum Seb'e gülümseyerek.

Jack huffs'ladı. "Peki." Başını yemek odasına doğru sallıyor. Hawkston kardeşlere, "Siz ikiniz gidip rahatınıza bakın," diye talimat veriyor. "Elly ve ben içki getireceğiz."

Matt ve Seb uzaklaşırken ben mutfağa doğru ilerliyorum, Jack de hemen arkamda volta atıyor. Havada tuhaf bir gerginlik var ve Jack'in de bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Sanki ikimiz de bu gece *bir şeyler* olacağını biliyor gibiyiz.

Jack kapıyı arkamızdan kapatıyor ve kalbimde garip bir baskı oluşuyor. Arkama döndüğümde onu takım elbisesi ve paltosunun içinde her santimiyle patron gibi duruyor buluyorum ve şu anda bana bir emir verecek olsa anında itaat edeceğimi düşünüyorum.

Beni süzerken mavi gözleri sert ve dikkatle bakıyor, ama bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, bacaklarımın üzerinde oyalanıyor. "Farklı görünüyorsun." Ses tonundan hiçbir şey anlaşılmıyor.

"Ne olmuş yani?"

Göz kapakları sorumu geçiştirmek istercesine titriyor. "Poker oynamayı biliyor musun?"

"Evet."

Başını salladı. "Tamam." Bir nefes veriyor, omuzları çöküyor ve yüz hatları yeni bir yumuşaklığa bürünüyor. "İyi görünüyorsun. Gözlerin..."

Makyaj da öyle.

Sesi hayranlık dolu. Sıcacık bir bal gibi içimi kaplıyor ve ona doğru adım atarken küçük bir kahkaha atıyorum. Gülünç topuklu ayakkabılarımla normalde olduğumdan çok daha yakınıma boyuna ve dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi dili dışarı kayıyor ve alttakini ıslatıyor.

"El?" diye nefes alıyor ve bu ses tüm vücudumda dalgalanıyor. *Onu öpmek istiyorum ve o da bunu biliyor.* Ama oyunu böyle kazanamazsın, değil mi?

"Şşşt," diyorum kravatına uzanarak. Beni durdurmuyor ve gömleğinin yakasının altından gevşeterek çözüyorum. Parfümünün kokusu bana doğru yayılıyor, kalçalarımda küçük bir uyarılma sarmalını çözüyor ama bunu görmezden geliyorum. "Unutma," diye fısıldıyorum kulağına. "Ben kazanmak için oynarım."

Geri çekildiğimde mavi gözlerinin bir ton daha koyulaştığını, çenesinin gerildiğini ve kenarındaki bir kasın öne çıktığını görüyorum.

"Ben de öyle." Kravatını benden alıyor, düzgünce sarıyor ve ceketinin cebine sokuyor. Birkaç saniye öylece duruyoruz, biraz fazla yakın, olmaması gerektiği kadar yakıcı bir göz teması kuruyoruz, sonra "Hadi şu içkileri alalım o zaman, olur mu?" diyor.

Gecenin geri kalanı sorunsuz geçti. Harika bir poker oynuyorum ve çok kazanmasam da kaybetmiyorum da, Seb Hawkston'ın parasıyla oynadığım için bu da iyi bir şey.

Seb çok eğlenceli. Bizi güldüren, kartlarımla dalga geçen, eğilip elimi görüyormuş gibi yapan bir şakacı. Muhteşem olduğundan bahsetmiyorum bile, ama Matt de öyle. Hawkston kardeşlerin hepsi acayip derecede yakışıklı, ama ikisiyle de bu şekilde ilgilenmiyorum. Jack'in yanında bir hiçler.

Bütün gece viski içtik ve kendimi yumuşak ve mutlu hissediyorum.

Arada bir Seb'in kolu sandalyemin arkasına doğru kayıyor. Üzerime gelmiyor. Hiç öyle bir elektrik almıyorum ama bana doğru her eğildiğinde Jack'in gözleri bir silah kıvılcımı gibi üzerimizde parlıyor ve içimde cinsel bir enerji patlamasına yol açıyor.

Pek konuşmuyor ve oyun devam ettikçe ifadesi öfkeli bir kaş çatmaya dönüşüyor. Kaybediyor. Kötü bir şekilde.

Bir yanım bunun Seb'in bana karşı davranışlarıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyor. Jack ve ben oyun oynamıyor olsaydık ve Jack benimle ciddi olarak ilgileniyor olsaydı, yaptığının zalimce olduğunu düşünürdüm. Onunla bu şekilde alay etmek. Onu kışkırtmak. Ama bunların hiçbirisi gerçek değil. Seb'le flört ediyor olabilirim ama asıl istediğim Jack'in ilgisi. *Ve bu bile sadece oyun için. Değil mi?*

Para, parayı düşün. Yüz bin pound.

Sonunda poker oyunu bitiyor ve adamlar vedalaşıyor. Jack masada oturduğu yerden sadece homurdanır. Bir sürü para kaybetti. Ama milyarderlerle poker oynayacaksa.

Seb ayağa kalktı ve bana baktı. "Suratsızın ağlayacak bir omuza ihtiyacı olabilir." Jack'i işaret ediyor.

"Siktir git," diye mırıldanıyor Jack.

Seb çenesini kaldırıyor. "İyi uykular, Lansen."

"Dışarıda görüşürüz," diyorum ve Seb ile Matt'e kapıya kadar eşlik etmek üzere ayağa kalkıyorum. Koridora çıkıyoruz, Matt bana iyi geceler dileyip kendini dışarı atıyor, ama Seb biz yalnız kalana kadar bir süre oyalanıyor.

"Bu gece çok eğlendim," diyor ve kalbim küt küt atıyor. Kendimi Jack'e o kadar kaptırmıştım ki, Seb için endişelenmeyi aklıma bile getirmemiştim.

benimle gerçekten ilgilenemeyeceğini düşündüm. *Onu kandırdım mı?* Cüzdanından bir kartvizit çıkarıp bana uzattı. "Seni bir ara dışarı çıkarmak isterim. Beni ara."

Kanım dondu. "Ah." Karta bakıyorum ama almıyorum. "Ben... Ben..."

Seb tepkimi ölçüyor, gözleri hafifçe kısılıyor. Kartı cüzdanına geri koyuyor ama sinirlenmiş gibi görünmüyor. "Sen ve Lansen, ha?" Kıkırdıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Göğsüm sıkışıyor. Jack ve ben bütün gece birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık. *Seb nereden biliyordu?* "Bir şey olduğu yok."

Dudaklarını kıvıran gülümseme tamamen şüpheli. "Henüz değil, belki. Ama Jack pokerde asla kaybetmez." Yanağımı öpmek için eğildi. "Dikkatini dağıtmama yardım ettiğin için teşekkürler. Çok geç kalma." Dönüp merdivenlerden iniyor ve giderken elinin tersiyle bana işaret ediyor.

Onlar gittikten sonra birkaç dakika koridorda oyalanıyorum ama Jack ortaya çıkmıyor.

Yukarı çıkıp geceyi bitirebilirdim ama özellikle Seb'in az önce söylediklerinden sonra içimde gergin bir enerji var. *Jack bu geceyi gerçekten benim yüzümden mi kaybetti?* Onu bu şekilde etkilediğim fikri heyecan verici. Suçluluk duygusu heyecanla mücadele ediyor ama bunun oyunumuza ve bu akşam başarmaya çalıştığım şeye odaklanmamı engellemesine izin vermeyeceğim. Normal kıyafetlerimin altında hâlâ saklı olan bu kıyafet için bir servet harcadım ve bunun boşa gitmesine izin verirsem lanetlenirim. Ayrıca, eğer bunu şimdi yapmazsam, cesaretimi kaybedeceğim.

Tereddütlerimi bir kenara bırakarak koridorda topuklarımın üzerinde sendeleyerek ilerledim ve yemek odasına girdim; pokerden arta kalanlar hâlâ masanın üzerinde duruyordu. Burada ışıkların ne kadar kısık olduğunu fark etmemiştim ve sanki puro içiyormuşuz gibi oda neredeyse dumanlı. Ama duman kokusu yok ve havada sadece Jack'in kolonyasının kokusu var.

Masanın başında oturuyor, kamburunu çıkarmış, öfkeli bir enerji yayılıyor, gölgeli odanın her santimetresine nüfuz ediyor.

"Ne kadar kaybettin?" Kısık bir sesle soruyorum.

"Yeterince." Ayağa kalktı ve tüm fişleri kaldırmaya başladı. Kartları karıştırırken bana şöyle bir bakıyor. "Tam bir kâbussun, biliyor musun?"

Bir an için arkamı dönüp yatağa gitmeyi düşünüyorum ama bunu anlık bir zayıflık olarak görüp planıma devam ediyorum. "Kaybetmek benim suçum mu?"

Ondan karanlık bir kahkaha yükseliyor ve kartları daha hızlı karıştırmaya başlıyor, onları havalandırıyor, elden ele uçuşmalarına izin veriyor. Büyüleyici. "Sen buradayken konsantre olamıyorum."

İçimden küçük bir vızıltı geçiyor. Belki Seb haklıydı ve Jack böyle bir itirafta bulunmaya hazırsa, o zaman bu saldırı için uygun bir an olabilir.

"Özür dilerim." Alt dudağımı büzüyorum ama Jack eğlenmiş görünmüyor. "Bunu telafi etmeme izin ver."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" "Dans edeceğim."

Jack kâğıtları karıştırmayı bırakıyor ve kâğıtların titreşimi olmadan oda ölüm sessizliğine bürünüyor. "Dans mı?"

Ona cazip ama baştan çıkarıcı olduğunu umduğum bir gülümseme veriyorum, içimde kelebekler uçuşsa da her şey kontrolüm altındaymış gibi davranıyorum. Çıldırması olmalıydı. Ama bu plana bağlıyım. Kazanmaya kararlıyım.

Kazağımı başımın üzerinden çekip yere atıyorum.

Jack sanki çok parlak bir ışığa bakıyormuş gibi gözlerini kısıyor ama beni içine çekerken gözlerinin açıldığı anı kaçırmıyorum. *Gördükleri hoşuna* gidiyor. Yaptıklarımla ilgili beni sorgulamak ister gibi görünüyor ama yüzündeki ifade kayboluyor ve yerini sıvı bir sıcaklık alıyor. *Mükemmel*. Dudaklarında şaşkın bir '*siktir*' ifadesi beliriyor ve gözlerindeki sıcaklık sanki içime akıyor.

Bir hamle yapmalıyım. Harekete geçirdiğim patlayıcı senaryodan kaçmak için değil. Jack Lansen ve onun bana bakışıyla başa çıkabilirim. *Başa çıkamaz mıyım?*

Telefonumu çoktan ses sistemine bağladım ve müzik çalmaya başladı. Hareket etmeye başlıyorum, yavaş ve şehvetli, sonra eteğimi çözüyorum ve yere düşmesine izin veriyorum, çoraplar ve askılı kemer ortaya çıkıyor.

Jack'in vücudu geriliyor. Gözlerini benden ayırmıyor ama sanki yüzüne "*Yakaladım seni!*" diye bağırmanımı bekliyormuş gibi kendini tutuyor. Ama bu bir şaka değil ve onun da dahil olmasını istiyorum.

Yanına gidip oturduğu sandalyeyi çekiyorum, çeviriyorum ve oturmasını işaret ediyorum.

"Ne yapıyorsun, El?" Jack'in vücudu olağanüstü bir şekilde hareketsiz, ama ben hareket ederken gözleri aç bir şekilde üzerimde dolaşıyor.

"Profesyonellerle oynuyorum."

Cevabımı düşünerek başını eğiyor. "Tamam," diyor, kâğıt destesini masaya koyuyor ve sandalyeye çöküyor. "Elindekileri göster bana."

"Dokunmak yok," diye onaylıyorum.

Jack yutkunuyor ve adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyor. *Tanrım, çok seksi bir boğazı var.* Sütun gibi, koyu renkli kirli sakalları var. "Patron sensin," diye hoyratça cevap veriyor.

Sözleriyle bacaklarımın arasında bir nabız atıyor. *Belki de bu kadarı çok fazla.*

Ama lanet olsun, yine kaçmayacağım. "Konuşmak yok."

O küçük mırıldanma sesini çıkarıyor ve sandalyede geriye doğru çöküyor, kalın kalçalarını açıyor ve gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvrıyor. Enerjisi tenime öyle yoğun ve güçlü çarpıyor ki neredeyse tadını alabiliyorum.

Burada ne yaptığımı kafamda gözden geçiriyorum. Onu sertleştir. Uzaklaş. *Karşı konulamaz ama ulaşılamaz.* Umarım bu gece yaptığım her şey yolu hazırlamıştır.

Müzik her şeyi kolaylaştırıyor, odayı şehvetli ritmiyle dolduruyor. Ritme ayak uyduruyorum, içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin veriyorum, dans ederken vücudumu okşuyorum, ellerimi kalçalarımın gezdiriyorum... göğüslerimde. Jack'in ağzı gergin bir çizgi halinde, ama gözleri mavi ateş gibi. Bakışlarını üzerimde gezdirirken, kavurucu farkındalık yolları tenimin üzerinden geçiyor. Onun ilgisinin her zerresine sahibim ve bu beni bir haftadır yemek yememiş gibi besliyor. Jack Lansen tarafından beğenilme hissini doyasya yaşıyorum ve hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirdiğinden emin değilim.

Kalçalarımı hareket ettirip müziğin beni yönlendirmesine izin verirken, içimde bir sıcaklık oluşuyor. Tehlikeli, kaynayan ve her an taşabilecek bir sıcaklık. Vücudumun içindeyim, bir köle gibi dürtülerini takip ediyorum ama aynı zamanda bu devasa, muhteşem adamın merhametinde olduğunu bilmekle başım dönüyor. Parmakları sandalyenin kollarını sıkıyor, sanki beni yakalamak için uzanmasını engellemek için tutunması gerekiyormuş gibi.

Klitorisim zonkluyor, sürtünme için çaresiz. Biraz daha yaklaşmam için yalvarıyor. Acaba Jack onun için dans etmenin bana ne yaptığını biliyor mu, yoksa bunun oyunun bir parçası olduğunu mu düşünüyor?

Karşı koyamayarak kucağına kayıyorum, kollarımı boynuna doluyorum. Sıcak nefesi göğüslerimin açıkta kalan kısmına çarpıyor ve zevkten titriyorum. Buna karşılık göğsünden hafif bir inilti yükseliyor ve sandalyenin kollarını serbest bırakarak ellerinin kalçalarımın üzerinde gezinmesine izin veriyor, ama dokunmaması gerektiğini hatırlayarak onları geri çekiyor. Gözleri titreyerek kapanıyor,

Sanki bu onun için mutlak bir işkenceymiş gibi inliyor ve bu ses içimde beyaz bir tahrik şimşegi çaktırıyor.

Ateşle oynuyoruz.

Müzik yükseliyor, alçak bas sesi nabzımın atışını yankılıyor. Ona karşı kıvranıyorum ve öğütüyorum ve kalçalarımın her dönüşünde, basınç klitorisime çarpıyor ve kaçınılmaz sona doğru istikrarlı bir şekilde tırmanıyor.

Onu hissettiğimde nefesim kesildi. Uzun, sert boyu tam göbeğime bastırdı.

Oh. Benim. Tanrım.

Bu çok tehlikeli. Ayağa kalkmalıyım. Kucağından inmeliyim. Uzaklaşmalıyım. Yapmak istediğim şeyi tam olarak yaptım. Amacıma ulaştım. Yine de durmuyorum, çünkü Jack'i altımda böyle hissetmek *çok ateşli*. Ona karşı hareket etmeye devam ediyorum ve o da başını geriye atıp tekrar inliyor. Kolları iki yanında gevşek duruyor ama elleri o kadar sıkı kenetlenmiş ki eklemleri beyazlıyor.

"El..."

Adımı söyleme şekli, içimde dalgalanan düşük bir titreşim, bacaklarımın arasında yükselen uyarılmayı bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. Belki de pes etmek ve oyunu bırakıp sevişmek istediğini itiraf etmek üzeredir. Biraz daha zorlarsam kazanabilirim. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve ona doğru eğilip dudaklarımı kulağına kadar bastırıyorum. "Gözlerini aç. Bana bakmanı istiyorum."

Geniş göğsü genişliyor ve benim emrimle o mavi gözler bana bakıyor ve ifade o kadar vahşi, o kadar ilkel, o kadar *yırtıcı* ki, kendimi ondan atlayıp kaçmamak için zorlamam gerekiyor. Yine de o kadar çekici, o kadar zorlayıcı ki uzaklaşmıyorum. *Kafayı yemekten bahsediyorum.*

Kalçalarımı döndürüyorum, ona karşı daha bilinçli bir şekilde bastırıyorum, nefesimin sığ pantolonlardan biraz daha fazla olduğunun farkındayım. Başım dönüyor ve seksimin ona doğru her itişinde lezzetli, şehvet dolu bir hezeyan beni tüketiyor.

Artık kazandığımı sanmıyorum. Hatta oynamıyorum bile ve umurumda değil. Birbirimizden birkaç santim uzaktayız ve kalçalarımız birbirine kilitlenmiş olmasına rağmen Jack hâlâ bana dokunmadı.

"Bunu yapmaya devam et," diye homurdanıyor. "Bu... *siktir*."

Açık ağzımdan soluk soluğa bir inilti dökülüyor. O derin sesiyle konuşmaya devam ederse, sesini kaybetmek üzereymiş gibi çıkarırsa, patlayacağım. "Şşt," diye hatırlatıyorum ona. "Sadece ben konuşabilirim."

Cevap olarak çıkardığı inilti isteksiz bir kabulleniş.

"Seni hissedebiliyorum," diye fısıldıyorum, ona doğru kayıyorum, klitorisimdeki sabit nabız beni daha sert ovmaya itiyor. Başını salladığında bakışları benimkilerden ayrılmıyor. "Çok... iyi... hissediyorsun," diye mırıldanıyorum ve rol yapmıyorum, ama kelimeler ağzımdan çıkarken bile, bunu rolün bir parçası olarak oynayabileceğimi biliyorum.

"Tanrım, El." Çenesi geriliyor, boğazı düğümleniyor. "*Siktir*. Durma..."

Sesini seviyorum, çaresiz ve sıkılmış. Ağzını öpmek, sözlerini yemek istiyorum. Talimatlarımı görmezden gelmesi umurumda bile değil.

Yaklaşan orgazmın tanıdık karıncalanmaları içimde zaplıyor. Durmalıyım. Geri çekilmeliyim. Ama lanet olsun, eğer bu iyi hissettirmiyorsa, ne hissettirir bilmiyorum.

Jack bana karşı biraz sarsılıyor, hareketlerimi karşılıyor. Artık dans bile etmiyorum. Ona bir ergen gibi sürtünüyorum, kuru kuru beceriyorum ama o kadar ileri gitmişim ki umurumda değil.

"Siktir," diye nefes alıyorum.

"Biliyorum, biliyorum amına koyayım," diyor inleyerek ve daha önce hiç bu kadar tahrik olduğumu sanmıyorum. Kanım kulaklarımda uğulduyor, çalan müziğin sesini bile bastırıyor ve Jack benimle yarı yolda buluşuyor, ikimiz bir karmaşa içindeyiz, birbirimize dolanmışız, birbirimize olabildiğince sıkı bastırıyoruz, aslında bana elini sürmeden.

Gözlerimi kapatıyorum, artan zevk dalgaları içimde dalgalanırken başım geriye düşüyor. Şehvetten o kadar bozulmuş bir inilti çıkarıyorum ki, bu sesi çıkardığıma inanamıyorum.

"Gözlerini aç," diye homurdandı

Jack. "Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Boşaldığında bana bak."

Sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirdi ve gözlerimi açtığımda o oradaydı. *Tam orada*. Bana bakıyordu. Gözleri gözlerimden hiç ayrılmıyor ve sanki bakışları fitili ateşleyen bir alevmiş gibi patlıyorum. Zevk içime işliyor, güçlü dalgalar vücudumda patlıyor.

Ona yapıyorum, dudaklarımdan daha önce duymadığım sesler dökülüyor. Kendimi onun sert sikine sürttüğümde, orgazmın gücüyle ortaya çıkan vahşi, tutkulu sesler durmadan devam ediyor. "Oh, siktir, siktir, *siktir*..."

Her yükselen tepede titriyorum, sonunda ona doğru çöküyorum, vücudum ısı yayıyor ve uyluklarımın arası kayganlaşıyor. Altımda, Jack'in göğsü körük gibi hareket ediyor, kocaman nefesler alıyor.

Henüz boşalmamıştı. Hâlâ sert, tam bacaklarımın arasında. *Sikeyim.*

Göğsünden bir titreşim yayılıyor ve kıkırdadığını fark etmem bir saniyemi alıyor. Yüksek sesle, alaycı bir kahkaha değil, çaresiz, inanmayan bir kahkaha kabuğu, sanki bunların nasıl gerçekleştiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi. Bağırsaklarım geriliyor ve vücudum sertleşiyor, pişmanlık hızla içime akıyor, Jack'in kahkahasının her yuvarlanışında daha da güçleniyor.

"Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi ev arkadaşı olabilirsin," diye pantolonunu indiriyor.

Oh, kahretsin. Bunun olmasına nasıl izin verdim? Konuşamıyorum. Tek bir kelime bile edemiyorum. Böyle olmaması gerekiyordu.

Jack yüz ifademde kahkahasını öldüren bir şey görmüş olmalı, çünkü göz göze geldiğimiz anda kahkahası kesiliyor. Düzensiz nefesleri yüzümü ısıtıyor ve çarpık bir bağlantı anında alnını benimkine bastırıyor. "Dans için teşekkür ederim." Fısıltıyla söylediği sözler acı verici bir samimiyet taşıyor ve gözlerimi açıklanamaz yaşlar dolduruyor. Ellerimin omuzlarında durduğu yerden göğsüne doğru kaymasına ve kalbinin atışını hissedebileceğim bir yere yerleşmesine izin veriyorum. Öylece oturuyoruz, ikimiz de hareket etmiyoruz, sanki olanlar ikimizi de şok etmiş gibi. Sonunda Jack, "Yukarı gelmek ister misin?" dedi.

Bu soru bir şimşek gibi çakıyor ve ellerimi geri çekip yumruk haline getiriyorum. *Her şeyi berbat etmiştim.* Oyunu kazandığını düşünüyor ve şimdi de onunla yatağa atlamamı bekliyor. Böyle düşünmesine şaşmamalı. Kontrolü tamamen kaybettim. Plana sadık kalmadım. Aslında, plandan o kadar uzaklaştım ki artık onu göremiyorum bile.

Başarısız oldum.

Şimdiye kadar Robert Lloyd'la yaptığım korkunç röportajı düşünmemeyi başarmıştım. Makyaj, ayakkabılar, poker ve *Jack Lansen* ile dikkatimi dağıtarak aklımdan çıkarmayı başarmıştım, ama şimdi, bu yeni aşağılanma karşısında, her şey parlak teknik renklerle geri geliyor.

Yaptığım şey bu, değil mi? İşleri berbat etmek. Kendimi sabote ediyorum. *İşe yaramazın tekiyim. Denediğim her şeyde başarısız oluyorum.* Kariyerimin en büyük fırsatını mahvetmekle kalmadım, Londra'nın en büyük playboyu Jack Lansen'i bile kendi orgazmımı yaşamadan bana seks için yalvartamıyorum. *Bu ne kadar acınası bir durum?*

Ona bakmadan kucağından kayıyorum. Ayağa kalkıp kendini ayarlarken bana her an patlayabilecek bir bombaymışım gibi dikkatle bakıyor. Hâlâ taş gibi sert ve pantolonunun gerginliğine bakılırsa aleti kocaman olmalı.

Bir yanım *evet* diye bağırıyor desem yalan olur. *Evet, seninle yukarı gelmek istiyorum.* Ama bu gece olmaz. Kendimi tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağım. Yatağına girmeye ikna ettiği diğer kadınlar gibi olmayı reddediyorum, o etraftayken akıllarını kaybediyorlar. *Öyle olsam bile ve zaten oldum.* Ama şu anda, en azından kontrolümü yeniden kazanma şansım var.

Daha uzun duruyorum ve onun bakışlarıyla yüzleşiyorum. "Yalvarmadım." "Ha?"

"Sen kazanmadın. Sana seks için yalvarmadım. Kurallar böyleydi. Ve yalvarmayacağım. Asla yalvarmayacağım. Yukarı gelmek ve seninle yatmak istemiyorum." Çok empatik davranıyorum, çok yüksek sesle ve hızlı konuşuyorum, orgazm için umutsuzca aşırı telafi ediyorum, bu da Jack'in asla anlayamayacağı başarısızlıklarımından sadece bir diğeri.

Yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. "Az önce benim üzerime boşaldın-" "Gerçek değildi. Numara yaptım," diye yalan söyledim.

Aramızdaki gerilim zaplıyor ve Jack'in gözleri kısılıyor. "Tamam." Kelimeyi uzatıyor ve söylenmemiş bir inançsızlık havası damlıyor, ama beni bu konuda zorlamıyor.

Gözlerim kasıklarına kayıyor, kumaşın üzerinde koyu bir leke yayılıyor, orgazmımın açık bir kanıtı. *Oh, kahretsin.* İçten içe panikliyorum. Bunun ahlaksızlığını kaldıramıyorum, tam orada, lanet pantolonunun üzerinde.

Ona bir bakış atmaya cesaret ediyorum, bu sadece bakışlarının odaklandığım yere kaymasına neden oluyor ve onun da bunu fark ettiğinde farkındalık parıltısını görüyorum. "Beni mahvettin," diye mırıldanıyor.

İçime dolan utanç o kadar yoğun ki, dayanamıyorum. Bunun yaşandığına dair kanıtlardan hemen şimdi kurtulmam gerekiyor.

"Ben temizlerim," diyerek yanına yaklaştım. "Onları kuru temizlemeciye götüreceğim." Kendimi koruma duygum devre dışı kalmış olmalı, çünkü ellerim sanki onu hemen burada soyamak istiyormuşum gibi beline doğru kayıyor. "Lütfen, bırak-"

"El." Geri çekilirken adım bir uyarı gibi söylüyor. "Bunun bitiş çizgisini geçtiğini görmek istemiyorsan, pantolondan uzaklaşmalısın. Sikim burada tetikte bekliyor."

Dolaşan ellerimi geri çekiyorum ve sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bekliyor, ama kendi kafamın içinde kendimi suçlamalara o kadar kaptırmışım ki konuşamıyorum.

Jack sessizce beni değerlendiriyor ve bakışları nazik olsa da, bu oyun oynanırken gerçek bir seviyede bağlantı kuramıyoruz. Ben bir şey söylemeyince kaşlarını kaldırıyor ve usulca, "Gerçek bir orgazmı tanıyabilirim, El" diyor.

Kibir. Ama muhtemelen milyonlarcasını görmüştür. *Milyonlarcasını vermiştir.* Pişmanlık bir kar fırtınası gibi dönüyor, beni gömmekle tehdit ediyor. Ben onun için sadece bir numarayım.

Konuşamayacak kadar aşağılanmış durumdayım. Boğazım şişiyor, büyük bir hıçkırık dışarı sızmak istiyor. *Lanet olsun.* Orgazm kafamı karıştırıyor, her türlü boktan duyguyu uyandırıyor. Ağlamak istiyorum ama bunu görmesine izin vermeyeceğim. *Lanet olsun ona ve lanet olsun bu aptal oyuna. Neden oynamayı kabul ettim ki?*

Boynunun arkasını ovuştururken duruşu yumuşuyor ve gizlemek için elimden geleni yapmama rağmen bir şekilde hissettiğim her şeyi kaydettiğini biliyorum. *Tanrım, ben bir aptalım.* Derin, kramplı bir ağrı karnımdan boğazıma doğru ilerliyor. *Şu anda bana dokunsa bile gözyaşlarına boğulacağım.* "Özür dilerim," diye mırıldanıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor, beni kucaklamak istercesine uzanıyor.

Yaklaşmasını engellemek için bir elimi kaldırıyorum. "Dokunma bana," diye bağıriyorum, nefeslerim hızla geliyor. "Dokunmak yok dedim."

Jack geri çekiliyor, kaşları çatılıyor ve ben onun bariz kafa karışıklığını anlıyorum, çünkü bir saniye önce pantolonunu çözmeye çalışıyorum, sonra da ona mesafesini korumasını söylüyorum. Mantıklı davranmanın sınırlarını aşmış durumdayım. "Pekâlâ," diyor yavaşça, avuçlarını açmış ve havaya kaldırmış, sanki ona saldıracak bir boğaymışım ve yavaş yavaş geri çekilmek istiyormuşum gibi havayı dolduruyor. "Seni üzmem istemiyorum." Saatine bakıyor. "Geç oldu. Yatağa gitmeliyiz. Ayrı ayrı." Veda etmek için çenesini eğiyor ve ben cevap vermeyince odadan çıkıyor.

Siktir, siktir, siktir.

Sorgulamadan önce onu takip ediyorum, her adımda bu aptal topuklu ayakkabıların içinde ayaklarımın topuklarında acı patlıyor, öfke içimde yanan benzin gibi yanıyor.

"Seninle yukarı gelmek istesem bile, ki istemiyorum, gelmezdim." Kelimeleri tükürdüm.

Jack koridorda durdu, sonra yavaşça bana döndü ve o döndüğünde, bir tür hesaplaşmaya hazırlanarak kaskatı kesildim. Ellerim kalçalarımda. Ben

ve artık kendimi tutamıyorum.

"Dışarıdayken eve döndüğün kişi olmak istemiyorum" -elim ön kapıya doğru o kadar şiddetli sallanıyor ki bileğimden gerçekten çıkabilir mi diye merak ediyorum- "istediğin kişiyle istediğin şeyi yapıyorsun. Fetih listesindeki bir başka kadın olmayı reddediyorum." Bu son kısmı neredeyse haykırıyorum ve zihnimin arkasında bir yerlerde küçük bir ses fısıldıyor, '*Kes şunu. Neden deli bir kadın gibi davranıyorsun? Bunun bir oyun olması gerekiyordu*'. Ama o kadar utanıyorum, o kadar kızgınım, o kadar utançla doluyum ki başka türlü davranacak gücüm yok.

Ben konuşurken Jack'in yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor ve bu beni tamamen şaşırtıyor. Ama ben *gülümsemediğim*de eğlencesi kayboluyor ve söylemediğim her ne varsa duymaya hevesliymiş gibi bana doğru eğiliyor. Sanki burada, onun salonunda durup ona bakıyor olmam onun için önemliymiş gibi.

"El, o güzel kafanın içinde neler oluyor? Çünkü duyduklarım hiç mantıklı gelmiyor."

Öfke derimin hemen altında köpürüyor, ama yine de bir yanım Jack Lansen'in bana güzel dediği gerçeğine sığıyor. İki duygunun çarpışması beni suskunlaştırıyor.

Jack hâlâ bana bakıyor, endişesi ağzının kenarına ve gözlerinin kenarlarına kazınmış. "Bilmek istediğin bir şey var mı?" Sesi nazik ve endişe yüklü. "Çünkü bana bir soru sormaya çalışıyormuşsun gibi geliyor."

Göğsümde bir şey, arabanın çalıştırılması gibi tekliyor. Onun nezaket teklifine tutunmak istiyorum ama yapamıyorum çünkü yaparsam kırılacağım. "Hayır. Senden isteyecek bir şeyim yok. Kaç kişiyle yattığın umurumda değil, çünkü ben onlardan biri olmayacağım."

Aklından geçen ilk düşünceyi zapt etmeye karar vermiş gibi dudaklarını birbirine kenetliyor. *Hay* aksi. Şirret cevabımın ötesini göremeyecek kadar zeki. Bu aptal, muhteşem, sinir bozucu adamın kiminle yattığını bu kadar önemseyerek kendimi ele verdim ama zaten bunu bu gece en açık şekilde yaptım, ne önemi var ki?

Neyse ki Jack buna izin verdi. "Yeterince adil." İç geçirdi ve bilmesem biraz kederli görüldüğünü düşünebilirdim. "Bu gece müthiş bir performans sergiledin. Etkilendim. Gerçekten. Eğer bir şapkam olsaydı sana bahşiş verirdim." Merdivenlerden yukarı çıkmak için döndü ama sonra durakladı.

Bir elini saçlarında gezdiriyor, koyu renk kalın tellerini yüzünden uzaklaştırıyor. Onun dikkatli bakışları altında kendimi gülünç hissediyorum, böyle giyinmişim, nefes nefese kalmışım ve utanç içindeyim, sanki dünyada başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi onun kucağında orgazm olmuşum, ki o anda öyle değildi.

"Bırakmak mı istiyorsun?" diye fısıldıyor. "İstersen oynamayı bırakabiliriz. Eğer bu çok fazlaysa, her şeyden vazgeçebiliriz." Onun sözleriyle boğazımda ağlama isteği kabarıyor ve gözlerimin arkası yeniden yanıyor ve tek istediğim kollarını bana dolması. Bu oyunun bizi yakınlaştıracaklarını düşünmüştüm ama şu anda tek yaptığı aramızı açmakmış gibi geliyor. *Tam bir karmaşa.*

Dişlerimi sıkıyorum, azı dişlerimi o kadar sert ısıyorum ki başımın ağrımaya başladığını hissedebiliyorum. "Beni otellerinden birine yerleştirebilirdin. Senin yanına taşınmama hiç gerek yoktu."

Bir parmağını yakasının arkasında gezdirip çekiştiriyor. Biraz kararsız görünüyor, ama sonra elini bırakıyor ve konuştuğunda sesinde en ufak bir kararsızlık belirtisi yok. "Yapabilirdim. Ama istemedim. Burada olman hoşuma gidiyor. Dediğim gibi, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi ev arkadaşısın."

Yorumunun bir an için havada asılı kalmasına izin verdim. *Burada olmamdan hoşlanıyordu.* Duygusal çalkantılarıma rağmen bu düşünce kendimi iyi hissettiriyor. "Dağınık olmama rağmen mi?"

Gülümsüyor, ama bu küçük, dikkatli bir gülümseme, sanki beni üzebileceğini biliyor ve bunu yapmak istemiyor. "*Çünkü dağınıksın.*" Gözleri bir an için pantolonundaki lekeye kayıyor ve ekliyor: "En iyi pisliği sen yapıyorsun El. Sana dokunmama hiç izin vermesen bile, seninle vakit geçirebileceğim anlamına gelseydi bunu milyon kere kabul ederdim." Kalbim göğsümde tuhaf bir takla atıyor. Bu adamın ruh halimi manipüle etmesi, hafif bir esintiden başka bir şey değilmiş gibi bana yol göstermesi nasıl bu kadar kolay olabiliyor? "Ve eğer artık oynamak istemiyorsan, ben de istemiyorum."

Oynamazsak ne olur? O zaman bize ne olur? Oyun olmadan 'biz' diye bir şey var mı? "Hiç oynamak zorunda değildik. *Bana çıkma teklif edebilirdin. Beni yemeğe çıkarabilirdin. Normal bir şey yapabilirdin.*

Kaşlarını kaldırdı. "Ne yapabilirdim?"

Düşüncelerimi paylaşmak niyetiyle bir nefes alıyorum ama her kelime boğazımda düğümleniyor. *Belki de bunların hiçbirini yapmak istememiştir.* "Hiçbir şey. Önemli değil."

Alt dudağını dişleriyle sıkıyor, sanki söylediklerimden tam olarak tatmin olmamış gibi beni inceliyor. "P e k â l â . Eğer eminseniz." Bir

Garip bir tempo geçer. "Ee... hala oynuyor muyuz?"

Soru belirsiz geliyor, ama gözleri içimi kavuran bir sıcaklıkla kızarıyor. Kendini beğenmiş küçük bir gülümseme dudaklarını çekiştiriyor, sanki hayır diyemeyeceğimi biliyormuş gibi. Oynamayacağımı söylemek için. Onu bu oyunun zevkinden mahrum etmek için. Kendimi inkar etmek.

Hayır de. Hayır de. "Evet."

Elini yumruk yapıyor ve bir an için havayı pompalayıp istediği sonuç için kendini tebrik edeceğini düşünüyorum. Ama bunun yerine elini dudaklarına götürüyor ve gülümsemesini gizleyerek şöyle diyor: "Bu oyunun doruk noktası az öncekinden daha iyi olacak. Bunu garanti ederim."

Aman Tanrım. Bu adam tam bir kabus. Yine de karşı koyamıyorum ama beni çoktan elde ettiğini düşünmesini de istemiyorum. "Sadece ben değildim. Sen de sertleştin," diye karşılık veriyorum, başımla aletini işaret ederek. "Hâlâ görebiliyorum."

Gözleri eğlenceyle, *hayatla* parlıyor ve bu o kadar sevimli ki ona kızmak istesem de başaramıyorum. "Evet. Tanıdığım en seksi kadın az önce kucağıma geldi. Tabii ki sertleştim."

Ve arkasını dönüp merdivenleri çıkarken, beni özel dikim takım elbise pantolonunun içindeki mükemmel kaslı kışına aval aval bakarken, sözlerinin vücudumu ikinci raunt için hazırlamasından rahatsız olmuş ve onu yatağa kadar takip edebilmeyi dilemiş bir halde bırakıyor.

Bu oyunu kazanmak düşündüğümünden daha zor olacak ve bu gece kıl payı kurtuldum. Eğer kulağıma doğru şeyleri, tam olarak doğru zamanda söyleseydi, onu becermek istediğimi itiraf etmemi sağlayabilirdi. Hem *de çok* istediğimi. Ama yapmadı. Hâlâ oyundayım ve para hâlâ orada.

Ama buna değer mi?

JACK

I Elly hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Her zaman biraz düşmanca bir flört ilişkimiz oldu, ancak aksi yöndeki tüm iddialarıma rağmen, dün gece kucağında orgazm olana kadar bunun kesinlikle bir yere varıp varmayacağını hiç bilmiyordum. Kendini iyi yetiştirmiş.

kasıklarımda.

Lanet olsun, bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeylerden biriydi ve ona dokunmamak için olağanüstü bir irade gücü gerekiyordu. Biraz daha dayanabilseydi, ben de onunla birlikte boşalacaktım. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmadığım için oldukça memnundum, çünkü bu bana avantaj sağlıyordu. Üstünlük. *Ben kazanıyorum.*

Ama yine de bu konuda iyi hissetmiyorum. Nasıl hissettiğimden emin değilim, özellikle de Elly'nin her şey bittiğinde verdiği tepkiyi düşününce. Hayal kırıklığından ateş topuna dönmüştü, gözyaşlarının eşiğindeydi ve benimle asla yatmayacağını haykırıyordu. Eğer ayrılmak istediğini söyleseydi, hiç soru sormadan çekip gitmesine izin verirdim. Ama yapmadı ve reddetmesi bana hala bir şansım olduğuna dair umut veriyor.

Ancak sonunda teslim olduğunda, dizlerinin üzerine çöktüğünde ve sadece benim tatmin edebileceğim ihtiyacını tatmin etmem için bana yalvardığında, gerçekten kazandığımı hissedeceğim. Ama lanet olsun, o kadını o kadar çok istiyorum ki, bunu ilk yapmaktan kendimi ne kadar alıkoyabileceğimden emin değilim.

Boşalırken gözlerini açıp bana baktığı görüntüler zihinsel ekranımda havai fişekler gibi patlıyor.

Hatırladıkça aletim kıpırıyor ve bu sabah bunu düşünerek iki kez mastürbasyon yaptığım ve saatin daha 11 olduğu düşünülürse biraz şaşıyorum. Eğer ben

ofiste olmasaydım, bir tane daha atardım, çünkü bu düşünceler dikkatimi dağıtıyor. Odaklanamıyorum.

Onu bugün görmedim. Kahvaltıya gelmedi. Ben işe gitmeden önce koridorda bile karşılaşmadık. Belki de utanmıştır. Utanması için bir sebep yok. Onu yargılamıyorum. Bana kalırsa her şey harikaydı, sonuna kadar, ki o da çok kafa karıştırıcıydı.

Bu oyunu çok mu ileri götürdük? Çok mu zorladım? Bunun hakkında konuşmamız gerekiyor mu?

Sandalyemde arkama yaslanıp parmaklarımı masanın üzerinde tıngırdatıyorum. Onu aramak için can atıyorum. Mesaj atmak. İyi olup olmadığını kontrol etmek. Ama oyunu oynamaya karar verdiğimizden beri bu tür bir temasımız olmadı. Aşmam gerektiğinden emin olmadığım bir sınır gibi hissediyorum.

Ama istiyorum çünkü önümüzdeki birkaç ay boyunca birlikte çok iyi vakit geçirebileceğimize eminim. *Ve* onu üzerimde gevşerken görmek, boşalırken çıkardığı sesleri duymak, vücudunun zevkle nasıl kasıldığını hissetmek... Bunu tekrar yaptığını görmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Tercihen çıplak ve sikimin üzerinde otururken.

Ofisimin kapısının çalınması beni düşüncelerimden kopardı. "İçeri gel," diye seslendim.

Seb Hawkston yüzünde kocaman bir sırıtişla ofisime daldı. "Dün gece harikaydı. Çok teşekkür ederim. Ama bugün kendimi biraz kötü hissediyorum." Kafasına vurarak akşamdan kalma olduğunu belli ediyor.

"Hoşuna gitmesine sevindim."

"Dinle, Elly hakkında," diye başlıyor Seb ve ben hemen geriliyorum. "Numarasını alabilir miyim?"

Elly'nin kollarını boynuma dolamış, kulağımda inleyen görüntüleri yeniden beynime saldırıyor. "Hayır."

Seb'in ağzı seğiriyor, gözleri tetikte. "Neden olmasın?"

Zihinsel olarak bir neden bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum.

Seb gülüyor ve bu ses dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Daha sinir bozucu bir ses duyduğumdan emin değilim. "Seni daha önce bir kadınla bu kadar meşgul görmemiştim," diyor.

Sandalyemi masamdan geriye itiyorum ve ona bakıyorum. "Buraya bana gülmeye mi geldin?"

Seb iki elini de pantolonunun ceplerine sokuyor. "Tam olarak değil. İki kez kontrol etmek istedim. Normalde bir odayı ve içindeki insanları iyi okuyabilirim.

o. Dün gece ona kartımı uzattım ve aramasını söyledim ama kabul etmedi."

İçimde haince bir sıcaklık kaynıyor. Eğer kartını almış olsaydı, ezilmiş olacaktım. Tamamen dümdüz olurdum. "Almadı mı?"

"Hayır. Senden hoşlanıyor."

Alnımı elimin içine düşürdüm. Elly ile ne halt ettiğimi bilmiyorum. Oyun eğlenceli ama ne olabileceğimize dair sınırlar koyuyor. Ona ne sunabileceğimi düşünüyor. Ve açıkçası, dün geceki tepkisinden sonra, bu olması gerekenden daha karmaşık. Belki bu bir hataydı ama artık geri adım atamam, değil mi?

Ondan ne istediğimi bilmiyorum ama Seb haklı. O Dikkat dağıtıcı. Düşüncelerimi başka hiç kimsenin doldurmadığı kadar dolduruyor.

"Ama eğer yanılıyorsam ve sen istekli değilsen, bana haber ver," diye devam ediyor Seb, sözleri beni düşüncelerimden koparıyor. "Yine de onu dışarı çıkarmak isterim."

Düşünmeden cevap veriyorum. "Sakin ona dokunma. Deneme bile, eğer denersen, ben-"

Seb yine gülerek sözümü kesiyor, ama ona ters ters baktığımda, ani korumacılığımı eğlenceli bulmuş gibi bir gülümsemeyi sıkıştırıyor. "O halde heveslisin. Bilmem gereken tek şey buydu." Beni incelemek için duraklıyor, sonra başını sallıyor. "*Lanet olsun.* Seni hiç böyle görmemiştim."

Başka bir şey söylemiyor ve ofisimden çıkıp gidiyor. Birkaç dakika boşluğa bakarak oturdum. *Bu sefer gerçekten o kadar farklı mıyım?*

Elly'nin bir montajı zihnimde oynamaya başlıyor. Lanet olası Seb, buraya gelip bana onu düşündürüyor. *Siktir et, kimi kandırıyorum?* Tek yaptığım onu düşünmek. Hemen dalabilirim. *Kendimi şımartayım.* Telefonumu cebimden çıkardım ve sorgulamaya ara vermeden TikTok'u açıp Elly'nin adını arattım.

Bir sürü Elly çıkıyor ama hiçbiri doğru değil.

Aynı şeyi Instagram'da da yapıyorum. Facebook'ta da. X'i bile deniyorum ama hiçbir yerde yok. Hiçbir sosyal medya varlığı yok.

Beklenmedik bir sıkıntı alevlenir. Eğer müziğini yayınlamazsa birilerinin onu bulmasını nasıl bekleyebilir ki? Kate'e bir mesaj gönderdim.

Ben: Elly sosyal medyada mı? Müziği için mi?

Hayır. Hâlâ Nico'nun partisi için yeterince iyi olup olmadığını anlamaya mı çalışıyorsun? Çünkü öyle.

Bir cevap yazıyorum. Siliyorum. Bir tane daha yazıp siliyorum, sonra Kate bir tane gönderiyor.

Kate: Çalışman gerekirken masanda oturup Elly'yi takip ettiğin için endişelenmeli miyim?

Ben: Takip etmiyorum. Sadece ilgileniyorum.

Sana bir saniye bile inanmıyorum. Elly açık büfede tadılacak bir yemek değil. Onu rahat bırak ve işinin başına dön.

Eve döndüğümde Elly odasında gitar çalıp şarkı söylüyordu ve midemde bir şeyler kıpırdıyordu. Aklıma 'kelebekler' kelimesi geliyor. Gözlerimi kendime deviriyorum, ama onun sesine verdiğim tepkiye rağmen ceketimi ve montumu çıkarıp asıyorum ve merdivenlerden odasına çıkıyorum. Beni ya da dün gece olanları görmezden gelmesine asla izin vermeyeceğim.

O orgazm olmamış gibi davranabilir ama ben yapamam. Bana ona sahip olmanın nasıl bir şey olabileceğinin en tatlı tadını verdi ve ben daha fazlası için çaresizim.

Odasının dışında durup nefesimi tutarak şarkı söylemesini dinliyorum. Melodi, notaların tatlı çağlayanı, Elly'ninkinden başka hiçbir müzikte hissetmediğim duygusal bir tepki ortaya çıkarıyor. Bütün gece burada kalabilirim, şarkılarının bilinçaltıma girmesine ve beni başka bir dünyaya götürmesine izin verebilirim. O bir siren. Damarlarımı uyuşturucu gibi dolduran müziğiyle büyü yapan bir cadı.

Gerçekten çok iyi. Neden hala başaramadığına dair hiçbir fikrim yok, her neye benziyorsa artık. Bu şeyleri dünyaya yaymalı. Yeteneğini paylaşmalı. O sıkıntı yeniden alevleniyor, ama aynı zamanda göğsümde bir şeyler kıpırdıyor, sanki şarkısı kalbimi çekştiriyor. Belki ruhumu bile... *Gerçeklik kontrolü*. Ev arkadaşımın odasının dışında pusuya yatmış, onun şarkı söylemesini dinliyor ve orgazmına tekrar tanık olmayı umuyorum. Bu sürdürülebilir değil. davranış.

Kapıyı çaldım ve gürültü kesildi. "Git buradan."

Hmm. Belki de bu oyuna düşündüğüm kadar hazır değildir. Kapıyı tekrar, bu sefer daha nazıkçe çalıyorum ve "Benden kaçıyor musun?" derken tam kapıya yaslanıyorum. Gitar yeniden tıngırdamaya başlıyor ama artık şarkı söylemiyor. Kapıyı tekrar çaldım. "Hadi, El. Aç kapıyı."

Sessizliği kapıya doğru ilerleyen yumuşak ayak sesleri takip ediyor ve göğsüm sıkışıyor.

Kapı açılıyor, Elly pijamalarını giymiş ve pembe tüylü terliklerini tekrar ayağına geçirmiş olarak karşımda. Onları fark ediyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Ne istiyorsun?" Kalçasını kaldırıyor, ince parmaklı bir eli kalçasının üzerinde duruyor. Gözleri beni yerle bir etmek ister gibi parlıyor. Söylemek istediğim her şey ağzımda soluyor ve ölüyor. *Ne halt edecektim ki? Ona kazanan bir gülümseme verip, "Hey, El, biraz daha orgazma ne dersin?" mi diyecektim?* Ben bile yüzündeki ifadeye bakarak beni kabul etmeyeceğini anlayacak kadar sık kafalı değilim.

"Eğer söyleyecek bir şeyin yoksa, o zaman git," diye takılıyor. "Şu anda seninle oynamak istemiyorum. Bu benim antrenman zamanım. Bu çok önemli. Ben çalarken beni bölme."

Hayal kırıklığı içinde çatırıyor. *Neden böyle davranıyor?* Elly kapıyı kapatmaya gidiyor ama ben elimi uzatarak onu durduruyorum. Kızgın olabilir ama beni dışarıda bırakacak güce sahip değil.

"Madem bu kadar ciddiye alıyorsun, neden hiç sosyal medyaya girmiyorsun?"

Bir adım geri çekiliyor, yüzündeki öfke azalıyor. Sorum belli ki yelkenlerini suya indirmişti.

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Seni araştırdım ama hiçbir şey yok. Müziğini hiçbir yerde bulamıyorum. Kimsenin duymasına izin vermezsen nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"İnsanların duymasına izin veriyorum," diye mırıldandı.

"Marchmont Arms'da mı? West End'deki o batakhane mi? Orada seni kimin duyacağını sanıyorsun? O kadar saf mısın?" Her soruyla birlikte ses tonumdaki sertlik artıyor.

Elly önümde küçülüyor, sanki onun tüm besinlerini çalıyormuşum gibi soluyor. İçimden bir ses durmam için beni uyarıyor, buraya gelirken söylemek istediğimin bu olmadığını hatırlatmaya çalışıyor. Yakınından bile geçmedi ama onun savunmaya geçmesi beni saldırıya geçirdi. Ve nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa, o da diğer insanların zayıflıklarını tespit etmektir. Çocukluğumdan beri bunu yapıyorum, böylece ne olduklarını bilebilir ve kendimde hiç olmadığından emin olabilirdim.

"Siktir git," diye hırlıyor. "Kariyerim seni ilgilendirmez. Ne cüretle -"

"Hayır." Sözcük ağzımdan çıkıyor ve Elly kapıyı tekrar kapatmaya çalışıyor ama ben hâlâ açık tutuyorum. "Beni dışarıda bırakma. Bu önemli bir konu. Ne düşündüğümü bilmek istiyor musun?"

"Hayır. Hayır, istemiyorum."

"Bence korkuyorsun ve bu yüzden garsonluk ve konserlerden oluşan bu umutsuz rutinin içinde sıkışıp kaldın. Hayatını o bok çukurunda garsonluk yaparak ve şarkı söyleyerek mi geçirmek istiyorsun? Neden dışarıda bir menajer aramıyorsun? Bir menajer? Bir şeyler?"

Bu sözler onu sarsıyor, sanki vücudundan geçen bir güçle yüklenmişler gibi. Bir sinire dokunmuştum; görünüşe bakılırsa, çok büyük bir sinire.

Bana doğru hamle yaptı, elleri göğsüme çarptı, ama etkisi önemsizdi, bir abajurun alt tarafına vuran güveler gibi. "Çık dışarı. Odamdan çık."

Bileklerini yakalayıp onu sabit tutuyorum. Düzensiz nefes alıyor, genişlemiş burun deliklerinden hırıltılı soluklar çıkarıyor. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Şaşırdığımdan değil, çünkü bu gece şahdamarına saldırdım ve nedenini gerçekten bilmiyorum, ama şimdi başladım, duramıyorum.

"Dün gece yaptığın gibi benim için dans edebilirsin, giyinip kuşanıp bir rol oynayabilirsin ve bu sana hiçbir sorun yaratmaz. Tanrı aşkına, kucağıma gelebilirsin. Ama müziğini ortaya koymak? İnsanların senin için gerçekten bir anlamı olan bir şeyi görmesine izin vermek? Rol yapmadığın bir yerde? Bunu yapamazsın."

Ellerini tuttuğum yerden çekti ve çenesini öne doğru itti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Anlamıyorsun-" Kızgın bir inilti çıkarıyor. "Neden sana kendimi açıklama zahmetine girdiğimi bile bilmiyorum. Siktir git odamdan. Defol. Defol," diye tekrarlıyor sıkılmış dişlerinin arasından, gözleri öfkeyle yanıyor. Ama onu dinlemiyorum, çünkü -anlayamadığım nedenlerden dolayı- bu konuda oldukça sinirliyim.

"Beni duyana kadar olmaz. Sen iyisin. Gerçekten çok iyisin ve eğer kendini ortaya koymazsan kimse seni bulamaz. Dünya sana hiçbir şey borçlu değil. Kimse seni almaya, bilinmezlikten çıkarmaya gelmiyor. Ne kadar pratik yaparsan yap, şöhret ve servet sana gümüş bir tepside sunulmayacak."

Bana bakarken gözleri doldu. *Kahretsin*. Onu ağlatmak istememiştim ve şu anda tek yapmak istediğim kollarımı ona dolamak ve onu rahatlatmak, üzgün olduğumu ve bunların hiçbirini kastetmediğimi söylemek, ama ona yalan söyleyemem. Ciddiyim. Her kelimesinde ciddiym, hiçbirini söylemek istememiş olsam bile.

"Moral konuşmanı çalışanlarına sakla. Yardımına ihtiyacım yok. Bunu kendi başıma yapabilirim." Sesi kırılıyor ve bunun acısını tam göğsümde hissediyorum.

Bu sefer, kapıyı çarpmaya gittiğinde, yoldan çekiliyorum ve olmasına izin veriyorum. Ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum ve sinirli bir inilti çıkarıyorum.

Ne oldu lan burada?

ELLY

I Jack Lansen'den nefret ettiğime eminim. Yüzde doksan dokuz eminim. Sanki bir yönetim kurulu toplantısına gelir gibi odama dalıp bana ders vermeye kalktı.

Neyi yanlış yaptığımı... *Kibirli piç kurusu.*

Bir aylık kiradan daha pahalı ayakkabılarla West End'de dolaşıyor diye neye ihtiyacım olduğunu bildiğini mi sanıyor? Kariyerim için en iyisinin ne olduğunu? Jack Lansen müzik hakkında ne bilir ki?

O başarıdan anlar, diye fısıldıyor kafamın içinde küçük bir ses.

Siktir et onu. Onun tavsiyesine ihtiyacım yok. İşime karışıyor. Ne istediğimi bile sormadı, sadece sahip olduğum şeyin yeterince iyi olmadığını varsaydı. Tatminsiz *olmalıymışım*. Ona bunları söyletecek ne yaptığımı ben de bilmiyorum. Kariyerimi ciddiye almam için bana bağarmaya başlamadan önce, kucağında orgazm olduğumdan beri onu görmemiştim ve aptal oyunumuzu oynamaya devam etmek isteyip istemediğimi sordu. Kapımı çalmadan önce ne söyleyeceğini bilseydim asla açmazdım. Ama açtım ve şimdi evdeki atmosfer *zehirli*.

Neredeyse bir haftadır ondan uzak durmayı başardım. Resmi olarak oyunu bırakmadım ama meşgul olduğunu ya da uzakta olduğunu bildiğim zamanlarda eve girip çıkmaya başladığımı düşünürsek bırakmış da olabilirim. Harika bir eylem planı değil ama şimdilik işe yarıyor. O kadar öfkeliyim ki para düşüncesi bile beni yolumda tutamıyor.

"Sana oyunun aptalca olduğunu söylemiştim," diyor Marie ve ben de dikkatimi tekrar ona veriyorum, onun benimle konuştuğunu ve benim onu dinlemediğimi fark ediyorum. O beni dinlemek için Marchmont Arms'a gelmişti ve ben de karanlık bir odada oturuyordum.

barın köşesinde onunla birlikte. Barmenlik vardiyamı yirmi dakika önce bitirdim, bu yüzden ona yetişmek için biraz zamanım oldu ve Jack ile son zamanlarda olan her şeyi ona anlattım.

"Sorun oyun değil. Sorun o," dedim, her ne kadar mantıklı olmadığını bilsem de.

Jack olmadan oyun da olmaz.

Marie dudaklarını birbirine bastırır. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Saklanacağım."

Bana acıyan bir bakış atıyor ve şarabından bir yudum alıyor. "Onun kucağında orgazm olduğuna inanamıyorum."

Marie'nin ifadesi karnıma bir yumruk gibi indi. Eğer Jack kariyerim konusunda bana çıkışmasaydı, belki de onun için dans ettiğim gece olanlarla barışabilirdim. Ama şimdi, geriye dönüp baktığımda, korkunç geliyor. Kendimi nasıl bu kadar kaptırdım bilmiyorum. Kokusundan olmalı. Yüzü. O derin mavi gözleri ve uzun, koyu kirpikleri. Ya da belki de görünmez bir feromon ordusu onun odasından benimkine doğru evin içinde ilerliyor ve ben uyurken bana bulaşıyor.

Şimdi hatırladığımda bile -gözlerini kapayışını, boğazının hareketini, çenesindeki kendini tutmaya çalıştığını gösteren sertliği- tahrik oluyorum. Üzerimdeki etkisinden ne kadar nefret etsem de... aynı zamanda etmiyorum. Harikaydı. Bayıldım. Bitene kadar her saniyesini sevdim ve tam olarak ne yaptığımı fark ettim.

Ölmek istemeden düşünemiyorum bile. Kasıklarımı onun ereksiyonuna sürterek kendimi boşalttım. Ve sonra, bunu yapamayacak kadar tahrik olduğum için odama çıktım ve boşalmamı izlerken yüzündeki ifadeyi düşünerek kendime iki orgazm daha yaşattım. *Korkunçtu*. Ve bu yeterince aşağılayıcı değilmiş gibi, beni bir sonraki görüşünde müziğim hakkında agresifleşti. Belki de ona gitmesini söyleyerek buna davetiye çıkarmıştım, ama vites değişimi o kadar ani oldu ki, beni bir kuyruk dönüşüne gönderdi. Sanki bir insanın kariyeri söz konusu olduğunda nasıl bu kadar *işe yaramaz* olabileceğini anlayamamış ve bunu bana bildirmek zorunda hissetmişti.

Tam olarak bu kelimeyi kullanmamış olabilir ama o kadar öfkeliydi ki, öyle hissettim. Ve kahretsin, Granville Ajansı'ndaki feci panik atağımdan sonra, sanırım haklı olabilirdi. Söyleyeceklerini duymayı zorlaştıran da buydu.

Jack Lansen, olağanüstü iş adamı. Onun dokunduğu her şey altına dönüşüyor, oysa benim dokunduğum her şey boka dönüşüyor.

Biz tamamen uyumsuzuz.

Bir adam için tüm bu çelişkili şeyleri hissetmek kafa karıştırıcı. Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Kate'le arkadaş olduğunuz sürece onun hayatınızda önemli bir yer tutacağını fark ediyorsunuz. Partiler, düğünler, vaftizler..." Marie'nin sesi beni geri getiriyor ve başını bana doğru salladığını görüyorum, beni Jack'in bir anlık görüntüsünün aşağılanmayı surround sesle geri getireceği tüm o gelecekteki olayları düşünmeye zorluyor. Yanaklarım yanmaya başlıyor. "Ve şimdi senin ondan hoşlandığını biliyor çünkü ona bir tane sürdün."

"Onunla ilgilenmiyorum. Kendimi kaptırdım. O da çok sertti."

"Ama o bir erkek. Onlar bizden daha fizyolojik. Sen herhangi biri olabilirdin ve o da sert olurdu."

Bedenim ıslak bir havlu gibi sıkılıyormuş gibi hissediyor ve bu his başıma ulaştığında gözlerimi kapatıyorum. *Bu doğru mu?* Tanıdığı en seksi kadın olduğumu söylemişti... ama sonra, o Jack. Yumuşak sözler ve kolay çekicilik. Acınası bir inleme sesi çıkardım.

"İkiniz komplocu gibi görünüyorsunuz."

Kate'in sesini duyunca vücuduma öyle bir şok yayılıyor ki neredeyse sandalyemde öne fırlayıp kafamı masaya çarpacaktım. Her nasılsa kendimi kontrol etmeyi başarıyorum ve sakince arkama döndüğümde onu arkamda durmuş, elinde bir kadeh şarapla ikimize gülümserken buluyorum. *Lütfen kardeşiyle sevişmemi tartıştığınızı duymadığını söyle.*

Marie hemen, "Kardeşin Elly'nin kariyerinin durumu hakkında ona yüklendi," dedi. "Burada şarkı söyleyerek hayatını boşa harcadığını söylemek için kapısına dayandı."

Kate masaya oturur, yüzünde endişeli bir ifade vardır. "Oh, hayır. Çok özür dilerim. Bu tam Jack'e göre. Her şeyden en iyi şekilde yararlanmayı sever... her zaman çalışanlarının potansiyelini ve performanslarını en üst düzeye çıkarmak ister." Şarabını yudumluyor, tadını alınca yüzünü buruşturuyor. Buradaki şarap akü asidi gibi. "Aslında bu onun güçlü yanlarından biri. Mükemmel bir patron."

Tabii ki öyle. Mükemmel patron, mükemmel adam. *Siktir et onu.* "O benim patronum değil." Benim kulaklarıma bile oldukça acı geliyor ve Kate'in kaşları sanki başka bir şey olduğundan şüpheleniyormuş gibi birbirine yaklaşıyor, ama o bunu sorgulayamadan Marie şarabının kalanını bitiriyor ve soruyor: "Senin neyin var? Bize biraz iyi haber ver."

Kate, bu konuyu bu kadar hızlı geçmemizin gerçekten sorun olup olmadığını kontrol etmek ister gibi bana bakıyor. Umurumda olmadığını belli etmek için küçük bir omuz silkiyorum.

"Nico'nun partisi için yer ayırttım. Harika olacak. Hâlâ sahneye çıkmak istiyorsun, değil mi?" Kate şarabından bir yudum daha alırken kadehinin kenarından bana bakıyor, yüzünü buruşturuyor, kadehi yere bırakıyor ve kenara itiyor.

"Yapmamı istediğine emin misin?" diye soruyorum.

Uzanıp elimi tutuyor. "Kendinden şüphe etmeyi bırak. Ne kadar iyi olduğunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Seni buradan çıkarmanın zamanı geldi." Marchmont'un pis bodrumunda başını salladı. "Ve daha büyük bir sahneye."

"Tamamen katılıyorum," diyor Marie, sanki bunu ilan etmesi bunu gerçekleştirecek şeymiş gibi.

İçimin derinliklerinde bir hüznün çınlıyor, tonu kalbime yerleşiyor. Kariyerime bir çeki düzen vermem gerektiğini düşünen sadece Jack değil. Arkadaşlarım da öyle.

Şöhret ve servet istediğimi nereden biliyorlar? Keşfedilmek istediğimi? Burada, tam olarak yaptığım şeyi yapmaktan mutlu olmadığımı nereden biliyorlar? Hiçbiri bana sormadı. Öte yandan, duygularım hakkında onları bilgilendirdiğim de söylenemez. Robert Lloyd ile yapmadığım görüşmenin detaylarını hâlâ paylaşmadım. Kendimden utanıyorum.

Acınacak haldeyim.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve Kate'in elinden kurtuluyorum.

Bana kaşlarını çatı. "İyi misin? Partinin farklı olacağını biliyorum. Büyük bir adım. Orada beş yüz kişi olacak."

Sakin bir nefes alıyorum. *Nico'nun partisi*. "Beş yüz kişi mi?" Sorguluyorum.

"Wembley Stadyumu'nda doksan bin kişiye çalmanın yanında hiçbir şey," diyor Marie, dirseğiyle beni dürtüyor ve göz kırpmıyor. Bunun bir şaka mı yoksa cesaretlendirme mi olduğundan emin değilim, bu yüzden görmezden geliyorum.

"Kesinlikle," diyor Kate. "Bunu kesinlikle yapabilirsin."

"Teşekkürler." Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum ama kalbim hızla çarpıyor. Bunu istiyorum, *istiyorum* ama korku damarlarımda dolaşıyor. İmkânsız gibi gelen bir şeyi istediğimi nasıl kabul edebilirim? Ne zaman kariyerimde ileriye doğru bir adım atmaya çalışsam, bu beni kıcımdan ısıyor. Kate'e görüşmemde olanları, kendimi kaybedip nasıl kaçtığımı anlatsaydım, benden Nico için şarkı söylememi istemesine imkân yoktu. "Tabii ki istiyorum. İstedğin için onur duydum. Gerçekten."

Bunu yapabilirim.

"Elly." Marcia'nın sert sesi konuşmamızı kesiyor ve işaret parmağı benden sahne alanına doğru kayıyor. *Lanet olsun*. Bu benim setim ve ben de

Zamanın nasıl geçtiğini anlamayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

Kate elindeki ucuz beyaz kadehle kadehimi kaldırarak, "Bacağını kır," dedi.

Ayağa kalkıp uzaklaşırken Marie popoma bir tokat atıyor. "Bize neyden yapıldığını göster," diyor ve tekrar göz kırpmıyor.

"Boooo."

Kalbim bu sesle sarsılıyor, parmaklarım tellerin üzerinde duraksıyor. Başladığımdan beri sahnedeysen kimse beni yuhalamamıştı. O zamanlar o kadar gergindim ki sürekli duraksıyor ve sözleri unutuyordum. Şimdi böyle bir şey olmuyor ve sadece Marchmont Arms'da bile olsa her gece sahneye çıkmak için oldukça kalın bir deriye sahip olmanız gerekiyor. Ama nedense, gürültü zayıflamış bir yarığa doğru kayıyor ve beni yere düşürüyor.

Parmaklarım tökezliyor ama akorlara o kadar hızlı devam ediyorum ki belki de kimse fark etmiyor.

"Memelerini çıkar, aşkım."

Kim benimle böyle alay ediyor?

Tam yüzümde parlayan ışığa göz kırpmıyorum. Sadece ön taraftaki insanları görebiliyorum ve onlar değiller. Birkaç kişi omuzlarının üzerinden bakarak rahatsızlığın nereden geldiğini anlamaya çalışıyor.

Marcia taş suratıyla barın içinden geçip bağırarlara doğru ilerliyor. Sarhoş gibiler.

"Mutlu bir şeyler söyle. Bu çok boktan," diye başka bir ses geliyor.

İlk başta hissettiğim uyuşukluk yerini sıcaklığa bırakıyor, alnımda ve ensemden boncuk boncuk terler oluşuyor. *Bu korkunç ama bununla başa çıkabilirim. Yapamaz mıyım?* Burada çok fazla insan yok ama keşke Marie ve Kate buna tanık olmasaydı. İkisi de çok birlikte... çok başarılılar. Kate özünde bir iş kadını ve Marie muhtemelen kırk yaşına gelmeden hastanede danışman olacak. *Ve ben... Ben ne işe yarıyorum? Ben ne yaptım ki? Neyi başaracağım?*

Neden bu şüpheler şu anda kafamın içinde dönüp duruyor? Sahnedeysim, parmaklarım tıngırıyor. Hâlâ şarkı söylüyorum ama kulağa ne kadar kötü geldiğini ben bile duyabiliyorum. Kafam karmakarışıkken sahneye çıkamıyorum. Anın içinde değilim. Burada değil. Kalbim hızla çarpıyor, şüphe ve korkuyla dolup taşıyorum,

ve barın dışında, seçemediğim gölgelerde, benimle alay etmek için bekleyen insanların farkındalığı.

"Çekil," diye bir ses geliyor.

Ve sonra, gözlerime vuran ışığa rağmen, bir şeyin havada bana doğru kaydığını görüyorum. Omzuma sertçe çarpıyor ve bir su balonu gibi patlıyor. Nefesim kesiliyor, korku milyonlarca iğne gibi içimde kıvılcımlanıyor. Zihnim panikle patlıyor. *Ne oluyor?*

Bana çarpan şeyin kalıntıları ayaklarımın dibinde yere düşüyor. Bir dilim domates.

Lanet olası bir dilim domates, yağlı ve ketçapla kaplı, sanki odanın diğer ucuna fırlatılmadan önce bir hamburgerin içine yerleştirilmiş gibi.

Birkaç dakikalığına afalladım. Krem rengi gömleğime ketçap, domates suyu ve hamburger yağı karışımı bulaşmıştı. Bir kısmı saçımda. Yüzümde.

Düşünceler sel gibi akıyor. Bu nasıl oldu? Nasıl oldu da burada, kimsenin dinlemediği, dinliyorlarsa da beni taciz ettikleri barlarda şarkı söylüyorum?

Bar sessiz, ama fısıltılar ve alaylar hızla başlıyor, bir hoşnutsuzluk dalgası gibi yükseliyor. Dürtüsel bir öfke beni oturduğum yerden kaldırıyor ve ayağa kalkıyorum, gitarım boynumda asılı duruyor. "Hey," diye seslendim. "Kim yaptı bunu?"

Etrafıma bakındığımda Marcia'nın köşedeki bir masanın önünde durduğunu ve masada üç iri yarı adamın oturduğunu görüyorum. Buradan yüzlerini göremiyorum ama benim yaşlarımda olduklarını tahmin ediyorum.

Öfke içimde bir fırtına gibi yükseliyor. *Bu ne cüret!*

Aklımı kaçırdım. Bu ben değilim. Ama öfke roketler gibi ateşleniyor, bana bakan müşterilere aldırmadan platformdan, masaların arasından fırlarken uzuvlarımı itiyor.

Fedailerden biri omzumu tuttuğunda henüz sahneden uzaklaşmamıştım. "Bunu biz hallederiz." Beni olduğum yerde sabitliyor, etrafımdan dolaşarak Marcia'ya ve adamlara dışarı kadar eşlik eden başka bir fedaiye katılıyor. Çıkışa doğru itilip kakılırken tökezliyor ve bağırlıyorlar. Kesinlikle sarhoşlar ama içlerinden biri masadan kaldırılırken gözüme çarpıyor ve yüzünde iğrenç bir ifade var.

Bu gece bunu hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama tam bu düşünce aklımdan geçerken adam kolunu fedaiden çekip bir şey fırlatıyor.

Anlık bir bakış bana bunun bir dilim domates daha olduğunu söylüyor, ama daha düşünce tam olarak oluşmadan yüzüme çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle irkiliyorum ve kirpiklerime sıçrayan çekirdekleri ve suyu parmak uçlarımla silerek göz kırpiyorum. Birden öfkem kayboluyor, güçlü bir hüznün dalgası tarafından bastırılıyor ve bir an için Marchmont'un ortasında herkesin önünde ağlayarak yıkılacağımdan endişe ediyorum.

Marie ayağa kalkıyor, adamların uzaklaşan figürlerinin ardından hışımla koşuyor, parmağıyla işaret edip onlara bağıyor.

Kate bir anda ortaya çıkıyor, kollarıyla beni sarıyor. "Seni eve götüreyim," diyor ve tek istediğim onun kucağında dağılmak, utançtan ve aşağılanmışlıktan ağlamak, bunca yıldan, onca şarkıdan ve saatlerce çaldıktan sonra *geldiğim* yerin burası olmasının yarattığı hayal kırıklığının ağırlığı altında ezilmek. Ama ağlamıyorum. Titreyen bir nefes alıp başımı sallıyorum ve başım dik bir şekilde bardan çıkıyorum.

Kate'in eli nazıkçe omzumda duruyor ve Marie, yüzü gök gürültüsü gibi, bize katılmak için barı itiyor, ama yine de gerçekten farkında olduğum tek şey Jack'in sözlerinin tekrar yankılanması. *Eğer iyi biri olsaydı, şimdiye kadar bir şeyler başarmış olurdu.*

JACK

I Elly'yi geçen hafta antrenmanını bldüğüm ve birbirimize bağırdığımızdan beri görmedim. Çoğu gece ofisteydim ya da bir şeyler içmek için dışarıdaydım ve onun saatleri o kadar rastgele ki ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemiyorum. Odasında gitar çalıştığını duydum. onu rahatsız etmek istemedim.

İş yerinde zor bir hafta oldu. Birleşik Krallık'ta üç yeni saha için müteahhitlerle ihaleye çıktık ve halihazırda inşaatın devam ettiği dördüncü bir sahada, arkeologlar içeri girip araştırma yaparken inşaatı Tanrı bilir ne kadar geciktirecek olan lanet bir Roma mezarlığı ortaya çıkardılar.

Ön kapımın kilidini normalden daha erken açtım. Bu kadar yeter. Rahatlamaya hazırım. Ama bundan da öte, Elly'yi görmek istiyorum. İşleri daha dostane bir zemine oturtmak istiyorum... normale dönmek. Tabii dönecek bir normalimiz varsa. Olmadığından şüpheleniyorum.

Belki de bitmiştir. Belki de o kucak dansı orgazmı olayı çok fazlaydı. Ya da belki de kavgaydı. Muhtemelen hala benden kaçıyordur. Sanırım o da benim için aynı şeyi düşünüyor olabilir ama ben bunu kasten yapmıyorum. Her iki durumda da bu gece durum değışecek çünkü oyunumuz henüz tamamlanmadı ve onunla kavga etmektense oynamayı tercih ederim.

Paltomu asıyorum ve mutfağı doğru yürüyorum, giderken kollarımı sıvıyorum. Elly'nin ne zaman dneceğı hakkında hiçbir fikrim yok ama direncini kırarsam ya da en azından bu boktan haftadan sonra biraz eğleneceksem, o zaman başlayabilirim.

Çok sık yemek yapmam ama yaptığım zaman da hakkını veririm. Buzdolabımda yemek pişirmek için nadiren bir şey oluyor ama bugün hizmetçiye stok yapması ve yemek işini bana bırakması talimatını verdim. Coq au vin yapmak için her şeyi aldı. Eğer bu oyunu kazanmak ve Elly'nin onunla yatmam için bana yalvarmasını istiyorsam -Tanrım, *ne kadar hoş bir düşünce- o zaman* büyük silahları patlatmam gerekiyor.

Kapının arkasından bir önlük aldım. Seb Hawkston'ın bana şaka olsun diye verdiği bir önlüktü ve üzerinde Michaelangelo'nun Davut'unun erkek boyutunda bir resmi vardı. Tam cepheden mermer çıplaklığı, siki ve taşakları ve hepsi. Her nasılsa, uygun görünüyor.

Yemek pişirirken bir şişe şarap açıp kendime bir kadeh koyuyorum ve biraz müzik açıyorum.

Bir saat sonra Elly'den iz yok, ama coq au vin kaynıyor ve ben yarım şişe şarabı bitirmişim.

Muhtemelen bir işi vardır. Bu aptalcaydı. Tanrı bilir daha ne kadar beklemem gerekecek. Kanepeye oturup telefonumu çıkarıyorum ve Elly'nin adını tüm sosyal medya kanallarına tekrar yazıyorum.

Hâlâ bir şey yok.

Tavsiyeme uyması için bir haftası vardı ama yapmadı. Muhtemelen ona karşı çok sert davrandım. Ama bu kadar yetenekli biri yeteneklerini paylaşma konusunda nasıl bu kadar isteksiz olabilir? Ben olsaydım, yıllardır çatılardan şarkı söylerdim. Gitar çalmam ve müthiş vokal becerilerim sayesinde peşime takılan hayranlarım, hayranlarım ya da her ne haltsa kadınlarla eğlenirdim.

Belki de özür dilemeliyim... ama sonra, *neden?* Haklıyım. Kendini toparlamalı ve dünyaya açılmanın acısını içine çekmeli, tabii hayatının geri kalanında olduğu yerde sıkışıp kalmak istemiyorsa.

Dışarıdan gelen bir ses beni ürküttü. *Kahretsin.* Elly her an dönebilir. Mutfak masasındaki mumları yakmak için acele ediyorum ama titreyen ışığın mutfak aydınlattığını görünce, Elly'yi arabama aldığım gece yağan sağanak yağmur kadar şiddetli bir sinir dalgası üzerime çöküyor.

Ne yapıyorum ben böyle? Biraz eğlenmek yerine onu baştan çıkarmaya çalışıyormuşum gibi görünüyor. Bu bir oyun gibi görünmüyor, bu... *romantik* görünüyor. *Kahretsin...* *Umursuyormuşum* gibi görünüyor. Umursamadığımdan değil... ama... *kahretsin...* umursuyor muyum?

Bu akşam yaptığım her şeyi sorguluyorum ama anlamlandıracak zamanım yok çünkü kilitten bir anahtar sesi geliyor.

Bunun bir randevudan çok bir oyun gibi görünmesini nasıl sağlayabilirim?
"Pislik gibi davrandım, bu yüzden sana yemek pişirdim "den çok, "Eğer oynamaya hazırsan, affetmeye ve unutmaya hazırım "a nasıl dönüştürebilirim?

Yemek yapmayı bitirdiğimde mutfak sandalyesinin arkasına astığım Michaelangelo'nun Davut'unun resmedildiği önlük gözüme çarpıyor. Bu sadece gerginliği azaltacak bir şey... ama oldukça hızlı olmam gerekiyor.

ELLY

Tu akşam Marchmont Arms'ta olan her şeyin anısı düşüncelerimi eski bir et yığını gibi işgal ediyor, kokuşmuş ve kokusuyla her santimetrekareye nüfuz ediyor. Bunun da ötesinde, içimdeki eleştirmen beni yirmi taşlı bir adam gibi dövüyor. İçimin derisi yüzüldü. İlahiler tekrarlanıp duruyor. *Zamanımı boşa harcıyorum, asla başaramayacağım, iyi değilim, bir şakayım, asla ve belki de artık beni orada istemeyecekler.*

Etrafımda kara bir kıyamet bulutu dönüyor, hayata dair tüm hevesimi boğuyor. Müzik için. Gitar, şarkılarım ve sahne için. Belki de Jack haklıydı.

Eğer bir yere varacak olsaydım, çoktan varmış olurdum. Belki de o gece dairede iyi olduğumu düşünmesinin tek nedeni benimle yatmak istemesiydi, ki ben de tam olarak bunu beklerdim. Ya da en azından buraya taşınmadan önce beklerdim. Artık o kadar emin değilim. Belki de sadece oyunu seviyordur.

Kovalamacayı.

Kazanmak istiyor.

Jack'e yöneltilmiş sağlıklısız bir öfke içimde kabarıyor. Bir yerlerde, derinlerde bir yerde, bu gece Marchmont'ta olanların onun suçu olmadığıнын farkındayım... bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Ama büyük, gösterişli evinin kapısını açarken, tüm suçu onun ayaklarına atmak istiyorum. Büyük aptal zengin adam ayakkabılarının içindeki büyük aptal zengin adam ayaklarına.

Mutfağın ışıkları açıldı, bu beni şaşırttı. Umarım Jack'le yüz yüze gelmek üzere değilimdir. Taşaklarını ısıırıp koparabilirim ve bunun için hiç üzülmem.

Parmak uçlarımda odama çıkmayı düşünüyorum ama yemek yemedim ve bir şey *gerçekten* çok güzel kokuyor... Kafamı mutfığa sokuyorum ama ondan bir iz yok, ben de içeri giriyorum. Ancak ocağın üzerinde kocaman bir tencere vardı. Yemek yapıyordu. *Tuhaf*. Buraya taşındığımdan beri yemek yapmamıştı.

Ayrıca adada boş bir bardağın yanında açık bir şişe şarap var. Jack daha önce bitirmiş ve dışarıda bırakmış olmalı. Bu da biraz garip, çünkü o tam bir temizlik manyağı. Omuz silkiyorum ve kendime temiz bir bardak alıp biraz dolduruyorum. İçmemeliyim, özellikle de son seferden sonra, çünkü içkiyi acımı uyuşturmak için kullanıyorum ve bu kaygan bir zemin ama kendimi tutacak kadar umursamıyorum.

Sessizce oturup içimi yudumluyorum, alkolün kanımda kaynayan öfkeyi yatıştırmasına izin veriyorum. Işıklar söndü. Kalbim yerinden fırladı. *Bu da ne böyle? Elektrik mi kesildi?*

Ancak o zaman arkamdaki masanın üzerinde mumların titrediğini fark ediyorum. İki kişi için ayarlanmış.

Hay aksi. Jack'in bir randevusu olmalı. Tam da şu anda ihtiyacım olan şey... onunla ve kadınlarından biriyle uğraşmak zorunda kalmak. Bu düşünce midemi bulandırdı ve irkildim. *Korkunç*. Belki de seks yaparken çıkardıkları ses beni bütün gece uyutmaz.

Şimdi düşündüm de, Jack'i taşındığımdan beri kimseyle görmedim. Buraya hiç birini getirmedi. Eninde sonunda olacaktı ve kendimi çok kötü hissettiğim bu gece olacaktı. Muhtemelen muhteşem ve seksi ve-

Müzik başlıyor, düşüncelerimi bölüyor. Kısık ama ne olduğunu tam olarak anlayabileceğim kadar yüksek. Barry White. *Sen İlk'sin, Son'sun, Benim her şeyimsin*. Tavandaki dahili hoparlör sisteminden geliyor. *Tanrım, bu çok dandik*. Yani Jack.

Ne göt herif ama. Göğüs kafesimin altında hafif bir yanık yanıyor, kemiğin arkasında oturan ve alev almayı bekleyen kırmızı sıcak bir öfke kömürü. Jack Lansen hayatını düzene soktu. Ayaklarına kapanan kadınlar, ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok para, otuz beş yaşında Hawkston Yönetim Kurulu'na terfi. Ve giydiği takım elbiseler içinde delicesine iyi görünüyor. Sadece boxer'ıyla daha da iyi.

Ugh. Ondan kesinlikle nefret ediyorum. Yüzde yüz eminim.

Bir kadeh şarabı tek seferde devirip ayağa kalkıyorum. Eğer Jack rastgele bir kadınla ilişkiye girecekse, buradan hemen çıksam iyi olacak. İstirabımı üst kattaki odama taşıyacağım. Marchmont'ta olanlardan sonra onu şu anda görmek istemiyorum.

"Merhaba."

Jack'in derin sesi arkamda bir yerden geliyor ve döndüğümde onu hizmet odasının kapısına yaslanmış halde buluyorum, mumlardan yansıyan ışık onu neredeyse hayalet gibi gösteriyor. Bir an için tamamen çıplak olduğunu düşünüyorum ama sonra Michaelangelo'nun Davut'u baskılı bir önlük giydiğini fark ediyorum. Ama Jack'in görünen her yeri, ayakları, bilekleri, baldırları, kolları, omuzları çıplak.

Alt tarafı çıplak mı?

Gülümseyor, diğer kadınları eritecek o kocaman arsız sırıtışını gösteriyor. Normalde bu beni eritirdi, ama bugün, yaşadığım onca şeyden sonra... gülümsemesi beni *kırıyor* ve aptal önlüğüyle ona bakarken, hoparlörlerden Barry White çalıyor, mum ışığı odanın üzerinde titreşiyor, ağlamaya başlıyorum.

Gözlerimin sulanmasından bahsetmiyorum. Göğsümden kocaman bir hıçkırık kopuyor ve ses duvarını aşmaya çalışır gibi dudaklarımdan fişkırıyor. Birdenbire.

Jack'in gülümsemesi kayboldu. "Kahretsin. El. Ne... Alexa. Dur." Ama Barry White durmuyor. Daha da yüksek sesle. "Dur! Alexa!"

Alexa dinlemiyor. Ve ben ağlıyorum, Barry White'ın gür sesi sanki tam da bu an için depolamışım gibi vücudumdan sızan hıçkırıkları gizlediği için minnettarım. Başımı ellerimin arasına alarak tabureye geri çöküyorum.

Fayanslara vuran çıplak ayak sesleri Jack'in odada dolaştığını, dolapları açtığını, eşyaları sağa sola çarptığını söylüyor. Sonunda müzik kesiliyor ve sessizlik içinde kalıyoruz.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Gittikçe yaklaşıyor, yakınlığı ciğerlerimdeki havayı sıkıştırıyor, bu da hıçkıra hıçkıra nefes almama yardımcı olmuyor. Her an kendimi boğabilirim.

Berbat haldeyim. Tam bir enkaz.

"Neler oluyor?" O kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum. Çoğunlukla kendi acımla meşgul olsam da, onun yakınlığı bedenimi karıncalandırıyor. Gözyaşlarım. O kadar çok üzüntüm var ki artık içimde tutamıyorum. "David mi?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, aramızdaki on santimlik mesafe sadece mumların ışığıyla aydınlanıyor ve gölgeli bir dünyada yalnız olduğumuz izlenimini veriyor. "Ne?"

Yüzünde belli belirsiz küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor, gözlerinde endişe parlıyor. Önlüğü işaret ediyor. "David. Çok mu fazla?" I

güldü, çaresiz bir hırıltı. "Onu çıkarabilirim ama seni uyarmalıyım, bunun altında tamamen çıplağım. Ve David benden çok daha *az çıplak*."

O çıplak.

Daha fazla kahkaha yükseliyor -gözyaşı da olabilir, artık gerçekten bilmiyorum- ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Neden? Neden çıplaksın?"

Lütfen diğer odada bir kadın olduğu için olmadığını söyle.

"Çünkü 'Game on' dedin," diye kestirip atıyor ve gözyaşlarımın arasından bile midem küçük taklalar atmaya başlıyor. *Benim yüzümden* o aptal önlük dışında çıplak kaldı. Gözlerimdeki yaşları parmak uçlarımla siliyorum.

"Ama şimdi zamanlamamın gerçekten kötü olduğunu düşünüyorum," diye devam ediyor, "çünkü çıplak olmam normalde kadınları gözyaşlarına boğmaz. Şey"-bu iddiayı yeniden değerlendiriyormuş gibi başını eğiyor-"iyi gözyaşları belki. 'Bu hayatımda yaşadığım en iyi orgazmdı' gözyaşları ama değil" - yüzüme parmağını sallayarak halimi gösteriyor- "bu türden." "Özür dilerim," diye burnumu çekiyorum ve Jack önlüğünün ön cebinden bir mendil çıkarıp bana uzatıyor ve ben de sümüklü gözyaşlarımın arasından bir kahkaha daha atıyorum.

Sadece Jack Lansen'in önlük cebinde mendil olurdu. "Orada başka bir şey var mı?"

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor ve o delicesine mavi gözlerini bana diyor. Kalbim küt küt atıyor ve umarım beni bu şekilde etkilediğini anlamıyordur. "Konuyu saptırıyorsun. Sorun ne?"

"O önlüğün arkasında gerçekten çıplak mısın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Benden şüphe ettiğine inanamıyorum. Sorudan kaçmayı bırak."

Burnumu siliyorum ve mendili cebime tıkıyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Jack hiçbir şey söylemiyor, kollarını önlüğün üzerinde kavuşturuyor. Çıplak, inanılmaz büyüklükteki kolları. Pazuları şişkin. *Teni çok bronz*. Ve ön kollarındaki belirginlik muhteşem... *Onları okşamak istiyorum...*

"Yüzüm burada, El," diyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Sen bir pisliksin."

Sert bir karşılık bekliyorum ama gelmiyor, ben de gözlerimi tekrar açıyorum. Jack üstüme bakıyor, tam domatesin isabet ettiği yere. "Gömleğinde ne var?"

Krem rengi gömleğimdeki lekeye bakıyorum ve Marchmont Arms'taki anılar aklıma geliyor: laf atmalar, domatesler, Marie'nin bağırması ve

Kate yüzümdeki pisliği silmem için bana mendil uzatırken olayı büyütmemek için elinden geleni yapıyordu. Berbat bir geceydi. Tekrar gözyaşlarına boğuldum.

Ne olduğunu anlayamadan Jack'in kocaman çıplak kolları beni sarıyor, yüzüm o aptal önlüğe çarpıyor ve o kadar çok hıçkırıyorum ki zorlukla nefes alıyorum.

Parmaklarımı önlüğün içine sokuyorum. Ona yaklaşmak istiyorum, bu yüzden ellerimi sırtında gezdiriyorum, teni çıplak ve sıcak. Bana sonsuza dek sarılmasını istiyorum ki ağlayabileyim, ağlayabileyim ve bir daha asla üzülmeyleyim.

Ve sonra, her zamankinden daha yüksek sesle, sözlerinin anısı kafatasıma çarpıyor. *Eğer iyi biri olsaydı, şimdiye kadar kendine bir şeyler yapardı.* Bu anımsama başka düşüncelerin selini serbest bırakıyor, zihnimde öyle hızlı patlıyor ki onları durduramıyorum. *O da benim boktan biri olduğumu düşünüyor. O domatesi kendisi de atabilirdi. O da en az onlar kadar kötü.*

Avuçlarımı önlüğün sert kumaşına bastırıyorum. "Siktir git, Jack. Bırak beni." Burnumu, gözlerimi siliyor, tabureden devriliyor ve dik durmak için adayı kavriyorum.

Jack geri çekiliyor, gözleri telaşla açılmış, elleri havada. "Ne yaptım ben? Bu gece sana ne oldu?" Yakışıklı yüzünün şaşkınlıkla buruşmuş görüntüsü ve gözlerindeki çaresizlik, ona kısmi bir cevap vermeme yetecek kadar uzun bir süre öfkeme nüfuz ediyor.

"Bir işim vardı."

Jack'in kaşları gözlerinin üzerine iniyor ve gözlerinin mavisi kararıyor. "Tamam." Heceleri uzatıyor, sanki bağlantıyı anlamaya çalışıyor ve söyleyeceği şeyin beni tekrar kızdırmasından biraz korkuyor gibi. "Bu konserde ne oldu?"

Boğucu bir hüznün taşı boğazımı tıkıyor. *Bunu yapamam. Yeterince iyi değilim.* Bu muhteşem adamın inandığı şey bu ve siktir et, eğer bu geceye bakılırsa haklı ve haklı olduğu için ondan nefret ediyorum.

Başından beri söyledi. *Nico en iyisini hak ediyor ve sen o değilsin.*

Kelimeler ağızımdan patladı. "Seni piç. Seni mutlak pislik."

Jack avuçlarını yukarı doğru çevirdi. "Ne oluyor lan? Neler oluyor? Neler oluyor? Şu anda kafam çok karışık." Sesi çiğ ve bir yanım ona açıklama yapmak, nasıl hissettiğimi anlatmak istiyor ama mantıksız bir öfke dalgasının tepesindeyim ve sağlam bir zemine geri dönmenin hiçbir yolu yok. "Senin için her şey bir şaka, değil mi? Sadece kendi oyununu oynamak istiyorsun."

aptal oyun." Giydiği gülünç önlüğü göstermek için bir elimi vücudunda aŗađı yukarı sallarken bile sesim kırılıyor.

Gözleri vahŗi, sanki hızlı hareketler beni anlamasına yardımcı olacakmıŗ gibi yüzümün her yerini tarıyor. Mahvolmuŗ durumda çünkü ben bile ne yaptığımı bilmiyorum.

"Artık oynamak istemiyorum." Kelimeler boğazımı yırtıyor. "Senin gibi biriyle değil."

Sertleŗiyor. "Ne demek bu?"

"Sen kibirli, yargılayıcı bir pisliksin."

Birbirimize dik dik bakıyoruz, ikimiz de kıpırdamıyoruz. Jack burun deliklerini açarak nefes alıyor, benim nefes alıŗ veriŗim ise karmakarıŗık. Aramızdaki boŗluđu dolduran gerilim tavan yapmıŗ durumda ve mutfak her an alev alacakmıŗ gibi geliyor.

"ok kaba olabiliyorsun, biliyor musun?" diye homurdandı. "Bunun nereden çıktığını bilmiyorum. Bana anlatmazsan neler olduğunu nasıl bilebilirim?"

"Bilmek mi istiyorsun? Geçen hafta odama daldığında, Marchmont'ta şarkı söylemek isteyip istemediğimi sormadın. Orada mutlu olup olmadığımı sormadın. Ne istediğimi hiç sormadın. Sadece odama geldin ve bana ne yapacağımı söyledin. Ne isteyeceğimi. Hiç sormadın."

Konuŗmadan önce göğsü birkaç kez inip kalkıyor, sanki kendini sakinleŗtirmesi gerekiyormuŗ gibi. "Söyle o zaman. Ben buradayım. Dinliyorum. Eğer bana mutlu olduğunu söylersen, bir daha bundan bahsetmem."

Mutlu olmadığım o kadar açık ki sorusuna cevap vermek anlamsız geliyor. "Siktir et bunu. Sikeyim seni. Eğer sadece seks istiyorsan, git ve baŗka bir yerde bul. Seninle asla yatmayacağım." Kelimeleri yle bir şiddetle tükürüyorum ki Jack benden uzaklaŗıyor ve bana kfretmesi ya da bağırıp çağırması ve bavulumu toplayıp evinden defolup gitmemi söylemesi için hazırlanıyorum.

Bira uzun an boyunca ikimiz de bir şey yapmadık. Sonra Jack beni hayrete dŗrerek önlüğünü çözüyor, boynundan çözüyor ve sanki o lanet şey yanlıŗ bir şey yapmıŗ gibi yere fırlatıyor. Sanki tüm öfkesi fayansların üzerinde duran o kumaŗ topunun içinde buruŗmuŗ gibi.

Ve sonra orada, mutfağının ortasında çırılçıplak bana bakıyor. Onu birçok kez stsz grmŗtm, ama bu haliyle, onu örtecek bir şey olmadan, nefes kesici. Vücudunun hatları, masanın üzerinde hâlâ titreyen iki mumun ıŗıđıyla aydınlanıyor ve kaslarını kabartıyor. Çıplaklığın sanat olduğu bir fotoğraf çekimindeki bir model gibi. Bu

Geniş omuzlar, belirgin göğüs kasları, karın kasları... Hepsi mükemmel. Ama dikkatimi çeken, kasıklarına doğru o mükemmel V şeklinde inen kaslar ve onları takip ederek kalkmamış olmasına rağmen büyük olan sikine ulaşıyorum. Gerçekten büyük, hatta orada asılı duruyor.

Jack Lansen'in siki.

Kalbim göğsümde sabitlenmeden sallanıyor. Nefes alamıyorum. Küçük bir nefes bile. Onunki gibi bir vücudu gerçek hayatta hiç görmemiştim. Bir sonraki nefes alışımı başarana kadar neredeyse başım dönüyor.

"Neden... neden... *kahretsin*. Sen çıplaksın. Neden?" Ses benimkine benzemiyor. Sanırım ruhum bedenimi terk etti. *Bunun olduğuna inanamıyorum.*

"Seni bir şekilde susturmak zorundaydım. Hiç mantıklı konuşmuyordun." Sesi sakın, sanki az önce kavga etmemişiz ve mutfakta kendini ifşa etmemiş gibi. Sanki bu sıradan bir geceymiş ve tamamen normal bir konuşma yapıyormuşuz gibi.

"Çıplaksın," diye tekrarlıyorum ve sesim neredeyse bir gıcırtya dönüşüyor. "İyi gözlemledim."

"Siktir." Kelime dudaklarımın arasından tıslayarak çıkıyor, lanetle iç çekme arasında bir yere yerleşen bir ses ve şaşkınlık ve öfke içimde bir kasırga gibi dönerken çenem gevşiyor. "Soyunup bunun her şeyi düzelterek düşünemezsin. Bunu ciddiye almıyorsun. *Beni* ciddiye almıyorsun."

Dikkatini bana sabitliyor ve odadaki enerji değişiyor, sanki görünmez bir düğmeye basmış ve havadaki tüm öfkeyi cinselliğe çevirmiş gibi. "İnan bana, seni çok ciddiye alıyorum."

Sesi alçak ve baştan çıkarıcı, içimdeki ateşi kaynatıyor ama midem de endişeyle dönüyor. Aynı anda hem ondan o kadar etkileniyorum, hem o kadar sinirleniyorum, hem de çıplak olması ve bunun nereye varacağı ve ne anlama geleceği konusunda o kadar gerginim ki kusabilirim.

"Giysilerini giy. Az önce seninle yatmayacağımı söyledim." Her şeye rağmen sesimin bu kadar sakın çıkmasından etkilendim.

Jack eliyle çenesini ovuyor. Çıplaklığı o kadar rahat ki, sanki vücudundan hiç utanmıyor. Sanki vücudunun evrensel olarak çekici olmayabileceği hiç aklına gelmemiş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, haklı olabilir. "Son cevap?" diye soruyor.

Ona evet demek istiyorum ama kelime dilimin ucuna gelip duruyor. Tam kenarında sallanıyorum, dalmaya cesaret edemiyorum.

Bekliyor ama cevap gelmeyince başını eğip bir elini saçlarında gezdiriyor. "Tamam o zaman. Sanırım yatmaya gideceğim."

Bana doğru yürümeye başladı. Kapıya ulaşmak için beni geçmesi gerekecek. Aramızdaki gerilim attığı her adımda göğsümü eziyor ve kalbim bir sinek kuşunun kanatları gibi atıyor... *o kadar hızlı ki.*

Bakmadan duramıyorum. Vücudu güç için bilenmiş, bir hayvan gibi. Bana doğru sinsice yaklaşan bir aslan. Tırnaklarımı o kaslara geçirmek, ne kadar sert olduklarını hissetmek istiyorum. *Quadları kocaman.*

Kalçalarımın arasında yoğun bir ihtiyaç yumağı kabarıyor ve ellerimle gözlerimi kapatıyorum. *Bu çok fazla. Bu adam benim için çok fazla.*

Tam önümde durdu. Onu orada hissedebiliyorum. *Ne halt ediyor bu?*

Sıcak, ağır eller omuzlarımı kavırıyor. "Giyinirsem, benimle akşam yemeği yer misin?" Sesi o kadar yumuşak ki, elimde olsa etrafıma sarar ve içine uzanırdım.

Şimdi nasıl bir oyun oynuyor? Başımı sallıyorum.

"El, bana bak. Çekingen davranma. Daha önce de çıplak erkekler gördüğünü biliyorum."

Yutkunuyorum. *Elleri çok büyük. Çok sıcak.* Dokunuşu beni yakıyor. Terliyorum. Tek gözümü açıyorum. "Sana benzeyen kimse yok," diye mırıldanıyorum.

Jack'in göğsünün derinliklerinden keyifli bir eğlence sesi geliyor. "Seninle kavga etmek istemiyorum. Benimle yemek ye."

Bakışlarımı çene çizgisinin üzerinde tutmak için kendimi zorlayarak diğer gözümü açıyorum. Bakışlarımı değerli bir şeymiş gibi tutuyor, yüzü istekli ve yalvarıyor. "Hayır. Az önce seninle yatmayacağımı söyledim."

"Akşam yemeği, El. Seks değil. Sikimi kaldıracığım." Küçük bir kahkaha attım.

"Saçmalıyorsun." "Ama benden hoşlanıyorsun."

Bu bir soru değil ve dişlerimin arkasındaki boşluğa yayılan refleksif 'evet'i geri yutuyorum. Her şeye rağmen Jack sanki bunu söylediğimi duymuş ve hoşuna gitmiş gibi mırıldanıyor.

"Sana bir şey söyleyeceğim," diye fısıldıyor. "Sadece bir kez. O yüzden dikkatle dinle."

"Tamam." Kelime bir nefes veriştikten biraz daha fazlası. Dakikalardır tam nefes almadığımdan eminim. Bu beni sersemletiyor.

"Ben de artık oynamak istemiyorum." Sesi garip bir şekilde yatıştırıcı ve nefesim daha düzenli bir ritme oturuyor. "Çünkü senden hoşlanıyorum. I

Seni çok seviyorum. Oyundan çok daha fazla. Kazanmayı istemekten çok daha fazla. Seni düşünmeden duramıyorum ve başka bir yerde seks bulmak istemiyorum. Sadece seni istiyorum. O zaman baştan başlayalım. Benimle yemeğe çık. Şimdi. Bu gece. Bana sorunun ne olduğunu söyle. Seni neyin ağlattığını söyle."

Başımı tekrar ellerimin arasına alıyorum, parmaklarımı göz çukurlarıma bastırıyorum, sonra parmaklarımı yüzümden aşağıya doğru sürüklüyorum ve tekrar Jack'e bakıyorum. "Benimle taşak mı geçiyorsun? Bu bir oyun mu? Bir hamle mi?"

"Hayır." Elini omzumdan boynuma doğru kaydırıp çıplak tenimi sıyrıyor. Başparmağı boğazımın dibindeki çukurun üzerinde duruyor. Vücudum titriyor, her şey geriliyor ve sonra gevşiyor, tekrar tekrar, nabız gibi atan bir ritimle.

"Sana inanmıyorum. Çırlıçıplaksın. Önlüğü çıkarmışsın. Böyle bir hareket görmedim. Hâlâ oyun oynuyorsun."

Hafifçe kıkırdıyor ve sesi tenimi sim gibi tozluyor. "Tamam, hazır ol çünkü gerçekten dürüst olmak üzereyim." Bir nefes alıyor ve sanki nefesiyle birlikte tüm oksijenimi de çalmış gibi hissediyorum. "Oyun oynamaktan bıktım. Daha fazla oyun yok. Bir daha kucağıma boşalmanı istemiyorum El. Sikiimin üzerine boşalmanı istiyorum. Çırlıçıplak. Üzerinde zıpladığını görmek istiyorum."

Belim kuru çıra gibi alev aldı. *Vay canına*. Jack Lansen pis konuşuyor ve *beni* istiyor. Şu anda dünyadaki başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Benimle seks yap," diye geveliyor.

"Gerçekten mi?" Fısıldıyorum, ses tonumda sanki en sevdiğim öğretmenime övgülerinin gerçek olup olmadığını soruyormuşum gibi bir muhtaçlık var. "Yalvarıyor musun?"

"Yalvarıyorum. Sana yalvarıyorum. Lütfen."

Ah, kalbim. Sesini hiç bu kadar içten duymamıştım. Eğer yalvarıyorsa, oyunu kazandım demektir ama artık umurumda bile değil çünkü Jack Lansen benim için diz çökmüş durumda ve bu paradan çok daha değerli.

Gülmek istiyorum. Kıkırdama krizlerine girmek istiyorum. Avazım çıktığı kadar bağırarak ve zıplamak istiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum çünkü beynim kısa devre yaptı ve vücudumdaki tüm sinir uçları gece gökyüzündeki bir meteor yağmuru gibi üzerimden fırlıyor.

"İçine boşalmak istiyorum," diye devam ediyor. "Şu anda benim için ne kadar ıslak olduğunu hissetmek istiyorum." Amım karşılık veren bir zonklama veriyor ve kalçalarımı sıkıyorum. *Çok ıslak*. Birdenbire kafamdaki tek düşünce, onun müstehcen konuşmasının beni tamamen tahrik ettiği oluyor. Sanki biliyormuş gibi, Jack biraz daha yaklaşıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Seni becerirken adımı haykırmanı duymak istiyorum."

Ayrılalım." Tekrar geri çekiliyor ve sanki hareketlerimi kontrol ediyormuş gibi ona doğru eğiliyorum. Küçük bir kıkırdama çıkarıyor, bir hava akımından biraz daha fazlası ve nefesi tenime çarparak içime zevkli bir ürperti gönderiyor. "Bana eşlik etmesi için sadece sağ elimi kullanırken fanteziler kurmak artık işe yaramayacak."

"Beni düşündün mü?"

"Birçok kez. Haftalardır düşündüğüm tek şey sensin," diye mırıldanıyor ve bacaklarımın arasında daha fazla kayganlık birikmesine neden oluyor. "Sen..." Duraklıyor ve içimdeki her şey geriliyor. *Lütfen sorma.* "Beni düşündün mü?"

Sorusu gövdem içindeki nükleer fisyonu ateşliyor ve patlayıcı bir ısı dalgası üzerime saldırıyor. "Evet," diye nefes alıyorum.

"Kendine dokundun mu?"

Oh, lanet olsun. "Belki." Gerçeği isteyen bir kaş kaldırıyor ve ben de teslim oluyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum.

"Boşaldın mı?" diye fısıldıyor.

Sanırım bayılacağım. Tek yapabildiğim başımı sallamak ve "Hı-hı" diye mırıldanmak.

"Güzel." Gülümsemesi neredeyse hınzırlaşıyor. "En azından aynı fikirde olduğumuzu biliyoruz."

Jack her zamanki gibi yakışıklı ve rahat görünürken benim yanaklarım kıpkırmızı olmalı. Bu konuşma onu hiç etkiliyor mu? Aşağı bakıyorum çünkü sertleşip sertleşmediğini gerçekten bilmem gerekiyor.

Hay sikeyim. Aleti kocaman ve taş gibi. *O zaman kesinlikle onu etkiliyor.* Şaftındaki her damarı görebiliyorum. Uç kısmı o kadar şişmiş ki parlıyor. *Muhteşem* bir şey. Ağzımı açıp onu gırtlığıma kadar alma dürtüsü içimde o kadar sert çarpıyor ki neredeyse o anda dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Hey," diyor ve başımı kaldırdığımda gülümsemesindeki hınzırlık kayboluyor. "Yine de acele etmek istemiyorum. Giyineceğim ve akşam yemeği yiyebiliriz. Oradan başlayabiliriz. Tamam mı? Sen de bana bu gece sana ne olduğunu anlattırın."

Nasıl olur da beni böyle tahrik eder ve sonra her şeyi elimden alır.

"Hayır." Kafasını çeviriyor. "Hayır mı?"

Ve sonra, ben de oynamayı bıraktığım için, uzanıp parmaklarımı onun sert uzunluğunun etrafında kaydırıyorum, muhteşem sikini dibinden kavırıyorum, tam orada, mutfakta.

JACK

Fuuuuuck .

Elly elini şaftımın üzerinde gezdirirken tıslıyorum ve baş döndürücü bir arzu dalgası içimde o kadar hızlı dalgalanıyor ki başım dönüyor.

Bunu az önce yapmadı... değil mi?

Oda hâlâ mum ışığıyla aydınlanıyor ve Elly o kadar mükemmel, o kadar güzel ki, kıvrıcık saçları dalgalanıyor, beni okşarken nefesleri küçük puflar halinde geliyor.

"Sarhoş musun?" Soruyorum, çünkü bilmek zorundayım.

"Hayır." Eli sikimde bir aşağı bir yukarı kaymayı bırakmıyor. "Ya sen?"

Dişlerimi sıkıyorum. *Bu çok iyi hissettiriyor.* Elly başparmağını yarığımın üzerinde gezdirip başının üzerinde bir damla ön sperm masajı yaparken inliyorum. "Pek sayılmaz. Senin eve gelmeni beklerken birkaç kadeh içtim."

"Beni mi bekliyordun?" Sesindeki uyarılma hissi beni de aynı şekilde sarsıyor.

"Evet," diye törpülüyorum, Elly'nin parmakları kısa bir süre taşaklarımı okşadıktan sonra şaftıma dönerken gözlerim kapanıyor.

"Bu başka biri için değil miydi?" Masanın üzerindeki mumlara ve ocağın üzerindeki coq au vin tenceresine bakarak başını sallıyor. "Randevun yok mu?"

Sırtım kamburlaştı. *Kahretsin, bir el işinin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum.*

"Randevu yok," diye kekeliyorum zevkten inleyerek ve eli sanki beni ödüllendiriyormuş gibi sikimi nazıkçe sıkıyor. Bir nefes çekiyorum ve çevresel görüşümde yıldızlar beliriyor. "Şarkı söylediğini duyduğumdan beri biriyle çıkmamıştım."

"Vay canına," diyor nefes nefese ve bu ses beni öyle tahrik ediyor ki kanım kaynıyor. Yaptığı şeyi yapmasını engellemek istemiyorum ama bunu istediğini de bilmem gerekiyor. Daha birkaç dakika önce bağıyor ve ağlıyordu. Ayak uyduramıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Sesim ihtiyaç dolu ve gerçekten kastettiğimin '*Lütfen durma*' olduğu çok açık.

Bir adım daha yaklaşıyor, giysileri çıplak tenime değiyor, eli ritmik bir şekilde uzunluğumda aşağı yukarı hareket ediyor, aniden o kadar sertleşiyor ki onun dokunuşundan başka bir şey düşünemiyorum. Parmak uçlarında duruyor, dudakları kulağıma değiyor. "İstiyorum." Yine o boğuk ses.

"Emin misin?"

Eline tükürmek için duraklıyor ve içimi kavuran bir arzu dalgası yayılıyor. İşi bittiğinde bir kül yığınının başka bir şey olmayacağını. "Beni durdurmaya mı çalışıyorsun?"

"Siktir, hayır." Sesim çakıl taşından ibaret.

Tekrar başlıyor, hareket tükürüğüyle kayganlaşıyor. *Tanrım, bu kadın.* Zevk kıvrılıyor, omurgamın dibinde birikiyor, aletimin ucunu karıncalandırıyor. Bu uzun sürmeyecek. *Kahretsin.* Ne kadar utanç verici. Birkaç haftadır onu takıntı haline getirmişim ve patlamak üzere olmam için bana sadece bir dakika dokunması yetiyor.

Derin nefes alıyorum, Elly'nin kokusu burun deliklerimi dolduruyor. *Çok güzeldi.* Temiz, tatlı. Biraz narenciye.

Onu daha yakına çekiyorum, orgazmım yaklaşırken bacaklarım beni tutmak için destek oluyor. Çenemi sıkıyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum. Ben konuşurken saçları ağzıma değiyor. "Bu çok iyi, El. Hay sikeyim. Bu konuda çok iyisin. Durma."

Bana doğru sokuluyor, yukarı bakarken eli hala aramızda öfkeyle hareket ediyor. O mavi gözler, o güzel pembe dudaklar... o küçük peri burnu...

Oh, lanet olsun. Kendimi kaybedeceğim.

Başımı arkaya atıyorum, bir zevk patlaması kalçalarımı sıkarken, karın kaslarımı çekiştirirken ve lanet vücudumdaki her kası gererken gözlerim kapanıyor. Kalçalarımı ona doğru sallarken tüm hisler kasıklarımında toplanıyor, sikim son bir hamle için sabırsızlanıyor. Tam sınırda sallanıyorum, inanılmaz bir orgazmın zirvesine yaklaşıyorum. "Yaklaştım..."

Duruyor ve eli aletimi bırakıyor, zevk tepesi anında geri çekiliyor, sadece anında yerini bir mide çalkalayıcı dalgası alıyor.

hayal kırıklığı yaşıyorum. *Ne oluyor lan?* Gözlerimi açtığımda onun bir adım geri çekilip kollarını kavuşturarak bana baktığını görüyorum. "Ben kazandım."

"Ha?"

"Kazandığımı kabul et."

Oyun hakkında mı konuşuyoruz? Boşalmak üzereyken nasıl olur da maçtan konuşuruz? Maç umurumda bile değil.

Bir dakika. *Maç onun umurunda mı?* Orgazma çok yaklaşmışken bile kalbim uçurumdan aşağı atlıyor. *Ne oluyor lan?*

"Şimdi mi?" Hayatımda hiç bu kadar dengesiz konuşmamıştım.

Başını salladı. "Birimiz oynamaktan çok sevişmek istediğini söylediğinde oyunun bittiğini söylemiştin." İki parmağıyla göğüs kafesini dürtüyor. "Ben kazandım."

Çaresiz görüldüğümün farkında olarak başımı sallamaya başlıyorum. "Evet. Sen kazandın. Sen kazandın. Lanet oyunu kazandın."

"Tamam. Güzel." Benden uzaklaştı ve odadan çıkmaya başladı. "Sana banka bilgilerimi göndereceğim."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Arkasından sesleniyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra da hâlâ sert olan ve öfkeli bir orospu çocuğu gibi zonklayan sikime. "Sadece senden duymak istedim." Duraklıyor ve beni burada bir aptal gibi bırakıp gideceğinden o kadar eminim ki, bana doğru geri adım atıp dizlerinin üzerine çöktüğünde, şok o kadar güçlü bir şekilde içime yayılıyor ki, bayılıp bayılmayacağımı merak ediyorum. *Lanet olsun.* O güzel pembe dudaklarını açıyor ve başımın üzerinde gezdiriyor, hafifçe sıyrıyor.

Her an uyanabilirim. Bu gerçek olamaz.

Sert bir inilti beni terk ediyor. "Ne oluyor-"

Dili dışarı fırlayıp ucumu yalıyor ve ben daha sorumu bitiremeden sikimi yutuyor ve o güzel pembe dudaklarının arasında kayboluşunu görmek neredeyse baş edebileceğimden çok daha fazla. Uyarılma beni tüketiyor, aklımı başımdan alıyor. *Eğer bu bir rüyaysa, o zaman lanet olsun.*

Ağzı yumuşak ve sıcak, emişi de mükemmel. Parmaklarını kaydırarak kıcımı kavırıyor ve beni yerimde sabitliyor. Ellerim başının arkasına gelirken, parmaklarım saçlarına kayarken, o beni çalıştırırken, ellerinden biri shaftımın tabanını yumruklarken, gürleyen bir takdir iniltisi çıkardım. Baş aşağı yukarı sallanıyor, dili ucun etrafında kıvrılıyor,

fiskeliyor, uzunluğunu tekrar yutmadan önce pre-cum boncuklarını yalamak için üzerinde ileri geri kayıyor.

İhtiyaç kalçalarımda toplanıyor, sert ve amansız. Gırtlığına kadar sokmak, boşalana kadar ağzını sikmek istiyorum ama bunu o başlattığı için hızını onun belirlemesine izin veriyorum.

"Siktir, El. Bu işte çok iyisin. Kahretsin," diye inleyerek başını kavriyorum. "Şuna bak, iyi bir kız gibi sikimi alıyorsun." Cevap olarak inliyor ve titreşimler kalçalarımın doğru fırlayarak kasıklarımındaki yanan ateş topuna ateş katıyor. "Boşalacağım," diye bağıriyorum ve o da sorun yokmuş gibi başını sallıyor ve *ben buna inanamıyorum* ve sonra orgazm bir kasırğa gibi vuruyor.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor, bir his tufanı son kısıtlamamı da yok ederken başım geriye eğiliyor. "Fuuuck, El," diye kükrüyorum, çünkü ağzına sıcak dölleri fışkırıyor.

Ben inleyip titrerken ve mutfağın ortasında kendimi kaybederken o hepsini alıyor. Ellerimi başının arkasına koyuyorum, parmaklarım buklelerine dolanıyor, o da beni emerek kurutuyor, son damlasına kadar yutuyor ve aldığım zevk o kadar yoğun ki neredeyse acı veriyor. "Siktir, siktir, siktir..." İçimden geçen her son zapla nefesim kesiliyor. Sanki bana işkence ediyor, tatlı ağzıyla her son kıvılcımı çıkarıyor.

Sonra tam ucuma kadar emiyor ve ağzı açılıyor, bir dizi tükürük bizi kısa süreliğine birleştiriyor. Topuklarının üzerine geri oturuyor, dili kabarık ve şişmiş dudaklarının üzerinde geziniyor.

Bacaklarım güçsüzleşti ve başım dönüyor. *Az önce burada ne oldu böyle?*

Önünde yere yığılmak istiyorum ama bundan hoşlanacağını sanmıyorum ve hâlâ kafam çok karışık, o yüzden "Aç mısın? Coq au vin yaptım."

Bana kaşlarını çatıyor, yüzündeki ifade buruşmadan önce birkaç saniye bakışlarımı tutuyor ve daha gerçekleşmeden önce ne olacağını biliyorum.

Ağlamaya başlıyor ve midemin alt kısmı düşüyor.

Hay sikeyim.

Başını ellerinin arasına alıyor ve omuzları titriyor, sarı saçları altın gibi omuzlarına dökülüyor.

Panik içimde baş döndürücü bir hızla akıyor. *Onun rızasını almış mıydım? Bunu istiyor muydu? Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Sert bir düşüşten bahsediyoruz. Karşısında dizlerimin üzerine çöküyorum, kalbim o kadar sert atıyor ki uzanıp omzuna dokunduğumda elim titriyor. Benden uzaklaşmasını bekliyorum, ama uzaklaşmayınca taşıdığım gerginlik biraz olsun eriyor.

"El, neler oluyor?" Fısıldıyorum.

Gözyaşları arasında nefes almaya çalışarak birkaç kez kesik kesik nefes alıyor. "Domates."

Ne?

Biraz daha yaklaşıyorum ama hâlâ başı eğik, bana bakmıyor. "Ne?"

Kafasını kaldırdı. "Domates."

Domates mi? Cidden uyanmak üzere olduğumu umuyorum çünkü bu çok kötü bir rüya. "Özür dilerim... Ne? Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve sanki 'domates' demişsin gibi geldi."

Burnunu çekiyor, elinin tersiyle burnunu siliyor. "Gömleğimde o var."

Lekeye bakıyorum ama hiçbir şeyi netleştirmiyor. Zihnim hâlâ orgazmın etkisinden kurtulamamış ve düşüncelerim langırt topu gibi oradan oraya savruluyor.

"Onu bana attılar. Marchmont'ta."

Parçalar yerine oturmaya başladı. "Aman... *Siktir*. Kim attı?"

"Birkaç sarhoş adam." Diğerlerinden daha yüksek sesle bir hıçkırık koptu. Bunun için donanımlı değilim. Aletimin üzerinde parçalanan kadınlarla başa çıkabilirim. Kadınlar genelde parçalanır... *Kahretsin, hayır*.

"Giyinmem lazım. Kımıldama. Bırak giysilerimi giyeyim." Sıçrayıp hizmet odasına koşuyorum, orada boxer'ımı ve pantolonumu çekiyorum ve sonra kollarımı gömleğimin kollarından geçiriyorum.

Dışarı çıktığımda, parmaklarım düğmelerimi iliklemek için uğraşıyordu, Elly hâlâ yerde diz çökmüştü ve onu orada görmek kalbimi biraz kırdı. *Hareket etmedi*.

Kalkmasına yardım ettim ve onu kanepeye doğru götürdüm. O oturdu, ben de yanına oturdum. Yavaş yavaş, acınası hıçkırıklar arasında, tüm hikâyeyi ondan dinledim.

"Şerefsizler," diyorum bitirdiğinde. *Ne tür ahmaklar sahnede şarkı söyleyen bir kadına bunu yapar? Özellikle de Elly gibi güzel ve yetenekli birini.* "Ben-"

"Bana bir şeyler fırlatmaya başladıklarında seni düşündüm."

Ağzımı kapatıyorum, tehditlerimi geri çekiyorum. *Bu kulağa hoş gelmiyor.* Bu... tehlikeli hissettiriyor, sanki yaptığım ya da söylediğim her şey onun bana bağırmasına ya da kaçmasına neden olabilirmiş gibi. Ama sormak zorundayım. "Neden?"

Elly gözyaşlarını saklar gibi gözlerini kapatıyor, sonra derin bir nefes alıp açıyor. "Dairede Kate'le konuşurken söylediğin her şey yüzünden. Eğer iyi biri olsaydım şimdiye kadar başarmış olurdu demıştin."

Sözleri içimi küçük, rahatsız edici bir topa çeviriyor, pişmanlık damarlarıma doluyor, sanki bir damlaya bağlanmışım gibi. *Ben bir pisliğim. Nasıl bu kadar düşüncesizce zalim olabildim? Ona bir şeyler fırlatan sık kafalılarından daha mı iyiyim?* Elimi gözlerime sürüyorum. "Tanrım, çok özür dilerim. Cahillik ettim. Seni dinlemeden bir varsayımda bulundum. Senin harika olduğunu düşündüğümü biliyorsun."

"Öyle mi?" diye fısıldıyor.

"Balık tutma."

Kıkırdarak burnunu çekiyor. *İlerleme* var.

Uzanıp ona sarılmak istiyorum ama yapamayacağımı hissediyorum. *Tanrım.* Birkaç dakika önce sikim ağzındaydı ve şimdi sarılmamı kabul eder mi bilmiyorum.

Yüksek sesle iç geçiriyor, ellerini kucağında sıkıyor. "Her şeyi berbat ettik."

Kalbim boş bir bardağın içindeki buz küpü gibi bir ileri bir geri sallanıyor. "Daha açık konuşabilir misin?"

Aramızda eliyle işaret ediyor. "Bu oyunu. Berbat ettik. Hiç oynamamalıydık. Şimdi seni her gördüğümde, hayatımızın geri kalanında, boğazımdan aşağı inişini hatırlayacağım. Kate nişanlandığında, evlendiğinde, bebeği olduğunda ya da bir parti olduğunda ve sen de oradaysan, seni yine mutfakta çıplak göreceğim."

Homurdanıyorum. *Elimde değil.* "Bu o kadar kötü mü?"

Başını eğiyor ve avuçlarını yanaklarına bastırıyor. "Berbat."

Yüzümü buruşturuyorum. "Egom bu gece çok hırpalanıyor. Ama en azından kazancın seni daha iyi hissettirecek."

İçinden neşesiz bir kıkırdama geçiyor. "Bunu kaldıramam. Bana oral seks için para ödemişsin gibi hissedeceğim."

Gülme sırası bende. "Gelmiş geçmiş en pahalı oral seks." Sessiz bir anı paylaşıyoruz, sonra ekliyorum, "Ondan önce para senindi."

Elly yine burnunu çekiyor, elleriyle gözlerini siliyor. "Şimdi ne olacak? Taşınmamı mı istiyorsun?"

Kaslarım gerildi. "Bunu neden isteyeyim ki?"

"Çünkü bu garip olacak."

Bakışlarını tutuyorum ama o başka tarafa bakıyor. Parmağımı çenesinin altından geçirip onu bana bakmaya zorluyorum. "Taşınmanı istemiyorum. Bu garip olmak zorunda değil. Bu, yatak odalarımıza utanç yürüyüşü yapmamız gereken tek gecelik bir ilişki değil."

"O zaman ne?"

Çenesini serbest bırakıyorum. "Bilmiyorum. Ama umarım bu bir başlangıçtır, son değil. Ama biraz sıçtık batırdık."

"Nasıl yani?"

"Önce yapmamız gereken bir şey vardı." "Neyi?"

Elly'nin gözbebekleri büyüyor ve etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor. Bakışlarım ağzına düşüyor ve dudakları bir parça aralanıyor. Daha fazla dayanamıyorum. Onu kendime doğru çekmek niyetiyle ensesini kavriyorum ama Elly çoktan hareketlenmiş, ağızlarımız mıkırtı gibi birbirini çekiyor.

Dudaklarımız buluşuyor ve temasın enerjisi elektrik gibi içime işliyor. Sanki ikimizi de şok etmiş gibi, hareketlerimiz aceleci, çaresiz, öpüşmemiz öfkeli bir hal alıyor. Islak ve sıcak ve Elly'nin parmakları boynumun arkasına bastırıyor ve beni içine çekerken saçlarımı çekiyor. Hala onun üzerinde tadımı alabiliyorum ve bu sadece içimdeki sıcaklığı artırmaya yarıyor. Onu odama taşımaya ve bütün gece sikmeye nasıl karşı koyacağımı bilmiyorum.

Sonunda benden uzaklaşıyor, dudakları kıpkırmızı, kaygan ve kabarık. *Muhteşemdi*. Nefes alış verişlerimiz normale dönerken alınlarımızı birleştiriyoruz.

"Kesinlikle sıçıp batırdık," diye fısıldıyor nefes nefese, bana doğru eğilirken. "Fazla düşünmeyin. Artık bir oyun oynamıyor olabiliriz ama hala eğlenebiliriz."

"Eğlenceli," diye onaylıyor, ancak sesinde göğsümde bir sızıya neden olan bir hayal kırıklığı notası olduğundan şüpheleniyorum.

"Kesinlikle. Eğlence," diye tekrarlıyorum. "Şimdi başlayalım mı?"

ELLY

Jack gözlerinde aç bir bakışla bana bakıyor. Bunu yapmak ne kadar kötü olabilir ki? Çoktan çizgiyi geçtik, çoktan kazandım.

-Ve bu öpücük beni başka bir tur için istekli bıraktı ve klitorisim bacaklarımın arasında güçlü bir şekilde zonkluyor ve harekete geçmemi talep ediyor. Onu becermek istiyorum. *İstiyorum.*

Ama bunu şimdi yaparsak, bu hâlâ oyunun bir parçası olur. Gerçek olmaz. Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Jack Lansen'ın dalga geçtiği başka bir kadın olmak istemiyorum.

Ve buna ek olarak, bu gece onunla yaptığım her şeyin kendimi daha iyi hissetmek, bana odaklanacak başka bir şey vermek, sahnede birinin hamburgerinin içinden arta kalan bokla saldırıya uğradıktan sonra sakat bırakan kendinden şüpheyi kovmak için bir girişim olmadığına tam olarak ikna olmadım. O şerefsizler beni istememiş olabilir ama Jack kesinlikle istiyor ve ben de öyle kalmasını tercih ederim. Şu anda ona her şeyi verirsem, ilgisini kaybedebilir.

Jack beni uyarmış olsa da fazla düşünüyorum. Ama bunun ev arkadaşımın yaşadığım sıradan bir kaçamağa dönüşmesini istemiyorum. Jack'le aramızdaki bu şeyin gerçekten bir yere varma ihtimali olsaydı daha iyi olmaz mıydı - *bunu tercih etmez miydim?*

Bunun neyi gerektireceği ya da neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen hemen o anda karar veriyorum. *Kesinlikle.* Ama eğer öyleyse, bu kesinlikle başlamanın yolu değil.

Sonunda ben konuştum. "Seks yapıp yapmayacağımıza kazanan karar verecek, değil mi?"

"Doğru." Sanki söyleyeceğim şeyin hoşuna gitmeyeceğini tahmin ediyormuş gibi kelimeyi temkinli bir şekilde uzatıyor. "Bu senin seçimin."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Bakışlarında şaşkınlık belirliyor ve "Nedenini bilmek istiyor muyum?" diye sorarken tereddütlü görünüyor.

Ayağa kalkıp omuz silkiyorum, hissetmediğim bir soğukkanlılık takınıyorum. Bu konuda düğümlemiş durumdayım. Onu istiyorum ama bu şekilde değil. Bu şekilde değil. "Çünkü sakin çok büyük," diye kestirip atıyorum.

Yüzünü avucunun içine bırakıyor ve öyle bir gülmeye başlıyor ki omuzları titriyor, bu da beni gülümsetiyor. "Gayet iyi idare ediyordun," diyor, kahkahası hafifleyince başını kaldırıp bakıyor.

Kalbim biraz hızlanıyor ve yanaklarım onu emdiğim anı hatırlayınca ısınıyor. Kafa karışıklığı ve tahrik içimde birbirine karışıyor ve ne söyleyeceğimi bir türlü hatırlayamıyorum.

"O güzel kafandan neler geçiyor, El?" *Bunu söylemesine bayılıyorum. Sanki önemsiyormuş gibi.*

"Altı aydır seks yapmadım," diye geveledim. *Söylemek istediğim bu değildi.*

Yüzünde alaycı bir ifadeyle biraz geri çekiliyor. "Altı ay mı? Nasıl yapıldığını hatırlıyorsun, değil mi?"

"Siktir git," diyorum ama sesimde hiçbir sertlik yok. Beni yıpratmaya çok yaklaşmıştı ve bunu anlamaması için yüzüme ciddi bir ifade vermeye zorluyorum. "Ama bu işe karışmamalıyız. En azından şu ana kadar yaptığımızdan daha fazlasını yapmamalıyız çünkü önümüzdeki iki ay boyunca birlikte yaşamak zorundayız."

"Bak, bu bana bunu yapmak için bir neden gibi geliyor. İki ay boyunca kesintisiz güzel zamanlar." İşte yine o seksi gülümseme. *Kahretsin, ona karşı koymak çok zor.* "Ve sana bir orgazm borcum var. Borçlu olmayı sevmiyorum."

'Orgazm' kelimesini duymakla ilgili ne olduğunu bilmiyorum, ama ona olan çekiciliğim yeniden çılgına dönüyor. İçimde ayrı bir varlık gibi kıvrandığını, bedenimin kontrolünü ele geçirip ona fırlatmak istediğini hissedebiliyorum.

"Faiziyle birlikte geri ödemeye hazırım," diye ekliyor ve uzanıp parmak uçlarını benimkilere değdirerek elimin karıncalanmasına neden oluyor. Şaşırtıcı derecede nazik bir jest. "Bu işte çok iyiyimdir."

Gözlerimi deviriyorum. "Eminim öylesindir. Ama cevabım hala hayır." Kafamın içinde '*seni aptal*' diye bağırان küçük sesi umutsuzca görmezden gelmeye çalışarak gitmek için dönüyorum, o sırada-

"El, bekle." Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve o da koltuktan fırlayıp raflara doğru ilerliyor ve hâlâ Priapus'un sikiyle gövdesi arasında dengede duran çeke uzanıyor. Pantolonunun cebinden bir kalem çıkarıp imzalıyor ve bana uzatıyor. "Bu senin, adil ve dürüstçe."

"Yapamam."

"Tanrı aşkına. Tabii ki yapabilirsin." Elimi tutuyor ve parmaklarım onu kavrayana kadar avucumun içine bastırıyor. "Ve teşekkür ederim. Başkasıyla oynamaktansa seninle oynamayı tercih ederim."

Nedense bu yorumu tekrar ağlama isteği uyandırıyor bende ama o görmeden göz kırpıyorum ve elimde kazandığım parayla bile kaybetmiş gibi hissediyorum.

Çeki ikiye böldüm. "Senin paranı almayacağım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Kazancını reddetme hakkın yok." Cebinden cüzdanını çıkarıyor, çevirerek açıyor ve siyah bir kart çıkarıyor. "Bunu al," diye talimat veriyor ve uzatıyor. "Ve eğer istediğin bir şey görürsen, satın alabilirsin."

Kredi kartını almayı reddederek başımı sallıyorum. "Sen delisin."

"Hayır. Ben adil biriyim." Hızlı bir hareketle plastik parçasını sütyenimin içine sokuyor, sonra da çıkarken omzuma vuruyor. "PIN benim doğum günüm. Ay ve tarih."

Sinirden yüzüm kızarıyor ve "Doğum gününü bildiğimi nereden çıkardın?" diye soruyorum.

Elinin tersiyle omzunun üzerinden bana bakıyor ve itirazımı kayıtsızca geçiştiriyor. "Bilmiyormuş gibi davranma."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ama yine de küstahlığına karşı başımı sallıyorum. *Ne kadar da küstah.* Ama mesele şu ki, biliyorum. Doğum gününün tarihini *yıllardır* biliyorum.

ELLY

I Jack Lansen'in siyah kartıyla almak isteyeceğim tek bir şey bile düşünemiyorum. Tuvalet masamın üzerinde duruyor ve her sabah bana bakıyor.

Bay Sikik Para Torbası.

Mesele şu ki, ben onun parasını istemiyorum. *Onu* istiyorum. "Düşüncelerin için bir peni mi?"

Kafamı kaldırdığımda Jack'in mutfak adasının karşısından bana baktığını görüyorum. Cumartesi sabahı ve spor salonuna gidiyor, üzerinde şort ve tişört var, kaslı kolları ve bacakları sergileniyor. Bu ona çok yakışıyor ve ben onun bu halini takım elbiseli haline tercih edip etmediğime karar veremiyorum. İkisi de nefis. Son birkaç haftadır, yarı garip ama dostane bir yakınlık içine girdik. Müstehcen yorumlar yapmaktan vazgeçmedi, ama aynı zamanda tatlı, nazik ve düşünceli ve benim için küçük notlar bırakıyor.

O işe gitmeden önce uyanmadığım sabahların mutfağı.

Bana bakıyor, odaklanmamış yüz ifadem için bir açıklama bekliyor. Ama ona tek düşündüğümün o olduğunu ve daha fazla 'eğlenmek' için teklifini geri çevirmemiş olmayı dilediğimi söyleyemiyorum.

Neden korkuyorum ki? Jack Lansen'in birçok kadınından biri olmak gerçekten o kadar kötü olabilir mi?

Şöhretinin farkındayım ama nedense bana güvenli bir alan gibi geliyor. Cinsel olarak kendimi bırakabileceğim bir yer. Sanki her şeyi tutabilir ve olmam gereken şey olmama izin verebilir. Ve ben buna bayılırdım. Seveceğimi biliyorum.

Yatırım yapardım.

Ona aşık olurdum ve o da sanki seksten başka bir şey değilmiş gibi çekip giderdi. Eski güzel fiziksel eğlence zamanları. Kalbim kırılırdı ve o da listesindeki bir sonraki kadına geçerdi.

Mutfaktaki bir oral seksi atlatabilirim ama kalp kırıklığını atlatamam. Jack kahvesini getirdi ve mutfak adasında yanıma oturdu.

"Eee?"

Kahretsin. Onun yanında oturmak sinir uçlarımı ateş mangası gibi patlatıyor. *Öldürücü.*

Sadece onunla seks yap. Bunu istediğini biliyorsun.

Hâlâ açıklamamı bekliyor. Ona başka bir şey vermeliyim. "Lydia sana dokunmamamı söyledi." Ben daha duramadan yorumum bitti.

Bu.

Jack'in dudakları büzüşürken, sırttığını tahmin ettiğim şeyi dizginlemeye çalışıyor. "Daha önce yoksa sikimi ağzına aldıktan sonra mı?"

Yüzüm hemen ısınıyor. "Lütfen bunu sıradan bir konuşmanın içine atmaz mısın?" Kıkırdıyor, alçak sesle. "Onunla yatıyor musun?"

Jack geriliyor ve her şey garipleşiyor. "Hayır. Ve onunla yatmadım." *Hay sikeyim.* Bu, Jack Lansen gibi biriyle ilişkiye girmemem gerektiğini kesinlikle hatırlatıyor. Çok fazla kadın, çok fazla yük. "Lydia'yla ne zaman konuştun?"

"Süpermarkette ona rastladım ve bana 'ellerimi Jack Lansen'den uzak tutmamı' söyledi. Aslında, 'Yapma' dedi. Dokunma. Dokunma. Ona dokunma' dedi. İtaatsizlik edersem beni öldürecekmiş gibi görünüyordu."

Bir kahkaha attı. "Dinlemedin, değil mi?" "Bu ciddi bir mesele."

Jack omuz silkiyor, gözleri yuvalarından fırlamak üzere. "Şaka yapıyordum. Kabul ediyorum, biraz tuhaf. Ama ne olmuş yani? Burada bize dokunamaz. Ne istersek yapabiliriz."

"Sanırım öyle."

"Ama benim yapmak istediğim şeyi yapmak istemiyorsun, o yüzden..."

Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyor. "Başka bir şey yapmamız gerekecek."

Tüylerim diken diken oldu. *Neyin peşinde bu?* "Ah, öyle mi?" "Nico'nun partisinde sahne alacaksın, değil mi?"

"Evet."

"Bunun için hazır mısın?"

Marchmont'ta Jack'in kollarında nasıl ağladığımı ve domates yağmuruna tutulduğumu hatırlayarak irkildim. O zamandan beri bara geri döndüm, ancak performanslarım titrek ve vasatın altındaydı. Ve başarısız olmadan, sıradanlığım

Robert Lloyd'la yapamadığım feci görüşmenin anısını, kilitlediğimi sandığım bir tabuttan tırmanıp içimdeki hayatı emmeye çalışan bir vampir gibi canlandırıyor...

"Sana yardım etmek istiyorum," diyor ben cevap vermeyince. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Başka bir moral konuşması mı?"

Jack oflayıp pufluyor ve bir eliyle çenesinin üstünü ovuşturuyor. "Sonuncusu çok iyi gitti, bir daha deneyeyim dedim. Ne diyebilirim ki? Cezaya aç biriyim."

Neden bilmiyorum ama *ceza* kelimesi damarlarımda buhar oluşturuyor. Üzerimdeki etkisi eşi benzeri görülmemiş bir şey. Yörüngedeymişim gibi kızgınlıktan tahrik olmaya ve tekrar geri dönmeye çalışıyorum ve etkilenmemiş gibi davranmak için harcadığım çaba enerjimi emiyor. "Amacın ne? Pantolonuma girebilmek için mi?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Tam olarak değil."

"Neden o zaman?"

"Çünkü gülünç derecede yeteneklisin ama kendini başarı için konumlandırmıyorsun. Düşük performans gösteriyorsun."

Omurgam dikleşti. *Bu ne cüret.*

Jack yüzümü tarıyor. "Az önce sana hakaret ettiğimi düşünüyorsun, değil mi?"

Hay sikeyim. Adam tam bir zihin okuyucu. "Sayılır."

Parmağıyla beni işaret ediyor. "İşte tam burada yanlış yapıyorsun. Zihnin hakarete hazır. Onları bekliyorsun. Senaryoyu tersine çevirmelisin." İç çekiyor. "Eğer benimle bir randevu olarak yemeğe çıkmayacaksan, o zaman seni kariyerin hakkında konuşmak için dışarı çıkarayım."

"Kariyerim hakkında burada konuşabiliriz."

"Dışarısı daha eğlenceli." Ben dudak büküp başımı sallıyorum -her zaman *eğlencenin peşindeyim*- ama Jack yılmıyor. "Müzisyen olmayabilirim ama ilerleme konusunda bir iki şey biliyorum."

Duraksıyorum, vücuduma yerleşmeye ve bu konuda ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Ama aklıma gelen tek şey, *bunun başka bir oyuna benzediği*. Ve ne kadar Jack Lansen'le oynamak istemiyormuş gibi yapsam da, kesinlikle istiyorum.

"Elbette," diye kabul ediyorum ve Jack o kadar geniş sırtıyor ki, o muhteşem ağzını tekrar öpmek istiyorum ve onunla yapabileceği tüm harika şeylerin düşünceleri aklıma bir cazibe slayt gösterisi halinde düşüyor.

Bir eliyle mutfak tezgahına vurarak beni fantezilerimden koparıyor. "Harika. Bu gece."

Kararlılığı ağızından gergin kahkahalar dökülmesine neden oluyor. "Sen zaman kaybetmezsin. Ya planlarım varsa?"

"Senin var mı?"

"Hayır," diye kabul ediyorum.

"O zaman seni dışarı çıkarayım."

Karşı çıkmak istiyorum çünkü onun kendi istediğini elde ettiğini ve bu konuda kendini beğenmiş görüldüğünü görmek sinir bozucu. Ama bunun yerine, "Oral seks yok. Öpüşmek yok."

Kalbim küt küt atıyor ve bir anda farkına varıyorum. *Onun için diz çökecek başka bir sürtük olduğumu düşünmesini istemiyorum.* Sanki bu beni daha çok istemesini sağlayacakmış gibi, iffetin idealist bir versiyonuna geri dönmeye çalışıyorum. Jack'le cinsel açıdan özgür olabileceğimi düşünüyordum ama sosyal şartlanma beni mahvetti.

Jack'in kaşları aynı anda havaya kalkıyor ve dudakları kenarlarından yukarı doğru çekiliyor. Ellerini kalbinin üzerine koyuyor ve "Burada hayallerimi yıkıyorsun, El" diyor.

Midem sanki o lanet şey bayılıyormuş gibi alçalıyor. "Bunu kariyerimle sınırlı tutalım," diyorum sakince, sanki öpüşmek, sakso çekmek ve bunların Jack'in rüyalarında yer alabileceği fikri beni tahrik etmiyormuş gibi.

"Elbette. Ama bil diye söylüyorum, seni hâlâ öpmek istiyorum."

Ciğerlerimdeki tüm hava bir solukta dışarı kaçıyor ve Jack'in mükemmel dişleriyle dudağını ısırmasına neden oluyor.

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Bu işin raydan çıkmaması için kurallara ihtiyacımız var."

"Hâlâ rayların üzerinde olduğumuzu düşünmene bayılıyorum." Elini uzatıyor ve ben onu durduramadan başparmağı yanağımı sıyrıyor, elini yüzümde gezdirirken alev alev yanan bir sıcaklık izi bırakıyor.

Ne yaptığını çok iyi biliyor ve benim sınırlarım o kadar dayanıksız ki, onları çiğneyip geçebiliyor. Ona doğru eğiliyorum, eline doğru eğiliyorum. *Umutsuz.*

Parmakları çekiliyor ama gözleri bana dikili ve bakışlarında bir eğlence beliriyor. Neredeyse her zaman olduğu gibi. "Yedide yola çıkacağız," diye talimat veriyor. "Hazır olun."

ELLY

I iç çamaşırı giymediğim için beni karanlık tarafa çağıran iblisler var. *Hiçbir şey*. Sadece göğüslerimi saran ve belden genişleyen diz hizasında bordo jarse bir elbise, güvenilir

kovboy çizmeleri ve koyun postu palto.

İçimde bir savaş sürüyor, çünkü Jack'le aramızdaki bu şeyin olduğundan daha ileri gitmemesi gerektiğini düşünsem de, bu geceye kesinlikle gidecekmiş gibi hazırlanıyorum ve onun da öyle yapıp yapmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"El, araba dışarıda," diye bağıyor Jack alt kattan.

Elbisemi düzeltiyorum, karmakarışık buklelerimi ehlileştirmek için bir elimle bastırıyorum ve çantamı omzuma atıyorum. "Geliyorum."

Merdivenlerin dibinde, üzerinde chino pantolon ve yakası açık uzun lacivert paltosuyla duran Jack'i görünce kalbim küt küt atıyor. Gerçek bir randevu olmadığını bilsem de bunun gerçek bir randevu gibi hissettirmesi sinir bozucu.

"Görünüyorsun..." Kaşlarının arasında küçük bir çukur oluşuyor. "Şuna benziyorsun..." Vazgeçiyor ve bir eliyle saçlarını karıştırıyor.

"Çok anlamlı," diye takılıyorum, en alt basamaktan zıplayarak inerken.

Jack biraz homurdanıyor ve bakışlarını kaçırıyor ama bunun benden ziyade kendisine yönelik olduğu izlenimini ediniyorum. Koridordaki masadan anahtarlarını ve telefonunu alıyor. "Bu bir iş. Nasıl görüldüğün önemli değil." İçimi karanlık bir his kaplıyor ama tam bunun ruh halimi tamamen bozacağından ve muhtemelen geceyi mahvedeceğinden endişelenirken ekliyor: "Ama harika görünüyorsun. Seni gözümü kırpmadan sikerdim."

"Umarım bunu diğer iş toplantılarında söylemezsin," diyorum, ona yetişmek için atlarken yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamayarak.

"Sadece bir anlaşmayı gerçekten zorlamam gerektiğinde." Bir kahkaha attım ve o da bana elini uzattı. "Hadi gel. Şoför bekliyor."

Elimi onunkine koyuyorum ve statik kıvılcımlar kolumdan yukarı fırlıyor ve bir şekilde tam bacaklarımın arasına iniyor, çıplak amım aniden inanılmaz derecede savunmasız hissediyor.

Lanet olsun. İç çamaşırı giymeliydim çünkü akşamın sadece beş dakikasındayız ve şimdiden amımın kendi fikirleri var ve onu durduracak iradem olduğundan gerçekten emin değilim. Ya da durdurmak istediğimden...

Yemek lezzetli ve olması gerekenden daha fazla şarap paylaşıyoruz. Çok güldüm. Jack ile takılmak çok iyi hissettiriyor. Eğlenceli. *Çok* eğlenceli.

Bu yıllardır yaşadığım en iyi randevu.

"Bütün şarkıları kaydetmelisin. Stüdyo kalitesinde." Şarap kadehinden bir yudum aldı. "Bana bunu yaptığını söyle?"

Başımı sallıyorum ve Jack kısık bir inilti çıkarıyor. "Tüm bu lanet olası yetenek... Bunun nesi var?"

"Ne?"

"Saklanmak."

Yaltaklanıyorum. İçimdeki her şey kendi başarısızlıklarımın yüzleştirilmenin verdiği rahatsızlıkla büzüşmek istiyor ve bu hissi azaltmak için huzursuzca kıpırdanıyorum. "Saklanmıyorum."

Masanın üzerinden bana doğru eğiliyor ve ciddi bir bakışla beni kısıtıyor. "Sen inanılmaz derecede kendine güvenen, seksi bir kadınsın. Ve yine de..." Cümleyi nasıl bitireceğini bilmiyormuş gibi ellerini açıyor. "Sen bir bütünsün. Ve bir yerlerde bunu unutmuşsun." Tenimde şiddetli bir kızarıklık oluşuyor ve bir tutam saçımı parmağımın etrafında döndürüyorum. "Sana hatırlatmak için burada olmam iyi bir şey."

Yüz hatları tanıdık ukala ifadesine bürünüyor ve sanki kaburgalarımın altında bir ateş yakmış gibi göğsümde bir sıcaklık patlıyor. Birden çok sıckladım, terlediğimi hissettim ve düşüncelerim çılgına döndü. *Bu bir iş. İş.*

Bu adam kafamı karıştırıyor.

İç çamaşırı giymiyorum.

Kalçalarımın arasında biriken kayganlığı görmezden gelmeye çalışarak bacak bacak üstüne atıyorum. Bu bir felaket.

"Seni filme alacağız. Şarkıları yayınlamalısin. TikTok, Instagram. Spotify. İnsanlar bugünlerde ne kullanıyorsa artık." Çenesini okşuyor. "Aslında odaklanmak için tek bir yer seçmeli ve onu büyütmelisin. Aksi takdirde bunaltıcı olur."

Dinliyormuş gibi başımı sallıyorum ama aslında sadece ona bakıyorum. Muhteşem yüzüne, o kare çenesine... o lanet kirpiklerine.

"Kulağa hoş geliyor mu?" diye soruyor.

Ne dediğinden bile emin olmasam da çılgınca başımı sallıyorum. Sosyal medyayla ilgili bir şey. Bu saçmalığa hazır değilim. Düşündüğümde bile tüm vücudum isyan ediyor, bu yüzden Jack bir tuğla duvarla konuşuyor da olabilir.

"Harika." Hesabı işaret ediyor ve birkaç dakika sonra sokağa çıkıyoruz. Hava soğuk, nefeslerimiz duman gibi buğulanıyor. Keşke tayt giyseydim diye düşünerek montumu üzerime çekiyorum. Bacaklarım donuyor.

"Eve mi?" diye soruyorum.

Jack başını sallıyor. "Geri dönmeden önce yapmamız gereken bir şey daha var." Elimi tutuyor ve beni karanlık Mayfair caddesine doğru çekiyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hemen şuraya," diyor, uzun adımları kaldırım boyunca kırpışıyor, ben de arkasında sendeliyorum.

Teraslı binaların arasına sıkışmış büyük bir kilisenin önünde duruyor. Elimi bırakıp kocaman ahşap kapıyı iterek açıyor. "Hadi," diyor başını içeri eğerek.

Tereddüt ediyorum. "Dua mı ediyoruz?"

"Hayır." Tek omzunu silkiyor. "İstersen yapabilirsin. Ama ben neye taptığımı biliyorum." Beni kasıtlı olarak aşağı yukarı süzüyor ve kalbim tekliyor. "Bu arada elbisen çok güzelmiş. Bundan bahsetmiş miydin?"

"Bahsetmedin. Nasıl görüldüğümün önemli olmadığını söyledin."

"Ve seni bir kalp atışında becereceğimi." Sırıttıyor. "İçeri gir. Hava soğuk. Meme uçların donmuş görünüyor."

Demek iç çamaşırı giymediğimi fark etti. Ve haklı da. Kurşun gibi sertler ama bunun sıcaklıktan kaynaklandığından emin değilim. "Tam bir centilmen."

"Her zaman."

Kiliseye girerken ona başımı sallıyorum. Kilise boş, ama loş duvar ışıkları yanıyor ve girintilerde pille çalışan mumlar var; hava balmumu cilasası ve bir tür tütün kokuyor. Buhur, belki de.

"Burada olmamalıyız," diye fısıldıyorum.

"Kapıyı açık bırakmalarının bir sebebi var."

Ona, kendi nedeninin kiliseninkiyle aynı olmadığından emin olduğumu söyleme isteğimi bastırıyorum, ama bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni ön tarafa doğru sürüklüyor, sunaktan önce keskin bir sağa dönüş yapıyor.

Bir yan kapıdan itiyor ve beni başka bir koridora götürüyor. Burada bir sürü geçit var ve Jack bir kapının önünde durup cebinden bir anahtar çıkarmadan önce birkaç tanesinden geçiyoruz.

Bu da ne böyle? "Sakın bana ek iş olarak rahiplik yaptığını söyleme?"

Anahtarı içeri kaydırır ve kapının kilidini açar. "Hayır. Ama sahibini tanıyorum." "Tanrı mı?"

Gülüşü karanlık, olgun ve bir kilise için fazla duygusal. İkimiz burada, yarı karanlıkta birbirimize bu kadar yakinken, aklımdan günahkâr düşünceler geçiyor. Jack'in kokusu havayı dolduruyor ve hormonlarım vızıldamaya başlıyor. Yaramaz yanımda, *yani sürtük yanımda*, yaptığı şeyi bırakmasını ve beni tam burada, duvara yaslamasını *istiyor*.

Kapıyı iterek açıyor ve kiliseyi aydınlatan o loş duvar ışıklarından daha fazlasını yakarak bir düğmeye basıyor. Beni içeri sokup kapıyı arkamızdan kilitliyor. Önümde sıra sıra dizilmiş kadife döşemeli sandalyelerle dolu geniş bir salon var; duvarlar zevkli bir altın rengine boyanmış, sahte mermer pilastrlar odayı kaplıyor. Yan taraftan girdik ve bir uçta ana giriş gibi görünen büyük bir kapı var. Arka tarafta, kuyruklu bir piyanonun bulunduğu yükseltilmiş bir sahne var.

Bir an her şeyi kavrayarak bakıyorum ve nerede olduğumuzu fark ettiğimde elektrik çarpmış gibi oluyorum: Stanmore Hall, Londra'nın en ünlü klasik müzik performans mekânlarından biri.

"Bu kilisenin bir parçası mı?" Hayretle soruyorum.

"Hayır. Yani, belki bir zamanlar öyleydi ama artık değil. Normal giriş bu gece kilitli." Jack sokağa açılıyor olması gerektiğini düşündüğüm ana kapıyı işaret ediyor.

Kilitli mi? Ona döndüm. "Dur bakalım. Andrei Orlov'un burada çalması gerekmiyor muydu?" Bilgi zihnimden süzülüyor, bilinçaltımdan çıkarılıyor. Dünyaca ünlü konseri piyanist kesinlikle idi.

bu hafta oynaması planlanıyor. "Evet, öyle. Kate ve Nico onu görmeye gelmekten bahsediyorlardı. Biletleri tükenmiş bir gösteri bu. Herkes nerede?"

Jack elini cebine attı, gözleri parlıyordu. "Biletler tükendi. Bütün biletleri ben aldım."

Şok olmuş bir kahkaha patlattım. "Ne? Nasıl? Bana daha bu sabah çıkma teklif ettin. Tanrım. Bütün o insanlar. Andrei..."

"Merak etmeyin. Herkes biletlerinin karşılığını fazlasıyla aldı. Andrei de iyi; onun yerine Kate ve Nico'ya özel bir performans sergileyecek ve ben de klasik bir piyanist yerine seni izlemeyi tercih ederim. Yani bu gece sahne senin."

Bacaklarım güçsüzleşti. "Stanmore salonu," diye fısıldadım.

"Sen delisin." "Bana deli demeyi bırakmalısın. Kompleks geliştireceğim."

Başımı sallıyorum, ne yaptığını anlayamıyorum. *O deli*. Benim için bunu yaptığına göre öyle olmalı. "Buna inanamıyorum. Burada oynayamam, yapamam..."

"Elbette yapabilirsin. Çık şuraya," diyor sahneye başıyla işaret ederek. "Piyano çalabiliyorsun, değil mi?"

"Evet. Ama..." Jack'in böyle bir şey yapmayı düşünmesi, beni böyle bir yerde sahneye çıkmaya layık görmesi beni o kadar etkiliyor ki, kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Sonunda, "Terliklerimi giymedim." demeye karar verdim.

"Biliyorum." Baştan çıkarıcı tonu erimiş tereyağı gibi tenimde geziniyor, sonra tonu değiştiriyor ve gerçekçi bir hale bürünüyor. "Ama performans senin kişiliğinin bir parçası ve ben de senin yanında olmayı seviyorum, bu yüzden böyle olduğunda karşı konulmaz olmana alışmam gerekecek." Nefesim kesiliyor ama Jack zar zor duraklıyor. "Bu bir alıştırma. Farklı bir yerde performans sergilemek."

"Başka yerlerde de sahneye çıktım."

"Öyle mi? Ne zaman? Karaoke sayılmaz."

Yüzümü buruşturuyorum, beni bu konuda zorlamasından nefret ediyorum. Yatak odam ya da Marchmont dışında bir yerde sahne almayalı uzun zaman olmuştu. Oradan buraya roket gibi fırlamak bir hayalin gerçekleşmesi gibi görünüyor, ama onun istediğini yapmak için kendimi çelikleştiriyorum. "Peki."

Sandalye sıralarının arasından geçip sahneye çıkan kısa basamakları tırıs tırıs çıkıyorum. Jack beni takip ediyor, ben paltomu çıkarıp yere bırakırken ve kuyruklu piyanonun başındaki yerime oturmadan önce el çantamı üstüne koyarken sıraların arasından yavaşça ilerliyor. Böyle bir yerde sahneye çıkacağımı *hiç ama hiç* düşünmemiştim. *Burada olmamalıydım.*

Jack ön sırada bir sandalyeye yerleşiyor ve ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp kasten bana doğrultuyor.

"Çekim mi yapıyorsun?" diye sordum.

"Evet. Çekeceğiniz videolar için görüntülere ihtiyacımız var."

Yorumunu yan gözle görmezden geliyorum ve bir kiliseden geçtiğimize göre uygun görünen *I Vow to Thee My Country*'den birkaç ölçü çalmaya başlıyorum.

"Hayır," diye sesleniyor Jack.

Parmaklarımı tuşlardan kaldırıyorum. "Neden?"

"Şarkılarını dinlemek istiyorum. Lanet olası bir ilahi değil. Onları herkes çalabilir."

İyi o zaman. Hangi şarkımı çalacağıma karar verirken taburede ayağımı sürüyerek daha da rahatlıyorum.

Açılış akorlarını çaldığımda odadaki değişimi hissediyorum. Kalp kırıklığı ve yalnızlıkla ilgili daha melankolik şarkılarımdan birini seçtim ve notalar kollarımdaki küçük tüyleri kaldırarak üzerime batıyor. Buradaki akustik olağanüstü ve sonuna kadar çalışıyorum, şarkıda, sözlerde kayboluyorum, kelimelerin acısının sesimden akmasına izin veriyorum.

Kendimi o kadar kaptırıyorum ki Jack'in beni izlediğini tamamen unutuyorum, ta ki yavaşça alkışlamaya başlayana kadar, her bir alkış havayı titretiyor.

Oturduğu yerden kalkıyor ve ceketini çıkarıp yanındaki sandalyenin üzerine atıyor, ardından basamakları tırmanıp bana yaklaşıyor. Sanki sadece bir dokunuşu bile burada iyi bir şey yaptığım fikrini pekiştirecekmiş gibi vücudum onun yaklaşımı karşısında geriliyor.

"Başka bir şey çal," diyor yanımdaki piyano taburesine otururken. Bu bir düet taburesi, bu yüzden ikimiz de sığıyoruz, ama sadece biraz. Bu pozisyonda uyluk kasları pantolonuna doğru geriliyor. *Kocaman.* Kumaşın arasından aletini görebildiğime eminim.

Bakışlarımı kaçırıyorum, vücudum onun ani yakınlığı karşısında kaskatı kesiliyor. *Neden Jack'leyken her şey ön sevişme gibi geliyor?*

Çünkü öyle, cevabı geliyor.

Saçlarımın bir kısmını yüzümden uzaklaştırıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Çok nazik bir jest ve bir şekilde sahiplenici... Sanki vücudum üzerinde hakları varmış gibi. Ve benim buna hiç itirazım yok.

İkinci bir şarkıya başlıyorum ama Jack'in göğsünün ritmik yükselişi ve alçalışı neredeyse tüm dikkatimi alıyor. Dizi kalçamı sıyrıyor ve ben yutkunuyorum, işaretimi kaçırıyorum. Bu şekilde oynayamam.

Duruyorum ve bir an için ikimiz de konuşmuyoruz ve ellerimin kucağıma düşmesine izin veriyorum. Aramızdaki parazit o kadar yoğun ki, onunla Londra'nın yarısına güç verebileceğimize eminim.

"Ei?"

Bakışlarımı piyanonun tuşlarından ayırmadan yutkunuyorum. "Evet?" "Bence sen harikasin."

Sözleri göğsümün tam içine yerleşiyor, orada tomurcuklanan çiçekler gibi kabarıp çiçek açıyorlar. "Lütfen..." Ondan durmasını mı yoksa devam etmesini mi istediğimi bilmeden yalvarıyorum.

Eli yanağıma geliyor ve hafifçe bastırarak beni kendisine bakmam için çeviriyor. "Lütfen ne?"

Nefesim sığlaşıyor ve hızlanıyor. "Yapamam..."

"Neden olmasın?" diye mırıldanıyor. "Birlikte çok iyi oluruz. Olacağımızı biliyorsun. İşte, arkanı dön." Bedenimi yerine oturtuyor ve karşısındaki piyano taburesine oturmak için bir bacağını kaldırmam gerekiyor.

Elini kalçalarımın birinin üzerine koydu. *İç çamaşırı giymiyorum.* Hareketleri o yapıyor olabilir ama ben tam da böyle bir durumun ortaya çıkmasını planlamıştım ve şimdi Jack'in karanlık bakışları altında bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor.

Sanki bunu biliyormuş gibi elbisemin kumaşıyla oynuyor ve eli çıplak kalçama dayanana kadar elbisemi yukarı kaldırıyor. "Görebilir miyim?"

"Neyi görebilirsin?" Sesim o kadar cılız çıkıyor ki kelimeleri zar zor duyabiliyorum.

"Tam olarak ne olduğunu biliyorsun," diye geveliyor eli yukarı doğru kayarken, kalçamın üstünden sadece birkaç santim uzakta duruyor. "Çıplak amcığın." İnliyorum ve o da hafif bir kahkaha atıyor. "Bilmediğimi mi sandın?"

Kanım derimin altında cızırdıyor ama cevap verecek kelimeleri bulamıyorum.

Sadece biraz daha yukarı. Elini biraz daha yukarı kaydırması gerekiyor.

"Girebilir miyim?" diye tekrar soruyor ve bu sefer iki kapının da kilitli olduğunu hatırlayarak başımı sallıyorum. *Burada sadece biz varız. Güvendeyiz.*

Eli elbisemden yukarı kayıyor, tenimde kavurucu bir sıcaklık yükseliyor ve kalçalarım tabureden biraz kalkarak dokunuşunu karşılamaya çalışıyor.

Parmak uçları gıdıklanıyor, kalçalarımın tepesine yaklaşırken yavaşlıyor, her saniyeyi daha fazla dayanamayacağımı düşünene kadar uzatıyor.

Dokun bana.

Ve sonra parmakları klitorisimin üzerinde ve vücudumdaki tüm kan o noktaya akıyor, nabzım elinin altında sert ve ağır atıyor. O

başparmağıyla ıslaklığını arayarak aşağıya doğru itiyor. İçime doğru iterken gözlerini kapatıyor ve beni sırılıslam buluyor.

"Oh, kahretsin," diye mırıldanıyor. "Bunu çok istiyorsun." Seslenince yanaklarım kızarıyor ama Jack başparmağını giriş yerimden dudaklarımın arasından geçirip klitorisimin üzerinde gezdiriyor, daireler çizerek ovuyor, inlememi ve utancımı unutmamı sağlıyor. "Neden buna karşı koyuyorsun?" Sesinin alçak fısıltısı uyarılmamı körüklüyor. *O kadar tahrik oldum ki düşünemiyorum.*

"Bilmiyorum," diye kekeleyorum, kalçalarım ona daha fazla alan açmak için tekrar yükseliyor. "Ben-"

"Sana istediğini vereyim, El."

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum.

"Evet, evet... lütfen..."

Jack elini çekip elbisemin bol eteğini yukarı kaldırıyor ve beni tamamen çıplak ve açıkta bırakıyor. Kapüşonlu bakışları bacaklarımın arasına sabitlenmiş ve onu bu kadar tahrik olmuş görmek içimde arzu sarmalları oluşturuyor.

"Bunu görmem lazım," diye homurdanıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan piyanonun kapağını kapatıp beni üzerine kaldırıyor, ellerini kullanarak kalçalarımı ayırıyor ve aralarına yerleştiriyor. "Çok eğleneceğiz," diyor nefesinin altında, sanki benimle değil de amımla konuşuyormuş gibi bakışlarını bacaklarımın arasına sabitliyor. Sonra bakışları dirseklerimin üzerinde durup ona baktığım yere doğru kayıyor. "Bana bunu istediğini söyle. Söylemene ihtiyacım var. Bunu duymam gerek."

"Bunu istiyorum."

"Ne istiyorsun?" "Her şeyi. Hepsini."

Kalçamı öpmek için alçalırken bakışlarında bir memnuniyet parıltısı var, yukarı doğru yalayarak ilerliyor. Ama tam onu istediğim yere ulaştığında durdu. "Elbiseni çıkar."

Odaya bakıyorum ve burada kimse olmamasına rağmen endişelenmekten kendimi alamıyorum.

Korkumu fark eden Jack'in ifadesi yumuşuyor. "Kapılar kilitli. Kimse içeri giremez."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, ona güvenim tam. *Güvendeyiz.*

Bakışları ısınıyor. "Seni çıplak istiyorum. Tam buraya yayıl." Bir parmağını piyanonun üzerine vuruyor. "Sadece benim için."

"Bu bir Steinway," diye fısıldıyorum. "Yapamayız."

Jack kısık bir kahkaha atıyor. "Piyanonun başına bir şey gelirse, yenisini alırım." *Çok tipik.* "Rahatla."

Ellerini kalçalarımın üzerinden geçirip elbiseyi başımın üzerinden çekiyor ve aniden tüm korkum unutuluyor ve elbiseyi çıkarmak için neredeyse onun kadar hevesli bir şekilde elbisenin içinden çıkıyorum.

Onu yere atıyorum ve kovboy çizimleri dışında tamamen çıplak bir halde piyanonun üzerine uzanıyorum. *İşte bu kadar. Beklediğim şey buydu.* Jack geride durup beni inceliyor. Gözlerine inanamıyormuş gibi kaşlarını yukarı kaldırarak gözlerini kırıştırıyor. "Bu... sen..."

Gülümsüyorum, onu susturmuş olmanın verdiği güç duygusu içimde kabarıyor.

"Senin böyle bir fotoğrafını çekmek istiyorum." Sesi o kadar huşu dolu ki, başım dönüyor ve kalçalarımın uzuvlarıma doğru bir uyarılma patlaması yaratıyor. Bu kadar pervasızca bir şey yapmasına izin verme fikri beni neredeyse arzudan titretiyor. İhtiyaçtan. Şu anda o kadar çok istendiğimi hissediyorum ki, bu his vücudumun kontrol edemeyeceği kadar fazla. Başımı döndürüyor.

"Yap şunu," diye fısıldıyorum.

Jack'in gözleri açılıyor. "Gerçekten mi?"

Jack cebinden telefonunu çıkarırken başımı sallıyorum, bedenim muhtaç bir arzunun titreyen karmaşasından biraz daha fazlası. *Kahretsin, bu çok tehlikeli.* Bacaklarımı biraz daha ayırıyor ve o fotoğraf çekerken aralarındaki kayganlığın arttığını hissediyorum. Yaklaşıyor, sonra her yerimi kadraja almak için geri çekiliyor, piyanonun etrafında hareket ederken daha fazla fotoğraf çekiyor. Kesinlikle ahlaksız görünüyor olmalıyım ve buna bayılıyorum. *Bu benim cinselliğimi geri kazanışım.* Telefonu her küçük kapanma sesi çıkardığında klitorisimde bir uyarılma kıvılcımı çakıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor sonunda telefonu cebine geri koyarken. Bacaklarımın arasına yerleşiyor ve her iki kalçama birer elini koyuyor. "Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum," diye mırıldanıyor ve bacaklarımın arasına dalmadan önce gözleri kararıyor, ölümcül bir ateşle yanıyor.

Ellerini kalçalarımın altından geçirerek kalçalarımı yukarı kaldırıyor. Dili hevesle kıkımdan klitorisime doğru ilerliyor ve içimdeki enerji cızırıyor. *Aman Tanrım, Jack Lansen beni yiyor.* Bu düşünce libidomun tavan yapmasına neden oluyor ve başım bir iniltiyle geriye düşüyor, o beni yutarken piyanoya yaslanıyorum, dili kıvrımlarımın arasına dalıyor ve girişime giriyor, emiyor ve yalıyor, vücudumdaki ihtiyacı onun tatmin edebileceğinden daha hızlı bir şekilde spiralliyor, beni bacaklarımın kasılmasına ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan bir çılgınlığa sürüklüyor.

Sanki daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, beni ağzının derinliklerine çekiyor, kendisine yaklaştırıyor, iki parmağını içimde kıvırıyor, içeride baskı yaratırken dışarıda diliyle doyumsuzca çalışıyor, vücudumu bir müzik aleti gibi çalışıyor. İnanılmaz bir his. *Buna değer. Her oyuna ve daha fazlasına değer çünkü bu adam tam olarak ne yaptığını biliyor.*

"Durma. Sakın durma. Sakın... oh-" Orgazmın uyarıcı karıncalanması kalçalarımda büyüyor, genişliyor ve nabız gibi atıyor. Çenesine doğru sallanıyorum, kendimi ona karşı daha sert, daha derin bir şekilde zorluyorum, parmakları içimde pompalanırken klitorisimi ağzına sokuyorum.

"Tadın... çok tatlı..." Sözlerinin alçak hırıltısı bana karşı titreşiyor ve kalçalarımın zevk dalgaları gönderiyor.

"Oh... oh..." İnliyorum ve saçlarını tutuyorum, yüzünü içime çekmeye zorluyorum, ona biniyorum, baskıyı doğru yapmak için yer değıştiriyorum... kendimi ona karşı çalıştırıyorum. Zevk yükseliyor ve alçalıyor, vücudumun her kaymasıyla akıyor ve azalıyor ve umutsuzca onu kovalıyorum. Jack beni daha kuvvetli bir şekilde yiyerek orgazmın eğığine getiriyor.

Kalçalarım geriliyor, kulaklarının etrafında kenetleniyor ve bana karşı mırıldanıyor, yalamaya ve emmeye devam ederken bırakmıyor.

"Yaklaştım," diye sızlanıyorum, sesim ince ve çaresiz. "Çok yakın-" Geri çekiliyor ve ben onun adını haykırıyorum. "Jack!"

"Bekle. Beni bekle," diyor ve pantolonunu açmaya çalıştığını görmek için yukarı doğru itiyorum.

Seks mi yapacağız? Burada mı?

Kalçalarım piyanonun üzerinden kalkıyor, ona doğru geriniyorum. Onu içimde hissetmek için çok istekliyim. Bu anın hayalini kurdum, kendimi bu ana hazırladım ve şimdi gerçekten oluyor, yeterince hızlı gelemiyor. *Acele et.*

Cebinden bir prezervatif çıkarıyor ve yere en az dört tane daha düşüyor.

"Bu gece kaç kişiyi sikmeyi planlıyordun?" Onunla dalga geçmeye çalışarak soruyorum ama bunun yerine sesim umutsuzca nefessiz çıkıyor.

Beni kabaca öpüyor, dilinin her bir darbesi arzumu dindiriyor, sonra paketi dişleriyle yırtıp açmak için çekiliyor. "Sadece sen." Aletini boxer'ından çıkarırken bana bakmıyor. Tanrım, çok güzel. Genişlemiş ucundaki yarık neredeyse açık ve delikte pre-cum parlıyor.

"Kaç kere?" Hayretle soruyorum ve bakışları benimkilere kilitlendiğinde dudaklarında orantısız bir sırıtış beliriyor.

"Bana izin verdiğin kadar çok." Prezervatifi takıyor ve pantolonu hâlâ ayak bileklerinde, bana doğru ilerliyor.

Beni kendisine yaklaştırıyor, bacaklarım piyanonun üzerinden sarkıyor ve aletinin ucunu yarığımdan aşağı yukarı kaydırarak ihtiyaçtan sızlamama neden oluyor.

Onu orada, bacaklarımın arasında durmuş, aletinin üzerimde nasıl hareket ettiğini hayranlıkla izlerken görmek durumu daha da kötüleştiriyor. Doldurulmaya hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Çılgık atabilirdim.

"Çok ıslaksın amına koyayım," diye geveleyerek ucunu içime sokuyor. Yavaşça daha derine inip beni gererken irkiliyorum. *O kadar büyük ki.* "İyi misin?" diye soruyor.

"Uh-huh. Ben iyiyim," diye nefes alıyorum. "Biraz daha alabilir misin?" *Tanrım, evet.* "Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Hepsini alabilir misin?" diye sorarken sesi arzuyla sertleşiyor.

Bu soru beni ateşliyor. Eğer beni doğru düzgün sıkmezse yanacağım. "Mmm," diye inliyorum.

İçime girerken aynı derecede şehvetli bir inilti çıkarıyor ve gerginliğin yakıcılığı beni tamamlayan bir dolgunluğa dönüşüyor, Jack kalçalarımızı birleştirirken o ağrıyan, tahrik edici ihtiyacı doyuruyor.

Aman Tanrım. İçimde. Bu anın tadını sonsuza dek çıkarmak istiyorum.

Aynı düşünce onun da aklına gelmiş gibi, hiç kıpırdamadan orada, tamamen içimde kalıyor. Sadece bana bakıyor.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye fısıldıyorum.

"Yapabilirim," diyor beni kendine doğru çekerek. Ağzlarımız umutsuz bir çarpışmayla buluşurken kollarımı boynuna doluyorum, dili dudaklarımın arasından kayıyor ve benimkini okşarken kadife gibi hissediyorum. Ellerim ensesini buluyor ve parmaklarım kalın saçlarına dolanıyor. Öpüşmeyi derinleştiriyorum, dillerimiz bırakmayan dansçılar gibi birbirine dolanıyor.

Ayrıldığımızda zor nefes alıyordu. Gözbebekleri kararmış ve büyümüş, yüzünün her yerinde uyarılmışlığının kanıtı var. "Hayal ettiğimden çok daha harikası," diye pantolonunu indirdi, sesi huşu doluydu.

"Sen... sen..." Ona aynı şeyi hissettiğimi söylemek için başlıyorum, ama elleri kalçalarımı bulduğunda ve yakışıklı yüzü bir konsantrasyon görüntüsüyle içime pompalamaya başladığında kelimeler tamamen benden kaçıyor. Her hamlesini kendi hamlemlerle karşılayarak ona karşı dişlerimi sıkıyorum. Jack neredeyse tamamen giyinikken, botlarım dışında tamamen çıplak olarak bu şekilde ele alınmak sadece

deneyim. Ona karşı tamamen savunmasızım ve buna bayılıyorum. Onun için yayılmanın her saniyesi, gözleriyle beni yiyip bitirdiğini görmek ve şimdi sanki olmayı tercih edeceği başka bir yer yokmuş gibi bana böyle odaklanarak sokulması... *mükemmel*.

"Çıkar şunu," diye mırıldanıyorum, gömleğinin düğmelerini karıştırıyorum ve birkaçını çözdükten sonra hepsini başından çekip yere atıyor ve beni tekrar öpüyor. Ellerim omuzlarında, göğsünde, teninin sıcaklığının altında kaslarının sıkıştığı yerde kayıyor. Her yerine dokunuyorum, vücudumu mümkün olduğunca onunkine bastırmaya hevesliyim.

Başparmağını şişmiş ve en ufak bir dokunuşta patlamaya hazır olan klitorisimin üzerinde gezdiriyor. O noktadan zevk şokları geliyor ve itmeye devam ediyor, ben hazır olmadan çok önce yaklaşan bir dorukla amımın nabzını attırıyor. Çaresizce miyavlıyorum, tırnaklarımı derisine geçiriyorum. "Oh, oh, Jack-"

"Benim için gel," diye mırıldanıyor ve orgazmım her zamankinden daha sert bir şekilde patlıyor, bir parıltı yağmuru gibi içimde patlıyor, her hücremde karıncalanıyor ve parlıyor. Başımı arkaya eğip konser salonunun kubbeli çatısına doğru onun adını haykırıyorum. "Jack, Jack, Jack..." Ses yankılanıyor, akustik tarafından taşınıyor, salonun her köşesini dolduruyor ve kulaklarımda çınlıyor. "Ben seninim. Al beni, *lütfen*." Ve yapıyor, orgazmımın yükselişi ve düşüşü boyunca içime pompalıyor, vücudumun vermesi gereken her son zevk damlasını, itme kuvvetleri düzensizleşene ve aleti i ç i m d e titreşene kadar diziyo.

"Fuuuuck," diye inliyor ve orgazmının gerginliği onu yırtarken boynundaki her tendon görünüyor.

Aletin her sarsılışı hak ettiğim bir sır gibi geliyor ve nefes alış verişimiz normale döndüğünde hormonlar vücuduma doluyor, beni uzak tutmaya çalıştığım duygulara açıyor. Onları savuşturuyorum, kapıyı kapatıyorum, kilitliyorum. *Bu adama aşık olmayacağım*.

Bana doğru eğiliyor ve ben de onu yakınımda tutuyorum, yüzü çıplak göğüslerime yaslanıyor. Parmaklarıyla meme ucumu okşuyor ve kemiksiz bedenimde coşku kıvılcımları sekiyor. Parmakları duruyor ama ben onu bırakmıyorum. Uzun bir süre gibi gelen ama muhtemelen bir dakikadan fazla olmayan bir süre bu şekilde kalıyoruz. Çok yakınız... çok *samimiyiz*. Az önce yaptığımızdan bile daha fazla.

"Beni korkutma," diye fısıldıyor.

"Ha?"

"Ağlama. Şu anda bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum." Onu göğsümden itiyorum.

"Ağlamıyorum."

Başını salladı. "Harika. Çünkü bunun eğlenceli olması gerekiyordu."

"Öyleydi. Öyleydi..." Tam olarak *ne* olduğunu bilmeden devam ettim.

İçimde siki yumuşuyor ve çekiliyor. Kondomu bağlayıp cebinden çıkardığı bir peçeteye sararak çöpe atarken derin derin nefes alarak piyanonun üzerine uzandım. Pantolonunu düzeltiyor, gömleğini alıp giyiyor ve düğmelerini hızla ilikliyor. "İnanılmazdı. Sen harikasin," diyor ve beni piyanodan çekerek ayakta durmamı sağlıyor. Bakışları üzerimde geziniyor ve ben onun altında yanıyorum. "Evde giymen gereken şey bu. Sadece botlar. İnanılmaz." Gülümsemesi genişliyor. "Seni öpebilir miyim?"

Bir kahkaha patlatıyorum. "Az önce beni bir porno yıldızı gibi siktin, şimdi de öpücük için izin mi istiyorsun?"

Bir elini saçlarının arasından geçiriyor, kısa bir süre için garip görünüyor ve sonra "Vermek istemediğin hiçbir şeyi almak istemiyorum" diyor.

Bana bakışını görünce, sanki beni mutlu etmek için her şeyi yapabilecekmış ama bunu yapma arzusuyla pek de rahat değilmiş gibi, kalbim genişliyor ve cevabım ben durduramadan dökülüyor. "Sana her şeyi vermek istiyorum. Her şeyimi. Hepsi senin."

Bunları daha önce söylediğimde, bu sözler tutkunun sancıları içinde söylenmiş anlamsız sözler olarak geçirilebilirdi. Boşalmanın sözel karşılığı. Cinsel tatlı bir hiçlik. Ama şimdi, sonrasında, daha ağır geliyorlar ve ilettikleri anlam paylaşmayı amaçladığımdan çok daha fazla.

Jack'in ağzı biraz açılıyor, uzun bir süre bana bakarken gözleri büyüyor.

Bu çok mu fazlaydı? Çok mu erken?

Hissettiklerimin karşılıklı olduğunu sanıyordum ama belki de yanılmışım. Hemen rahatsız oldum. Etrafıma bakıp elbisemi yerden kapıyorum ve sanki şu anda Jack'le aramızda olanlardan beni koruyacakmış gibi başımın üzerine geçiriyorum. Eğer beni rahat bırakacaksa, bunun sadece sıradan bir ilişki olabileceğini söyleyecekse, bunu duymamayı tercih ederim. Hiçbir şey söylememişim gibi davranmayı tercih ederim.

Bana doğru adım atıyor, mavi gözleri ilk kez ciddi. "Saçmalamayı keser misin?"

Elbisemin kollarını, etek ucunu çekiştirirken ona belli belirsiz bir bakış atıyorum, sanki lanet olası şey çok rahat olmasına rağmen tam oturmuyormuş gibi. "Oyalanmıyorum. Giyiniyorum."

Yanımda durmaya geldi. "Tamam. Kes şunu o zaman."

Gözlerimi deviriyorum, kalbimin isyan etmesine ve kara *bir* bulutun görüş alanımın hemen dışında gezinmesine rağmen ses tonuma hafiflik katmaya çalışıyorum. "Sadece çıplak kalmamı istiyorsun."

"Bunu çok isterim." Elim tutarak, yüzümü ona dönene kadar çekiştiriyor. "Ama şimdi değil." Nefesini ağır ağır veriyor, konuşmadan önce tüm dikkatimi bana verene kadar bekliyor. "Ben de sana her şeyi vermek istiyorum, El."

Bir sonraki nefesim kolay gelmiyor. Bilinmedik bir zeminde ilerliyoruz ve gerginlik düşüncelerimi kusmama neden oluyor. "Gerçekten mi? Çünkü bunun iş olması gerekiyordu. Bu gecenin akşam yemeği ve kariyerim olması gerekiyordu ama biz bunu bir piyanonun üzerinde sekse dönüştürdük ve bu gerçekten yoğun hissettiriyor ve sen sanki 'eğlence' dışındaki her şey seni öldürebilirmiş gibi 'eğlence'den bahsedip duruyorsun. Ve bu sorun değil. Anlıyorum. Eğlenmek istiyorsun. Çalmak istiyorsun. Hiçbir şey ciddi değil. Hiçbir şey-"

"El, dur." Emriyle duruyorum, vereceği kararı beklerken içimi bir endişe sarıyor. "Seninle çok eğleniyorum. Şimdiye kadar kimseyle eğlenmediğim kadar." Ağzının bir tarafı gülümsemeye dönüşüyor. "Sadece seninle eğlenmek beni mutlu eder."

Göğsüm sıkışıyor, kalbimin atışı kesiliyor. *Düşündüğüm şeyi mi kastediyor?* Varsayımlarda bulunmak istemiyorum. Bu riski göze alamam. Ne de olsa hâlâ 'eğlence' terimleriyle konuşuyor. Gözlerimi ona dikiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Gülümsemeye başlıyor. "*Sen ne diyorsun?*"

Birkaç uzun an boyunca birbirimize bakıyoruz, ikimiz de kopmaya hazır değiliz. Sonunda pes ediyorum. "Bilmiyorum." Başımı sallıyorum, parmaklarımı buklelerimin arasına sokuyorum. "Siktir, bilmiyorum," diyorum, yarı gülerek, yarı içimden ölerек.

Kaşlarını çatıyor, dudaklarında hâlâ alaycı bir gülümseme var. "Biliyorsun..."

"Pekâlâ." Kocaman bir nefes alıp ciğerlerimi patlayacak kadar dolduruyorum. "Bu seks arkadaşlığı olayını yapmaya hazır değilim. Seninle yapmayacağım. Bunun için kendime eziyet etmeyeceğim. Seninle harika bir seks yapıp sonra da bunun sadece bir eğlence olduğunu ve beni etkilemediğini iddia etmeyeceğim-"

"Benden hoşlanıyorsun, ha?" Gözleri parlıyor. Bu hoşuna gidiyor. *Piç kurusu.*

Ateşliyim; daralmışım. *Maruz kaldım*. Omuz silkiyorum, duygusal patlamamdan geri adım atmaya çalışıyorum. "O kadar da değil. Birazcık. Seni alabilirim ya da bırakabilirim."

Öpücüğü beni kesiyor, dili ağzımın içine kayıyor ve içindeki tutku herhangi bir kelimedenden daha fazlasını aktarıyor. Her şeyin binlerce kez karşılık bulduğunu hissediyorum.

Öpücüğünü geri çektiğinde arzudan başım dönüyor. Gülümseyip "Benim kocaman aletim, değil mi?" diye fısıldadığında zar zor odaklanabiliyorum.

Şakacı bir elimle göğüs kaslarına vuruyorum, o da kıkırdayarak beni kendine doğru çekiyor. Kucağında rahatlıyorum, bedenim onun gücüne karşı yumuşuyor.

Çenesini başımın tepesine dayıyor ve başıma karşı sessiz kelimeler söylüyor. Sesindeki tüm şaka imaları kayboldu. "Biliyor musun?"

"Neyi?" Damarlarımda çırpınan umutla fısıldıyorum. "Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum."

Kalbim yerinden fırladı. "Öyle mi?" "Evet."

Ona sokuluyorum, ruhumu ıslatan rahatlamanın tadını çıkarıyorum. "Sadece biz olabilir miyiz? Başka kimse olmayacak mı? Başka kadın yok mu?" *Mırıldanıyor* ve bu ses içimde titreşiyor. Başımı çenesinin altından çekip ona bakıyorum. "Üçlü seks hakkında bir şaka yapmayı düşünüyorsun, değil mi?"

Yüksek sesle gülüyor, bu da *tam olarak* bunun olduğunu bilmem için gereken tek onay.

Aklından neler geçtiğini.

Kahkahası azalınca bana ciddiyetle baktı. "Özel olmak istiyor musun?" Bir iki saniye başımı sallamıyorum ama saldığımda yüzünde memnuniyete benzer bir şey beliriyor. "Daha önce olmadığımızı düşündüren ne?"

"Açık olmana ihtiyacım var."

Beni daha sıkı sıkıyor. "Tamam." Duraklıyor ve aradaki her milisaniye için kalbim üç kat hızla çarpıyor. "Dairede benim için şarkı söylediğin gecedan beri başka kimseyi düşünmedim. Başka kimseyle birlikte olmak istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Sadece seni. Oyun yok. Dalga geçmek yok. Sana şimdiden kafayı takmış durumdayım ve eğer hayır dersen, o zaman yatak odamda oturup ölene kadar bu gece çektiğim tüm fotoğraflarına 31 çekeceğim."

"Tanrım," diye feryat ediyorum, Jack'in fotoğraflara bakarak mastürbasyon yapma fikri dikkatimi söylediği diğer her şeyden uzaklaştırıyor.

"Çok mu fazla?" Ses tonunda kahkahalar dalgalanıyor.

"Hayır."

"Güzel. Çünkü daha bitirmedim. Ben ayrıcalıklıysam, sen de ayrıcalıklısın. Eğer başka bir erkeğe bakarsan, onu öldürürüm."

Gözlerim kısa süreliğine kapandı. "Başka bir yere bakmayacağım."

"Harika. Çünkü seni tamamen kendime istiyorum. Her santimini. Sen benimsin." Kıçımı avuçlayıp sıkıyor ve ben küçük bir çığlık atıyorum. "Üçlü seks yok. Anladın mı?"

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Evet."

"O zaman eve gidelim ve sabaha kadar sevişelim. Kulağa hoş geliyor mu?" "Kulağa harika geliyor."

Ertesi sabah uyandığımda, Jack'in lüks çarşaflarına sarılmış, yanımda yatıyor ve beni izliyordu.

"Merhaba," diyor, sesi alçak ve yüzü bir mutluluk görüntüsü.

Onun hayranlığının ışığında vücuduma hoş, karıncalı bir sıcaklık doluyor. Daha önce hiç kimseyle böyle hissetmemiştim. Sanki dünyada Jack Lansen'in yatağında olduğum kadar iyi uyum sağladığım başka bir yer yokmuş gibi. Bir parmağının ucuyla omzumu ve kolumu okşuyor ve bu his daha da artıyor.

"Dişlerini fırçalamışsın," diye fısıldıyorum. "Taptaze olmuşsun."

"Belli ki." Beni tekrar öpüyor.

"Ama ben değilim," diyorum uzaklaşarak.

"Umurumda bile değil. Gel buraya." Beni kendine doğru çekiyor, sert ve sıcak ve *lanet olsun*, sanırım onu seviyorum.

Ama kendimi kaptırmadan önce, dikkat edilmesi gereken bir konu var. "O fotoğraflar hakkında..."

Gülümsüyor ve ben bunu ağzımda hissediyorum. "Ne kadar seksi olduğunu görmek ister misin?" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Komodinin üzerindeki telefonuna uzanıyor, ekranı açıyor ve kaydırırken ikimizin de görüntüleri görebileceği şekilde yönlendiriyor. *Vay be*. Çok müstehcen. Bazıları pornoya layık, ama diğerleri zevkli. Bazıları çok güzel. Işık, piyano, tenim, saçlarım, botlarım.

"Bunları silsek iyi olur," diyorum ona, içimde Jack'in beni görmüş olması gerektiği gibi bir tahrik dalgası dolaşırken bile. Bir sonrakine geçiyorum

Bir tanesi bacaklarımın arasında çektiği fotoğraf. "Onları kesinlikle silmeliyiz."

"Evet. Elbette," diyor Jack, ama sanki onlardan kurtulmayı kabul etmeden önce fotoğraflara odaklanmak istiyor gibi.

"Ben ciddiym. Onları sileceğine söz ver."

İnliyor. "Onları seviyorum." Eğiliyor ve dilini boynumun kenarında gezdiriyor. "Ama tamam."

Aniden, dün gecenin anıları sert bir şekilde vurdu ve klitorisim aralıksız bir ritim atıyor ve artık bekleyemiyorum. *Ona ihtiyacım var*. Telefonu elinden alıp yatağın başucuna koyuyorum ve bana odaklanmasını istiyorum. Gerçek, şimdiki ana, bana.

"Becer beni," diye emrediyorum. "Hemen şimdi."

Dirseğinin üzerinde doğruluyor, gözleri parlıyor ve tüm dikkatinin bende olduğunu biliyorum. "Yine mi?"

"Yine," diye onaylıyorum ve elini bacaklarımın arasına kaydırırken fotoğrafları unutuyorum.

JACK

"W Hikayemiz nedir?" Elly soruyor. Sıradan görünmeye çalışıyor ama ben rol yaptığını hemen anlıyorum. "İnsanlara söylüyor muyuz?"

Sesi gergin geliyor ve bana bakmayı reddediyor.

Mutfakta kahvaltı için garip bir karışım hazırlıyor. Krep olduğundan şüpheleniyorum, ama içine nohut karıştırdığından eminim, bu yüzden biraz şüpheliyim, ama o güzel pembe ipek iç çamaşırı takımını giyiyor, bu yüzden izlemekten mutluyum.

On gündür neredeyse sürekli sevişiyoruz. Muhteşemdi ve ofisten eve yeterince çabuk dönemiyorum. Kesinlikle uykusuzum ama buna değer. "Yani, babam için düzenlenen bağış gecesinde kendimizi çift olarak mı ilan edeceğiz?"

Elly kaşlarını çatı. "Uygun değil mi?" Ona gülümsüyorum çünkü elimde değil. Dilinin düz kısmıyla tahta bir kaşığı uzun uzun yalıyor ve bu kafamda her türlü uygunsuz düşünceye yol açıyor. "Birlikte geliyoruz," diye devam ediyor, "o yüzden belki bunu açıklamak zorunda kalırsınız diye düşündüm."

"Biz birlikte yaşıyoruz. Hiçbir şeyi açıklamak zorunda değiliz. Birlikte gelmemiz çok mantıklı."

Elly yaptığı hamuru daha kuvvetli karıştırıyor ve ben onun aynı fikirde olmadığını biliyorum.

"Sadece biz olmak hoşuma gidiyor," diyorum. "Bir şey söylememize gerek var mı?" Karıştırmayı bırakıyor. "Hayır. Sanırım değil. Sadece düşündüm ki belki-"

"Annemin nasıl biri olduğunu biliyorsun. Böyle bir şeyi onun üzerine yıkamam."

Tahta kaşığı bırakıp iki elini kaseinin iki yanındaki adaya koyuyor ve bana bakıyor. "Onun onayladığı partnerler listesinde olmadığım için mi?"

İrkildim. *Şu lanet olası liste.* Annem orada çizgiyi aştı. Kiminle çıktığım onu ilgilendirmez ve Elly'ye olan hislerimi ondan saklayabildiğim kadar saklamak niyetindeyim. Aksi takdirde onu parçalara ayıracak. "Zor biri olabilir ve bu gece zaten duygusal olacak. Ona başka bir zaman, özel olarak söylemem daha iyi olur. Partide değil. Kate'e gelince... Ona söylemeye hazır değilim. Sen hazır mısın?"

Elly bunu düşünür. "Hayır."

Biraz tedirgin görünüyor, ben de ona doğru yürüyüp kollarımı arkadan doladım. Boynuna sokulup onu öpüyorum ve o da kısıp bir mırıltı çıkarıyor. Eğer çikolata eridiğinde bir ses çıksaydı, *bu* ses olurdu. "Bu sesi çıkardığında seni becermek istiyorum," diye boğazını törpülüyorum.

Sesi tekrarlıyor, parmağını hamurun içine daldırıyor ve omzunun üzerinden ağzıma götürüyor. "Bunu dene."

"Nedir bu?"

"Dene," diye ısrar ediyor ama hamuru emmeyi reddettiğimde yanağıma sürüyor. Soğuk, ıslak ve kalın.

"Hey," diye bağıyorum, bileğinden tutup yüzünü bana dönmesi için çeviriyorum. "Cidden, bu şey de ne?"

"Çikolata parçacıklı krep hamuru."

Onu kendime doğru çekiyorum, böylece çenesi çıplak göğsüme dayanıyor. Bana bakıyor ve nefes alış verişini ağırlaştırıyor. "Yalancı," diye homurdandım.

Sırıttırıyor ve sonra bir anda elini kaseye sokup bir avuç karışım alıyor ve saçıma ve yüzümün yan tarafına sürüyor.

"Ne oluyor lan?" Çılgılık atıyorum.

Kıvranıyor, elimden kurtulmaya çalışıyor, o kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Bunu yapmamalıydın." Onu adanın üzerine kaldırıyorum, ellerim kalçalarına doğru yükseliyor. "Bunun için seni cezalandıracağım."

Biraz geri çekiliyor ama gözleri kararıyor. "Jack..." diye uyarıyor.

"Kötü davrandın. Çok kötüydün," diyorum yavaşça, Elly'nin birdenbire ne kadar tahrik olmuş görüldüğünün tadını çıkararak, bacaklarını ayırmış oturuyor, parmaklarımın altındaki teni sıcak. Ellerimi hafifçe üstünün altına sokup çıkarıyorum ve o da bana yardım etmek için üstünden sıyrılıyor. *Çok güzel göğüsleri var.* Üstünü yere atıyorum ve meme uçlarından birini ağzıma alıp dilimle oynatıyorum. Başını geriye atıp inliyor ve işte o zaman ona sahip olduğumu anlıyorum.

Meme ucunu bir patlamayla bırakıyorum, hamur kabını alıyorum ve hepsini çıplak göğsünün üzerine döküyorum. Sütü hamur üzerine sıçırıyor, başı yukarı kalkıyor ve çığlık atıyor. Gözleri kızgınlıkla parlıyor ve bana doğru hamle yapıyor ama ulaşamayacağım bir yere çekiliyorum.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama Elly her nasılsa hâlâ muhteşem görünüyor, hamura boyanmış çıplak bir model gibi. Bu çok komik ve iğrenç ama yine de ondan çok hoşlanıyorum.

"Seni piç!" diye bağılıyor ama gülüyor ve gözleri karşı konulmaz bir canlılıkla parlıyor. Adadan atlıyor ve bana doğru koşuyor, hamur çıplak gövdesinden aşağı damlıyor.

Elly beni mutfakta kovalarken kahkahalarım arasında "Çok seksi görünüyorsun," diyorum. "Seksi bir krep gibi." Kendimi kaybediyorum, kontrolsüzce gülüyorum ve o da gülüyor.

Yavaşlıyorum, ağzımdan hala çiğ kahkahalar patlıyor ve Elly üzerime atlıyor, sırtıma atlıyor, bir kolu boğazıma dolanıyor, diğeri omzuma vuruyor, ama çok az acıtıyor. Onu orada tutuyorum, bu sırt üstü pozisyonda güvende tutmak için arkama uzanıyorum, kahkahalarımız hafifleyene ve o bana yaslanana kadar, aramızdaki meyilli kayganlaşana kadar.

"Kim temizleyecek?" Neşemiz yerine geldiğinde soruyorum.

Öne doğru eğiliyor, omurgamın üzerinde kıvrılıyor, böylece ağzı kulağımın yanında oluyor ve fısıldıyor, "Ben pişiriyordum, o yüzden sıra sende."

Ayakları yere değene kadar sırtımdan aşağı kaymasına izin veriyorum ve sonra ona dönüyorum. "Birlikte duş almaya ne dersin?"

Bunu düşünüyormuş gibi yapıyor ve sonra bana heyecanlı bir gülümseme gönderiyor. "Tamam." "Ve sonra seks yapabiliriz."

"Bekle, yani beni hamurla kaplamak istemiyor musun?"

"Hayır demeye iznim var mı?" Bir öfke püskürtüp bana tekrar saldırıyor ama darbeyi savuşturup onu kollarıma çekiyorum, sertçe öpüyorum ve o da içimde eriyor. Ara veriyorum ve dudaklarına fısıldıyorum. "Seni her şekilde istiyorum. Her zaman."

"Biliyorum," diye nefes alıyor.

Nico'nun dairesinin kapısının dışında Elly elimi tutuyor ve sıkıyor. "Bu gece sana son kez dokunacağım, söz veriyorum," diyor ve bırakıyor.

"Umarım öyle değildir. Tek istediğim ellerinizin üzerimde olması." Kıkırdıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Beni hiç fark etmediğini sanıyordum."

Anılar beni pusuya düşürürken kalbim sıkışıyor... yıllar boyunca Elly'yi fark ettiğim ama yasak bölge olduğu için nasıl hissettiğimi kabul etmeyi reddettiğim anlar. Küçük kız kardeşimin arkadaşı. Şimdi, eski tip bir projektörden geçen görüntüler gibi sert ve hızlı bir şekilde geri dönüyorlar. *Klik, klik, klik, lanet* olası *klik*. Kate'e partilerimden birinde eşlik ettiği tüm o zamanlar, sadece varlığı bile vücudumda küçük enerjik şoklara yol açtığında, kolumdaki tiftik gibi fırçaladım. Ya da alnına kadar uzanan bir ereksiyonla tamamlanmış o aptal küçük Priapus heykelini bana hediye ettiğinde, *bir şey* ifade ettiğine ikna olmama rağmen bunun hiçbir şey ifade etmediğini iddia ettiğinde. Ama o anıyı bile kilitledim, kendime asla çok yakından inceleme izni vermediğim bir başka olay. Şimdi, geriye dönüp baktığımda, o anların her birinin ruhumun derinliklerine gömüldüğünü ve fark edilmeyi beklediğini biliyorum. *Ondan hep hoşlanmıştım. Tanrım.* Ne büyük bir keşif.

Çok yoğun ama kafamı toparlamak için gözlerimi kırpyorum ve "Sen mi? Seni görmezden gelmek imkânsız. Cehennem gibi sinir bozucu ama tamamen büyüleyici." *Her zaman öyleydin.* Eğiliyorum. "Ve şimdi tadına baktım, bağımlısı oldum. Senden asla vazgeçmeyeceğim."

O küçük özel gülümsemesiyle gülümsüyor ve aynı anda kapı açılıyor ve annem yere kadar inen bir gece elbisesiyle orada duruyor. Siyah, şık ve zarif. Altın ve pırlantalarla süslüdür ve yüzü makyajla doludur. Kirpikleri rimelden o kadar kalın ki minyatür tren rayları gibi sert görünüyorlar. Ama yine de annemin iyi görüldüğünü inkar etmek mümkün değil. Herhangi bir standarda göre etkileyici derecede göz alıcı. "Jack," diye haykırıyor. Beni iki yanağımdan öpmek için eğiliyor ve

ağır paçuli parfümünün kokusu.

"Harika görünüyorsun anne."

"Öyleyim, değil mi?" diyor, kendimi bildim bileli annemin ne kadar güzel görüldüğüne dair yorumlara verdiği yanıt bu olmuştur.

Benden uzaklaşıyor ve en az beş santim daha kısa olan Elly'ye bakıyor. "Eleanor." Aramızda bir bakış attı. "Kate bana ikinizin birlikte yaşadığınızı söylemişti. Ne tuhaf bir anlaşma." Annem kaşlarını çattı ve gözlerini devirerek kapıyı itti. "Sanırım içeri girsene iyi olur. Kıyafet yönetmeliği hakkındaki notu almadın mı?"

Elly kovboy çizimleri ve koyun postundan paltosuyla eşleştirilmiş beyaz dantel bir elbise giyiyor, bu Elly için şık ama annemin standartlarına uygun değil. Elly kızarıyor, kaşları çatılıyor.

"Anne," diye azarlıyorum ama annem sadece gözlerini daha özenli bir şekilde deviriyor. Elly kaşlarını çatıyor ve ben neredeyse onun eline uzanacağım ama direniyorum. Annemin bir şeylerden şüphelenmesi için harcayacağım zamana değmez. En azından şimdilik.

Ama onu rahatlatmak için endişelenmeme gerek yok, çünkü Elly biraz daha dik duruyor ve annemle yüz yüze geliyor. "Merhaba, Bayan Lansen. Bunun bir kıyafet partisi olduğunu bilmiyordum. Harika bir Morticia Addams olmuştunuz. Bir canavara göre çok seksi."

Bir kahkahayı boğazımda tutarak bastırıyorum. Annemin nefesi kesiliyor ve Elly ona "*Bir sorun mu var?*" der gibi bir gülümseme fırlatıyor, annem ona sadece bakınca da Kate'i bulmaya gideceğini söyleyerek partinin içine dalıyor. Peşinden koşup ona beşlik çakmak için garip bir istek duyuyorum. Anneme saygısızlık etmesini sevdiğimden değil ama bazen bunu hak ediyor.

Annem kolunu benimkine doluyor ve ben de ona parti boyunca eşlik ediyorum. "Bu kız çok kaba. Kate'in onunla neden arkadaş olduğunu gerçekten anlamıyorum. Onunla yaşamak bir kabus olmalı. Senin için üzülüyorum, hayatım. Gerçekten anlıyorum." "Harika bir ev arkadaşı olduğu ortaya çıktı." Anneme daha da yaklaştım, sanki bir dedikodu yapmak üzereydi. "Ondan oldukça hoşlanıyorum."

Annem geri çekildi ve bana baktı. "Fikrini değiştirmişsin. Bana onun ne kadar işe yaramaz olduğunu düşündüğünü ve onu ne kadar sinir bozucu bulduğunu söylediğini çok net hatırlıyorum."

Fikrimi değiştirdiğim yolları saymak ve hepsini annemin ayaklarının dibine dökmek için duyduğum çaresiz dürtüye rağmen çenemi kapalı tutmam gerektiğini hatırlatarak boştaki elimi yumruk yapıyorum; Elly'nin ne kadar harika olduğunu, seksin ne kadar muhteşem olduğunu, onu hiç kimseyi sevmediğim kadar sevdiğimi ve en başta benimle yaşamaya geldiği için ne kadar mutlu olduğumu. Annemin *hiçbir fikri yok* ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Ben başka bir şey *söylemeyince*, beni Burlington Arcade'in vitrinleri gibi mücevherlerle parıltıyan, son moda giysiler içindeki bir grup kadının yanına götürüyor.

Annem gelişimizi "Lydia'yı hatırlıyorsun, değil mi?" sözleriyle duyurdu.

Lydia mı? Onun burada ne işi var?

Lydia bana bakıp dudaklarımdan öpmeden önce tüm vücudumu saran bir ürperti beni ele geçirmekle tehdit ediyor. *Tanrım*. Anneme bakıyorum, bundan memnun görünüyor.

"Jack, annen kesinlikle muhteşem. Joanna Lumley gibi." Lydia bana dişlerimi sıkırmama neden olan kocaman bir sahte gülümseme veriyor. "Birlikte biraz zaman geçirdik."

Öyle mi?

Bir parmağımı kaldırıyorum ve Lydia onun akışını durdurduğum için şaşırmış görünüyor. "Özür dilerim. Annemle konuşmak için bir dakikaya ihtiyacım var." Annemi, bakışlarını diken ve sonra toplu halde sohbetlerine devam eden kadın grubundan uzaklaştırıyorum. Annem, yüzünde onunla ne hakkında konuşmak isteyebileceğime dair hiçbir fikri yokmuş gibi bir ifadeyle beni takip ediyor.

Grubun görüş alanından çıktığımda, sesim keskin bir şekilde, "Lydia'nın burada ne işi var? Onunla ilişkiyi bitirdim. Bu konuda çok açtım." *Öyle değil miydin?*

"Suratını asma," diye fısıldıyor annem. "Onunla biraz zaman geçirdim ve çok hoş biri. Yarış pistinde tanıştığımızdan beri Fortnum's'da iki kez çay içtik. Weston ailesini tanıdığını biliyor muydun? Bize ücretsiz şampanya verdiler." Annem aşk dolu bir iç çekiş yaptı, benim de midem bulandı. "Onu kesinlikle gelinim olarak hayal edebiliyorum."

"Bu çok saçma," diye hiddetle tükürüyorum.

Annemin nefesi kesildi. "Jack. Şok oldum." Hemen toparlanıyor, sadece şok olmadığını değil, aynı zamanda tepkimden rahatsız olmadığını ve aslında bunu tahmin etmiş olabileceğini gösteriyor. "Hangi kadını tercih ettiğin konusunda bana hiç geri dönmedin. Sana bu gece için bir randevu ayarlayacağımı söylemiştim."

Yarıştan sonra arabada yaptığımız konuşma aklıma geldi. Hemen hemen unutmuşum. Annemin omzunun üzerinden Elly'nin Kate'le konuştuğunu görebiliyorum ve oraya gidip onu yakalama dürtüsü neredeyse her şeyi tüketiyor. Annemle bu konuşmayı bitirmek için kendimi zorlamam gerekiyor. "Hiçbiriyle çıkmak istemiyorum."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm." Kolumu güven verici bir şekilde sıkıyor. "Bu gece eğlenmene bak, olur mu? Kaynaş. Sohbet. Yeni arkadaşlar edin."

arkadaşlar." Bana bir öpücük konduruyor ve ona ne olduğunu merak ederek yanımdan ayrılıyor.

Elly yanımda olmadan zaman acı verici bir şekilde yavaş geçiyor. Ona dokunamadığım bir başka lanet olay, ancak bu sefer meşru bir çiftiz ve özlemin yerini, en azından benim açımdan, zorlayıcı bir ihtiyaç aldı. Her nasılsa, bu geçici ayrılığa katlanmayı daha da zorlaştırıyor ve başka herhangi bir erkek onunla konuştuğunda kıskançlık içimi yakıyor. O kadar arkadaş canlısı ve çapkın ki eminim kısa sürede yanlış bir fikre kapılırlar. *O benim.*

Belki de haklıydı. Belki de aileme söylemeliyim. Belki de hak iddia etmeliyim. En azından o zaman toplum içinde onun elini tutabilirim. Ama Tanrım, annem için buna değer mi? Bundan hoşlanmayacağı kesin ve ikimizi de mümkün olduğunca uzun süre annemin kınamasının acısından uzak tutmayı tercih ederim.

Elly yeniden yanımda belirdiğinde birkaç kadeh içki içmiş ve babamın bazı arkadaşlarıyla sohbet etmişim, yüz ifadesi o kadar endişeliydi ki midem bulanıyor. Elleri koluma yapıştı. "Jack. Hepsi burada," diye tıslıyor.

"Kimler?"

"Kartlardaki kadınlar. Annenin seçtiği her biri." Tedirgin edici bir ürperti omurgamdan aşağı yuvarlanıyor ve içime yerleşiyor. Elly alarmımı fark ediyor ve "Fark etmedin mi?" diye soruyor.

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse, fark ettiğim tek kadın sensin."

Elly iltifatı elinin tersiyle itiyor. "Ben ciddiym. Onları saydım. Hepsini saydım. Prenses Astrid'i bile." Astrid'in Nico ve Matt Hawkston'la konuştuğu pencereyi işaret ediyor.

"Oh, lanet olsun."

"Evet," diye vurgulu bir şekilde başını sallıyor. "Bu senin için babanın anısına düzenlenen bir hayır etkinliği kılığına girmiş çılgın bir hızlı randevu etkinliği gibi."

Odayı tarıyorum, daha tanıdık yüzler dikkatimi çekiyor. Boşanıyor olabilecek bir kadın var, yere kadar uzanan ipek bir elbise giymiş, saçlarını başına toplamış. Annemin kartlarından tanıdığım iki kadınla daha konuşuyor. Biri hayatında bir gün bile çalışmadığını bildiğim Yorkshire'lı bir baronetin kızı, diğeri ise kendi serbest yatırım fonunu yönetiyor. Annem bu kadınlarla her şeyi hallediyor.

İlgilendiğim hariç tüm üsler.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Evet. Kahretsin," diyor Elly, gözlerini kocaman açarak.

Birbirimize bakıyoruz ve bir anlık ağır bir sessizlikten sonra neredeyse kahkahayı patlatıyoruz ve ben orada olayın ortasında dururken, elim uygunsuz kahkahayı bastırırken, Elly kendi kahkahasını gizlemek için bana doğru eğilirken, onun sadece yattığım muhteşem bir kadın olmadığını, aynı zamanda bir arkadaş olduğunu fark ediyorum ve bu tam olarak ne zaman oldu bilmiyorum ama oldu ve buna bayılıyorum.

Aklıma bir fikir geliyor ve harekete geçmek zorunda hissediyorum. "Ne yapacağını biliyor musun?" Kolumu beline dolayacağım. "Bu odadaki herkese ne kadar yetenekli olduğunu göstereceksin." Elly'nin itiraz etmesine fırsat kalmadan onu bir şarkıyı bitirmek üzere olan gruba doğru çekiyorum.

"Jack, hayır," diye tıslıyor, çekmeme direniyor, ama bu göstermelik bir çaba. Çoğunlukla beni takip ediyor ve onu parti boyunca yönlendirirken boş protestolarını görmezden gelebileceğimden eminim.

Gruba ulaştığımızda gitaristin yanına gidiyorum. "Arkadaşım burada olsa sorun olur mu..." Elly'yi gösteriyorum. "Çabucak bir şarkı mı çaldın?"

Genç, belki yirmili yaşlarının başında ve ürkmüş bir tavşan gibi görünüyor. "Bunu yapamam."

"Saçmalama," diyorum, bir elim gitarına uzanıyor. "Sadece bir şarkı. Ben Jack Lansen. Bu etkinlik babamın anısına düzenleniyor. Sizi annem ve kız kardeşim tuttu. Aldırmazlar."

Zavallı genç adamın kafası tamamen karışmış görünüyor, ama gitarı bana uzatıyor, ben de gitarist kadar şaşkın görünen Elly'ye uzatıyorum.

Mikrofona doğru ilerliyorum. "İyi Akşamlar," diye başlıyorum, sesim Nico'nun devasa dairesinden gürleyerek çıkıyor. "Bu gece geldiğiniz için hepimize teşekkür etmek istiyorum. Babam bu kadar çok tanıdık yüz ve yeni arkadaş gördüğüne çok sevinirdi." Biri alkışlıyor ve Lydia'nın ön tarafa yakın bir yerde bana baktığını fark ediyorum. *Keşke siktirip gitse.* "Bu anı olağanüstü yeni bir yeteneği tanıtmak için kullanmak istiyorum. Bayan Elly Carter."

Elly'ye doğru kolumu uzattım. Bu duruma mükemmel bir şekilde ayak uydurdu, mikrofona doğru adım attı ve geçerken bana fısıldadı, "Bunun bedelini daha sonra ödeyeceksin. Beni böyle zor durumda bırakmanın."

"Profesyonellerle oyna, El," diye fısıldıyorum. "Bunu yapabileceğini biliyorum." O yanımdan geçerken parmaklarım sırtının alt kısmında geziniyor. Kalabalığa dönüyorum, sahneyi tek başına tutmasına izin veriyorum.

Herkes alkışlamaya başlıyor ve Kate sırtarak Nico'nun kolundan tutup onu bize yaklaştırıyor. Annem sol tarafımda, sanki çıldırmak üzereymiş gibi öfkeyle bana el kol hareketleri yapıyor ama umurumda değil. Eğer beni bir sürü istenmeyen randevuyla şaşırtacaksa, o zaman karşılık vermeye de hazırlıklı olmalı.

"Şey, bu beklenmedik bir şey," diye başlıyor Elly, gitarını ayarlarken. "Ama hepimiz Bay Lansen'i anmak için toplanmışken bir şeyler söylemekten onur duyuyorum."

Şarkı söylemeye başladı ve daha birkaç ölçü söylemişti ki yanımdaki bir ses "Vay anasını, kız dumanı tütürüyor" demeden önce boğucu sesi kalabalığın üzerinde süzülüyordu.

Döndüğümde Seb Hawkston'ın sırttığını ve gözlerini Elly'ye diktiğini görüyorum. "Tanrım, Seb," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Bırak artık."

"Oh, hadi ama, Jacko. Bana onu becerdiğini söyle, çünkü eğer yapmıyorsan, lanet olası bir numarayı kaçırıyorsun."

"Bırak," diyorum, gözlerimi Elly'den ayırmadan.

"Tabii ki onunla yatmıyor. O Marchmont'taki garson kız." Lydia yanımda belirdi. Kadının beni takip ettiğine yemin edebilirim. "Başka bir randevuya ne zaman çıkıyoruz, Jack? Bir süredir senden haber alamıyorum."

"Çıkıyoruz," diye çıkışıyorum. "Biriyle görüşüyorum."

"Oh. Oh, Tanrım." Şok, ses tonunda yankılanıyor. "Gerçekten mi? Öyle mi?"

Dikkatimi Elly'den ayırmaktan nefret etsem de tamamen Lydia'ya dönüyorum. Ama bunun yapılması gerekiyor. Bu kadının kalın kafasına sokması için bunu açıkça ifade etmem gerekiyor. "Başka biriyle görüşüyorum ve bu ciddi bir şey. Ondan gerçekten hoşlanıyorum, bu yüzden üzgünüm ama başka bir randevuya çıkmayacağız. Eminim sana benden daha uygun birini bulacaksın."

Lydia'nın yüzü kızarır. "Oh. Jack." Gözleri hâlâ şarkı söylemekte olan Elly'ye kayıyor. "Garson kız mı?" Sesinde yoğun bir küçümseme var.

"Tanrı aşkına, Lydia. Onun adı Elly. Ve evet, bu o."

Lydia'nın gözbebeklerinden hidroklorik asit püskürür gibi öfke fışkırıyor ama o cevap veremedi Seb'in eli sırtımı tokatlıyor.

"Evet, dostum. Biliyordum amına koyayım." Sesi o kadar mutlu geliyor ki, Elly ile yatanın kendisi olduğunu sanırsınız. Bu kadar coşkulu olması garip bir şekilde sevimli. "Aferin."

Onu görmezden geliyorum ve önemli olan tek kişiye dönüyorum. Elly'nin şarkısı bitmek üzere ve tek yapmak istediğim ona doğru koşmak, onu kollarıma alıp öpmek

Onu. Neredeyse arzuyla dolup taşmadan şarkı söylediğini duyamıyor gibiyim.

Elly selam veriyor ama gözüme takılıyor, başımı vestiyere doğru eğiyorum ve biliyorum ki fırsatını bulduğunda beni takip edecek. Lydia'yı Seb'le bırakarak bahanelerimi sıralıyorum ve Lydia'nın bakışları o kadar acımasız ki, uzaklaştıktan sonra bile kürek kemiklerime battığını hissediyorum.

ELLY

M Bu performanstan sonra kalbim küt küt atıyor. Jack beni sürekli olarak asla yapmayacağım şeyleri yapmaya zorluyor, ancak bu kadar iyi gittiğinde, umursamıyorum. Keşke gittiğimde bu özgüvenin birazını kanalize edebilseydim.

Robert Lloyd'la tanışmak için.

Jack o sırada yanımda olsaydı, kendimi tutmayı başarabilir miydim?

Jack'in bir şekilde bu adımları atmamın ayrılmaz bir parçası olduğu konusunda endişelenmeme fırsat kalmadan, Kate gözleri yaşlı bir şekilde yanıma koşarak Jack'le bu performansı planlayıp planlamadığımızı soruyor, çünkü harikaydı. Ona planlamadığımızı ama babası için böyle bir geceye katkıda bulunabildiğim için çok mutlu olduğumu söylüyorum. Ona sarıldım ve onu sevdiğimi söyledim, o da bana sıkıca sarıldı ve onlar gitmeden önce babasının eski arkadaşlarıyla sosyalleşmek için izin istedi.

O gider gitmez Jack'in gittiği yöne doğru koşmaya başladım. Onu bulmaya hevesliyim. Başını hafifçe sallaması amımın sıkılması için yeterliydi. Kimseye bizden bahsetmeyeceğimizi söyledi ama bir şeyler olmasını istediği çok açık.

Nico'nun devasa dairesinde bir köşeyi dönüyorum ve işte orada, duvara yaslanmış, telefonunda geziniyor. Bir an için onu izliyorum, içine çekiyorum. Sanki varlığımı hissetmiş gibi başını kaldırıyor, yüzünde neredeyse ürkmüş bir ifade var ama beni fark edince seksi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni pislik," diyorum ona doğru yürürken. "Bunu tamamen benim üzerime yıktın."

Kollarımı boynuna doladığımda hâlâ sırtıyor ve beni kendine çekiyor ama biraz gergin olduğunu söyleyebilirim. Annesinin ya da Kate'in bizi burada bulabileceğinden endişelendiğini tahmin ediyorum.

"Harikaydın," diyor, sesi yanağıma karşı sıcak ve alçak. "Eminim odadaki herkes seni becermek istemiştir."

"Sen istedin mi?"

"Evet." Bana doğru eğiliyor ve ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

"Belli ki." İçimde şimşekten daha hızlı bir tahrik patlaması oluyor.

"Kahretsin, Jack," diye fısıldıyorum,

Ama cevap veremedi telefonun kalçama dayadığı yerden çaldı. Arkama yaslandım. "Bölüyor muyum? Çalışmıyordun, değil mi?"

Başını salladı. *Tabii ki çalışıyordu.* "E-postalarımı kontrol ediyordum."

"Hmm." Telefonu ondan alıp masanın üzerine koyarken onu dudaklarından öpüyorum. "Şu anda çalışmasak olur mu?"

İnliyor, ama şehvetli bir inleme, kızgın değil. "Ne yapmak istiyorsun?"

Ağrıya kadar ona binmek istiyorum ama durup onu değerlendiriyorum. "Sen iyi misin?" Kate'in ağlamaklı yüz ifadesini düşünüyorum. "Bunun baban için bir etkinlik olduğunu düşünürsek, merak ediyordum-"

"Hayır. Şu anda babam hakkında konuşmuyoruz. Ben iyiyim." Beni tekrar öpüyor, kalçalarını bana doğru eğiyor. *Hay sikeyim. O kadar sert ki.* "Bana ne yapmak istediğini söyle," diye fısıldıyor.

Cesaretleterek elimi kasıklarının üzerinde kaydırıyorum. "Ne yapmak istediğimi düşünüyorsun?"

Bana sinsi bir bakış attı. "Burada mı? Koridorda mı?" Başımı eğiyorum. "Halka açık yerlerde seks yapmıyor musun?"

Sırtıyor. "Annem binadayken olmaz." İki eliyle kıçımı kavırıyor. "Buraya girmeliyiz." Elimi tutuyor ve en yakın kapıyı açarak beni büyük bir banyoya götürüyor.

Kapıyı arkamızdan kilitliyor ve saniyeler içinde birbirimize sarılıyoruz, ellerimiz birbirimizi kavırıyor, parmaklarımız kıyafetlerimizi yırtıyor. Beni doyumsuzca öpüyor, parmakları saçlarımda. Ona doyamıyorum. Onunla bütünleşmek, onunla bir olmak istiyorum. Arzularım daha önce hiç yaşamadığım seviyelerde. Öpücük sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor ama hiç zaman yok; Jack'le birlikteyken her şey bozuluyor.

"Senin için ıslandım" diye fısıldayarak ara veriyorum.

İnliyor ve başını geriye doğru eğerek kirli sakallarıyla kaplı boğazını ortaya çıkarıyor. "Lanet olsun. Sen benden daha kötüsün." Sanki onu yoruyormuşum gibi söylüyor, ama hoşuna gidiyormuş gibi gülümsüyor. Elleri açgözlü bir şekilde

eteğimi yukarı çekti. Külotumu bir tarafa kaydırıyor ve bir parmağını içime sokuyor, ne kadar kaygan olduğumu görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Çok pissin. Bunu biliyor muydun?" Parmağını içime sokup çıkarırken kulağıma doğru mırıldanıyor ve ben de eline karşı sürtünürken inliyorum. "Bizi burada herkes bulabilir."

"Kesinlikle," diyorum, nefesim kesilmiş bir halde. "O yüzden çabuk ol. Bütün gün bekledim ve cebinde bir ton prezervatif olduğunu biliyorum."

Jack parmağını içimden çekip bir prezervatif çıkarırken, ben de külotumdan sıyrılırken nefesinin altından mırıldanıyor. Pantolonunu hızla indirip sertleşmiş sikini serbest bırakıyorum ve o da paketi dişleriyle yırtarak açıyor ve daha önce hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde kendini kılıfına sokuyor.

Beni duvara doğru bastırıyor ve girişime doğru hizalanıyor, içime girerken yoğun bir odaklanma görüntüsü geliyor. Ani dolgunluk hissi, içimdeki boş ağrıyı bir nebze olsun dindiriyor. Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve o da beni yerimde sabitleyerek tekrar tekrar içime giriyor.

Aynada bizi görebiliyorum, beni sertçe beceriyor, içime giriyor. Kaslı kıcı mükemmel, bu şekilde hareket ediyor. İnemeye başlıyorum ve Jack kulağıma homurdanıyor. Aniden yerimizi değiştirip beni tezgâhın üzerine kaldırıyor.

Yeni pozisyonumuza alışmamız biraz zaman alıyor ama alıştığımızda vücutlarımızın birleştiği yerde başını sallıyor ve "Kendine bir bak. Beni nasıl aldığına bak." Ben arkama yaslanıyorum, o da yavaşlıyor, ikimiz de şaşkınlıkla izlerken girip çıkıyor. Vücudumun onun sikini santim santim yuttuğunu, sularımın prezervatifi çizdiğini görmek inanılmaz derecede ateşli.

Bir elimle şişmiş klitorisimi bulup parmaklarımı üzerinde daireler çizerek hareket ettirmeye başlıyorum ve Jack bu harekete kilitleniyor, göz bebekleri arzusun siyah çukurlarından biraz daha fazlası olana kadar büyüyor. "İşte böyle," diye ikna ediyor. "Daha hızlı."

İtaat ediyorum, parmaklarım sinir demetinden elektrik akımları gönderen bir hızla klitorisimin üzerinde geziniyor. Doruk noktam bir dalganın kabarması gibi yaklaşıyor, kaçınılmaz ve önlenemez. İçinde boğulmak ve onu da kendimle birlikte çekmek istiyorum. "Oh, Tanrım, çok iyi... çok iyi," diye sesleniyorum, zevkten çıldırmış bir halde.

"Bunu ne kadar sevdiğini seviyorum," diye mırıldanıyor. "Çılgılığını duymama izin ver." Ve yapıyorum. Dudaklarımdan çıkan sesler yüksek ve sınırsız,

beni kimin duyduğunu umursamayacak kadar şiddetli bir uyarılmayla.

"Siktir, siktir, Jack." Çılgınca kendimi ovuyorum, yaklaşan orgazmımın vızıltısı arttıkça şehvet hareketlerimi çılğınlaştırıyor.

"Dur bakalım," diye geveliyor. "Bensiz gelme."

"Yapamam, yapamam..." Orgazmım içimi parçalayıp beni Jack'in kollarında titretirken feryat ediyorum.

Burası benim güvenli alanım. Burada, onunla birlikte.

"Vay canına, El," diye nefes alıyor Jack. "Kimse beni senin gibi sikemez." Durmak bilmeyen vuruşları yavaşladığında, itişleri düzensizleştğinde, içimde sarsılana, nefes nefese kalana ve beni yakın tutana kadar onun da yakın olduğunu biliyorum. "Fuuuuuck," diye inliyor, kendini içime boşaltırken.

Bir yığın halinde yığılmamak için kollarımı boynuna dolayarak gevşiyorum ve birbirimizin nefeslerini içimize çekiyoruz. İniş anımızda bir gerilim var, sanki sessizliği o üç küçük kelimeyle doldurmamız gerekiyormuş gibi. Neredeyse dişlerimin arkasına vuruyorlar.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

"Beni becerme şeklini seviyorum," diye fısıldıyorum, o da beni derin derin öpüyor ve ben dilinin sıcaklığında, dudaklarının dudaklarımdaki hissinde kayboluyorum.

Kapının vurulması ikimizi de şok ediyor. Dışarıda biri var. Ve ben *çok gürültü* yapıyordum.

"Burada bekliyorum," diye bir kadın sesi geliyor. Sesi sinirli geliyor.

Kahretsin. Ne zamandır buradayız?

Kapı kolu tıkırdıyor. Neyse ki kilitlemişiz.

Jack alnını benimkine yaslıyor, nefesleri hâlâ hızla geliyor. "Lanet olsun." Nefeslerimiz sakinleşene kadar birkaç dakika böyle kaldık.

"Dışarı çıkmalıyız," diye tıslıyorum. "Artık burada kalamayız."

Jack inleyerek içimden çıkıyor, prezervatifi atıyor ve kendini bir kenara bırakıyor. Tezgâhtan atlıyorum.

Kapıya bir kez daha vuruluyor ve Jack alçak sesle Jack'e küfrediyor. "Kokla. Burnunu ovala. Kokain çekiyormuşuz gibi görünsün."

Kılandım. "Dışarıda her kim varsa takılmak yerine uyuşturucu kullandığınızı düşünmesini mi tercih edersin?"

Omuz silkiyor ve yarım bir kahkaha atıyor. "Belki de."

"Aşağılanmalı mıyım?"

Beni tutuyor ve kendine çekiyor. "Tanrım hayır," diye homurdanıyor ve beni tekrar öpüyor, bu sefer daha sert. "Sen harikasin. Mükemmel. Elimde olsa seni hemen şimdi tekrar becerirdim. Ama dışarıda her kim varsa burada ne yaptığımızı bilmesine gerek yok."

Elbisemi düzeltmek için onu itiyorum ve aynada saçlarımı düzeltiyorum - buklelerim ne kadar düzeltilebilirse o kadar. "Tamam. Hadi gidelim."

Kapının kilidini açtı ve ikimiz dışarı çıktık, utanmadan Lydia'ya doğru yürüdük.

Garipti.

Jack o kadar şaşırmış görünüyor ki burnuna dokunmayı ya da kokain çekiyormuş gibi yapmayı tamamen unutuyor. "Lydia. Merhaba." Sesi robotikti; sözlerinde zerre kadar gerçek bir selamlama yoktu.

İkimize de yukarıdan aşağıya bakıyor, yüzü tiksintinin bir parodisi. Jack'e bakıyorum, kalın, siyah saçlarının nasıl dağıldığını görüyorum. Ellerimi içine soktuğum daha açık olamazdı. Ama belki, *belki* de fark etmemiştir.

Onu geçtik ve tam güvende olduğumuzu düşünürken-

"Başkasının evinde bunu yapmak çok saygısızca."

Kalbim hızla çarpıyor ve Jack bir küfür daha mırıldanıyor. Birlikte yüzümüzü ona dönüyoruz, bir eli kalçasında, bize dik dik bakıyor.

Jack ayaklarını yere vurarak kendini daha yükseğe kaldırır. "Ne yaptığımızı sanıyorsun bilmiyorum-"

Lydia onun sözünü keser. "Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Seni duyabiliyordum. Muhtemelen seni ana odadan da duyuyorlardır. Babanın anma töreninde de. Bu utanç verici."

Jack'in ağzı açılır ama çenesi gergin, yüz ifadesi pişmanlık doludur.

Lydia önce ona, sonra da bana iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor. "Kullanacak başka bir tuvalet bulacağım." Dönüp bizden uzaklaşıyor ve biz de sessizce durup onun gidişini izliyoruz.

"Siktir." Jack bu kelimeyi söylerken kafası bir kez sarsıldı. "Bu talihsizlikti."

Kalbim hâlâ çarpıyor ve bunun nedeni seks yaparken yakalanmamız değil. *Lydia* tarafından yakalandığımız için. Jack üzerinde hiçbir hakkı olmayabilir ama ona dokunmamam için beni uyarmasının anısı dağdaki bir kar fırtınası gibi havada asılı duruyor. *Tehlikeli*. "Annene söyleyecek, değil mi?"

Jack başını sallıyor. "Muhtemelen. Gidelim ve yapabiliyorken eğlenelim."

JACK

T Ne kadar geç olursa, parti o kadar gevşer. Babam da bunu isterdi. Partileri her zaman sevmiştir ve bizim e ğ l e n d i ğ i m i z i görseydi, bunun onu memnun edeceğini biliyorum. Annem ve onun kuşağından diğerleri - babamın eski arkadaşları - çoğunlukla evlerine gitmişlerdir. Grup geceyi bitirdi ama Elly akapella şarkı söyleyerek odayı şehvetli bir sesle doldurdu. onun sesi.

Onu tekrar tekrar becermek istiyorum. Ve tekrar. Ve tekrar.

Bu kadar yetenekli, bu kadar inanılmaz seksi olmasına rağmen yeteneğini Marchmont Arms'da harcamaktan memnun olması aklımı başımdan alıyor. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim.

Bir noktada Elly'yi karanlık bir köşeye götürüyorum ve dans etmeye başlıyoruz, ellerim omuzlarında ve omurgasında geziniyor, ta ki kışını iki elimle kavrayana kadar. Ağzım boynunda, dudaklarım tenine değiyor, burnum narenciye kokusunu içime çekiyor. Onu yemek, beni asla terk etmemesi için yutmak istiyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

"Bir oda tut, Lansen," diye sesleniyor Seb bize yaklaşırken. Elinde bir şişe tekila var, sanki hâlâ üniversitedeymişiz gibi yanından geçtiği herkese birer shot dağıtıyor.

Ayrılıyor ve Seb ikimize de birer kadeh dolduruyor. O uzaklaştığında Elly şöyle diyor: "Pek kurnazca davranmıyoruz. Belki de beklemeliyiz. Eve gidene kadar bekleyelim. Zaten bir kez yakalandık."

"Seninle asla beklemek istemiyorum."

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor ve parmağının ucuyla burnumun ucuna dokunuyor. "Ben de istemiyorum. Ama ne demiştin? Beklemek zorunda kalmanın daha tatlı olduğuna dair bir şey."

"Öyle mi dedim?" "Evet."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Bu ifadeyi resmen geri çekmek istiyorum. Ben artık anlık hazlardan yanayım."

Gülüyor, tekrar ana parti alanına dönerken bana onaylamayan bir bakış atıyor ve o gittiğinde garip bir şekilde kendimi yoksun hissediyorum.

Zamanımı birlikte geçirmek istediğim tek kişi o. Bu düşünce beni biraz tedirgin ediyor. Ciddi hissettiriyor ve Lydia'ya geri çekilmesi için söylediğim şey bu olsa da buna hazır olduğumdan emin değilim.

Ama lanet olsun, onunla birlikte olmak hoşuma gitmiyorsa.

Elly tekrar bana doğru yürüdüğünde saat gece yarısını geçmişti. Hâlâ burada olan herkes sarhoş ya da kafayı bulmuş, çünkü kıyafetler gibi mobilyaların üzerine yığılmıştı.

"Hadi eve gidelim," diyor bana ulaştığında. "Bu geceyi bitirmeye hazırım."

"Ben de." Telefonuma uzanıyorum ve midem bulanıyor. Telefonum yanımda değil.

Endişemi Elly'den gizlemeye çalışarak diğer ceplerimi tokatlıyorum.

En son ne zaman yanımda olduğuna dair anılarımı hızla gözden geçiriyorum. Tuvaletin dışında Elly'nin çektiğim fotoğraflarına bakmak için kullanıyordum. Ona sileceğime söz verdiğim ama asla silmediğim fotoğraflara. Bilseydi çok kızacağından eminim, o yüzden ne yaptığımı sorduğunda yalan söyledim.

"Şöföre geldiğimizi söyler misin? Dışarıda bekliyor," dedim kendimi sakın görünmeye zorlayarak. "Ben paltolarımızı alayım."

Elly başını salladı ve ben de koridordan aşağıya, banyoya doğru koştum. Telefonumun elimde olduğunu biliyorum, ama sonra Elly sevişmek istedi ve ondan sonra onunla ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Tam bir dikkat dağını.

Kalbim küt küt atarak, Elly bana teklifte bulunduğunda yanında durduğum masaya yaklaşıyorum ama buradan bile telefonun orada olmadığını görebiliyorum. Çömelip masanın altını kontrol ettim. O da orada değil. *Kahretsin. Gerçekten burada mı bıraktım? Yoksa banyoya mı götürdüm? Başka bir yerde mi bıraktım?*

Hatırlayamıyorum. Çok fazla şampanya içtim.

Tuvaleti kontrol ettim ama orada da yoktu. Dışarı çıktığımızda Lydia burada, masanın yanında bekliyordu. Belki o almıştır. Verdi.

Kate'e. Vestiyerden paltolarımızı alıp partiye geri dönüyorum.

Kate'i bulduğumda kanepeye uzanmış, çıplak ayaklarını Nico'nun kucağına dayamıştı. "Lydia'yı gördün mü?" diye soruyorum.

Odaklanmamış bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor. Fiziksel ve duygusal olarak bitkin ve benden daha sarhoş görünüyor. Onu suçladığımdan değil; babamı kaybetmek ikimiz için de zordu ama Kate'i özellikle çok etkiledi. Bunca zaman sonra bile hâlâ onun yokluğuyla mücadele ediyor. "Hayır," diye mırıldanıyor.

"Onu son gördüğümde Seb'le birlikteydi," diyor Nico. Sesi sarhoş gibi gelmiyor ama tam olarak konsantre de değil. Kate'le çok fazla ilgileniyor. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Muhtemelen boş bir yatak odasında sevişiyorlardır." Bir an bana baktı. "Senden hoşlandığını sanıyordum dostum. Kırgın değilsin, değil mi?"

"Hem de hiç." Kız kardeşimin dikkatini çekmeye çalışarak kanepeye doğru eğildim. "Bak Kate, telefonumu bulamıyorum. Ama burada. Dairenin içinde bir yerde. Daha önce almıştım. Eve gitmem gerek ama sen arayabilir misin? Bulursan Elly'yi ara ve benimle konuşmak istediğini söyle. Tamam mı?"

Kate bir şeyler mırıldanıyor, muhtemelen dinleyemeyecek kadar sarhoş olduğunu biliyorum ama Nico "Tabii. En son nerede içtin?" diyor.

"Vestiyerin dışında." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Sanırım. Hatırlayamıyorum."

Nico başını sallıyor. "Merak etme. Burada güvende olacak. Yarın bulduğumuzda sana getirmesi için şoförümü çağıracağım."

Şükürler olsun ki biri dinliyor. "Teşekkürler. Bu önemli."

Gözlerini deviriyor. "Onsuz bir gece hayatta kalacaksın."

JACK

TPartinin ertesi sabahı, bir suçluluk duygusu beni uyandırdı. *Telefonum. Nerede lan bu?*

Ama hemen ardından Elly'nin yanımda uyuduğunu fark ediyorum ve suçluluk duygum yatışıyor. Eğer Elly buradaysa, her şey yolunda demektir. Gerisi bekleyebilir.

Perdelerin arasındaki bir ışık şeridi yatağın üzerine düşüyor ve onu spot ışığında bırakıyor. Tam da olması gereken yerde ve onu yeteneğine sahip çıkmaktan alıkoyan engel her neyse onu aştıktan sonra orada olduğundan emin olacağım.

Yüzüstü uyuyor, bukleleri yastığımın üzerine dökülüyor, sırtı rahat bir ritimle yükselip alçalıyor. Burada olduğuna inanamıyorum. Her sabah aynı duyguyu yaşıyorum, sanki bir rüyanın içinde sürükleniyormuşum gibi. Onca yıllık iğnelemelerden, sataşmalardan ve saçma şakalaşmalardan sonra... ve geçmişte beni kaç kez kızdırmış olmasından sonra... Onu aşağı yukarı on yıldır tanıyorum ama hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar yumuşak, savunmasız ve *benim olmamıştı*.

Parmak ucumla omurgasını okşuyorum ve o da yastığa doğru mırıldanıyor. "Bırak da uyuyayım. Beni çok yoruyorsun."

Huysuz sesi dudaklarıma bir gülümseme getiriyor ve kalbimi ısıtıyor. *Kahretsin, bu kadınla çok derine inmişim ama umurumda değil.* Kürek kemiğini öpüyorum. "Kalkmalısın, El."

"Neden? Bugün Pazar."

"Çünkü sana bir arkadaşımın stüdyosunda yer ayırttım. Kayıt zamanı."

Sarsılarak doğruluyor, gözleri kocaman ve bana sabitlenmiş, ama ben onun mükemmel göğüslerine bakıyorum çünkü az önce onları ortaya çıkardı ve bu iyi bir çift oldu

Onları son gördüğümünden beri birkaç saat geçti. Birine uzanıyorum, parmağımı o küçük pembe meme ucunda gezdirmek istiyorum. Elly elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Ne yaptın?"

Geriye kayıyorum, onu inceliyorum, bu tepkiyi anlamaya çalışıyorum. "Kızdın mı?"

"Hayır." Bir çığlık atıyor ve kollarını boynuma dolayarak beni dudaklarımdan öpüyor. Dudaklarının benimkilere heyecanla çarpması sadece bir saniye sürüyor ve tamamen başka bir şeye dönüşüyor, ben de fazla tahrik olmadan öpüşmeyi kesiyorum. "Durmak zorundayız..."

"Durmalı mıyız?"

"Bugün, evet."

Yataktan fırlamadan önce bana sinsî bir bakış fırlatıyor ve banyoya girip kaybolmadan önce çıplak formuna kışkırtıcı bir bakış atıyorum. *Benim banyoma.* Suyun açıldığını duyuyorum ve içimi mutluluk dolu bir tatmin kaplıyor. *Benim duşumda duş alıyor.*

Benim alanımda kendini evinde hissetmesi beni böyle hissettiriyorsa, onun için çoktan gitmiş olmalıyım... sıcak ve memnun.

Kapı çaldı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. *Pazar günü bu kadar erken saatte kim geldi?*

Yorganı geriye itiyorum, üzerime bir kapüşon ve boxer geçiriyorum ve aşağıya iniyorum. Kapıya yaklaştığımda zil tekrar çaldı. Dışarıdaki her kimse sabırsızlanıyor. Hatta belki de öfkeli.

Kapıyı açtığımda Kate, paltosu ve atkısına sarınmış bir halde kapının eşiğinde duruyordu. Yüzünde öfkeli bir ifade var ve ilk başta beni tanımıyor, bunun yerine başını eğip omzumun üzerinden başka birini arıyormuş gibi bakıyor, ama kimseyi görmeyince bakışlarını bana sabitliyor ve tek kelime etmeden telefonumu uzatıyor.

Ne düşündüğü ya da dün geceden sonra akşamdan kalma olmasına rağmen neden telefonumu bizzat teslim etmeye karar verdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Temkinli bir şekilde telefonu ondan alıyorum. "Teşekkürler. Neredeydi?"

"Banyonun dışındaki masada. Tam olarak bıraktığını söylediğin yerde. Bu sabah buldum."

"Bu çok garip. Yemin ederim kontrol ediyorum-" "Elly ile yatıyor musun?"

Soru bir suçlama gibi patlıyor ve kalbim bir kalıp gibi yuvarlanıyor. "Telefonuma mı baktın?" Ahizeyi daha sıkı tutuyorum, Kate'in fotoğraflarını karıştırdığına dair paniğe kapılıyorum.

Kate geri çekiliyor, üst dudağı kıvrılıyor. "Tabii ki telefonuna bakmadım." Bunu öyle küçümseyerek söylüyor ki, sanki mahremiyetime bu şekilde girip girmeyeceğini sormam hakaretmiş gibi geliyor ve bir anda asla girmeyeceğini anlıyorum.

Hâlâ kapının eşiğinde duran Kate ayaklarını birbiri ardına yere vuruyor, kızgınlıkla değil, burası çok soğuk olduğu için. Onu içeri almayarak kabalık ediyorum, bu yüzden ön kapıya yaslanıp daha geniş açıyorum ve o da beni geçip mutfığa doğru ilerliyor. Ben de arkasından gidiyorum, sanki bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi vücudumda bir karıncalanma hissediyorum.

Mutfakta Kate ileri geri adım atıyor, ceketinin düğmelerinden birini çeviriyor. Kıpırdamadan duruyorum, durup dikkatini bana verene kadar onu izliyorum. "Bu doğru mu? Onunla yatıyor musun?"

"Neden soruyorsun?"

"Annem öyle olduğunu söyledi. Dün gece Nico'nun dairesinin banyosunda Elly'yle birlikte olduğunuz için çılgına dönmüş."

"Anne? Ama nasıl?"

"Bu sabah sabahın köründe beni aradı ve teyit istedi, ben de veremedim. Ve ne düşündüm biliyor musunuz? Jack'in en iyi arkadaşımın dalga geçmesine imkân yok diye düşündüm." Kate'in yüzündeki ifade bir çaresizlik ifadesi ve sesi ince. Hızlı konuşuyor ve sanki beynim ona yetişmek için takla atmak zorunda kalıyor. "Bunu yapmanın hiçbir yolu yok, değil mi? Özellikle de Nico'nun dairesinde. Orası benim *evim*. En iyi arkadaşımı banyoda sikmez diye düşündüm."

"Kahretsin. Kate, bir saniye bekle." Onu engellemek için elimi kaldırdım. "Daha yeni uyandım."

Kate duraksadı. "Bu doğru mu? Elly ile yattın mı?"

Ben bir inilti çıkarıyorum ve buna karşılık Kate bir eliyle ağzını kapatarak küçük bir nefes veriyor. "Yaptın. Aman Tanrım. Bunu nasıl yaparsın? O benim en iyi arkadaşım ve onu seviyorum ve eğer işine geldiği için onu kullanıyorsan, yemin ederim yaparım."

"Ben değilim. Bu öyle bir şey değil. Tanrı aşkına. Benim hakkımdaki düşüncelerin bu kadar mı düşük?"

Ardından gelen sessizlik o kadar ağır ki, bizi ezip geçebilir mi diye merak ediyorum. Kate'in gözleri sulu sulu bakıyor ve benim nefes alışım sığılıyor. "Aksini gösteren hiçbir kanıt yok," diye itiraf ediyor, her ne kadar bunu söylerken kalbi kırılmış gibi görünse de. "Sen

hiç kimse hakkında ciddi olmadım. Sanırım bunu yapabileceğini düşünmedim ve bu kez Elly olduğunu duyunca paniğe kapıldım. Onun incinmesini istemiyorum."

Göğsümde rahatsız edici bir sıkışma meydana geliyor. "Siktir, Kate." Kelimeler alçak sesle ve derinden geliyor ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Kate sanki bir darbe aldığımı biliyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

Birbirimize bakıyoruz ve ona kızamıyorum çünkü her ne kadar kızmamasını istesem de o haklı. Ciddi bir ilişki yaşayabileceğimi düşündüğümünden ya da bunu istediğimden bile emin değilim. Elly'yle olan bu şey ve bunun beni ne kadar mutlu ettiği sürpriz oldu.

Kate bir elini alnına götürdü. "Bir bardak su alabilir miyim? Berbat hissediyorum."

Bir bardak getirip dolduruyorum ve ona uzatıyorum. Masanın üzerine koymadan önce yarısını yudumluyor. Sanki destek almazsa düşecekmiş gibi elini bardağın yanına koyuyor.

Kate'in söyleyecek başka bir şeyi vardır diye birkaç dakika bekliyorum ama o konuşmayınca ben konuşuyorum. "Annem nasıl bildiğini söyledi mi?" İçimde kötü bir his dalgalanıyor, dile getirmem gerekmeyen bir kesinliği de beraberinde getiriyor ama yine de dile getiriyorum. "Lydia'ydı, değil mi?"

"Evet. Anneme seni banyodan çıkarken yakaladığını söylemiş. İkinizin çok suçlu görüldüğünüzü ve sesler..." Kate iki parmağını kaşlarının arasına bastırıp gözlerini kapatıyor, ben de sikini pantolonunun içinde tutamayan bir ergen gibi konuştuğum için utanıyorum. Boğazını temizliyor ve devam ederken göz teması kuruyor. "Lydia bu konuda çok üzgündü. Senden gerçekten hoşlanıyor. Annem de onu *seviyor*. Sanırım ikisinin de Paskalya'dan önce senin evlendiğini görme planları vardı ve şimdi sen gidip 'tuvalette hızlı bir sevişme' uğruna her şeyi mahvettin." Kate parmaklarını tırnak işareti olarak kullanıyor. *Annemin kullandığı kelimeler bunlar mı? Tanrım.*

"Bu saçmalık."

"Annem için değil. Telefonda bana bağırıp çağırıyor, senin bir sapık olduğunu ve seni 'o fahişenin' pençesinden kurtarmak için Londra'ya dönmek üzere olduğunu söylüyor."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Oh, lanet olsun."

"Siktir haklı. Ve Elly'nin her zaman serseri mayın olduğunu düşündüğünü biliyorsun. 'Müzisyen olmak istiyor' olayını bir türlü kafası almıyor. Onun bir serseri olduğunu düşünüyor." Kate yanaklarını havayla doldurup üflüyor. "Kirasını hiç zamanında ödemediği için sürekli şikâyet etmen de işe yaramadı."

Pişmanlıkla dolup taşan gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum. "Ve şimdi de Elly'nin mükemmel oğunu baştan çıkarmaya kararlı bir dişi şeytan olduğuna ikna olmuş durumda. Bir müdahale sahnelemeye geliyor."

"Bunu yapamaz."

Kate hiç de eğleniyormuş gibi görünmeyen keskin bir kahkaha patlattı. "Annemden bahsediyoruz. İstediği her şeyi yapabilir. Yarım saat önce çıktı, eğer kapını kırmasını ve Elly'nin içini oymasını istemiyorsan, o zaman evden ıkmalısn." Kate suyunu alır ve kalanını bitirir. "Elly'yi tam ateş hattına koydun. Onunla taşak geçme. O benim için önemli ve eğer onun kalbini kırarsan, ben de seninkini şişleyip mangalda pişiririm."

Kate'in Elly için savaşmaya bu kadar istekli olmasında çok sevimli bir şey var ama yine de beni rahatsız ediyor. "Onunla taşak gemiyorum, ama sana sadece bu kadarını söylüyorum çünkü bu seni ilgilendirmez. Aslında sen de annem kadar kötüsün, buraya gelip bana bunu soruyorsun. Müdahale ediyor ve _."

"Tamamen farklı. Annem Elly'den hoşlanmadiği için geliyor. Ben onu sevdiğim için buradayım."

Kate'in sözleri çeşitli nedenlerden dolayı kalbimi acıtıyor. "Yine de ikiniz de bana güvenmiyorsunuz." Alt dudağını ısırıyor, yüzünü utanç kaplıyor ve bana karşı çıkmayacağı belli olunca saatime bakıyorum. "Elly ve benim birazdan yola çıkmamız gerekiyor. Bir kayıt stüdyosuna gidiyoruz."

"Ne yapıyorsunuz?" Kate gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Ona stüdyoda zaman ayırdım, böylece kayıt yapabilecek-" "Bunu onun için mi yaptın?" Kate kekeliyor.

"Evet, Elmwood Stüdyoları'nda."

Kate'in dudakları sessiz bir 'vay be'yle ayrılıyor. Etkileyicidir de; kayıt yapmak için Elmwood'dan daha iyi bir yer yoktur.

"Tüm sosyal medya kanallarını da kurdum, böylece müziği yayınlayabilecek ve videoları çekebilecek. İş yerindeki pazarlama ekibinden biriyle anlaştım. Derek. Onu tanıyor musun?" Devam ediyorum ve Kate başını sallıyor. "Kreatifler için serbest çalışıyor, bu yüzden onu konumlandırmak açısından ne yaptiğını biliyor." Heyecan içimi yakıyor, önceki kızgınlığımı yok ediyor. Bu duygu, kesinlikle başarılı olacak bir proje üzerinde çalışırken hissettiklerimle tamamen aynı. Bu bir vızıltı... yüksek bir şey ve Kate'in bunu benden yayıldiğını hissedebildiğini biliyorum.

"Tamam, vay canına," diyor fısıltıdan biraz daha fazla bir sesle. "Yatırım yaptın." "Hey."

İkimiz de Elly'nin sesine doğru dönüyoruz. Kapının girişinde duruyor, güzel, mutlu ve bütün gece sevişmiş gibi görünüyor ve onu görünce her şeyi yeniden yapmak istiyorum. Kız kardeşimi evden dışarı itmemek için kendimi tutmam gerekiyor ki devam edebileyim.

Elly'nin gülümsemesi yüzlerimizde görebildiği her şeyi içine çekerek duraksıyor. Kate'den bana, sonra tekrar Kate'e bakıyor. "Neler oluyor?"

"Jack'in telefonunu geri vermeye geldim. Dün gece Nico'da unutmuş."

Kate'in bakışları altında Elly'nin yanakları biraz kızarır. "Ah." Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oldu, ancak Elly "Biliyorsun" diye fısıldayınca bozuldu. Kate kaşlarını çatarak açıklama ister. "Bizim hakkımızda," diye ekler Elly utangaç bir tavırla.

"Evet," der Kate. "Biliyorum. Konuşabilir miyiz?"

İkisi de orada olduğumu unutmuş gibi görünüyor, ben de duşa gireceğimi söyleyip Elly'ye doğru yürüyorum. Yalnız olsaydık onu öper ya da kendime çekerdim ama Kate arkamdan bakarken bunların hiçbirini yapamıyorum. Tam yürümeye devam edecektim ki Elly elimi tuttu.

"Telefonunu mu kaybettin?" diye tıslıyor, Kate'in duyamayacağı kadar sessiz.

Tek omzumu silkiyorum. "Dün gece. Ama sadece Nico'nun evindeydi. Güvende olduğunu biliyordum."

Kaşları kırışıyor ve mavi gözleri endişe dolu havuzlara dönüşüyor. "Fotoğraflar. Onları sildin, değil mi?"

Nabzım kulaklarımda atıyor. *Endişesini yatıştıracaksa yalan söylemek yanlış olur mu?* Enine boyuna düşünmeden, yalan söylemeye karar veriyorum. "Evet." Bu sadece beyaz bir yalan. Vakit bulur bulmaz onları sileceğim.

Elly rahatlayarak sarktı. "Tamam." Ellerini yüzümün iki yanına koyuyor ve beni öpüyor, kısa ve yumuşak bir öpücük ve bittiğinde Kate'in bu konuda ne söyleyeceğini duymak için etrafta dolaşmıyorum. Annem yüzünü göstermeye karar vermeden önce duş alıp evden siktir olup gitmem gerekiyor.

Merdivenleri yarılamaştım ki kapüşonumun cebinden telefonumu çıkardım ve Elly'nin güzel fotoğraflarını tek tek seçip silmeye niyetlendim. Ama tam başparmağım düğmenin üzerindeyken, basamıyorum. O çok güzel, fotoğraflar çok seksi ve ya aramızdaki bu şey yürümezse? Ya Kate onu uyarırsa ve sonunda elimde kalan tek şey bu resimler olursa?

Onları silemem. *Yapamam.*

ELLY

W Jack mutfaktan çıktıktan sonra Kate bana doğru adım atıyor ve kalbim bir bas davul gibi güm güm atıyor. Ne söylemek istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

ya da onun bu konuda ne düşündüğünü. Kendimi hem suçlu hem de savunmacı hissediyorum ve o henüz tek kelime etmedi.

"Kardeşimden hoşlanmadığımı sanıyordum."

Beni yalancılıkla mı suçluyor, yoksa gerçekten merak mı ediyor, emin olamasam da, bu sözüyle cesaretleniyorum.

İlk dürtüm "Sevmiyorum" diye cevap vermek oluyor ama kelimeler dilimin ucunda yükselirken bile nedenini merak ediyorum. Bunca yıldır neden böyle davranıyordum? *Jack Lansen'ı sevmiyorum*. On altı yaşımıdayken Kate'in evinde onunla ilk karşılaştığım andan beri bu mantrayla yaşıyorum. Onunla mutlu bir şekilde flört eder ve alay ederdim, ama her zaman ondan hoşlanmadığımı söyledim.

Şimdi düşünüyorum da, neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bütün kadınlar yüzünden miydi? Bütün o para mı? Gerçekten bu kadar yargılayıcı mıyım?

Bu itirazları reddedersem, hoşlanmadığımı destekleyecek hiçbir şeyim kalmaz. Bunca zamandır kendimi kandırıyordum; kendimi ondan hoşlanmadığıma ikna etmeye çalışıyordum. Ama artık bunu yapamam.

Sadece ondan kesinlikle hoşlanmakla kalmıyorum, ona karşı hissettiklerimin bundan daha fazlası olma ihtimali de var.

"Yanılmışım," diye itiraf ediyorum.

Kate'in yüzü çok hareketsiz ve sonra gülümsüyor. "Tanrım, siz ikiniz," diyor, sanki onu çileden çıkaran çocuklarmışız ve bu maskaralıklara inanamıyormuş gibi

O arkasını dönmüşken biz neler yaptık. Alnında bir endişe beliriyor. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

"Bilmiyorum."

Kate başını geriye doğru eğip tavana bakıyor ve hüzünlü bir iç çekiyor. "Eğer yürümezse, bunun arkadaşlığımızı etkilemeyeceğine söz ver. Jack'in bunu bizim için mahvetmesine izin vermeyeceğim." Onun endişesi beni tedirgin ediyor. Her şeyin nasıl ters gidebileceğini düşünmek istemiyorum. Henüz bununla başa çıkabilecek kadar güvende hissettiğimden emin değilim. Kate bütün bunları yüzümden okumuş olmalı ki bana sarılıyor ve fısıldıyor: "Ben de seni seviyorum, biliyorsun."

"Oh, beni sevdiğini sanmıyorum," diye boğuluyorum.

Kate cevap vermiyor ama beni biraz daha sıkıyor.

Jack'in arkadaşının sahibi olduğu stüdyo, Amy Moritz'in henüz on yedi yaşındayken ilk albümünü kaydettiği ve ABD listelerinde ilk 50'ye giren Dan Elmwood'un sahibi olduğu Elmwood Stüdyoları'ndan başkası değil. Bilinmezlikten neredeyse bir gecede dünyaca üne kavuştu.

Tamamen şaşkına döndüm. Binaya girerken Jack'in elini tutmak ve asla bırakmamak istedim; heyecan neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Duvarlar şık siyah çerçeveler içinde Platin plaklar ve ünlü pop yıldızları ile rock gruplarının imzalı resimleriyle kaplıydı.

Hayatım boyunca böyle bir yerde kayıt yapabileceğimi hiç düşünmemiştim, hele ki Jack'in okuldan eski arkadaşlarından biri olan Dan'in kendisiyle. Bir pazar günü bize zaman ayırdı. Bunun bir iyilik olduğunu söyledi ama eminim Jack zaman için para ödemiştir ve bu ucuz bir şey olamaz.

Bütün gün buradaydık ve Jack sürekli fotoğraflarımı çekti. Şimdiye kadar yüzlerce çekmiş olmalı. O köşede oturmuş daha fazla fotoğraf çekerken ve bana piyanonun üzerinde nasıl fotoğraflarımı çektiğini hatırlatırken konsantre olmak çok zor... Hatırladıkça yüzüm kızarıyor.

"Böyle tıklamaya devam edersen hiç depon kalmayacak," diyorum ona.

"Seni sabit diskime aktaracağım." Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyor ve benim karşılık veren kıkırdamam kulağa gülünç geliyor.

İşim bittiğinde, eşyalarımızı topluyoruz ve işimle ilgili bir sürü güzel söz söyleyerek bizi uğurlayan Dan'e teşekkür ediyoruz.

benim hissettiğim kadar yorgun.

Sokağa çıkarken gitarımı omuzluyorum. Eve gidip ayaklarımı uzatmam gerekiyor.

"Akşam yemeği yiyelim mi?" Jack tek kelime etmeden gitarımı elimden alırken, "Yemeğe gidelim mi?" diye soruyor.

"Eve gitmeyi tercih ederim. Çok yorgunum."

Yüzünde bir irkilme beliriyor. *Bu da ne demek oluyor?* "Dışarıda yemeliyiz. Yemek yapmak istemiyorum ve buzdolabını da doldurmadım."

"Umurumda değil. Bir dilim kızarmış ekmek alacağım. Aç değilim. Şu an dışarıda yemek yemeyi kaldıramam. Hadi eve gidelim ve birlikte olalım."

İşte yine o irkilme. Omurgamda bir endişe şimşegi çıkıyor.

"Tamam," diyor ama sesindeki gerginlik hiç de iyi olmadığını gösteriyor ve tek kelime etmeden beni arabasına götürüyor. Bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorum ve evine döndüğümüz süre boyunca gergin. Enerjisinin bana süründüğünü hissedebiliyorum. Hazır olduğunda bana sorunun ne olduğunu söyleyeceğini anlıyorum ama bu hoşuma gitmiyor.

Evin önüne park ediyor, yüzünde acımasız bir ifade var. Arabadan indiğinde etrafı tarıyor, sanki ön kapıya doğru yürürken saldırıya uğramayı bekliyormuş gibi gölgelerin içine bakıyor.

"Senin neyin var böyle?" diye soruyorum. "Arabada huysuzdun, şimdi de buradayız, sanki öcü çalıların arasından fırlayacakmış gibi gerginsin."

İç çekiyor. "Kate annemin beni görmeye geleceğini söyledi."

Ah, bu her şeyi açıklıyor. "Tanrım, annenden nefret ediyorum. Alınma ama. Her zaman çok huysuz ve yargılayıcıdır. Sanırım benden nefret ediyor."

O acımasız ifade Jack'in yüzüne tekrar yerleşti. "İşi zor olabilir," diye kabul ediyor ama omuzlarının gergin duruşu kafamın içinde sirenlerin çalmasına neden oluyor. Annesi bir ejderha olabilir ama onun burada olma ihtimali onu gereksiz yere geriyor.

"Anahtarları yok, değil mi? İçeride mi olacak?" Şu anda Bayan Lansen'le uğraşmak zorunda kalma fikrinden korkarak başımla evi işaret ediyorum.

"Evimin anahtarları onda değil," diye onaylıyor Jack.

"O zaman neden endişeleniyorsun? Geç oldu. Şimdi gelmeyecek, değil mi? Muhtemelen biz dışarıdayken gelip tekrar eve gitmiştir. Gel hadi. Gidip bir fincan çay içelim."

Jack dudaklarını bir çizgi haline getirip ön kapıya doğru ilerliyor, ama kapıyı açmadan önce bana dönüyor. "Dün gece hakkında ve Kate'in

bize-"

"Evet, ben de bunu düşünüyordum. Nereden biliyordu? Ona söyledin mi?"

"Söylemedim." İç geçiriyor ve bir eliyle saçlarını alnından çekerek bir süre beni inceliyor. "Çok güzelsin."

Sözleri içime işliyor ve beni çözüyor; başka bir şey söyleyemeden onu bir öpücük için kendime çekiyorum ve saniyeler içinde ağzı benimkinin içinde eriyor. Birini öpmek hiç Jack'le olduğu kadar yoğun hissettirmemişti. Dilinin benimkine tek bir dokunuşuyla tüm vücudum yanıyor.

"Şimdi durmak zorunda değiliz, değil mi?" Bu sabah dalga geçmek için vaktimiz olmadığını söylediğini hatırlayarak fısıldıyorum.

Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüş gibi kaşlarını çatıyor ve ön kapıyı açmak için cebinden anahtarlarını çıkarıyor ama onu durdurmak için elimi koluna koyuyorum.

Bana sorgulayan bir bakış fırlattı. "İki saniye sonra içeride olacağız," diyor.

"Ben ciddiym. Seni şimdi istiyorum."

Geri çekiliyor, yüzünde bir sırıtma. "Gerçekten mi? Verandada mı?" Henüz ön kapıyı açmadı ve ön bahçesinin ötesindeki sokağa ve bizi kaldırımdan ayıran alçak duvara bakıyor. Biraz ötede bir sokak lambası var, ama burada, gölgelerin içinde kimse bizi göremiyor ve sokak boş. Etrafta kimse yok.

"Tam burada," diye onaylıyorum.

Gitarımı bırakıyor ve beni kendine çekiyor, tekrar öpüyor, bir eli saçlarıma dolanıyor, başımın arkasını kavırıyor.

Ve sonra, yine o kelimeler aklıma geliyor.

Seni seviyorum.

Onları uzaklaştırmak için onu daha derinden öpüyorum. *Bu adama aşık olamam.* Eli kalçamda geziniyor ve bacağımı kalçasına koyuyorum. Sırtımı duvara yaslamak için yerimizi değiştiriyor.

Burada, kapının eşiğinde sevişeceğiz.

"Bu çok hoş."

Jack'in vücudu kaskatı kesiliyor ve kalbim sıkışıyor, içimi bir panik kaplıyor.

Burada başka biri var. Çok *yakın*. Çok yakın.

"Kahretsin, anne. Ne oluyor be?" Jack beni bırakırken ağzından bir şeyler kaçırıyor ve ben de ayaklarımın üzerinde bir an sendeliyorum. Elbisemi düzeltiyorum, kalbim hızla çarpıyor ve birkaç metre ötedeki bahçe yolunda duran Bayan Lansen'e bakmaktan özenle kaçınıyorum.

Jack kendini yeniden düzenlemek için arkasını dönüyor ve nefesi gecenin soğuk havasına karışıyor. Jack'in vücudu bana yaslandığında havanın ne kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim...

Sonunda Jack annesine döner. "Buraya bu şekilde gelemezsin." "İşte buradayım." Bayan Lansen ellerini açıyor. parti numarası. "Beni içeri davet edecek misin?"

"Hayır. Siktir. Hayır. Şu anda olmaz." Jack elinin topuğunu alnına sürtüyor. Gözleri dört bir yana dalıyor. "Uzun bir gün geçirdik-"

"Enerjisiz görünmüyorsun," diyor Bayan Lansen, sesi kırılmış ve hoşnutsuz.

Jack annesine ters ters bakıyor ama duruşunda bir gariplik var. Bakışlarının sabitlenmemiş olması ve onu bu şekilde tedirgin görmek içimde derin bir korkuya yol açıyor. "Her ne söylemek için geldiysen, lütfen yarın tekrar gel. Ya da telefonda konuşabiliriz."

"Hayır." Bayan Lansen yaklaşp parmağını Jack'e doğru salladı. "Davranışların kabul edilemez. Bunu şimdi konuşmalıyız. Babanızın bağış gecesinde tuvalette seks yaptığınıza dair bir söylenti duydum ve bunun doğru olup olmadığını öğrenmeye geldim. Ve şimdi burada olduğuma göre, doğru olduğunu görüyorum."

Jack dişlerini gıcırdatıyor ama itiraz etmiyor. Nedenini anlayabiliyorum. Yaptığımız şey, Bayan Lansen'in kısık sesiyle tekrarlandığında kulağa korkunç geliyor.

"Bunun itibarımıza verdiği zararın farkında mısınız? Aile ismimize? Belli ki Eleanor sizi yanlış yönlendiriyor."

Keskin bir nefes çekiyorum, sözleri konuşma yeteneğimi silip süpürüyor. Ama sonra içimden bir ses belki de haklı olduğunu söylüyor. *Anma etkinliğinde seks yapmak benim fikrimdi. Bunu ben istedim. Ve şimdi, burada, kapının eşiğinde... bu da benim fikrimdi.* Utanç içimi kemiriyor ve safra boğazımın arkasını yakıyor.

"O değil. Kendi kararlarımı kendim verebilirim," diye tersliyor Jack.

Ama Bayan Lansen ona bakmıyor. Öfkeli bakışları bana sabitlenmiş. "Ne yaptığını biliyorum, oğlumu tuzağa düşürmeye çalışıyorsun. Hamile kalmaya mı çalışıyorsun? Yani seni desteklemek zorunda mı kalacak? Onun parasıyla yaşayabilesin diye mi-"

"Anne. Siktir," diye bağırır Jack. "Kapa çeneni."

Bayan Lansen ona döner. "Bana prezervatif kullandığını söyle. Torunlarımın kazara annesi olmayacağını söyle."

Hareket edemiyorum. İşlem yapamıyorum. *Kazara anne mi? Torun mu?* "Onun parasını istediğimi mi sanıyorsun?" Aklımdaki en acil soru bu olmasa da soruyorum, ama tam olarak ne olduğunu anlamak için kafamı toparlayamıyorum.

Bayan Lansen Jack'e odaklanır. "Yapmayacağım. Bir noktada, bu davranışların seni yakalayacak ve bu kadınlardan biri hamile kalacak. Yüce Tanrım, bu olmasın." Bana bakmadan beni işaret ediyor, sonra ekliyor. "O bir garson Jack ve asla bundan daha fazlası olamayacak. Onun ne kadar işe yaramaz olduğunu bana milyonlarca kez söylemiş olmalısın. Kirasını asla ödemiyor, bahaneler uyduruyor, ciddi bir müzisyen olmak için yaptığı saçma girişimlerden her ay üç beş kuruş kazanmaya çalışıyor. Bunu kendin söyledin ve şimdi buradasın, her zaman yaptığın şeyi yapıyorsun, asla yeterince iyi olamayacak olsalar bile en yakın ve en kolay kim varsa onunla takılıyorsun. Senin iyiliğin için buna bir son veriyorum."

Boğazımda bir yumru yükseliyor, o kadar büyük ki gırtlığım patlayacakmış gibi hissediyorum ve beraberinde ağlama isteğini getiriyor. Annesinin söylediği her şeyin doğru olduğunu anlamak için Jack'e bakmama gerek yok, çünkü sanki dünyanın sonunun yaklaştığını hissediyormuş ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağını biliyormuş gibi tamamen hareketsiz kalışından bunu hissedebiliyorum.

Ama yine de soruyorum, sesim zayıf. "Söyledin mi? O şeyleri sen mi söyledin?"

Yüzündeki boş ifade yerini sıkıntı ve umutsuzluğa bırakıyor ve biliyorum, *biliyorum*, hepsini söyledi. Hepsini düşündü. Şimdi benimle birlikte olmak istiyor olabilir ama Jack Lansen -mükemmel, yakışıklı, nazik Jack Lansen, pahalı ayakkabıları ve milyonlarca sterlinlik eviyle- benim yeterince iyi olduğumu düşünmüyor. Beni seçmedi. En yakın kadını seçti. *En kolay* kadını. Ve bu annesinin görmesi için yüzünde duruyor.

Bu çok aşağılayıcı. Bir anlık tereddütle kendimi o kadar ihanete uğramış hissediyorum ki, bu adamın yanımda kalabileceğini düşünmek o kadar aptalca ki, buna dayanamıyorum.

Bana doğru ilerliyor. "El, bu saçmalık. Daha önce ne söylediğimin bir önemi yok. Önemli olan şimdi. Ve şimdi..." Duraklıyor ve kalbim sanki bir ipin ucunda sallanıyormuş gibi hissediyorum.

"Şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum.

Bakışları, orada durmuş her kelimeyi dinleyen annesine kayıyor. Kalbim her sessizlik anında çarpıyor, konuşmasını istiyorum.

Beklediğim iki saniye mi yoksa on saniye mi bilmiyorum ama Jack hiçbir şey söylemiyor ve aniden bir an daha dayanamıyorum. Ne istediğimi biliyorum ve bu adam, ama eğer annesinin önünde bana sahip çıkmayacaksa, belki de annesi haklıdır. "Siktir git."

Jack bunun olduğuna inanamıyormuş gibi bana bakıyor, sanki davranışları anlaşılmaz olan benmişim gibi.

"Siktir git," diyorum tekrar ve dönüp hışımla ön kapıya gidiyorum. Jack'in anahtarı hâlâ beni öpmek için durduğunda bıraktığı kilitte sallanıyor. Gitarımı duvara dayadığım yerden alıp anahtarı çeviriyorum ve kapıyı zorla açıyorum.

Arkamda Jack annesine ne dediğini anlayamadığım küfürler savuruyor. Sesi öfkeli, zorlukla kontrol altına alınmış bir şiddetle gürliyor, ama sesi kesiyorum. İçeri girip kapıyı kapatmak için döndüğümde Jack'in merdivenlerden bana doğru adım attığını görüyorum.

Sonra kapıyı çarpıp kilidi çeviriyorum.

JACK

I Elly kapıyı kapattığında duruyorum, içime karanlık bir kıyamet duygusu yayılıyor. Bu çok berbat bir durum ve nasıl düzeltileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Hâlâ bahçe yolunda duran, el çantasını önünde kavrayan, sanki hayatımı mahvetmek için değil de kiliseye gidiyormuş gibi twinset ve inciler takan anneme dönüyorum.

"Neden buradasın?" Bağıriyorum. "Buraya gelip bu kadar acımasız şeyler söylemek için ne gibi bir sebebin olabilir?"

Annem bir parça geri çekildi. "Ben seni koruyorum. Hayatımda o kız gibi bir sürü kadın gördüm." Elini umursamaz bir tavırla ön kapıma doğru salladı. "Bu tipleri tanıyacak kadar uzun süredir buralardayım. Bir erkeği yakalamak için vücutlarını ve güzel yüzlerini kullanırlar. Şu anda ondan hoşlandığını düşünüyor olabilirsin ama bu geçici bir çılgınlık. Hormonal bir yakın dövüş."

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve sinirli bir kükreme çıkarıyorum. "Gitmen gerekiyor. Hemen şimdi."

"Ama sevgilim, ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum. O senin için doğru kişi değil. İşte tam da bu yüzden potansiyel eşlerin listesini yaptım. Kendini içinde bulmayasın diye-"

Avucumu kaldırıyorum. "Bu konuşmayı yapmayacağım. Ne yaptığım ve kiminle görüştüğüm seni ilgilendirmez. Uzun zamandır da ilgilendirmiyor."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Şey, evet. Ben de öyle düşünürdüm ama babanın anma etkinliğinde ya da burada herkesin görebileceği bir yerde seks yapacaksan, o zaman bunu benim yapmam gerekecek. Aklını kaybettiğin çok açık. Bunu görmenize yardımcı olacak birine ihtiyacınız var. Senin

Bu davranış kesinlikle kabul edilemez ve eğer annen olarak ben seni yola getiremezsem, başka kimse getiremez. Kimse seni benim kadar önemsemiyor, hayatım."

Burnumun ucuyla bakarak ona doğru yaklaştım. Onu sıkıştırmam karşısında irkilmiyor bile. "Evine git," diye bağıyorum. "Demek istediğini anladım. Ben seni fiziksel olarak zorlamadan önce mülkünden defol. Ve gerçekten bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

Annem ofladı. "Lydia Archer'a sahip olabilirdin ama sen bunu seçtin." Elinin tersiyle tekrar ön kapıma doğru vuruyor. "Aklın başına geldiğinde seni bekliyor olacağım." Bana bakarken ağzı bir göt deliği gibi büzülüyor ama ona bir santim bile vermiyorum. İsterse cehennemin dibine kadar yolu var.

Dönüp kendini kapıdan dışarı bırakıyor ve gözden kaybolduğunda ön kapıya koşup kolu deniyorum.

Kilitliydi.

"El? Kapıyı aç. Beni içeri al."

Kulağımı tahtaya dayıyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Elimi kapıya çarpıyorum, avuç içim acıyor. "Orada mısın? Hadi, El. Lütfen."

"Benim hakkımda o şeyleri sen mi söyledin?" Sesi kısık.

Cevap boğazımı şişiriyor, sanki alerjim varmış gibi. "Hepsini değil." Ardından gelen sessizlik bir vakum gibi içimi emiyor. *Hay sikeyim.* "Özür dilerim. Seni tanımadan önceydi. Bizden önce-"

"Git buradan."

Endişeli ve hızlı kalp atışlarımı vücudumun her hücresinde hissediyorum. "Kapıyı açabilir misin?"

Sessizliği sadece Elly'nin ağlama sesi bozuyor.

"Lütfen, El. Çok özür dilerim. Artık senin hakkında öyle şeyler düşünmüyorum. Bence sen harikasin."

"Neden öyle söylemedin? Neden..." Kelimeleri boğuluyormuş gibi ses çıkarıyor. *Neyi neden yapmadım?* Zihnim şu anda hiçbir şeyi algılayamıyor.

"Lütfen, beni içeri alın. Annemin istediği de bu. Bizi ayırmaya çalışıyor. Onun ne düşündüğü kimin umurunda? Ben-"

"Ne yapmayayım? Benim hakkımda daha az mı düşünüyorsun? Sürtük olduğum için mi? Bir fahişe? Kirasını ödeyemeyen işe yaramaz bir garson olduğum için mi? Söyle Jack."

"Kelimeleri ağzıma tıkmaya çalışma. Ben öyle düşünmüyorum. Değilsin." İçimi çekiyorum ve tahtaya yaslanıyorum. "Senin bu halini seviyorum. Bayılıyorum amına koyayım. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Sesini seviyorum, müziğini seviyorum ve

Şarkılar. Şarkı söyleme şeklini seviyorum. Gülüşünü. Gözlerini, saçlarını ve o lanet burun piercingini seviyorum. Ve o lanet piyanonun üzerine uzanıp fotoğraflarını çekmeme izin vermeni seviyorum. Kucağımda kıvranıp kendini boşaltmanı seviyorum. Mutfakta dizlerinin üstüne çöküp beni gırtlığına kadar almanı seviyorum. Bunu yanlış yapma. Annemin söylediklerinin bunu yanlış yapmasına izin verme. Yanlış değil."

"Benim servet avcısı olduğumu düşünüyor. Bir sürük."

"Annemin ne düşündüğü umurumda değil, senin de olmamalı." Başımı eğdim, ellerimi öyle sert yumrukladım ki canımı acıttı. "El... lütfen, sen *benim* sürtüğümsün ve bunun için seni seviyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkarken tüm göğsümü ezici bir acı kaplıyor, ama beni kıran kapının diğer tarafından gelen sessizlik oluyor.

Hiçbir şey yok. Bana söyleyecek hiçbir şeyi yok.

"Beni içeri al," diye mırıldanıyorum. "Bu gece olmaz," diye yanıtıyor.

Nefesimi tutuyorum ve kanımın pompalanması parmak uçlarımda hissedebileceğim kadar sert oluyor. Elly'nin hıçkırıklarının iç burkan sesi kapıdan içeri sızıyor... benden birkaç santim ötede kalbini kırıyor ve ben bunu daha iyi hale getiremiyorum. Düzeltmiyorum. Onu kollarıma almak ve acısını dindirmek istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki vücudum ağrıyor.

"Kahretsin, Elly. Kapıyı aç." Kelimeler boğazımın içini gıcırdatıyor, çiğ bırakıyor.

Cevap vermiyor ve uzaklaştığını duyuyorum, evin derinliklerine doğru çekilirken ayak sesleri azalıyor. Orada, evin dışındaki en üst basamakta çok uzun süre oturup fikrini değiştirmesini bekliyorum. Orada o kadar uzun süre kalıyorum ki soğuktan el ve ayak parmaklarım uyuşuyor.

Mesaj üstüne mesaj gönderiyorum.

Ben: Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm.

Ben: Bunu telafi etmek için ne yapabilirim?

Ben: Neye ihtiyacın var?

Ben: Lütfen, El. Beni içeri al. Bunu konuşabiliriz.

Kaç kez özür dilediğimi sayamıyorum ama tüm mesajlarım okunmamış olarak kalıyor.

Ve sonra, Elly'nin yatak odasının ışığı yandıktan ve sonunda tekrar kapanarak uyuyacağının sinyalini verdikten sonra, Kate'e bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Bu gece sende kalabilir miyim?

Yazan noktalar bir görünüp bir kayboluyor, ama sonunda yanıt verdiğinde tek söylediği "*Elbette*" oluyor.

Kate, Nico'nun dairesindeki kahvaltı masasının üzerinden bana bakıyor. "Annem ruhunu kurtarmak için geldi, değil mi?"

İnlemeye benzeyen bir iç çekiyorum. Bu konuşmayı hiç yapmak istemiyorum. "Evet. Tüm ihtişamıyla, bir kaplan gibi pençelerini kaşıyarak."

Kate dudaklarını birbirine bastırıyor ve '*ben sana söylemiştim*' deme isteğini bastırmaya çalıştığını biliyorum.

Nico adım adım odaya giriyor. O iş için son derece şık giyinmişken, ben tamamen dağılmış durumdayım. Neredeyse hiç uyumamıştım. Bana yeni bir takım elbise, gömlek ve kravat uzattı. "Bunun için fazla geniş olacaksın ama bir günlüğüne iş görür."

"Tabii onu tekrar içeri alırsa," diyor Kate.

Nico kıkırdıyor ama içindeki onaylamamayı duyabiliyorum. "Ben erken gidiyorum. Siz ikiniz acele etmeyin." Çayının kalanını bitiriyor, sonra Kate'in dudaklarına bir öpücük kondurup dışarı çıkıyor.

O gittiğinde, Kate agresif ölüm bakışlarına devam eder.

"Ne?" Tersliyorum.

"Bu ilişki işinde berbatısın."

Gözlerimi deviriyorum. Bu konuda bana yüklenmesine izin vermeyeceğim, çünkü bu konuda berbat olduğumu zaten biliyorum. Hatırlatmaya ihtiyacım yok. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Kate iç geçirir. "Şey, ilk-"

Telefonum çaldı. Banka arıyor. Kate'e sessiz olmasını işaret ediyorum ve telefonu açıyorum. "Bay Lansen?" diyor diğer uçtaki ses.

"Konuşuyorum."

"Hesabınızda olağandışı bir hareketlilik var. Bekleyen büyük bir işlem var ve bunu gerçekleştirmek için izninize ihtiyacım var."

Düşük seviyeli panik başladı. Şu anda hiçbir şey satın almıyorum. *Tanrım*. Dolandırıcılık için zamanım yok. Zorluk tam bir baş belası.

"Bu sizin siyah kartınız," diyor ses.

Sandalyemde doğruluyorum ve Kate'in kaşlarını çatmasına, elleriyle beni işaret etmesine ve sanki onun da neler olduğunu bilmesi varlığı için çok önemliymiş gibi, "Ne?" demesine neden oluyorum.

Siyah kart Elly'ye verdiğim karttı. Çeki yırttığında ona zorla verdiğim kart. Oyunu kazandığında sütyenine soktuğum kart. *Şimdi onu kullanıyor mu, yoksa kaybetti mi? Çalındı mı? Bundan bahsetmez miydi?*

"İşlem nedir?" diye sordum.

Konuşmacı boğazını temizliyor. "Bir araba."

"Araba mı?" Ben ağızımdan kaçırıyorum ve Kate telaşla bana bakıyor. "Ne tür bir araba?"

"Kart Güney Kensington'daki Lamborghini galerisinde kullanılıyor."

Sanki anlamlandırmama yardımcı olacakmış gibi kelimelerin bir an kafamda dönüp durmasına izin veriyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, efendim. Bu bir şaka değil. İşlemi iptal etmem gerekiyor mu?"

Kate masanın tam karşısına eğilmiş, neler olduğunu duymaya çalışıyor.

Ayağa kalkıp ahizeyi kapatıyorum, sonra Kate'e tıslıyorum. "Elly'yi ara. Hemen." Kate kıpırdamıyor, ben de tekrarlıyorum, bu sefer öfkeyle, "Hemen. Nerede olduğunu söylet ona, hemen şimdi. Sanırım kredi kartımı kullanmaya çalışıyor." Kate kaşlarını çatıyor, sonra sırtımdan önce yarım saniye kadar telaşlı görünüyor.

Onu uzaklaştırıyorum, agresif bir şekilde 'Şimdi' diyorum, o da sanki onu bir sığır sopasıyla sokmuşum gibi telefonuna koşuyor.

Telefonu açıyor ve kulağına götürüyor. Hat kesilmeden önce birkaç kez zil sesi duyulur. Kate nefesinin altından küfreder ve tekrar dener. Elly'nin küçük ve tiz sesi "Alo?" demeden önce bunu iki kez daha yapması gerekiyor.

Kate benimle göz göze geldikten sonra pencereye doğru yürüyor ve Elly ile benim dinleyemeyeceğim bir yerde konuşmaya devam ediyor. Beklerken alt dudağımı çekiştiriyorum, ağızım kuruyor.

"Efendim? Hâlâ orada mısınız?" diyor telefonumun ucundaki ses. Hâlâ hatta olduğunu unutmuşum. "Bu işlemle ilgili ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Beklemede kalsın. Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Seni tekrar arayacağım." "Yani bu alışverişi onaylamıyor muyum, efendim?"

Siktir. "Henüz değil."

Telefonu kapattım ve Kate'in telefonu kapatmasını bekledim. Sanki çok uzun sürecekmış gibi geliyor, bu yüzden Nico'nun bana bıraktığı takım elbiseyi giymeye başlıyorum, kollarımı gömleğin kollarından geçiriyorum, pantolonu çekiyorum.

Dar ama idare eder.

Kate telefonu kapatıyor ve bana doğru adım atıyor. "Elly kızgın ve aşağılanmış durumda. Seni görmek istemiyor."

"Siktir et. Nerede o?" diye bağıyorum.

Kate iç geçiriyor ve bu bilgiyi benden saklamaya hiç niyeti olmadığını hissediyorum. "Güney Kensington. Lamborghini gösteri salonunda."

Daireden o kadar hızlı çıkıyorum ki Kate'in arkamdan ne diye bağırdığını bile anlayamıyorum.

ELLY

I Sabahın köründe beni buraya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de Bayan Lansen'in acımasızlığının etkileri ya da Jack'in onun önünde duygularına sahip çıkmazdı.

Her iki durumda da, uyandığımda Jack'in siyah kartını şifonyerimin üzerinde gördüğümde, onu kullanacağımı biliyordum. Ve şimdi turuncu bir Lamborghini'nin sürücü koltuğunda oturuyorum. Çok güzel bir araba. İçinde bulunduğum en muhteşem araba. Biraz aşık olabilirim.

Ama görünüşe göre, showroom'a girip marketten alışveriş yapar gibi bir Lamborghini satın alamıyorsunuz. Özellikle de ödemeyi yapmaya çalıştığınız kartta adınız yazmıyorsa. *Kim bilebilirdi ki?*

Bu can sıkıcı bir durum çünkü Jack asla almayacağı gösterişli bir arabaya yüz binlerce dolar harcamış olarak uyanmayı hak ediyordu. O tamamen klas, bastırılmış renkler ve sofistike. Yumuşak deri ve ceviz iç döşemeli şık bir Bentley.

Turuncu bir Lamborghini değil. Çünkü *kim turuncu bir araba alır ki?*

Beni yağmurda aldığı geceyi hatırlayınca homurdanıyorum, ikimiz de o turuncu arabanın püskürttüğü suyla sıırıslıklam olmuştuk. Ellerimi direksiyonun etrafında kenetliyorum, bu kötü çocuğu tavanı açık bir şekilde şehirde sürdüğümü hayal ediyorum, Jack'in de aralarında bulunduğu Batı Londra'daki tüm iyi giyimli pisliklere orta parmağımı kaldırıyorum.

Yolun kenarında dursa bir su birikintisinin içinden geçip onu iliklerine kadar ıslatırdım. Bundan zevk alırdım.

Sanki pahalı arabaları incelemek erkek arkadaşımı kızdırmak için yaptığım düşüncesizce bir hareket değil de her gün yaptığım bir şeymiş gibi sakın ve ağırbaşlı görünmek için elimden geleni yapıyorum.

O benim erkek arkadaşım mı?

Kapının yanındaki hareket dikkatimi çekiyor. Jack burada, yüzünde beni boğmak istiyormuş gibi bir ifadeyle bana doğru yürüyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve midem bulanıyor -iyi bulanıyor- savaş ya da kaç tepkimin bozulup bozulmadığını merak ediyorum.

Başka biri olsa *böyle* görünen bir adamdan kaçardı. Ama ben buradayım, heyecanlı bir bekleyiş içindeyim. *Geldi.*

Araba satıcısına odaklanıyorum, sanki odadaki en ilginç adammış gibi ona gülümsüyorum, bana doğru yürüyen öfkeli adam yüzünden kalbim küt küt atmasına rağmen.

"Bu da ne Elly? Bir Lamborghini mi?" Jack bana ulaştığında söylüyor.

Satıcı Jack'e bir bakış atıyor ve köşeye saklanmak için koşarak uzaklaşıyor. *Korkak* herif.

Jack'in hayal kırıklığından etkilenmemeye çalışıyorum. Her şeyi berbat eden o, ben değilim. Bu -burada olmam, bu arabada oturmam- tamamen haklı.

Öyle değil mi?

"Bunu sevdim." Etkilenmiş bir kayıtsızlık çabasıyla buklelerimi bir omzumdan savuruyorum. "Tam bana göre, öyle değil mi? Etrafta sürdüğün Bentley'den çok daha iyi."

Jack nefesinin altından mırıldanıyor, sonra sürücü kapısını açıyor. "Çık dışarı."

Ona bakıyorum. Hava çatırdıyor. Hiçbir şey söylemiyorum ama parmak eklemlerim direksiyon simidinde sıkışıyor. Onun emirlerine uymayacağım. Bugün değil.

Kıpırdamayacağımı anlayınca eğilip şöyle diyor: "Dün gece hakkında konuşacak mıyız, yoksa orada öylece oturup kredi kartımdan neredeyse bir milyon sterlin harcamaya çalışmamış gibi mi yapacaksın? Bu son derece pasif-agresif ve potansiyel olarak yasadışı."

"Tutuklayın o zaman beni." İki bileğimi de uzatıyorum ve ona köpek yavrusu gibi bakıyorum.

İfadesi bir an için eriyor, bir miktar eğlence açığa çıkıyor, ama sonra kendini tutuyor, öfkesini tutmaya zorluyor. "Çok çocukça davranıyorsun."

Gülüyorum, tiz bir kahkaha atıyorum ve kulağa delice geliyor. "Çocukça mı? Annesine nasıl hissettiğini söyleyemeyecek kadar korkak olan ben değilim."

Bir elini saçlarının arasından geçirip alnından uzaklaştırıyor. "Tanrı aşkına." Alçak bir küfür, konuşmadan çok nefes verme gibi. "Bu onun sorunu değil."

"Senin hakkında ne hissettiğimi."

O benim hakkımda ne hissediyor? Direksiyonu tutmaya devam ediyorum ve ona bakmayı reddediyorum. Kızgınım... *Kızgınım*. Ama buraya gelmek, arabayı satın almaya çalışmak... Bu çocukça. Ama onun ilgisini her şeyden çok istiyorum. Umursamasını istiyorum.

Kelimeler ağzımdan dökülüyor, neredeyse izin almadan. "Yani annenin benim hakkımda ne düşündüğü umurunda değil mi? Söylediği şeyler hakkında?"

Lanet olsun. Tüm bu saçmalıkları umursamayan, aşağılanmış kadın rolünü çok iyi oynuyordum ve şimdi her şeyi ele verdim.

Bir elini arabanın kapısına koyuyor ve bana doğru eğiliyor. "Bunu alnıma dövme yaptırmak zorunda kalacak mıyım? Hayır, annemin ne düşündüğü umurunda değil ve seninle o şekilde konuşmasına asla izin vermemeliydim. Bunun için çok üzgünüm. Yemin ederim bir daha kimsenin senin hakkında kötü bir şey söylemesine izin vermeyeceğim. Şimdi arabadan in."

Duymak istediğim kelimeler bunlardı ama ses tonu yanılttı. Sert. Kızgın. "Hayır."

"Hayır mı?" Sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi birkaç saniye bakışlarımı tutuyor, ama söylemeyince ofluyor. "Beni lanet olası evimden dışarı kilitledin. Şimdi de bu mu?" Eliyle galeriyi, arabayı işaret ediyor.

"Sinirlendim."

"Ben de öyle." Masaya doğru fırladı. Muhtemelen beni dışarı attıracak. Hatta belki de tutuklatacak. Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak onu izliyorum ve birinin gelip beni saçlarımdan sürükleyerek buradan çıkarmasını bekliyorum.

Ne kadar beklediğimi bilmiyorum... o kadar sıkılıyorum ki kendimi telefonumda gezinirken buluyorum. Jack'in geri geldiğini hissettiğimde kafamı kaldırıyorum. Artık kızgın görünmüyordu. Kendinden memnun görünüyordu. Yaklaştığında bana bir şey fırlatıyor.

Telefonumu kucağıma bırakıyorum ve füzeyi yakalıyorum.

Anahtarlar.

Nutkum tutuldu. Bir an onlara bakıyorum, sonra ona, ama bir saniye önce olduğu yerde değil. Yolcu kapısını açıyor ve yanıma biniyor.

"Ehliyetin var, değil mi?" diye soruyor kapıyı çarparken. "Umarım iyi bir sürücüsündür çünkü böyle bir motorla araba kullanmak

normal bir araçla aynı. Bir roket gibi fırlayacaktır. Onu nasıl düzgün kullanacağını öğrenmek için muhtemelen derse ihtiyacın olacak."

Çenem gevşedi. "Ne?"

Jack arkasına yaslandı, o şeytani gülümsemesi yüzüne geri döndü. "O senin." Çenesiyle arabayı işaret ediyor.

Midem kuyruk sokumuma kadar batıyor. *Ne oluyor lan?* Koltuğumda dönüyorum, böylece ona bakıyorum. "Sen mi aldın?"

Sırıtıyor. "İçinde çok iyi görünüyordun."

Kalbim panikle çarpmaya başlıyor ve bu his kalbim vücudumdaki tek organmış gibi hissedene kadar artıyor. *İmkânı yok.* "Arabayı içinde iyi görüldüğüm için mi aldın?"

"Evet."

Arkama yaslanıyorum, ellerimi kaldırıyorum ama direksiyona dokunmuyorum. "Hayır. Oh, hayır," diye mırıldanıyorum.

Jack çenesindeki kılları kaşıyor. *Çok rahat.* "Zaten evrakların çoğunu doldurmuştun. Bana daha önce söyleseydin, bunu planlayabilirdik. Özelleştirebilirdik. Bu canavarı kişiselleştirebilirdik." Gösterge paneline dokunuyor. "Bir tane sipariş edebilirdik." Bana yine o arsız sırıtışını gösteriyor ama o kadar afallamışım ki normalde olduğu gibi beni etkilemiyor. "Dükkânda ne varsa onu almak çok amatörce."

Amatör.

"Şaka yapıyorsun." Parmaklarım karıncalanıyor. "Bunu mu aldın?"

"Bunu istiyordun, değil mi?"

Beynim tekliyor ve istediğimi sandığım her şey parçalanıyor. Aslında bu arabayı hiç istememiştim. Jack'i kızdırmak istiyordum. Beni sevdiğini söylemesini istiyordum. Bu iki şeyi aynı anda nasıl isteyebilmişim ve aptalca bir hareketin bunları aynı anda gerçekleştirmesini nasıl bekleyebilirdim, hiçbir fikrim yok. Düzgün düşünemiyordum. Ama bir şey çok açık: O lanet arabayı *gerçekten* almasını hiç beklemiyordum.

Kendimi baygın hissediyorum. "Oh, hayır. Hayatta olmaz. İade etmelisin. Geri götür." Jack gülmeye başlıyor, seksi gülümsemesi göz kamaştırıcı beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor.

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Neden gülüyorsun? Bu bir şaka mı? Şaka mı yapıyorsun?"

Lütfen şaka yaptığını söyle."

"Bu bir şaka değil." Arabayı galeriden çıkarabilmem için personelin cam kapıları açtığı yeri işaret ediyor. "Hadi çıkalım buradan."

"Hayır. Hayatta olmaz. Bu arabayla bir daire alabilirim. Bir ev. Taşraya taşınıp hayatımın geri kalanında emekli olabilirim. Bir araca bu kadar para harcamak delilik. *Delilik.* Bunu yapmana izin veremem."

Kıkırdıyor. "*Bunu yapmama izin veremez misin? Burada olmamın sebebi sensin.*" Gösterge panelini tokatlıyor. "Hadi gidelim."

Aman Tanrım, ne yaptım ben? Ben bir aptalım. "Kahretsin. Hayır. Hayır, hayır..." Kapıyı açtım ve arabadan geriye doğru sendeleyerek çıktım.

Çıldırarak üzereyim. Adrenalinden kurtulmak için ellerimi çırpıyorum. *Bu çılgınlık.*

Jack arabadan iniyor, artık eğlenmekten ziyade temkinli görünüyor. Sanki kaçmaya meyilli, köşeye sıkışmış bir hayvanmışım gibi kollarını açarak bana yaklaşıyor. "Anahtarları bana ver. Ben sürerim." Sesi kararlı bir otoriteyle çınlıyor ama ben bunu anlayamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım.

"Hayır, hayır, hayır..."

Tüm gözler üzerimizde. Bir gösteriyiz ve izleniyor olmak paniğimi daha da artırıyor. Öte yandan Jack tamamen sakin görünüyor. Göz teması kurarak beni sakinleştiriyor ve kalp atışlarım yavaşlıyor. Temkinli bir adım daha yaklaşıyor ve ellerimi kavrayarak hareket etmelerini engelliyor. Dokunuşu çok sıcak. *Güvenli.* "Para bir yana, arabayı beğendin mi?" diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, anahtarları elimden çektiğini hissediyorum. Almasına izin veriyorum.

"El, arabayı beğendin mi?" diye tekrarlıyor.

Bu soruyu nasıl hem baştan çıkarıcı hem de sakinleştirici kılıyor? Direncim dağılıyor. Nefes alıyorum ve nefes verirken itiraf ediyorum, "Evet. Arabayı seviyorum."

"O zaman senindir. Sana her şeyi vermek istiyorum, El." Beni kucağına çekiyor, kendisine sımsıkı sarıyor. Onun kokusu, vücut ısısı ve takım elbisesinin yumuşak kumaşından oluşan bir bulutun içindeyim ve gerginlik üzerimden kayıp gidiyor. Ama, bekle...

"Farklı kokuyorsun," diyorum.

"Nico'nun takım elbisesi," diyor, sesi bana karşı gürlüyor.

"Oh." *Bu benim hatam.* "Özür dilerim."

Özrümü kabul ederek beni daha sıkı sarıyor ve saçlarıma fısıldıyor, "Ben de üzgünüm. Seni eve bırakayım."

Beni arabaya kadar götürmesine izin veriyorum ve yolcu kapısını açıp içeri girmeme yardım ediyor. Ben onun ani yakınlığı karşısında şaşkına dönmüş bir halde otururken, o beni arabaya bağlamak için bana doğru eğildi. Bir gece ayrı kalmıştık ve onu çok ama *çok* özlemiştim.

Onu kendime doğru çekmek, öpmek, hatta belki başını bacaklarımla arasına sokmak istiyorum ama ben daha düşüncelerimi toparlayamadan o yine gidiyor.

Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırıyor ve daha önce hiç duymadığım bir devirle alışıyor. Ellerimi kulaklarıma kapattım. "Kahretsin."

Jack yan gözle bana bakıyor ve o nefes kesici gülümsemelerinden birini daha patlatıyor. Sonra da o saçma turuncu Lamborghini'yi ön bahçeden çıkartıyor.

"Turuncudan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor, bana bakarak. "Ama ben seni seviyorum."

ELLY

I Kendimden geçtim. Uçuyorum. Turuncu bir arabaya bindim.

Birkaç dakika Jack'in sürüşünü izliyorum, yola odaklanırken yakışıklı yüz hatlarını kaplayan konsantrasyonun tadını çıkarıyorum. Bu arabanın içinde kocaman görünüyor ve yere çok yakın duruyoruz.

Beni seviyor.

Ben de söylemek istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum. *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.*

Onun yerine, "Sen delisin." diyorum.

Gülümsüyor, gözlerini yoldan ayırmıyor. "Hiçbir şey bir Lamborghini kadar üzgün olduğumu söyleyemez, değil mi?"

"Seni sevdiğimi söylüyor sanıyordum."

Kıkırdıyor. "Evet, o da var." Bir elini bana doğru uzatıyor ve parmaklarımı onun büyük, sıcak ellerinin arasından geçiriyorum. Elim sıkıyor. "İyi miyiz?"

Onu biraz daha bekletiyorum. "Evet, iyiyiz. Annen tam bir sürtük ama."

Bana bakıyor. "Ben o değilim, biliyorsun değil mi?"

İçime garip bir karanlık çöküyor. "Biliyorum ama bir annenin etkisi virüs gibidir. Bir şey onu tetikleyene kadar çok uzun süre uykuda kalabilir. Hepimiz özgür ve bağımsız olduğumuzu düşünüyoruz ama değiliz."

Jack titriyor. "Kulağa korkunç geliyor." Bir an sessiz kaldı. "Annen ne dedi o zaman? Sana ne bulaştırdı? Hiç beklemediğim bir anda karşıma ne çıkacak?"

Homurdanıyorum. "Bilmek istemezsin."

"Aslında istiyorum. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Alt dudağıımı dişlerimin arasından geçirip acıyana kadar sıkıyorum. "Daha çok söylemediği şeyler. Annen gibi sesli değil. Sessizce onaylamıyor. Benim annem de babam da öyle. Sessiz kalmak evde büyük bir cezaydı." İçimi çektim. "İkisi de dürüst şirket avukatları."

Jack alnını kaşıdı. "Oh, evet. Geçen yıl büyük bir dava vardı."
_"

"Her zaman bir dava vardır. Bu onların tüm hayatı. Hukuk fakültesine gitmeyi reddettiğimde harçlığımı kestiler. Eğer müziği bu kadar çok istiyorsam, o zaman müzik benim masraflarımı karşılayabilmeliymiş. Ve eğer ödeyemezse, o zaman..."

"Sonra ne olacak?"

"O zaman tam da onların düşündüğü gibi olacağım. Bir utanç kaynağı. Bir başarısızlık." "Bunu onlar mı söyledi?"

"Hayır. Ama böyle düşündüklerini biliyorum ve ailen senin hakkında böyle düşünürken bunun doğru olduğuna inanmamak gerçekten zor." İçimi çektim ve Jack'in endişeli bakışları ön camdan bana yöneldi ve bana '*sorun* değil' dercesine küçük bir gülümseme verdi. *Artık senin için buradayım*' der gibi. "Artık pek konuşmuyoruz. Annem hep Kate gibi olmamı isterdi."

"Kate, kız kardeşim mi?"

"Evet. Annemin ideal kızı. Hırslı, çalışkan, kurumsal. Bir servet kazanıyor. Çok güzel. Saygın kıyafetler giyiyor. Kate'i kovboy çizmeleriyle ölü görmek mümkün değil. Düz saçları var ve yüzünde piercing yok."

Jack sanki bu çok saçmaymış gibi ofluyor. "Kate gibi olmadığına sevindim, çünkü bu durum" -aramızda bir el sallıyor- "berbat bir Freudyen bok festivali olurdu." Gülüyorum. "Sen olduğun gibi mükemmelsin. Eşsizsin. İnanılmaz derecede yeteneklisin ve eğer ailen bunu göremiyorsa, bu onların suçu."

Sıcaklık vücudumun üst kısmına yayılıyor, kalbimin etrafında şiddetle yanıyor. *Sanırım onu seviyorum*. Hiç kimse kariyerimi Jack kadar desteklememişti. Ama yine de onun yanında tamamen rahatlamadan önce bilmem gereken bir şey var. "Benimle 'en yakın ve en kolay' kadın olduğum için mi birlikte oldun?"

Küçümseyerek homurdanıyor. "Hayır. Seninle takıldım çünkü istedim. Hem de çok. Aslında çok fazla." Duraklıyor ve ben zar zor nefes alarak bekliyorum.

"En kolayı sen değildin zaten. Lydia iç çamaşırı ve trençkotuyla bana kendini sunuyordu."

Doğru.

İç geçiriyor ve işaret parmağıyla direksiyona vuruyor. "Bak, El. Pek çok kadınla birlikte oldum. Bu bir sır değil, ama sen... sen başka bir şeysin." Sesindeki hayranlık midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. "Seni evimde dolaşırken izlemek, oyunlarımızı oynamak, giyinip süslendiğini görmek... ve seni tanımak... *bunların hepsi*. Hepsini seviyorum. *Seni* seviyorum. Ne kadar komik olduğunu ve beni nasıl güldürdüğünü seviyorum. Başka hiç kimseyle bu kadar gülmemiştim. Senin etrafında olmayı seviyorum ve beni istemesen bile yine de burada olur, beni fark etmeni beklerdim." Bana doğru bakıyor. "Seks de öyle. Bunu unutamam. Teninin verdiği hissi" -uzanıp kısa bir süre kalçamı okşuyor- "ağzının tadını. *Senin* tadını." Alt dudağını ısıtıyor, bakışları aşağıya doğru iniyor ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluşmasına neden oluyor. "Her şey harikaydı ve seni çok seviyorum..." Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirliyor ve tekrar konuştuğunda sesinde hafif bir titreme oluyor. "Eğer aramızdaki ilişki yürümezse, bu gerçekten canımızı yakacak, o yüzden bunun olmasına izin vermemeye çalışabilir miyiz?"

Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. Aynı şeyleri hissettiğimi ona söylemek istediğim için vücudum ağrıyor ama yapamıyorum. Henüz söyleyemiyorum. "Kesinlikle deneyebiliriz" demek için tüm konsantrasyonumu toplamam gerekiyor.

"Güzel. Çünkü pistte yarışabileceğim bir araba olmadığı sürece bu saçma arabalardan bir tane daha almayacağım." Göz kırptıyor. "Ben de buna pek hevesli değilim." Yumruğunu göğsüne vuruyor, neredeyse sigara içen birinin ciğerlerindeki balgamı atması gibi. "Bu aşk saçmalığı son derece rahatsız edici."

Dilimden bir dizi soluk çıkıyor. "Aşk *saçmalığı* mı? Çok romantiksin," diyorum elimden geldiğince alaycı bir ses tonuyla.

Kıkırdıyor. "Hey. Bu benim için yeni bir şey. Geçmişte katlanmak zorunda kaldığım en kötü şey mide yanmasıydı."

Ona bakakaldım. "Bekle, kimse kalbini kırmadı mı? Onca kadın var ve sen hiç ağlamadın mı?"

Sanki bu öneri tamamen gülünçmüş gibi homurdanıyor. "Hayır."

Bu aynı anda hem şaşırtıcı hem de şaşırtıcı değil. "Tek birini bile sevmedin mi?"

Duraksıyor, düşünürken dilini azı dişlerine sürüyormuş gibi yanağını çarpıtıyor. "Hayır. Hepsi eğlenceliydi ama hayır."

"Yani hiç sevdiğin birini kaybetmedin mi?"

Tepkisi ince ama yoğun; gözleri titriyor, parmakları direksiyonu sıkıyor. "Evet, kaybettim. Babamı."

Suçluluk duygusu içimi yakıyor. Elbette, kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyor. Belki romantik bir şekilde değil ama onun babası da on yıldan kısa bir süre önce aniden kalp krizinden ölmüştü. Jack yoldan kaçırdığı bakışlarla tepkimi izliyor.

Göstergeye dokunuyor ve bizim sokağa dönüyor. Arabayı evin önüne park ediyor, motoru kapatıyor ve bana doğru dönüyor. Ardından gelen sessizlikte hava ağırlaşıyor. "Eğer kalbimi kıracak biri varsa, o da sensin."

Sesindeki acı beklentisi aramızdaki boşluğa yayılıyor ve bir kurşun gibi kalbime saplanıyor. "Sen yapmazsan ben de yapmam," diyorum sessizce.

"Anlaştık." Arabaya doğru eğilip beni öpüyor, dili yumuşak ve sıcak, çenesindeki tırnak izleri yüzümü tırmalıyor.

Bu saçma arabanın yolcu koltuğunda otururken, Jack'in dili ağzımdayken, hayatın mükemmel olduğu aklıma geliyor.

Bu, tam burada, mükemmellik.

Jack'in itirafını takip eden günler seks ve öpücüklerle dolu bir bulanıklık içinde geçti. Hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Tamamen güvende. Uzun süre devam etsin.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Bunu o kadar çok söyledi ki kendimi rüya mı görüyorum diye düşünürken buluyorum. Çok erken, çok hızlı ama hiç de değil gibi geliyor. Sanki bu durum her zaman oradaymış gibi, her an içine dalabileceğim bir su havuzu gibi, ama ben yüzmenin çok tehlikeli olduğuna inanarak kenarda durmayı tercih ettim.

Şimdi tamamen suya batmış durumdayım ve su mutluluk verici.

Bu sabah Jack sadece boxer'ıyla mutfakta dolaşıyor. Onu bu şekilde çıplak göğüslü ve yakından görmeye alışabileceğimden emin değilim. Dudak uçuklatacak kadar yırtık pırtık ve takım elbisesini çıkardığında burada olacak kişinin ben olduğuma inanamıyorum.

"Hey," diyor dikkatimi çekmek için. *Sanki dikkati zaten o n d a değilmiş gibi.*

"Albümün stüdyodan geri geldi. Şunu dinle."

Telefonunu ağzına götürdü ve "Elly'nin albümünü çal" diye talimat verdi.

Gülümsüyor ve başını tavandaki hoparlörlere doğru eğiyor, ilk şarkımın akorları çınlarken sözsüz bir şekilde dinlememi söylüyor.

"Elly'nin Albümü mü?" diye soruyorum.

"Adını ne koymak istediğini bilmiyordum, o yüzden şimdilik sadece Elly'nin Albümü. Aklında bir isim var mı?"

"Hayır." Hayal gücümün, bırakın bir isim bulmayı, tam bir albüme sahip olduğum bir yere gitmesine bile izin vermemiştim. Belli bir hedefim olmadan, sanki sihirli bir şekilde değerli bir şeye dönüşebileceklermiş gibi şarkılar biriktiriyordum.

Yine Jack beni tek başıma gidemeyeceğim bir yere itti.

Kıpırdamadan duruyor ve sesim şarkının duygusal doruğunda yüksek bir notanın üzerinde kaybolana kadar birkaç saniye dinliyoruz. Milyonlarca kez söyledim ama yine de duymak tüylerimi diken diken ediyor. "İşte bu, tam orada. Bu çok dahice," diyor Jack, sanki şarkım etrafımızdaki havada görünen bir şeymiş gibi yukarı doğru işaret ederek.

Melodiye göre sallanıyor. "Sende bir yetenek var. Çok az insan duyguları eterden alıp diğer insanların anlayabileceği bir şeye dönüştürebilir. Kelimeleri olmayan ama herkesin tanıdığı bir dili tercüme ediyorsun. Bu sihir gibi bir şey."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama Jack az önce bana en güzel iltifatı ettiğinin farkında olmadan hemen telefona geri dönüyor. Telefonunun ekranını kaydırıyor ve müzik albümümdeki ilk parçaya dönüyor. İki işaret parmağıyla tavandaki hoparlörleri gösteriyor. "Büyük olacaksın. Buna inanmaya başlamalısın."

Bana hep böyle şeyler söyler. Ne kadar iyi olduğumu söyleyen küçük ses parçaları. Ne kadar yetenekli. Ne kadar güzel olduğumu. Senaryomu her geçen gün yeniden yazıyor ve bunun için onu seviyorum.

"Üç gündür sosyal medyada hiçbir şey paylaşmadın" diyor, hâlâ telefonunda gezinirken. "Neden?"

Jack birkaç hafta önce, ben onun yanında otururken sosyal medya kanallarımı kurdu ve o yanımdayken içimde kıvranan korkuyla yüzleşmek daha kolay olsa da, o yokken yine ondan kaçtım. Kendimi ortaya koyarsam, insanlar gülebilir. İnsanlar berbat olduğumu söyleyebilir. Başarısız olabilirim.

"Utanç verici."

"Bunun iyi olduğuna inanıyor musun?" Bir kez daha hoparlörleri işaret ediyor.

"Elbette." Ses tonumdaki tereddütü duyabiliyorum, Jack'in de duyabileceğinden şüphem yok.

Bana doğru geliyor, avucunu tam göğüslerimin arasına koyana kadar yaklaşıyor ve nefesim kesiliyor. "Burası. Burada olduğuna inanıyor musun?"

Kasıtlı olarak parmaklarına bakıyorum. "Elin memelerimin üzerindeyken düşünmek zor." Azarlanmış görünerek elini çekiyor, ama onun yerine yanağımı avuçluyor ve yüzümü bir anlığına oraya yaslıyorum.

"İnanmaya başlamalısın, çünkü bu attığın her adımı etkiler." Sözleri kalbime yerleşen şefkatli bir fısıltı. "Eğer inanırsan, fazladan yol kat edersin. O ekstra gönderiyi yapar, bir şarkı daha yazar, son şarkıyı daha da iyi hale getirirsin. İnanmazsan, zahmet etmezsin. Tüm bu seçimler kümülatiftir ve tahmin edemeyeceğiniz dalgalanma etkileri vardır. Ve sana söylüyorum, bu iyi bir şey."

Başparmağıyla yanağımı okşuyor ve umarım sadece kendim ve yeteneğim hakkında değil, onun hakkında da aklımdan geçen şüpheli düşünceleri okuyamaz. Jack Lansen konu müzik olduğunda tam olarak zevk sahibi biri sayılmaz. "Teşekkür ederim," diyorum.

Jack teşekkürümü onaylarcasına çenesini eğdi. "İşini kolaylaştıracaksa Derek'in senin için yaptığı işleri artırmasını sağlayabilir, yükün daha büyük kısmını ona verebiliriz. İşini iyi yapıyor, değil mi? Yaratıcı tipler için pazarlama konusunda harika."

"Yaratıcı tipler mi?"

Elini yüzümden kaldırıp çenesini ovuşturuyor, beni değerlendirirken dili alt dudağının üzerinde geziniyor. "Sen busun, değil mi? Tüm duygular, sözler ve müzik."

"Peki sen nesin?"

"O değil." Başını tavandaki hoparlöre doğru sallayarak konuyu değiştiriyor. "Bu şarkı. Bununla başla. Viral olana kadar tekrar tekrar yayınla."

İçimi korku kaplıyor. *Viral* mi? Milyonlarca ve milyonlarca insanın beni duyması mı? *Beni görmesi mi?* "Ben hazır değilim."

"Hazırsın."

Yerimde kıpırdanıyorum, önümdeki kruvasanı küçük parçalara ayırıyorum. "Fikri bile korkutucu."

Bana öyle ciddi bir ifadeyle bakıyor ki neredeyse karşısında sineceğim. "Korku nedir? Çünkü korku saçmalıktır. Eğer ne olduğunu bilersen, onu çürütebilir ve yoluna devam edebilirsin."

Kulağa gülünç derecede basit geliyor ve işe yarayacağına inanamıyorum. Bunu o resepsiyonda oturup, doktorun gelmesini beklerken yapabilir miydim?

Robert Lloyd ile yaptığım röportaj, damarlarımda bir tsunami gibi yükselen panik?

Tüm korkumu rasyonalize etmiş olabilir miyim?

Jack'in dikkatli bakışları altında düşüncelerim çalkalanmaya başlıyor ve endişe beni pençesine alıyor, ama bunun benim için ne kadar korkutucu olduğunu görmesini istemiyorum. Ona her şey çok kolay geliyor. O kadar yetkin, o kadar becerikli, kendi yeteneklerine o kadar güveniyor ki.

"Biliyor musun?" "Biliyor musun?" diyorum. "Yaptığım işte iyi olduğumu biliyorum. Müzikte, şarkı yazmada. Şarkı söylemekte. Bunu *biliyorum*, ama..." Düşüncelerimi tamamlamakta zorlanıyorum.

Jack bana bakıyor, sanki beni bir şekilde tartıyormuş gibi, sonra bir rüzgârla nefesini üflüyor. "Cidden, eğer seni kendini ortaya koymaktan bu kadar korkar hale getiren pisliği bulursam, onu yok edeceğim." Duraklıyor, gözleri dehşete düşmüş bir ifadeyle açılıyor. "Oh, kahretsin. Anneni ve babanı öldürmem mi gerekecek?"

Cevap olarak küçük bir kahkaha attım. "Hayır. Belki. Tek bir kişi yok. Hepsi bu. Müzik benim için çok değerli. Benim yaratıcı çıkış noktam... Samimi bir şey. Neredeyse özel. Bunu yapmak için çok şeyden vazgeçtim ve bir şeyler çevrimiçi dünyaya çıktığında artık benim olmaktan çıkıyor. İnsanların benim ya da müziğim hakkında ne düşündüğünü kontrol edemiyorum. Eğer mükemmel değilse, herkes beni parçalara ayıracak." Kelimelerle ifade ettikçe korku büyüyor, boğazımda bir kobra gibi yükseliyor ve saldırmaya hazırlanıyor. "Eğer kendimi ortaya koyarsam... Boktan şeyler olur. Ben izin veririm. *Sebep olurum*. Annenin gelip bana bağırması gibi. Ya da Marchmont'taki domatesler. Ve bunlar küçük ölçekli. Bir şey viral olduğunda ne olur? Eğer ben-"

"Hiçbir şey yapmazsan, hiçbir şey sana zarar veremez mi?"

Sözleri içimi yakıp kavuruyor, sanki her kötü anıyı gövdemde sürüklüyormuş gibi arkalarında bir kamyon dolusu dayanılmaz acıyı açığa çıkarıyor. *Kendi korkum tarafından kapana kısılmış durumdayım*. Ona bakamıyorum. Gözyaşlarım gözbebeklerimin arkasında zonkluyor, dökülmeyi bekliyor.

"El," diyor, sesi yumuşak. "Kimse mükemmel değildir. İlerlemek için olman gereken şey buysa, hayatının geri kalanında Marchmont'ta oturup o gitarı tıngırdatacaksın. Her zaman senden hoşlanmayan insanlar olacak. Eleştirenler olacaktır. Kaba, iğrenç ve iğrenç şeyler söyleyen insanlar olacak. Ama bu saçmalıkların kafana takılmasına izin vermezsen... kafana girmesine izin vermezsen... sen kazanırsın."

"Anlıyorum. Seni duyabiliyorum ama..."

Yapamam. Bunu yapamam.

Jack'in büyük, sıcak elleri omuzlarımda dinleniyor. "Yapman gereken tek şey -her zaman yapman gereken tek şey- ayağa kalkıp tekrar denemek. Gitmek istediğin yere varana kadar denemeye devam et ve oraya giderken her şeyin yolunda gittiğinden emin ol. İnsanların size attığı şeylerden daha büyük olmalısınız, yoksa sizi ezer geçer. Ve ben bunun olmasını gerçekten istemiyorum çünkü senin etrafımda olmanı seviyorum." İçim köpürmeye başlıyor, farkında bile olmadığım bir gerginliği serbest bırakıyor. Birkaç güzel sözün yıllardır çektiğim acıyı dindirmesi nasıl mümkün olabilir?

Ama mesele sadece kelimeler değil. *O da var.* Jack Lansen'in desteğine sahip olduğumu bilmek, tahmin edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. Tüm yaralarımı saran bir merhem.

Delici mavi gözlerini bana dikti. "Seni seviyorum. Ve sen bir dahisin. Oraya çık ve parla."

"Tamam."

Beni nazıkçe öpüyor, ama geri çekildiğinde hala kaşlarını çatıyor, sanki tavsiyeyi dikkate aldığıma ikna olmamış gibi. Tüm dikkatimi bana verdiğinden emin olmak için başını eğiyor. "Saat dokuzda bir toplantım var, o yüzden gidip giyinmeliyim. Derek'e seni aramasını söylerim. Sen harikasin. Bunu sakın unutma." Beni bıraktı ve arkasını döndü.

"Beş dakikan var mı?"

Duruyor, omzunun üzerinden geriye bakıyor, kara kaşları kalkıyor. "Beş dakika içinde ne yapmak istiyorsun?"

"Gitmeden önce beni becer."

Sanki dünyaları istiyormuşum gibi iç geçiriyor, ikimiz de öyle olmadığını bildiğimiz halde çok zormuş gibi davranıyor ve "Sadece seni sevdiğim için" diyor. Bu sözler beni kendimden geçiriyor ve meyve kâsesinden bir salkım muz kaldırıp altından bir yığın prezervatif çıkardığında gülemeyecek kadar tahrik oluyorum.

Birini yırtıp açıyor ve kendini kılıfına sokarak beni tezgahın üzerine çıkarıyor. Hızlı, sıcak ve terli bir şekilde birlikte oluyoruz, inliyor, çığlık atıyor ve sanki odada yeterince oksijen yokmuş gibi nefes nefese kalıyoruz.

Sonrasında Jack başını omzuma yaslıyor ve ben de kulağına fısıldıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Kıkırdıyor. "Sonunda meyve kâsesindeki prezervatifler sayesinde oldu, değil mi?"

Hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. "Evet. Kesinlikle. Olay buydu."

JACK

K Yedi ve ben Nico'nun parti mekanının arka tarafında duruyoruz. Devasa balo salonu, orkestra ve sahnedeki Elly dışında boştur. Orada birkaç ışık ve ses teknisyeni etrafta dolaşarak bu gece için her şeyin mükemmel olduğundan emin oluyorlar.

"Biliyor musun, sen ve Elly'nin işe yarayacağını hiç düşünmemiştim." Kate bir kalemi bir panonun kenarında gezdirip partide yapılacaklar listesindeki maddeleri işaretlerken başını kaldırıp bana bakmıyor. Listenin sonuna geldiğinde kaleme iki kez vuruyor ve sonunda bana bakıyor. "Kira sözleşmesi bittikten sonra sizinle mi kalacak?"

Tedirginlik omurgamda kıpırdanıyor. *Sonrasında ne olacağını hiç düşünmedim.* "Beni her gördüğünde bu konuyu açacak mısın? Bir aydır birlikteyiz ve ben bunu duymaktan bıktım bile."

"Belki de. Aklımı başımdan alıyor." İç geçiriyor ve sahneyi domine eden, ses kontrolü sırasında kalbini söyleyerek şarkı söyleyen Elly'ye bakıyor. *O tanrıçayla yattığıma inanamıyorum.* "Sesi gerçekten iyi geliyor. Diğer işlerle arası nasıl?"

"Sürekli olarak sosyal medya içeriği yayınlıyor, bu da doğru yönde atılmış bir adım. Derek ona yardım ediyor ve insanlar müziğini gerçekten dinliyor. Şimdiye kadar iyi tepkiler aldı. Bence bunun yardımı oluyor ama bu gece için biraz gergin."

Kate kendinden emin bir şekilde, "İyi olacak," diyor.

Gerçekten de öyle umuyorum.

"Bu arada videolar gerçekten çok iyi. Bir tanesi bir sürü izlenme alıyor," diyor Kate, panosunu bir kolunun altına sıkıştırıp cebinden telefonunu çıkararak Elly'nin videolarından birini açıyor. Basit bir video; sadece gitar çalıp şarkı söylüyor, ama Derek akıllıca bir düzenleme yapmış ve videoya cazibe katmış.

"Kahretsin, bu çok fazla," diyorum köşedeki izleyici sayısını fark ederek. Neredeyse elli bin. Yeniliyorum ve sayı sıcıyor. "Derek bu gece en iyilerini yükleyecek. Belki bir ivme yakalarlar."

"İyi fikir. İnsanlar onun sesini de seviyor. Baksana." Kate yorumlara bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Ne var? Ne oldu?"

Kate'in kaşları derinleşir. "Troller."

Telefonu kapıp kendim bakıyorum. Bir sürü harika yorum var, ama Elly'ye sürük diyenler de var. Çirkin bir fahişe. Bazıları da şarkı söyleyemediğini söylüyor ki bu kesinlikle doğru değil. "Elly bunu gördü mü?"

Kate bir elinin avuç içini yukarı doğru çevirdi. "Hiçbir fikrim yok."

"Kahretsin." Kate'e telefonunu geri veriyorum, cebimden kendi telefonumu çıkarıyorum ve Derek'i arıyorum. Cevap verdiğinde, "Dostum, çabuk bir iyilik yap," diyorum. Kate sessizce beni izliyor. Potansiyel olarak yargılıyor ama onu görmezden geliyorum. "Elly'nin hesabına girip o yorumları silebilir misin? Evet? Yarısına kadar. Kullanıcıları engelle. Bu boku izlemen gerekiyordu." Derek bana bunu yaptığını söylerken bekliyorum.

"Hepsi bitti," diyor bitirdiğinde, "Ama gelen bazı şeylerde bir tuhafılık var."

"Öyle mi?" Omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayılıyor. Kate hâlâ ilgiyle beni izliyor.

"Görünüşe göre bunların çoğu aynı kişi ya da bir grup insan. Kasıtlı olarak onun hesabının peşinden gidiyorlar."

Tuhaf. Bunu kim yapar ki? "Hepsini engelle. Bak, gitmem gerek. Sen göz kulak olur musun? Bu gece Elly için büyük bir gece. Dikkatimin dağılmasını istemiyorum."

Derek kabul ediyor ve telefonu kapatıyorum, ama içimde hoş olmayan bir his var.

Kate gözlerini kısarak bana bakıyor. "Yorumları ona mı sansürletiyorsun? Bunun berbat mı yoksa düşünceli mi olduğunu anlayamıyorum. Bunu ne zamandır yapıyor?"

"Birkaç haftadır. Kızın tüm giriş bilgileri onda var. Videoların çoğunu falan o yayınlıyor. Başka türlü yapacağını sanmıyorum."

Kate bana doğru ciddi bir bakış fırlattı. "Onun için her şeyi düzeltemezsin. Onu bu tür şeylerden sonsuza dek koruyamazsın. Ve bunu saklamak için onun arkasından iş çeviriyorsun."

"Cesaretinin kırılmasını istemiyorum. En azından henüz değil. Daha çok erken." Elly'nin sahnede kasıla kasıla yürüdüğü yere bakıyorum. "Kolaymış gibi gösteriyor ama bu onun için büyük bir olay."

O gün mutfakta Elly'yi düşünüyorum, insanların internette ona saldırması fikrine çok üzülmüştü. *Eğer mükemmel olmazsa, herkes beni parçalara ayıracak.*

Kate kaşlarını çatıyor ve telefonu çaldığında başka bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralanıyor. Görebilmem için çevirmeden önce bir saniye telefona bakıyor. Ekranda 'Anne' yazıyordu. Aramayı reddetmek için uzanıp parmağımı kaydırıyorum.

Kate başını sallıyor ve telefonu kaldırıyor. "Aramaya devam ediyor. Hâlâ cevap vermediğini söylüyor."

"Onunla konuşmakla ilgilenmiyorum."

"Durmayacak. Seni kaybettiğini düşünüyor. Bu onun kalbini kırıyor ve Elly'yi sorumlu tutuyor."

Ne kabus ama. "Özür dilemesi gerekiyor. Özür dilemek için mi arıyor?"

Kate'in dudakları gerilir. *O zaman bu bir hayır demek.*

Nefesimin altında küfrediyorum. "Annemin benim için kimin doğru kimin yanlış olduğuna dair bir sürü fikri var ama hepsi saçmalık." Bir an birbirimize bakıyoruz ve Kate'in bakışlarındaki anlayış o kadar hissediliyor ki görmezden gelemiyorum. Elimi saçlarımda gezdirmek için başımı eğiyorum. "Lanet olsun. Annemin saçmalıklarına maruz kalmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş." Sanki sinirlenmişim gibi kaşları çatılıyor. "Yıllar boyunca o kadar çok şeye katlandın ve ben senin yanında değildim-"

"Öyleydin."

"Hayır. Pek sayılmaz. Yeterince değil. Üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Şimdi anlıyorum. Daha önce anlamamıştım."

Kate panosunu göğsüne bastırıyor. "Çünkü sen Altın Çocuksun. Senden yapmanı istediği her şeyi yaptın. Onu iyi gösterdin. Ama açıklanamaz bir nedenden ötürü, Elly'yle çıkman onun istediği şey değil."

"Annemin ne düşündüğü umurumda değil. Elly'den hoşlanıyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Aslında, ben-"

"Biliyorum."

Kız kardeşime şüpheyle bakıyorum. "Ne biliyorsun?"

"Bunun sizin için farklı olduğunu biliyorum. Eğer umurunda olmasaydı sosyal medya kanallarındaki yorumları ayıkamazdın. Derek onun işleri üzerinde çalışmazdı ve tüm şarkılarını kaydetmesini sağlamazdın. Ve annemi daha önce hiç dışlamadın. Yatılı okula gittiğinden beri onu her Pazar akşamı aradın ama o Elly'ye kötü davranıyor ve sen de kepenkleri indiriyorsun." Kate sanki her şey gün gibi ortadaymış gibi elini havada gezdiriyor. "Ama eninde sonunda onunla konuşmak zorunda kalacaksın."

"Neden?"

"Çünkü o bizim annemiz. Ve bu gece Nico'nun partisinde olacak."

"Oh, Tanrı aşkına."

Kate omuz silkti. "Sadece bir uyarı. O zaman onunla yüzleşmek zorunda kalacaksın. Ama bir özür bekleme."

Elly'nin şarkı söylemesi durur ve mikrofona dokunduğunda gümbür gümbür bir ses çıkar. "Bir molaya ihtiyacım var," diye anons eder.

Grupla konuşuyor, sonra sahneden atlayıp bize doğru geliyor ve bana doğru attığı her adımda kalbim kabarıyor.

"Sesin harika geliyor," diyor Kate, Elly'yi yanından çekip kucaklayarak.

Elly kendinden geçmiş ama biraz da güvensiz görünüyor ve "İyi, değil mi?" diye soruyor.

Sorusundaki tereddüt bende de ona sarılma isteği uyandırıyor. "İyi," diye onaylıyorum.

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra Kate izin isteyip bizden uzaklaşırken kalemmini panosunda gezdiriyor.

"Çok gerginim," diyor Elly ellerini sıkarak.

Hareket etmelerini engellemek için elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Hiç öyle görünmüyorsun." Diğer elimle cebimden telefonumu çıkarıp ona uzatıyorum. "Yükseliyorsun. Bazı videoların çok tıklanıyor."

Elly telefonumu itti. "Görmek istemiyorum. Bunu kaldıramam. Tüm o yorumlar... dışarıdaki tüm o insanlar. Bilmeme gerek yok."

Telefonumu cebime geri koyuyorum. "Seni neyin rahatlatacağını biliyorum." Onu kendime doğru çekiyorum, kalçalarımı hafifçe itiyorum ki neden bahsettiğime dair bir şüphe kalmasın.

Bana doğru eğiliyor ve göğsüme doğru inliyor. "Şu anda seks yapamam," diye mırıldanıyor. "Çok stresliyim."

"Seni baştan çıkaramayacağıma emin misin?"

Bana doğru kayıyor ve kasıklarımnda sıcaklık birikiyor. Elly'nin beni tahrik etmesi için çok az şey gerekiyor.

"Şimdi olmaz. Sonra. Setimi bitirdiğimde."

Kıvırcık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Tamam. Beklerim. Bekleyeceğim. Ama işin biter bitmez seni bulmaya geleceğim."

Elimi eteğinin belinden aşağı kaydırıp kıcını avuçluyorum ve ciyaklamasına neden olacak şekilde sertçe sıkıyorum. Beni gülerек itiyor ve kalbimi hoşnut bir sıcaklık kaplıyor.

Ama sonra, neredeyse anında, sosyal medyasındaki yorumları hatırladığımda kalbim soğuyor.

Kollarımın arasında kaskatı kesiliyor ve başını geriye doğru eğerek göz göze geliyoruz. "Ne oldu?"

Onu korkutmak ya da bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirmek istemiyorum. Sonuçta, hiçbir şey olmayabilir. Ve eğer internetteki varlığını artırmaya devam edecekse, bu şeyler daha da kötüleşecek. Buna alışmak zorunda kalacak.

Ama yorumların arkasında kimin olabileceği hakkında bir fikri olup olmadığını bilmek istiyorum. Belki geçmişinde acı çekmiş bir eski sevgilisi ya da ayrıldığı bir kız arkadaşı vardır. Ya da belki de sosyal medya ve şöhret açısından normaldir. Belki de endişelenmeme gerek yoktur ama durum böyle olsa bile kendimi iyi hissetmiyorum.

Burnumdan derin nefes alıyorum. "Bunu isteyecek kimse yok... bilirsin..."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Siktir. Büyük gösterisinden hemen önce ona bunu yapamam. "Hiçbir şey." İç çekiyorum. "Sadece tüm dikkatini çektiğimi kontrol ediyorum."

"Biliyorsun." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Tamamen seninim."

Ve tam da duymam gereken şey olmasına rağmen, kendimi daha iyi hissetmiyorum.

ELLY

T Nico'nun partisinin mekânı muhteşem. Kate'in Amy Moritz'in sahne alması için ödeyecek parası olmadığını söylediğini biliyorum, ama bedava akan şampanya ve lezzetli kanepeler bir şey ifade e d i y o r s a , kesinlikle çok **p a r a s ı** var. Tüm konuklar muhteşem, iyi giyimli ve son derece göz alıcı. Barın yanında Seb Hawkston ile sohbet eden Erica Lefroy'u gördüm; kendisi İngiltere'nin en iyi mankenlerinden biri ve dayanılmaz bir güzelliğe sahip.

Gerçek hayatta.

Hiçbir şey içmedim çünkü kontrol tamamen bende olmadan performans sergilemek istemiyorum. Ayrıca, Jack'in şarabını içtikten sonra o kadar kötü bir akşamdan kalma yaşadım ki, o zamandan beri içkiden uzak duruyorum.

Setimden birkaç dakika önce bana sarılıyor. "Git onlara ne kadar yetenekli olduğunu göster," diye fısıldıyor, tam da sunucu beni anons ederken. Spot ışıkları üzerimize çevrilmişken beni dudaklarımdan öpüyor ve insanlar çığlık atmaya ve alkışlamaya başlıyor. Yüzümün kızardığını hissediyorum ama kendimi tutamayıp sahneye çıkıyorum.

Set bir bulanıklık içinde geçiyor. Seyirciler heyecanlı ve benim için deli gibi tezahürat yapıyorlar ve şarkı aralarında yüksek sesle ıslık çaldıklarını duyduğumda, Nico'nun parmaklarını ağzına götürdüğünü ve Kate'in onun yanında bana bağırıldığını görmek için aşağıya bakıyorum. Bu çok iyi hissettiriyor. *İnanılmaz*. Kalbim küt küt atıyor ve seyirciden, şarkılarımdan ve performanstan çok keyif alıyorum; neredeyse coşku içindeyim. Ve burada Görünürde bir domates bile yok.

Bitirdiğimde teşekkür ediyorum ve sahneden inip partiye dönmeden önce bir selam veriyorum.

"Harikaydı," diyor Kate bana doğru koşarak. O kadar heyecanlıydı ki neredeyse nefesi kesilecekti. "Gösteriyi tamamen sen çaldın."

"Kesinlikle," diye katılıyor Nico. "Aslında, seninle tanışmak isteyen biri var."

"Öyle mi?"

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Sahne çok sıcaktı ve ışıkların altında kaldığım için terlemiştim. Kalbim hızla atıyor. Set hayal edebileceğimden çok daha iyi geçti.

"Evet," diyor Nico, arkasından birini tutarak. "Bu Amy."

Neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum çünkü Nico ve Kate'in arasında dünyanın en büyük müzik yıldızlarından biri olan Amy Moritz duruyordu. O kadar şaşkınım ki konuşamıyorum. Sanırım bir gıcırta çıkardım.

Amy o kocaman Amerikanlaştırılmış beyaz gülümsemesiyle gülümsüyor. Saçlarının bir tarafı tıraşlı, diğer tarafı pembe. Gülünç derecede havalı görünüyor. Biraz daha terlemeye başlıyorum.

"Çok büyük bir hayranınızım," diye başlıyorum.

"Hayır, değilsin," diye araya giriyor Amy. "Teşekkürler ama benden bahsetmiyoruz. Senin hakkında konuşuyoruz. Ciddi bir yeteneğiniz var hanımefendi. O şarkıları sen mi yazdın?"

Başımı sallıyorum, hâlâ konuşmakta zorlanıyorum.

"Vay be. Hangi cehennemde saklanıyordun? Son on yıldır ne yapıyordun?"

Ağzım bir karış açık duruyorum ve Kate kolunu omuzlarıma atıyor. "Pratik yapıyor. Harika değil mi?"

"Muhteşem," diye onaylıyor Amy. Arkasını dönüp gidiyor ve ben de alacağımın bu kadar olduğunu düşünüyorum - ve kendime en büyük yıldızlardan biri tarafından takdir edilmekle kalmayıp iltifat edilmenin yeterli olduğunu söylüyorum - o sırada Amy yanımdaki uzun boylu, siyah saçlı bir adama sesleniyor. "Robert, buraya gel."

Adam dönüyor ve midemi bulandıran bir panik kaplıyor. Bu Robert Lloyd, Amy'nin menajeri. *Kahretsin*.

Kaşlarını çatıyor ve bakışları tenimi delip geçiyor, sonra gülümseyerek yanıma geliyor.

"Harika değil miydi?" Amy Robert'a söylüyor. O da aynı fikirde ve performansım için beni tebrik ediyor. "Kariyerini ilerletmesine yardımcı olabilir miyiz?"

Robert bir süre bunu düşünüyor, koyu renk gözleriyle beni değerlendiriyor. Amy'ye baktı. "Bu onun herhangi bir toplantıya katılıp katılmayacağına bağlı."

Amy kaşlarını çatıyor ve Robert, Granville Ajansı'ndaki toplantımıza gelmediğini açıklıyor.

"Temsilcilik istemediğini sanıyordum," diyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Daha iyi bir şey bulmuşundur diye düşündüm."

Daha iyisi mi? Robert Lloyd'dan daha iyi ne olabilir? "Hayır..." Pişmanlığımın yüzümden okunduğuna eminim. Bana nazik bir gülümseme veriyor ve midemdeki endişe düğümü bir parça gevşiyor.

"Genelde insanlara ikinci bir şans vermem, Elly. Ama senin kadar iyi olduklarında, buna açığım. Seni yerden kaldırmaktan daha fazlasını yapabiliriz. Seni zirveye uçurabiliriz."

"Oh. Oh." *Kelimeler, Elly.* "Bu... Ne diyeceğimi bilemiyorum." Avuçlarımı yanaklarıma bastırıyorum ve onları sıcak buluyorum. "Teşekkür ederim. Sizinle çalışmayı çok isterim."

Amy bana bakarken gözlerini kısıyor, sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi. "Acaba birlikte şarkı söyleyebilir miyiz? Bunu nasıl yapabiliriz?" *Aman Tanrım.* Ben öldüm. Ölmüş olmalıyım. "Bunu yapabilir miyiz, Robert?"

"Kesinlikle," diyor ve coşkusu Amy'ninkiyle eşleşiyor. "Uzun zamandır senin kadar eşsiz bir sese sahip birini duymamıştım. Ham yetenek, sahip olduğun şey bu. Hedeflerin hakkında konuşmayı çok isterim, çünkü hedeflerin her neyse onları gerçekleştirebiliriz. Hatta onları aşabiliriz. Bir toplantı için gelebilir misiniz? Bu sefer gel." Cebini karıştırdı ve bana kartını uzattı. "Diğerini kaybetme ihtimaline karşı bunu al."

O küçük kart parçasını tutarken bayılacak gibi oluyorum. *İkinci bir şans.* Bu sefer korkmayacağım. Sonuna kadar gideceğim.

"Nico'dan numaranı alacağım," diyor Amy, yanağımdan öpüp elimi sıkmadan önce. "Aslında, bekle." Gözleri ilhamla parlıyor. "Hadi şimdi yapalım. Birlikte söyleyelim. Bir bis için hazır mısın?"

Adrenalin beni sardı, dizlerim bükülmekle tehdit ediyor.

"Hadi," diye ısrar ediyor Kate, iki eliyle beni sahneye doğru sallıyor. Amy coşkuyla beni yakalıyor, tüm yüzüklerinin metali elime sertçe çarpıyor. Beni tekrar sahneye doğru çekiyor ve mikrofona doğru eğiliyor, ben de garip bir şekilde yanında duruyorum.

"Bu performans muhteşem değil miydi? Herkes Elly Carter'ı alkışlasın," diye bağılıyor Amy ve bir anda tüm salonun dikkati tekrar üzerimizde toplanıyor ve herkes kükrüyor. *Hayır, çılgınlıklar.* Kimsenin Amy Moritz'i bu gece sahnede görmeyi beklediğini sanmıyorum.

İnsanlar telefonlarını çıkarıp çekim yapmaya ve fotoğraf çekmeye başladıkça salon çılgına dönüyor. Amy kollarını havada sallıyor ve payet kaplı elbisesi parıldıyor. "Bir tahminde bulunacağım. Gelecek yıl bu zamanlar, bu kadın çok büyük olacak." Parti yine inliyor ve Kate'in çılgınlıklarını duyabiliyorum. Ayak parmaklarının üzerinde zıplayıp alkışlıyor ve yanında Nico kocaman sırıtıyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

"Beat Me'yi biliyor musun?" Amy bana soruyor, yazın en büyük hitlerinden birine gönderme yapıyor. Başımı sallıyorum. *Tabii ki biliyorum.* "Hadi yapalım şunu." Bana göz kırptıyor ve mikrofondan uzakta fısıldıyor, "Bir dahaki sefere seninkilerden birini söyleyeceğim." Ve ben patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Grup başlıyor ve Amy açılış cümlesini söylüyor, duygulu sesi odayı dolduruyor ve sonra benim devralmama izin veriyor ve *kutsal bok*, burada endüstrinin en büyük yıldızlarından birinin yanında durmak gerçek dışı. Ayaklarım yere basıyor olabilir ama içten içe yükseliyorum.

Parçayı tamamliyorum ve sonunda alkışlar hiç yaşamadığım kadar büyük. *Sağır edici.* Amy kolunu bana doluyor ve coşkulu kalabalığın arasından geçerek sahneden birlikte ayrılıyor. Benimle temasa geçeceğine söz veriyor ve etrafı insanlarla çevriliyken mazeret bildiriyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, harikaydın." Kate daha önce nefessiz kaldıysa da, şimdi hiperventilasyon geçiriyor. "Ve ayrıca"-telefonunu çantasından çıkarıyor-"Trend oluyorsun."

Bu kelimeyi sevmedim. "Ne?"

"Evet. Son videolar tamamen viral oldu. Milyonlarca kez izlendi. Birkaç büyük influencer da senin sesini kullandı. Her yere yayıldı. Ve Amy setin başladığında arka planda senin performansınla bir selfie paylaştı. Seni etiketledi. Ve o performanstan sonra" -sanki ikimiz de hala orada şarkı söylüyormuşuz gibi sahneye başını sallıyor- "her yerde olacaksın."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ellerim titreyerek Kate'in telefonunu aldım ve istatistikleri kontrol ettim. Haklıydı. Milyonlarca görüntülenme. Ve birkaç yüz kişi şimdiden sesi kullanmış. Yeniledim ve sayılar sıçradı. Sıçırıyor. Gökyüzüne fırlıyor. Amy'nin milyonlarca takipçisi var ve videosu da şimdiden binlerce kez izlenmiş.

Kalbim o kadar hızlı ve sert atmaya başlıyor ki sanki titriyor. Bununla başa çıkamıyorum. Hepsi bir anda çok fazla. *Hazır değilim.*

Tam paniklelemeye başlayacakken Jack'in bana doğru adım attığını görüyorum. Tam bize ulaştığında Kate'in telefonunu ona geri itiyorum. Sağa daldı

Kate ve Nico'nun arasında, kabalığı karşısında eğlenen bakışlarını görmezden geliyor ve kollarını bana doluyor. "Bize müsaade edin," diyor onlara. "Yapmam gereken bir anlaşma var."

Ne olduğunu anlamadan beni kalabalığın arasına doğru sürüklüyor, seti övmek ve beni tebrik etmek isteyen herkese teşekkür etmek için zar zor durmama izin veriyor. Beni kendine yaklaştırıyor ve kulağıma fısıldıyor: "Seni orada izledikten sonra sikim çok sertleşti. Sana sahip olmak için bir saniye daha bekleyemem."

Beklentinin karıncalanması içime yayıldı. Çoktan vızıldamaya başlamıştım ve Jack'in aletinden bahsetmesi beni aşırı heyecanlandırdı. "Nereye gidiyoruz?"

Ana odadan çıkıp koridora doğru ilerliyoruz, Jack'in büyük, sıcak eli benimkini kavlıyor. Kapıları açıyor, kafasını içeri sokuyor ve sonra aradığı şeyi bulamamış gibi geri çekiliyor.

"İşte," diyor sonunda ve beni ana bardan çok da uzak olmayan bir odaya götürüyor. Benzer bir tarzda dekore edilmiş. Beyaz zemin, siyah koltuklar, küçük alanın duvarlarını kaplayan banketin altından parlayan ışıklar. Küçük, özel bir alan ama kapıda kilit yok.

Ben itiraz edemedim Jack kapıyı çarpıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ellerini omuzlarımda, kollarımın üst kısmında ve boynumda gezdirirken, temas ettiği her noktada içime bir sıcaklık yayılıyor.

Öpücükleri sert ve çaresiz, dudaklarımı morartıyor ama ben de ona aynı güçle karşılık veriyorum. "Harikasin," diyor öpücüklerinin arasında. "Seni izlerken sertleştim. Ve ne düşündüm biliyor musun?"

"Ne? Ne düşündün?" Nefes nefese soruyorum.

Alt dudağımı ısırdı ve emdi. "Buradaki en şanslı adamın ben olduğumu düşündüm çünkü o kadını becereceğim. Parmaklarımı içeri sokacağım" -bir elini çıplak kalçamda gezdiriyor, her saniye daha da ıslanan iç çamaşırımın kumaşıyla alay ediyor- "ve onu benim için sırlıslık bulacağım."

İçeri iterken nefesim kesiliyor, daha iyi erişebilmesi için kalçamı kalçasının üzerine kaldırıyorum. Başını geriye doğru eğiyor ve inliyor. "Fuuuuck. Bunu kaç kez hayal edersem edeyim, asla gerçeği kadar iyi olmuyor."

Ona karşı sürtünüyorum ve pantolonunu çıkarırken nefesi boynumu ısıtıyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum, onu içimde hissetmek için şimdiden çaresizim.

"Kahretsin." Jack'in hareketleri aniden kesiliyor. "Prezervatif yok."

Amım zonkluyor, içimdeki o boş sızı doldurulmayı bekliyor. "Umurumda değil. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Kontrollden geçtim." Onun 'pek çok kadın' yorumunu hatırlayınca kalbim sıkışıyor. "Peki ya sen?"

"Ben iyiyim. Sen taşınmadan önce test yaptırdım. Ve evimi gördün. Her şeyi düzenli tutarım. Yani *her şeyi*." Beni görebilmek için geri çekildi ve gözleri her zamankinden daha karanlık görünüyor. "Daha önce hiç bir kadını çıplak sikmedim."

Vay canına.

Jack Lansen'in ilklerinden biri olabileceğim fikri kalbimi hoplatıyor. Verecek bir şeyi kaldığını sanmıyordum. Onun içime girdiğini hissetme düşüncesi beni tahrik ediyor. "Gerçekten mi?"

"Evet." Sanki onu yargıladığımı düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyor, ki yargılıyorum, ama... *kahretsin*. Prezervatifsiz birlikte olduğu ilk kadın ben olacağım. *Çıplak*. "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" diye soruyor ve sesindeki kaba savunmacılık onu bana daha da çok sevdireyor.

Başımı sallıyorum ve Jack beni bankete kaydırıp eteğimi kalçalarımından yukarı kaldırmadan önce hareketimi ancak bitirmiş oluyorum. İç çamaşırlarıma bir göz attıktan sonra kabaca tutuyor ve yırtılan kumaşın sesi kulaklarımı dolduruyor.

"Kahretsin, onları yırttın," diye mırıldanıyorum, öfkeyle, ama Jack sadece kumaşı yolundan çekip yere fırlatıyor, umursamayacak kadar kendine koyduğu göreve odaklanmış durumda. Pantolonu hâlâ kalçalarının etrafında ve o kadar istekli ki arzusu içime işliyor, hızla atan nabzımı hızlandırıyor.

Kalçalarımı aralıyor ve kendini hizalıyor, sonra duraklıyor, ucu tam girişte, aşağıya bakıyor. "Sikeyim. Şu haline bak, beni almaya ne kadar da hazırsın. Çok pembe, mükemmel ve ıslaksın." İnliyor ve bu şehvetli ses damarlarımdaki ısının alevlenmesine neden oluyor. İçime girerken bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor, her santimini içime itiyor ve hormonların ezici bir hücumu beni sular altında bırakıyor, beni ihtiyaç, arzu ve bu adama olan aşkla boğuyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor. Sadece içinde olmak bile." Tekrar inliyor ve beni gerçekten becermeden içimde olmasına bir saniye daha dayanamıyorum. Dolgunluk enfes ama daha fazlasına ihtiyacım var. Klitorisime dokunmak için bir elimi indiriyorum, ama Jack elimi uzaklaştırıyor ve beni kendisi çalıştırarak bir kez bile itmeden orgazma ulaştırıyor. Amımın duvarları sikinin etrafında kenetleniyor, kalçalarım kalçalarının etrafında kilitleniyor.

Kabarcıklı zevk içimden geçerken inliyor ve kıvranıyorum.

"Sik beni, harikasın," diye bağılıyor işim bittiğinde. "Hepsini hissettim. Amının her bir titremesini."

Önce yavaş, sonra sert ve hızlı bir şekilde iterken arzuyla kendinden geçmiş görünüyor ve birkaç dakika içinde ikinci bir orgazm çiçek açmaya başlıyor, içimde titreşen enerji patlamaları gönderiyor.

Bu sefer birlikte geliyoruz, kollarım ona sarılıyor, parmaklarım gömleğini kavırıyor. Kaskatı kesilip muazzam bir inilti çıkardığında, kalbimin uçurumun kenarında sallandığını hissediyorum. *İşte bu kadar.* Gözleri gözlerime kilitleniyor ve gözlerinde milyonlarca duygu okuyorum; korku, kırılganlık, aşk, coşku... Hepsi yüzünde - *bana her şeyi veriyor* - doruk noktası sıcak zonklamalarla içime dökülürken ben onun etrafında titriyorum.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor.

"Seni seviyorum, ben de seni seviyorum," diye tekrarlıyorum, orgazmım beni dışarı çıkarırken, bedenimi ve ruhumu ona bağlarken, beni kemiksiz ve mutlu bir şekilde bırakırken. "Tanrım, seni seviyorum."

Nefes alış verişimiz normale döndüğünde, "Seni sarıp sarmalamak ve sonsuza kadar saklamak istiyorum," diyor ve ben de bu fikre itiraz etmiyorum.

Çekiliyor, tohumunun sıcaklığını uyluğumdan aşağı süzülürken hissederken bacaklarımın arasına bakıyor. "İçinden dölleriimin damladığını görmek çok ateşli," diyor. "Seni hemen tekrar içime almak istiyorum."

Parmaklarıyla kalçamdaki pisliği siliyor ve sonra sanki dölünü ait olduğu yere geri itmek istiyormuş gibi parmaklarını tekrar içime sokuyor. Bu harekette o kadar ilkel bir şey var ki, sıcaklık vücudumda süzülüyor. *Tam olarak ait olduğu yer. Keşke hepsini içimde tutabilseydim.* Başparmağıyla klitorisimi ovuyor ve içindeki o değerli noktayı ustalıkla çalıştırıyor. Beni tekrar doruğa ulaştırması bir dakikadan az sürüyor, parmaklarının etrafında kenetleniyor ve sperminin daha fazlasını elinden aşağıya ve bileğine döküyor. "Vay canına," diye nefes alıyor.

"Vay canına," diye tekrarlıyorum, nefessiz ve bitkin bir halde. "İç çamaşırimi yırttın ve gecenin geri kalanında senin dölünü sızdıracağım."

"Bana uyar."

Ona alaycı bir şekilde baktım. "Belki eve gidebiliriz?"

Gülüyor. "Korkarım bunu yapamayız. Gidip yüzünü göstermelisin. Odada çalış." Cebinden mendil çıkarıp bana uzatıyor ve kendimizi temizliyoruz. Kendini içeri sokmasını ve düğmelerini iliklemesini izliyorum. Bu adam çok fazla. Saçları yatak odasında dağılmış, yanakları kızarmış ve bu ona çok yakışıyor. Bu kadar şanslı olduğuma inanmıyorum.

"Kalan tüm prezervatiflerimi yakacağım," diyor, eteğimi tekrar aşağı çekerken beni öperek. "Bundan sonra geri dönemem."

Tüm kalbimle katılıyorum. Olumlu anlamda neşeliyim; bu akşam tüm hayatım değişecekmiş gibi hissediyorum ve buna çok hazırım.

JACK

A Partiye yeniden girer girmez Elly, onunla konuşmak ve fotoğraf çektirmek için sabırsızlanan bazı yeni hayranları tarafından sürükleniyor. O bana şaşkın bir bakış attıktan sonra kalabalığın içine doğru çekilmesine izin veriyor. O küçük eteğin içinde sallanan kıcını, kalabalığın içinde kaybolan sarı buklelerini izliyorum.

Bir an sonra Nico yanımda belirdi. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Evet." İç çekiyorum, sesim kulaklarıma bile aşk acısı gibi geliyor.

Nico gülümsüyor, ama sonra yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüşüyor ve midem bulanıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Derek beni aradı. Seninle konuşması gerektiğini ve cevap vermediğini söyledi. Elly'nin sosyal medyasıyla ilgili bir şeymiş. Onu arayabilir misin?"

İçim daralıyor. *Lütfen yanlış bir şey olmadığını söyle.*

"Şimdi mi?" "Evet, acil olduğunu söyledi."

Cebimden telefonumu çıkarıp izin isteyerek ana bar alanından çıkıyorum, böylece aramayı daha az gürültülü bir yerde yapabiliyorum.

"Derek," diyorum arama bağlandığında. "Neler oluyor?" "İyi değil."

"Ne? Ne değil? Videoların viral olduğunu sanıyordum?"

"Evet, öyle. Çok fazla ilgi çekiyor. Bir ton ama başka bir şey daha var. Elly görmeden önce seni aramak istedim. Nereden geldiğini bilmiyorum ama çok ses getirecek. Şimdiden çekiş gücü kazanıyor."

Kalbim hızla çarpıyor ve avuçlarım terliyor. Kendimi sabitlemek için dar koridorda duvara yaslanıyorum. "Ne var? Söyle artık. Durum ne kadar kötü?"

"Dışarıda Elly'nin fotoğrafları var. Dolaşıyor. Porno oldukları için kaldırıyorlar ama aynı hızla tekrar ortaya çıkıyorlar. Onlarda etiketleniyor. Her yerdeler."

Kanım dondu. "Fotoğraflar mı?"

"Evet. Sana ekran görüntülerini göndereceğim. İnsanlar video çekip montajlıyorlar. Fotoğrafları onun sayfasından paylaşan kullanıcıları engelliyorum ama bunu engelleyemiyorum. Bu internet dedikodusunun gelgit dalgası. İnsanlar bu saçmalığa bayılıyor. Amy Moritz'in fotoğraflarıyla yan yana geliyorlar ve onun doksan milyon takipçisi var. Bu bir katliam. Şimdi gönderiyorum."

Aklım karıştı. Eminim fotoğraflar değildir? Benim fotoğraflarım mı? *Onları yanlışlıkla göndermiş olabilir miyim? Bir düğmeye basıp paylaşmış olabilir miyim?* Kontrol etmeliyim. Burada neyle uğraştığımı bilmeliyim. Belki de sebepsiz yere panikliyorumdur.

Belki Elly başka erkeklere poz vermiştir. Belki de benim fotoğraflarım değildir. Midem bulanıyor. Bu daha mı iyi olur, yoksa daha mı kötü?

"Neye benziyorlar? Resimler?" Derek'e soruyorum ve paniğim telefonda aşağı akıyor.

Islık çalıyor. "Siktir, dostum. Çok seksiler. Açık seçik. Kız piyanoda." Kıkırdıyor. "Markalı sanırım. Bu kesinlikle bir artı."

Alnımda ter incileri. Boynumun arkasında. Gövdemde. Şu an o kadar ateşliyim ki, son kullanma tarihim gelebilir.

Derek'in mesajı belirince telefonum çalıyor ve açmaya giderken parmaklarım titriyor.

"Jack."

Bana verdiği şoktan dolayı adım kütüphanede ateşlenen bir silah sesi de olabilirdi. Telefonum çatırdayarak yere düşüyor ve kafamı kaldırıp annemin bana baktığını görüyorum. Her zamanki gibi zarif, mücevherler içinde. Sanki bir görevdeymiş gibi bana doğru yürüyor.

Telefonu almak için eğildim. Ekran çatlamış ama telefonu tekrar kulağıma götürdüğümde Derek'in hâlâ hatta olduğunu görüyorum. "Derek, gitmem gerek. Sana geri döneceğim." Telefonu kapatıp cebime koyuyorum ve fotoğrafların ortaya çıkmasıyla ilgili paniğimi bastırmaya çalışıyorum.

"Aramalarım cevap vermedin," diyor annem, sesi suçlayıcı.

Kendimi ona odaklanmaya zorluyorum ama içimde yavaş yavaş ölüyorum. "Farkındayım."

"Beni sonsuza kadar görmezden gelemezsin." Biraz daha yaklaşıyor. "Elly orada iyiydi. Gerçekten şarkı söyleyebiliyor."

"Onu yeniden mi değerlendiriyorsun?"

Annem küçümseyerek homurdanıyor. "Bu onu biraz daha az işe yaramaz yapıyor sanırım."

Sikerim böyle işi. Ona doğru adım atıyorum, kenara çekilmesini bekliyorum ama çekilmiyor. Onun yerine olduğu yerde sabit duruyor. Kımıldamıyor. "Sen en iyisini hak ediyorsun Jack. Ve Elly o değil." Annemin sözlerinde kendi sözlerimin yankısını duyuyorum ve bu beni hasta ediyor. Elly'nin yorumu kafamın içinde çınlıyor. *Bir annenin etkisi virüs gibidir...* "Kate'e Nico'yla bak. Tam bir av."

"Ne yazık ki Nico kapıldı," diye kestirip atıyorum. Annemin sert ifadesi kırılmıyor.

"Ben geleceği düşünüyorum. Küçük oğlum, değersiz bir kadın tarafından hapsedildi."

"Oh, siktir git. Benden bu kadar. Eğer söyleyecek iyi bir şeyin yoksa, o zaman çeneni kapalı tut." Onu iterek partiye geri döndüm.

"Sakın benden uzaklaşayım deme, genç adam."

Durmayacağım.

Annem arkamdan, "Buna pişman olacaksın," diye sesleniyor ve nedense beni bağlayan şey bu oluyor. Onunla yüzleşmek için geri dönüyorum.

"Neye pişman olacaksın?" Aramızdaki mesafeyi yiyip bitirerek ona doğru ilerliyorum. "Aşık olmaktan mı? Çünkü Elly'yi seviyorum. O benim için herkesten daha önemli ve eğer bunu destekleyemiyorsan, o zaman bir ilişkimiz olabileceğini hiç sanmıyorum. Beni hayatında istiyorsan, seçimimi kabul etmek zorundasın. O da Elly. Ben de geleceği düşünüyorum ve onun dahil olmadığı bir versiyon yok. Öte yandan sen... Seni orada gördüğümünden emin değilim."

Kelimeler ağzımdan çıkarken bile doğru olduklarını biliyorum. Annem yerine Elly'yi seçerdim. Onu herkese tercih ederim. Elly'yi daha önce hiç kimseyi sevmediğim şekilde seviyorum.

Annem de bunu biliyor olmalı, çünkü yüzü bir sefalet görüntüsüne bürünüyor ve ağlamaklı bir feryat koparıyor. Bunun beni bir şekilde etkilemesi gerekirdi ama annemin ağlamasını izlerken *hiçbir şey* hissetmiyorum. Gözyaşlarının arasından bana bakıyor ve tepki vermediğimi, ona sarılmayacağımı, kolumu ona dolamayacağımı ya da herhangi bir şekilde bunu daha iyi hale getirmeye çalışmayacağımı anladığında şöyle diyor

"Benimle nasıl böyle konuşabilirsin? Nasıl yaparsın?"

Dişlerimi sıkıyor, tüm bu senaryoyu düzeltme isteğimi bastırıyorum. Özür dileyip barışı korumak ve bunu yıllar boyunca görmezden geldiğim diğer saçmalıklar listesine eklemek için. Ama bu sefer çok fazla. Elly'ye söylediği şeylerden sonra nasıl olur da beni onunla kötü konuşmakla suçlayabilir? Ama yine de annem her zaman çifte standart uygulayan biri olmuştur.

"Eğer hiç konuşmamamı tercih ediyorsan, benim için sorun değil," diyorum.

Annem astım krizi geçiriyormuş gibi nefes alıp veriyor, ama fikrimi değiştirmeyeceğim gerçeği onun bilincine sızıyor olmalı, çünkü garip nefes alıp veriş kesiliyor ve makyajını bozmamaya dikkat ederek gözyaşlarını yüzünden siliyor. *Bu gösterinin ne kadarı gerçekti ki?* Başka bir şey söylemeden başını eğiyor ve aceleyle yanımdan geçip partiye geri dönüyor.

Öfke içimi kemiriyor, organlarımı parçalıyor. Kate'in yıllardır uğraştığı şey buysa, annemle Kate'in nasıl işlevsel bir ilişkileri olduğundan emin değilim. Belki de yoktur.

Dar koridorda bir ileri bir geri yürüyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, öfkem geçsin istiyorum ama geçmiyor, ta ki buraya neden geldiğimi hatırlayana kadar. *Fotoğraflar*. Hatırlayınca, korku onun yerini alıyor ve annemle ilgili tüm düşünceler yok oluyor.

Telefonumu çıkarıp Derek'in gönderdiği mesajı açıyorum, resimleri getirmek için el yordamıyla ilerliyorum ve gördüğüm şey beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Hayır, hayır, hayır.

Elly, piyanonun üzerine örtülmüş. Saçları, kovboy çizmeleri, teni, bacakları, göğüsleri... *her şeyi*.

O fotoğraflar benden başka kimsede yoktu. *Hiç kimsede*.

Sanki hız onları yok edecekmiş gibi, daha hızlı ve daha hızlı kaydırıyorum. Hepsini yok edebilirmiş gibi. Ama gelmeye devam ediyorlar, birbiri ardına, gittikçe daha fazlası... çektiğim her bir kare.

Bacaklarım güçsüzleşiyor ve duvardan aşağı kayarak yere yakın bir yere çömeliyorum. Hasta hissediyorum. Gerçekten, gerçekten, şiddetle hasta.

Bu konuda ne yapmam gerekiyor? Elly'nin bacaklarını *benim* için açmış fotoğrafları var. Suçluluk duygusu bir şişe çamaşır suyu yutmuşum gibi içimin her santimini yakıyor. Ağzım açık kalıyor ve bir elimle ağzımı kapatarak yükselen paniği bastırmaya çalışıyorum.

Derek'ten başka bir mesaj geliyor, mevcut bir videonun linkini içeriyor.

Bu video ilgi çekmeye başladı. Şimdiden bir milyona yakın izlendi.

Endişeyle, ekteki video bağlantısını açıyorum. Video *User5498*'e ait ve fotoğraflardan oluşan bir slayt gösterisi, uygun yerlerde bulanıklaştırılmış ama yine de korkunç derecede açık. Bir yapay zeka seslendiricisi Elly hakkındaki yorumları sıralıyor. "Elly Carter bir sürtük. Bir fahişe. Zehirli bir rezalet-"

"O da ne?"

Kalbim kaburgalarımın öyle sert çarpıyor ki neredeyse kemiklerim kırılacak. *Elly*. Telefonu kapatıp başımı kaldırdığımda kapıda durduğunu görüyorum, güzel yüzü şaşkınlıkla buruşmuş.

"Adımı duydum. Nedir o?" diye soruyor.

Siktir, siktir, siktir. "Hiçbir şey."

"Yalan söyleme." Bana doğru adım atıyor ve sanki telefonumu içine koymamı bekliyormuş gibi elini uzatıyor. "Göster bana."

"Sadece internet saçmalığı. Sosyal medya. Değmez-"

"O zaman neden burada tek başına izliyorsun? Hem de yüzündeki o ifadeyle."

Boğazımda rahatsız edici bir gerginlik oluşuyor. Bunun için iyi bir açıklamam yok, o yüzden gerçeği söylemeyi tercih ediyorum. "Derek gönderdi."

"Beni zehirli olarak tanımlayan bir video izlemeni mi söyledi? Bir rezalet mi? Bir sürtük mü?" *Kahretsin*. Ne kadar zamandır orada durup bu lanet videoyu dinlememi izliyordu? "Neden? Seni uyarmak için mi? Neye bulaştığını bildiğinden emin olmak için mi?"

"Siktir, hayır. Öyle bir şey değil. Pazarlamayı etkileyebileceği için endişeliydi."

"Bir bakayım. Eğer hemen şimdi görmeme izin vermezsen, yemin ederim-" "Hayır."

Bana doğru geliyor ve ben de duvardan yukarı kayarak ayakta duruyorum. Kalbim küt küt atıyor. Bunun iyi bir sonucu yok. Nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bir açıdan benim hatam.

Telefona uzanıyor ama ben ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. "Jack, neler oluyor? Bırak bakayım."

Başımı sallıyorum, ama Elly beni yırtıyor, ayağa fırlıyor ve gözümün önüne, daireye döndüğüm ve benim için şarkı söylediği o ilk gece gitarına uzanmaya çalıştığı o acımasız an geliyor. Keşke burada her şeyin boka sarmasının eşliğinde olmak yerine o ana geri dönebilseydim.

Bunu ondan sonsuza kadar saklayamam ama şimdilik deneyebilirim. *Her şey bu kadar iyi giderken neden bu gece böyle bir şey olmak zorundaydı?*

Vazgeçiyor, telefonuma ulaşamayacağını biliyor ve ben de pes etmiyorum. "Ben kendim bakarım," diyor cebinden kendi telefonunu çıkararak.

"Hayır. Bunu yapma," diye törpülüyorum, elim onunkini kapatıyor. "Lütfen yapma. Şimdi olmaz."

Endişeli gözlerini benimkilere dikeyor ve bir şekilde durumun ciddiyeti iyice belirginleşiyor. Benden uzaklaşıyor, hâlâ telefonu elinde, parmakları hızla ekranda geziniyor, kaydırıyor, yazıyor. Nefesimi tutuyorum.

Ekranı tekrar tekrar kaydırırken elleri titremeye başlıyor. Dudaklarından küçük inleme seslerinin çıkması uzun sürmüyor, sonunda kocaman bir nefesle havayı içine çekene kadar sıklığı artıyor. "Oh, Tanrım," diye haykırıyor, telefonu yere düşüyor ve sanki kusacakmış gibi iki eliyle karnını kavıyor. Eğilip tekrar tekrar "Tanrım. Nasıl? Nasıl? Nasıl? *Nasıl?*"

Sarhoş gibi olduğu yerde sallanıyor ve onu sabitlemeye çalıştığımda beni itiyor. Kafasını kaldırdı. "Onları sildiğini söylemiştin. Sildin mi? Fotoğrafları sildin mi?"

"I..."

"Jack." Sesi keskin ve çaresiz ve hâlâ neredeyse iki kat eğilmiş durumda. "Onları sildin mi, silmedin mi?"

Panik içimi kasıp kavuruyor. Düşünemiyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bulamıyorum. Hayatımdaki her iyi şey bu sorunun cevabına bağlı ve ben doğru cevabı bilmiyorum. "Hayır," diye itiraf ediyorum ve o feryat ediyor, vücudunda titremeler oluyor, kalbim bu manzara karşısında sıkışıyor. "El, lütfen. Bu nasıl oldu bilmiyorum. Onları asla paylaşmazdım. Asla. Bana inanmak zorundasın."

Elimi uzattım, onu kollarıma alıp sıkıntısını hafifletmekten başka bir şey istemiyordum ama geri çekildi, ellerini sallayarak beni uzaklaştırdı.

"Sakin bana dokunma," diye tükürüyor.

"El, lütfen," diye yalvarıyorum ve sesim kırılacakmış gibi çıkıyor.

"Tanrım, Jack. Fotoğraflar. Bütün fotoğraflar." Yüzünü kapatıyor. "Aman Tanrım."

Dehşeti beni mızraklıyor, ardından yakıcı bir acı geliyor, görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek," diye söz veriyorum, her ne kadar öyle olduğunu bilmesem de. "Bunu halledebiliriz. Yapabiliriz-"

"Ne yapabiliriz? Ne yapabiliriz? Lanet olası interneti mi kapatacağız?" Sözləri havada titriyor, umutsuz.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

Acınası bir inilti çıkarıyor. "Biliyordum. Senin gibi birine bulaşmanın bir hata olduğunu biliyordum. Biliyordum."

Benim gibi biri. Bu da ne demek oluyor? "Bunu ben yapmadım... Ben yapmadım... Nasıl dışarı çıktıkları hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunu bana sen yaptırdın." Bir an için ona poz verdirdiğimi kastettiğini düşünüyorum ve itiraz etmek üzereyim ama devam ediyor. "Sosyal medya saçmalığını sen başlattın. O videoları sen koydun. Kendimi ortaya koymam için bana baskı yaptın. Kendimi bu tür bir incelemeye açmam için. Bu senin suçun." Sesi yüksek ve cırtlak. Sesi kendisi gibi gelmiyor.

"El..." *Kahretsin.* Onu sakinleştiremiyorum, bu sefer onu alt edemiyorum. "Yemin ederim fotoğrafları kimseyle paylaşmadım. Ve o videoyu da ben çekmedim."

Ellerini göğsüme vuruyor. "O lanet videoyu senin çekip çekmediğin umurumda değil. Bu senin suçun. O fotoğraflar senin yüzünden ortaya çıktı. Bana yalan söyledin. Onları sildiğini söyledin." Geriye doğru sendeledi ve tırnaklarını yanaklarına geçirerek kızgın izler bıraktı. "Seni lanet olası piç."

"El, lütfen. Kahretsin." Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Bunu ben yapmadım. Yemin ederim."

Beni duymamış gibi devam ediyor, ellerini yumruk yapıp yanlarına doğru savururken bir öfke dalgasıyla ilerliyor. "Marchmont'ta kalabilirdim. Bu benim için yeterliydi... ama senin için yeterli değildi, değil mi? Olduğumdan daha fazlası olmamı istedin. Buna ihtiyacın vardı. Lanet annen için yeterince iyi olabilmem için buna ihtiyacın vardı."

"Siktir. Hayır." Ellerimi saçlarımin arasında gezdirdim. *Bu iş nasıl bu kadar karıştı?* "Öyle değil-"

"Evet, öyleydi. Yeterince iyi değildim. Yeterince özel değildim. Çünkü Tanrı biliyor ya, Jack Lansen bir garsonla çıkamazdı, değil mi? Siktir git." Ellerini başının iki yanına bastırıyor, sanki kafatasını ellerinin arasında ezmek istiyormuş gibi. *Çaresiz.* "Ve şimdi... hepsi orada. Her şeyim. Lanet internetin her yerinde, anneni haklı çıkarıyor."

"Siktir, El. Hayır. Yapma bunu. Bu boktan daha büyük olmalısın. Bunun" - hâlâ düşürdüğü yerde duran telefonunu gösteriyorum- "bunu mahvetmesine izin verme.

Bu senin anın. Yakala onu. Tüm hayatını değiştirmenin eşiğindesin."

Başını sallıyor. "Bunu istemiyorum." Telefonunu almak için eğilip bana doğru sallarken gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Bunların hiçbirini istemiyorum. Bununla başa çıkamam. Bu *bok* gibi hissettiriyor ve sen beni buraya getirdin. *Biliyordum...* Bunu yapmak istemediğimi biliyordum ve sen gelip beni düzeltmeye çalıştın, bana ne kadar harika olduğumu söyledin ve beni bir tür ürüne dönüştürdün.
_"

"Ürün mü?" Yüzümü ellerimle kapatıyorum ve inliyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Fotoğraflar kimsenin umurunda değil. Kimsenin umurunda değil. Sen güzel, çıplak bir kadınsın, hepsi bu. Kimsenin umurunda olmayacak. Yarın unutulup gidecek."

Titreyerek nefes alıyor, yüzü bir yıkım maskesine dönüşüyor ve yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum. "Benim tarafımdan değil. Ben önemsiyorum. Umursuyorum amına koyayım," diye tükürüyor, yanakları ateş kırmızısına dönüyor. "Bu benim hayatım. Benim itibarım. O resimler... onlar sen ve ben, Jack. Sana verdiğim şey buydu ve bunu yapmakla aptallık ettim."

Suçluluk duygusu içime işliyor, içimi parçalara ayırıyor.

"Ve videolar korkunç. Benim hakkımda söyledikleri şeyler..." Bir elini kalbinin üzerine kapatıyor, diğerinde hâlâ telefonunu tutuyor. "Profilimi siliyorum. Her şeyi kaldırıyorum."

"Yapma bunu." Ellerimi sanki bir çıkıntıdan atlamasını engellemeye çalışıyormuşum gibi uzatıyorum. "Kazanmalarına izin veremezsin. Patlamaya bu kadar yakınsın, El. Fotoğraflar yardımcı bile olabilir."

Çarptı. Avuç içi yanağıma acımasız bir acıyla çarpıyor ve gözlerimi yaşartıyor.

Tanrım. Bu iş kontrolden çıktı.

"Siktir git, Jack. Siktir git. Bunu sen mi yaptın? Onları PR olarak mı yayınladın?"

Bu senin için başka bir oyun mu? Başka bir oyun mu?"

Sözleri tokattan daha çok acıtıyor. "Tanrım, hayır. Bunu nasıl düşünebilirsin?" "Sizin gibi adamların başarı için neler yapacağını biliyorum. Ne kadar zor olduğunu biliyorum

bunun için bastır. Ne kadar da acımasızsın. Bana ne yapabileceğini umursamıyorsun, değil mi?" Başım dönüyor ama Elly'nin düşünceleri karanlık bir yola girmiş gibi görünüyor ve onu bu yoldan nasıl çıkaracağımı bilmiyorum. "Ve sen orada durup bana bunun iyi bir şey olduğunu söylemeye cüret ediyorsun-"

"Özür dilerim. Ben öyle düşünmüyorum. Ama olan oldu. Olan oldu. Elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

"En iyisi mi? Burada 'en iyi' diye bir şey yok." Yüzü sertleşiyor. "Her şey mahvoldu. Olan oldu. Ben bir sürtüğüm ve bunu tüm dünya biliyor."

"Bir milyon insan tüm dünya demek değil," diye geveliyorum endişesini hafifletmek için beceriksizce ama hıçkıra hıçkıra gülüyor ve keşke onun yerine ifadesinin sürtük kısmıyla çelişseydim diyorum. Onu sakinleştirecek bir şeyler söylemek için çırpınıyorum. Eğer biraz nefes alabilseydi, bunun gerçekten de sandığı kadar feci bir şey olmadığını görecekti.

"Beni çok zorladın ve sonra da köpeklerle attın." Çenesini sıkıyor ama vücudunun geri kalanı titriyor. Uzaklaşmak için dönüyor ama ona izin vermeyeceğim.

Dirseğini tutuyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki zar zor düşünebiliyorum. "Hayatımın en güzel gecesi idi. Sonunda seninle olmak... *Kahretsin*. O fotoğraflar benim için çok değerli. Onları sakladığım için özür dilerim. *Çok üzgünüm*. Eğer zamanda geri gidebilseydim, onları asla almazdım. Senin hayatımda olman milyonlarca fotoğrafa bedel ve ben bunu bilmeyecek kadar aptalım. Ama onları paylaşmadım. Bunu yapmadım. Bana inandığını söyle. Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Bunu *biliyorsun*."

Ona sarılmak, onu yatıştırmak istiyorum ama çok fazla direnç var. Beni sadece itecektir.

Dirseğini tuttuğum yerden çekiyor. "Yapmış ya da yapmamış olman önemli değil. Onlar *senin* fotoğraflarıydı. Ve şimdi dışarıda olduklarına göre, bunun iyi bir şey olabileceğini söylemeye cüret mi ediyorsun? Siktir git." Ağır ağır nefes alıyor, sonra midemi bıçakla yarılmış gibi hissettiren bir ses tonuyla "Siktir git," diye tekrarlıyor.

"Lanet olsun, El." Sesim acı dolu çıkıyor. "Yaptığım her şey senin içindi. Sadece yardım etmek istedim."

Sessiz, göğsü her nefeste agresif bir şekilde inip kalkıyor. "Peki, teşekkürler. Bana yardım ettin. Hayatımda lanet bir iz bıraktın Jack Lansen ve keşke bunu silebilseydim. Keşke seni hiç dinlemeseydim. Keşke seni hiç içeri almasaydım."

Boğazım tıkanmış gibi hissediyorum. *Bunu bitiriyor mu?* "Bu ne anlama geliyor?"

Benden uzaklaşırken çenesi titriyor, ama peşinden yürüyorum ve yüzüme bakması için onu geri döndürüyorum. Gözyaşları lekeli yanaklarından aşağı serbestçe dökülüyor ve onları görmek mideme kramp girmesine ve gövdemde donuk bir ağrının yayılmasına neden oluyor. "Bu ne anlama geliyor?" Sesim kısık ve boğuk bir şekilde tekrarlıyorum.

Sanki onun da boğazında büyük bir yumru varmış gibi yutkunuyor. "Yapamam..." diye kekeleyerek sözünü kesiyor ve buklelerini bana doğru sallıyor. "Bunu yapamam. Olmamı istediğin kişi olamam."

İçime yayılan acı beni dizlerimin üstüne çökmekle tehdit ediyor. *Sakın beni bırakma.* Eline uzanıp parmak uçlarımı onunkilere geçiriyorum. "Hiçbir şey olmanı istemiyorum. Sadece kendin olmanı istiyorum. Tam olarak olduğun gibi."

Gözleri sulanmış ve kan çanağına dönmüş bir halde bakışlarımı tutuyor ve bir an için yumuşayacağını sanıyorum. Sonra elini elimden çekip "Sana inanmıyorum" diyor. Kelimeleri bir barikat gibi fırlatıyor ve ben onu tutup kulağına bağırsam bile söylediğim hiçbir şeyin ona ulaşamayacağını tüm kalbimle biliyorum.

ELLY

N Hiçbir şey bu kadar kötü hissettirmemişti. Aceleyle uzaklaşırken göğsümü tutuyorum. Tüm dünyam yıkılıyor ve ben bunu hak ediyorum. Jack Lansen gibi birine aşık olarak, onun için aklımı kaybederek, ona güvenerek bunu kendim yaptım. Daha da kötüsü, kariyerimi etkilemesine izin verdim. Ona izin verdim.

beni bu yukarı doğru yörüngeye oturttu... *Kontrolü* ona verdim.

Beni umutla bağladı, olduğumdan daha büyük olmanın mümkün olduğuna ve belki de daha fazlasını hak ettiğime inandırdı. *Çok zalimce*. Bu sefer farklı olacağını düşünmüştüm. Jack'in benim için orada olacağını, bana yardım edeceğini.... Beni *kurtarmak* için.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Kendimi hasta hissediyorum. Herkesin görebileceği o fotoğraflar. Ben, vücudum, piyanonun üzerine saçılmış. Bacaklarım açılmış... en mahrem yerlerim ortaya çıkmış ve milyonlarca kez paylaşılmış.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Zihnim aşırı hızlanıyor, düşüncelerim otoyoldaki sarhoş sürücüler gibi yarışıyor. Bir düşünce diğerlerinden daha yüksek sesle patlayana kadar onları kontrol edemiyorum: *Jack resimleri paylaşmış olmalı*. Paylaşmadığını söyledi ama başka türlü ortaya çıkmaları mümkün değildi. Onlara sahip olan tek kişi oydu.

İçimi parçalayan acıyı kontrol edemiyorum. Partiye doğru ilerlerken Jack'in dölleri hâlâ içimden sızıyor. Bu bana inanılmaz derecede zalimce geliyor. Ondaki kaçmaya çalışıyorum ve onun bir parçası hala içimde.

Beni bu duruma soktuğu için ondan nefret ediyorum. 'Şunu düzelt, bunu yap, şunu gerçekleştir' tavırlarıyla hayatıma girmeye nasıl cüret eder. Bu saçmalığı o mükemmel kışına sokabilir.

Kalabalığın içinde Kate'i görüyorum, bana gülümsüyor, ama beni gördüğünde - berbat görünüyor olmalıyım - yüzü düşüyor. Onu itip geçiyorum. Bunu yapamam. Onunla konuşamam. Şimdi olmaz.

Peşimden koşuyor, adımı söylüyor. "Elly, dur. Neyin var?"

Yüz hatları endişeyle buruşmuş ve bana öyle baktığını görmek kalbimin yeniden kırılmasına neden oluyor. Açıklamaya çalışıyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. Yakında anlayacak; herkes anlayacak. Buradan çıkmam gerekiyor.

Kate omuzlarımı kavradı. "Ne oldu?"

Hıçkırmaya başladım. "Eve gitmek istiyorum."

Kollarını bana doladı. "Jack'i çağırayım. Seni o götürebilir."

Jack'in adı içime bir lazer ışını gibi giriyor ve onun kucağından çekiliyorum, etkisiyle neredeyse iki büklüm oluyorum. "Hayır. Jack olmaz." Gözyaşlarım kabarıyor, beni boğuyor. "Onu göremem. Şimdi olmaz."

Sanki sözlerim onu çağırmış gibi, az önce çıktığım kapıdan içeri girdiğini görüyorum. Perişan görünüyor ve onu öyle görmek, kavgamızdan dolayı benim kadar yıkılmış olması, içimi daraltıyor. Kate'in kolunu tutuyorum ve o da neye baktığımı görmek için dönüp bana bakıyor, "Ne oldu?" derken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Kolunu daha sıkı sıkıyorum. "Hadi gidelim. Lütfen."

Kate tereddüt etti ve sonra bunun Nico'nun partisi olduğunu hatırladım. Benim için erkek arkadaşının partisini ekemez. Jack geçen her saniye bize daha da yaklaşıyor ve şu anda onunla yüzleşmem. *Bu onun hatası. Hepsi onun suçu.*

Kate'den uzaklaşıp çıkışa doğru koşuyorum. *Nereye gideceğim ben?* Eve geri dönemem. Jack beni takip edecektir ve bu sefer onu dışarıda bırakamam.

Aceleyle sokağa çıktım ve Marie'yi aradım. "Selam," diye cevap verdi.

"Seninle kalabilir miyim?"

Kısa bir sessizlik oluyor ve arka planda erkek arkadaşının sesini duyuyorum. "O videoyu gördü, değil mi?"

Siktir. Herkes biliyor.

Marie'nin sesi paniğimi yarıp geçiyor. "Seni içeri alacağım. Yakında görüşürüz, bebeğim."

Marie'ye içimi döküyorum ve o da oturup yargılamadan her şeyi kabul ediyor. Erkek arkadaşı Kevin, yalnız kalabilmemiz için yürüyüşe çıkıyor. Küçük kanepesinde birlikte oturuyoruz ve ona Jack'le yaptığım her şeyi anlatıyorum, gerçi çoğunu zaten biliyor.

"O fotoğrafları o mu çekti?" diye araya giriyor bir noktada. "Kahretsin."

Ona evet, o çekti ve evet, ona izin verdim ve evet, ben bir aptalım ve evet, bir şekilde şu anda hepsi internette. Ona Jack'in onları sildiği konusunda yalan söylediğini ama nasıl ortaya çıktıkları konusunda hiçbir fikri olmadığını iddia ettiğini söylüyorum.

Neye inanacağımı ve ne düşüneceğimi bilmiyorum. Marie çok az şey söylüyor ve konuşmak iyi gelse de sanki bir duvara konuşuyormuşum gibi geliyor. Ağlamak için ilk tercihim hiçbir zaman o olmadı ama burada, beni dinliyor ve ben yine de onu seviyorum. Ama içimde ölüyormuşum gibi hissetmeme rağmen onun önünde kendimi tutma baskısı çok büyük.

Kapı çalıyor ve Marie önce yukarı, sonra bana bakıp omuz silkiyor ve kapıyı açmak için ayağa kalkıyor.

"Ah, Elly," Kate'in ağlamaklı sesi odayı dolduruyor, kapı aralığında durmuş beni izliyor. Gözyaşları içinde bir enkaz gibiyim.

Onu selamlamak için ayağa kalkıyorum ama hemen ellerimle yüzümü kapatıyorum. *Bu daha da kötüleşebilir mi?* Kalbim dörtünale atıyor, göğüs kafesim olan hapishaneden kaçmaya çalışıyor. Yapabilseydim, kaçardım. Kate benim en iyi arkadaşım ve onunla her şeyimi paylaşıyorum... ama *bu...* bu bir sonraki seviye aşağılama. Eğer buradaysa, o fotoğrafları görmüş olmalı... kardeşinin çektiği fotoğrafları. *Her şeyi* görmüştür.

Ortadan kaybolmak istiyorum. Kendime bir dolapta barikat kurup saklanmak istiyorum ama yapamıyorum çünkü o burada, bana bakıyor.

Ellerimi bırakıyorum ve gözleri benimkilere kilitleniyor. Yüzünden bir duygu gösterisi geçerken yüzü buruşuyor ve üzüntü, görüşüm bulanıklaşıp göz kapaklarım diken diken olana kadar boğazıma doğru ilerliyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kollarını bana doluyor. "Çok üzgünüm," diyor. Sempatî savunmamı yok ediyor ve gözyaşlarına boğuluyorum ve Kate beni sadece daha sıkı tutuyor. "Ah, ağlama. Lütfen ağlama. Çok şaşırtıcı ve harikasınız ve keşke ben de sizin gibi olabilseydim, böyle pozlar verebilseydim. Özgürsün, muhteşemsin ve kendi

Cinsellik ve bununla gurur duyuyorum ve seni seviyorum. Lütfen utanma. Benim önümde olmaz."

Sözlerinin doğru olmasını dileyerek daha çok ağlıyorum ama özgür değilim ve cinselliğime sahip çıkmıyorum. Utançtan ölüyorum ve aptal olduğum için kendimden nefret ediyorum. *Belki de Bayan Lansen haklıydı. Aptal bir sürtükten başka bir şey değilim.*

"Partiyi terk ettin," diye mırıldanıyorum ağlamam dindiğinde. "Tabii ki yaptım."

"Ama Nico-"

"O iyi. Geri döneceğim ama iyi olup olmadığını kontrol etmeden gitmene izin veremezdim." Bir eliyle sırtımı okşadı. "Jack bana neler olduğunu anlattı."

Jack'in adının anılması bir alev gibi yakıyor ve fiziksel olarak geri çekiliyorum.

Kate'in kolları benden ayrılıyor ve geri çekiliyor, gözleri temkinli.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Şu anda onu düşünemem. Çok kızgınım." Kate başını salladı. "Tamam. Sorun değil. Bunu halledeceğiz."

Jack gibi konuşuyor, her şeyi düzeltmek istiyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve tekrar ağlayacağımdan endişeleniyorum, çünkü bunu kim nasıl düzeltebilir ki?

Ertesi sabah kanepenin ucuna bir ağırlık düştüğünde uyanıyorum. Bütün gece burada uyumuşum, üzerime bir battaniye örtülmüş, kıvrılmışım. Gözlerimi açtığımda Marie'nin ayaklarımın dibinde, kucağında bir gitarla oturduğunu görüyorum.

"Kevin'in gitarı," diyor enstrümana vurarak.

"Tamam," diyorum, anlamıyorum, zihnim hâlâ dün gece olanlarla çalkalanıyor. Kate, Nico'nun partisine dönmek için benden ayrılmadan önce bir saat kadar kaldı. Jack hakkında konuşmamaya çalışıyordu ama kaçınılmaz olarak konu Jack'e geldi ve Kate onun fotoğraflarını asla paylaşmayacağını iddia ederek kararlı bir şekilde Jack'in pozisyonunu savundu. Bu hala nasıl olduğu sorusuna yanıt vermiyordu ama Kate'in bu konuda bir açıklaması yoktu.

"Jack'ten eşyalarını alana kadar senindir," diye devam ediyor Marie, hâlâ gitara vurarak. "Tüm bu kalp ağrısından en iyi şekilde faydalanabilirsin." Dün gece yıkamadığım yüzüme el sallıyor. Her yerimde rimel olmalı. "Yaratıcı suların akmasını sağla."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve yutkunuyorum. "Yapamam..."

"Elbette yapabilirsin. Kendine saygısı olan her müzisyen böyle yapar. Acıyı kullan. Ayrıca, oturup seni teselli edecek değilim. Birincisi, zamanım yok. Ve ikincisi... bu beni rahatsız ediyor. Ben Kate değilim. Ve üçüncüsü, Jack'e katılıyorum, bu yüzden hiç sempati duymuyorum. Bu saçmalığın peşini bırakmalısın. Bana kalsa seni hemen ona geri gönderirdim."

Jack'in adının anılması beni mahvediyor. *Bu olmadan onu bir daha duyabilecek miyim?* "Anlamıyorsun."

"Oh, anlıyorum. Çıplak fotoğraflarının sızdırılmasının *gerçekten* berbat bir şey olduğunu anlıyorum. Ama o resimlerde çok seksi görünüyorsun." Yüzümü buruşturuyorum ve Marie kaşlarını kaldırıyor. "Özür dilerim. Ama bakmadan edemezdim, değil mi? Ve belki de Jack haklıdır, aslında senin lehine çalışabilirler. Tüm bunların kötü olduğunu bilmiyorsun. Bunu kasıtlı olarak yaptığına da inanmıyorum. Belki kazara."

"Yalan söyledi. Onları sildiğini söyledi." İçimi çektim, başka bir nedenden çok gözyaşlarımı bastırmak için. "Eğer o olmasaydı, bunların hiçbirisi yaşanmazdı."

Marie bunu inkâr etmeme nezaketini gösteriyor ve bu yorumun havada asılı kalmasına izin vererek sessizce oturuyoruz.

"Yine de iyi şeyler de yaptı, değil mi?" Marie tartışıyor. "Amy ile birlikte şarkı söylediğiniz videoyu izledim. Yani, dünyanın en büyük müzik yıldızlarından biriyle şarkı söyledin. Jack olmasaydı bunu yapabilir miydin?"

Burnumun içi sızlamaya başladı. "Evet. Zaten Nico'da şarkı söyleyecektim. Bunu hep yapacaktım."

Marie kaşlarını kuşkuyla kaldırıyor ve ben de onun ağırlığı altında eziliyorum. Nico'da şarkı söylemeyi Jack yüzünden kabul etmiştim. Çünkü onun beni aşağıladığını duymuştum.

"Ama bunu internete koymazdın, değil mi?" Marie sordu. "Jack tüm sosyal medya saçmalıklarını ayarlamasaydı kimsenin şarkıcının sen olduğunu anlaması mümkün olmazdı. Artık ne zaman biri seni filme alsa etiketlenabiliyorsun."

Kabullenerek homurdanıyorum. Bu kadarı doğru, ama bu iyi bir şeymiş gibi gelmiyor. Bilinmeyen, ulaşılamayan, aranamayan olmayı tercih ederim. Burada hashtag yok, çok teşekkür ederim.

Marie çok doğru bir noktaya değindiğini düşünüyormuş gibi başını sallıyor. "Seni konfor alanının dışına ittiği için kızgın olduğunu anlıyorum ama ona teşekkür etmelisin. Konfor bölgesinde büyüme olmaz. Tüm hayatını orada geçirebilir ve kendini iyi olduğuna inandırabilirsin çünkü bu sana iyi hissettirmez."

Çok kötü. Bu 'rahat'." Parmaklarını tırnak içinde oynatıyor. "Ama gerçekten... bir parçan rahatlık bölgesinde ölüyor. Hayallerin ölmek için gittiği yer orası."

"Ben orayı Marchmont sanıyordum," diye homurdanıyorum.

"Orası cesetleri gömdükleri yer," diyor kıkırdayarak.

Ama onun eğlencesini paylaşamam. Bir elimi kalbime bastırarak, bana hayatımı nasıl yöneteceğimi söyleyen tüm bu *lanet insanların* acısını dindirmeye çalışıyorum. "Dün gece hiçbir şey söylememeni tercih ederdim." İnledim. "Bu büyüme değil. Bu acı verici. Şu anda bir parçam ölüyormuş gibi hissediyorum. Belki de *beni* Marchmont'a gömmelisin."

Marie uzun bir nefes veriyor. "Bunun korkunç olmadığını söylemeye çalışmıyorum... bu şekilde ifşa edilmek berbat bir şey ve insanların sizi sürtük gibi utandırması da boktan bir şey. Bu her zaman boktan bir şey ama alenen, bu ölçekte..." Kendini kirlilikten kurtarmaya çalışıyormuş gibi vücudunu sallıyor. "Fotoğrafların nasıl sızdırıldığını bulursak, faili öldürürüm ama Jack olduğuna inanmıyorum. Ve bunları internette paylaşarak video çekmesine imkân yok, değil mi? Fotoğraflarınızdan slayt gösterileri yapmadı ya da size sürtük, fahişe ve geri kalan her şey diyen videolar yapmadı. O başka biriydi. Kullanıcı 5498, her kimse artık. Bir milyondan fazla tıklanan ilk video buydu, değil mi? Ve bunun Jack'le hiçbir ilgisi yoktu. Bunu kanıtlayabilir miyiz?"

"Yapabilir miyiz?"

Marie'nin yüz ifadesi bir inançsızlığa dönüşür. "Evet! Jack'in bunu yapmayacağını ben bile biliyorum."

Ellerimin topuklarını göz çukurlarıma sürterek Marie'nin defolup gitmesini ve mantıklı düşünmemi sağlama çabalarından vazgeçmesini diliyorum. Şu an mantıklı düşünme zamanı değil. Şu an gözyaşı, öfke ve dayanılmaz, yürek parçalayıcı acının zamanı. "Tamam," diye kabul ediyorum. "Onun yapmış olması pek olası değil."

"Güzel. İşin iyi tarafı, senin için bir şeyler değişmiyor olsaydı kimse fotoğraflarınla video çekme zahmetine girmezdi. İlginç olmazdın. Kimsenin umurunda olmazdın. Ama öylesin ve umursuyorlar ve sen bunun için çalıştın. İnsanlar sana ilgi gösteriyor ve sen bunu hak ediyorsun. Bu iyi bir şey."

Parmaklarımı kafa derime bastırıyorum ve inliyorum. "Müziğimle ilgi çekmek istedim, ahlaksızca soyunduğum için değil."

"Bunun striptizden ne farkı var?"

Başımı kaldırıyorum. O kadar ileri gittiğine inanamıyorum. "Ciddi misin? O Newcastle'ın arka sokaklarında küçük bir kulüpteydi. Kimse kim olduğumu bilmiyordu. Kimse kim olduğumu bilmiyordu."

benden, Elly Carter'dan tamamen ayrıydı. Oysa müzik... o *benim*. Ben buyum. Bu benim *ruhum*. Bu kişisel bir şey ve bu resimlerin müziğimle ilişkilendirilmesi... dayanılmaz bir şey."

Marie'nin çenesinde bir kas gerildi. "Berbat bir şey. Anlıyorum. Ama Jack'i suçlayamazsın-"

Tabii ki yapabilirim. "Onun hakkında konuşmayı kes."

Marie dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak benden uzaklaşıyor ve tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde oturuyoruz. "Kate'i aradım. O ve Nico'da kalabilirsin. Burada kalmana izin verirdim ama burası çok küçük. Ve Kevin-"

"Beni dışarı mı atıyorsun?" Kanepedeki cenin pozisyonumdan sıyrılarak doğruluyorum ve Jack'e, yanına taşınmamı istemeden hemen önce, eski dairemle ilgili aynı şeyi sorduğuma dair rahatsız edici bir anı zihnimin ön tarafına doğru kayıyor. Muhteşem gülümsemesi zihnimde beliriyor ve Wolverine pençelerini iç organlarıma geçirmiş gibi hissettiren bir acıyı da beraberinde getiriyor. *Sikeyim böyle işi.*

Marie bir kaşını kaldırır. "Üzgünüm, bebeğim. Hep ağlıyorum. Bunu yapamam."

Damarlarımda dolaşan acıyı gizlemeye çalışarak gevşek dudaklarımdan hava üflüyorum. "Berbat bir gece uykusu zaten. Kanepen berbat." Bir elimi yumruk yapıp en yakın mindere vuruyorum.

"Woah. Yavaş ol." Marie gitarı yanımdaki kanepeye kaydırıyor, ellerini kalçalarına vuruyor ve ayağa kalkıyor. "Hastaneye gitmeliyim ve sen de tüm bu duygularını müziğe aktarmalısın. Pişman olmayacaksın. Her büyük sanatçının kalbinin kırılmasına ihtiyacı vardır. Ne kadar çok olursa o kadar iyi."

"Seni sadist," diye tükürdüm.

"Devam et." Gitara doğru başını salladı. "Bundan en iyi şekilde yararlan. Hit bir şarkı yaz. Ve ne yaparsan yap, profilini silme. Daha yeni başlıyorsun." Marie bana bir öpücük gönderiyor ve ekliyor, "Seni seviyorum bebeğim."

Ona inanmadığımı söylemek dilimin ucuna kadar geliyor, ama dün gece Jack'e söylediğim o sözün anısı vücudumun her santimini yakıyor. Tanrım, o zihnimi işgal etmeden hiçbir şey yapamıyorum, hiçbir şey düşünemiyorum.

Marie kapıyı arkasından kapatıp çıkarken, sızı kabarcıklı, kavurucu bir acıya dönüşüyor. Beni yakıyor, yutuyor ve bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Burada, Marie'nin kanepesinde ölebilirim. Acı içime işliyor, beni parçalıyor ve kalçamdan bükülüyorum.

Göğüslerim kalçalarımı sıyrıyor, ellerim göğsümü ve omuzlarımı tırmalıyor ve ben umutsuzca onu kontrol altına almaya çalışıyorum.

Keşke Jack burada olsaydı. Keşke bana sarılsa ve ağlamama izin verse... *Ondan nefret ediyorum.* O ve üzerimde kurduğu baskı olmasaydı böyle ağlıyor olmazdım. Fotoğraflar ve onların bir şekilde, bir şekilde dünyaya yayılmasına izin verdiği gerçeği olmasaydı.

Yüzüm gözyaşlarıyla sırsıklam olana kadar ağlıyorum, kollarım da boş yere onları silmeye çalışmaktan.

Sonunda, durmak bilmeyen hıçkırık akışı azalmaya başlıyor ve o zaman gitarı fark ediyorum. Tek yapmak istediğim o lanet şeyi kapıp duvara çarpmak. Ama benim olmadığını görünce yapmadım. Elime aldım, akordunu kontrol ettim ve riff yapmaya başladım.

Sonraki birkaç gün gözyaşları içinde geçti. Hiç bu kadar mutsuz olduğumu hatırlamıyorum. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyordum. Gergin bir enkaz gibiydim. Jack'i, aramızda olanları ve kavga ettikten sonra yüzündeki ifadeyi düşünmeden edemiyorum. Bu beni mahvediyor.

Nico ve Kate ile yaşıyordum. Biraz mide bulandırıcı olsalar da etrafta olmak için çok tatlılar, ama mutluluklarını yüzüme vurmamaya dikkat ettiklerinden eminim. Fark ettiğimden değil çünkü kafam tamamen meşgul. O fotoğraflar her yerde. Yıllardır görmediğim insanlardan, bir daha asla haber alamayacağımı düşündüğüm kişilerden ve bir dizi eski erkek arkadaşımın onlarla ilgili çok fazla mesaj aldım. Ailem bile aradı ama cevap vermedim. İhtiyacım olan son şey onlardan bir azar işitmek.

Daha önce benden utanmışlarsa, şimdi çok öfkeleneceklerdir. Hatta belki de mesleki itibarlarını zedelediğim için beni suçlayacaklar. Bu onların sorunu. Benim değil.

Ancak tüm mesajlara rağmen Jack'i kaybetmenin acısını unutturmaya yetmiyor.

Her şeyi kafamda gözden geçiriyor, anlamlandırmaya çalışıyorum. Bunun ne kadarı onun hatası? Fotoğrafları silmedi ama bana karşı kullanmak istediği için değil ve beni poz vermeye zorlamadı. Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadı... Ama onlar özeldi ve öyle kalmalarını sağlayamadı. Bunu nasıl affedebilirim?

"Kardeşine kendini kontrol etmesini söyler misin?" Ben kahvaltıya gelirken oturma odasından Nico'nun sesi yükseliyor. Sesi kızgın gelmiyor. Hatta güldüğüne eminim. "Bu çılgınlık."

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok," diyor Kate. "Ayrıca, bence çok güzeller."

Mutfığa döndüğümde her yerin çiçeklerle dolu olduğunu görüyorum. Yerin her santimi çiçeklerle kaplı. Sanki bir çiçek tarlasına girmiş gibiyim ve her biri turuncunun farklı bir tonunda. Bu şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem çiçek dizisi. Jack'in sesi kafamın içinde çınlarken boğazım hemen sıkılıyor. *Turuncudan nefret ediyorum ama seni seviyorum.* Hem Kate hem de Nico yüzlerinde garip, suçlu ifadelerle bana dönüyorlar.

"Bu da ne?" Yerleri kaplayan buketler arasında ilerlerken boğazımda oluşan yumrunun etrafından dolanarak mırıldanıyorum. Gül ve zambak kokuları havayı dolduruyor.

"Bu Jack," diyor Kate, kollarını tüm çiçekleri kapsayacak şekilde açarak. "Sanırım onu delirttin. Bunların hepsi senin için."

"Kimsenin bu kadar çiçeğe ihtiyacı yok," diye mırıldanıyor Nico. "Turuncu da var. Burası Cadılar Bayramı gibi."

"Daha çok büyüleyici bir gün batımı gibi," diyor Kate.

Nico ona onaylamayan bir bakış fırlatarak çiçekleri işaret ediyor. "Burada kalamazlar."

Boğazımdaki yumrunun geçmesini umarak yutkunuyorum ama geçmiyor. "Ah."

Nico başka bir şey söyleyip söylemeyeceğimi anlamak istercesine bir an bekliyor ve ben söylemeyince ekliyor: "Onu arayacağım."

Gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor ve Kate yüzümdeki duyguyu fark ederek Nico'ya dönüyor, bir avucu havada dur işareti yapıyor. "Onu arama. Çiçekleri yeniden dağıtabiliriz." Buketlerin arasından dikkatlice geçiyor ve kollarını bana doluyor. "İyi misin?"

Omzuna doğru bir kahkaha attım. "Evet. Hayır. Bilmiyorum." Titreyerek nefes alıyorum. "Özür dilerim. Onunla konuşmaya hazır değilim."

Sırtımı okşuyor. "Tabii. Acele etme. Bir yere gideceğini sanmıyorum."

"Onu seviyorum," diye mırıldanıyorum. Kate benden uzaklaşıyor, elleri hâlâ omuzlarımda, yüzünde ne kadar ciddi olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi meraklı bir ifade var. Arkasında Nico kıpırdamadan durmuş beni izliyor. "Onu seviyorum," diye tekrarlıyorum. "Senin o göt ağabeyine aşığım. Ve ondan nefret ediyorum. Nefret *ediyorum*."

ondan nefret ediyorum. Ve bu beni deli ediyor çünkü hangisini daha güçlü hissettiğimi bilmiyorum."

Nico'nun gözleri irileşiyor ve hareket ettiğinde, sanki ben orada olduğunu fark etmeden gitmeye çalışıyormuş gibi çiçeklerin arasından süzülüyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor Kate. "Nico'nun muhtemelen çağırabileceği bir tetikçisi vardır."

Nico doğruldu ve bize endişeli bir bakış fırlattı. "Çiçek gönderdi diye en iyi arkadaşımı öldürmeyeceğim."

Kate gülüyor. "*User5498*"i kastetmiştim."

Bir an için her şey çok sessiz. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Onunla Nico arasında bakışarak söylüyorum.

"Tabii ki şaka yapıyor," diyor Nico. "Ben otellerdeyim. O boktan şeylerde değil." Sanki bu öneri çok zorlama bir öneriymiş gibi elini sallıyor ve ben burnumu çekerek gülsem de bir yanımda bunun gerçekten o kadar çılgınca olup olmadığını merak ediyor... Biri Kate'e bunu yapsaydı Nico ne yapardı?

Ben daha fazla düşünmeden Kate beni tekrar kucaklıyor. "Merak etme. Karma bir sürtüktür. Bunu kim yaptıysa başına ne gelecekse gelecek. Dünyaya kötü şeyler yayarsan, geri dönüp seni ısırır. Her zaman. Öte yandan Jack, sadece çiçek yayıyor. O yüzden... Belki onunla konuşursun diye umuyorum."

Kısa bir süre başımı salladım. "Hazır olduğumda, evet. Bana baskı yapma."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Tamam. Şimdi..." Ellerini birbirine vuruyor. "Tüm bu buketlerle ne yapabileceğimize bakacağım."

Eğilip gülleri inceliyorum, kokularını içime çekiyorum.

Nico bana sesleniyor: "Jack bunları da senin için alt kattaki kapıcıya bıraktı."

Lamborghini'nin anahtarlarını parmaklarından sarkıttığını görmek için ona bakıyorum.

Kate keskin bir nefes alıyor.

"Görünüşe göre arabayı unutmuşsun," diyor, sesi ipek gibi pürüzsüz ve Kate'in soru yağmuruna tuttuğu gerçeğine rağmen tüm odağı benim üzerimde. "Bodrumda park halinde."

Kate'in ağzı bir karış açılıyor, sonra eliyle ağzını kapatıyor. "O arabayı sana o mu aldı? Satın almaya çalıştığın arabayı mı?"

Gözlerimi bir an için kıstım. "Belli ki arabayı tutamıyorum. Sigortasını karşılayamam ve sürmek beni korkutuyor. Sadece dokunmam yetiyor ve bir mermi gibi fırlıyor." Aklıma bir fikir geliyor ve Nico'ya dönüp bakıyorum. "Satın almak istemiyorsun, değil mi?"

Gülüyor. "Şu turuncu şey mi? Tanrım, hayır." Aklına bir fikir gelince yüzündeki eğlence kayboluyor. "Bunu yapabilecek birini tanıyorum."

JACK

I Nico'nun apartmanının önüne park etmiş arabamda oturuyorum. Elly'nin yukarıda olduğunu biliyorum ama Kate içeri girmeme izin vermiyor.

Nico'nun partisinden bir gün sonra Elly'nin eşyalarını almak için evime geldi. Elly'nin ne kadar az şeye sahip olduğunu fark etmemiştim ama yokluğu acı verici. Artık her şey çok düzenli. Agresif bir şekilde düzenli ve tertipli. Eskiden olsa bu beni sakinleştirirdi ama şimdi korkunç derecede sarsıcı. Elly'nin gittiğinin küçük hatırlatıcıları.

O yokken evde olmaktan nefret ediyorum, işte bu yüzden buradayım, affedileceğime dair bir umut ışığı bekliyorum. Elly çiçekleri ya da arabayı kabul etmedi ve telefonlarıma cevap vermiyor, hepsi o lanet fotoğraflar yüzünden. Keşke onları hiç çekmeseydim.

Telefonumu karıştırıp fotoğrafların izlerini arıyorum. İlk sevişmemizin anılarının, fotoğrafların her tarafa yayılmasıyla mahvolmasından nefret ediyorum. Bağlantıları gizleyen, kullanıcıları rapor eden bir ekip kurdum. Yaptığım her şeyle, onları bulmak zorlaşıyor, ancak yeterince ararsanız hala oradalar, bir Whac-A-Mole oyunu gibi ortaya çıkıyorlar.

Kullanıcı5498'in profili kaldırıldı, ancak Elly'nin fotoğraflarından oluşan video montajı milyonlarca görüntüleme almadan önce değil. Profili tanımlayacak hiçbir şey yoktu. Sanki sadece Elly'ye saldırmak amacıyla oluşturulmuş gibiydi. Kim olursa olsun suçluyu bulmaya kararlıyım.

Pencereye bir tıkırtı geliyor ve kafamı kaldırdığımda Kate'in bana baktığını, işaret parmağıyla kapıları açmamı işaret ettiğini görüyorum.

Ben arabaya bindiğimde o da yolcu tarafına geçti.

Bana dönüyor, bakışları hem sert hem de yumuşak, sanki aynı anda hem beni azarlamak hem de sarılmak istiyor. "Burada kalamazsın." Arabanın etrafına bakıyor, arkadaki buruşuk yedek giysilerimi, boş gevrek paketlerini ve koltukları dolduran plastik su şişelerini fark ediyor. "Ne zamandır buradasın?"

"Üç gündür."

"Arabada mı uyuyorsun?" Omuz silkiyorum ve Kate'in gözleri şefkatle doluyor. "Eve git. Elly aşağı gelmiyor. Seni görmek istemiyor. Ben de seni bırakmayacağım."

"Onunla konuşmam gerek. Lütfen."

Kate iç çekti. "İkinizin birlikte yaşamasının, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket olduğunu bilmeliydim. Fotoğraflar, Jack. Aklından ne geçiyordu?"

Bu konuda daha fazla suçlama dinleyemem. Sanki her saniyemi bu büyük hata için kendimi suçlayarak geçirmedim. "Ben asla-"

"Dur. Aslında bir açıklama istemiyorum. Kimin hatası olduğu umurumda değil. Cep telefonuyla böyle fotoğraflar çektiğinize göre ikiniz de aklınızı kaçırmışsınız." Kate tüm bunlar ona çok ağır gelmiş gibi elleriyle yüzünü kısa bir süreliğine kapatır ve tekrar konuşmadan önce küçük, bıkkın bir inilti çıkarır. "Nasıl dışarı çıktılar? Nasıl oldu bu? Bu konuda senin arkandaydım. Elly'ye bunu ona bilerek yapmış olmana imkân olmadığını söylüyordum. Acımasız bir iş adamı olabilirsin ama bu onu kariyeri uğruna kurbanlık koyun gibi kurban ettiğin bir halkla ilişkiler numarası değil. Lütfen bana bunu yapmadığını söyle."

"Tanrım, hayır." Bunu kafamda milyonlarca kez gözden geçirdim. O fotoğraflara defalarca baktım. Onları yanlışlıkla bir yere göndermiş olabilir miydim? Bir düğmeye basıp paylaşmış olabilir miyim? Hayır, sanmıyorum. Ama başka nasıl olabilirdi ki? Biri telefonumu hacklemiş olabilir mi? Ama neden uğraşırlar ki? İngiltere'nin en çok arananlar listesinde değilim. "Ben yapmadım. Bunu ona yapmazdım. Bunu yapmış olabileceğimi düşünmesi beni öldürüyor."

Kate burnundan nefes alıyor, ön camdan dışarı bakıyor, burun delikleri açılıyor. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Annemden haber aldın mı?" diye sorar.

"Hayır. Eminim buna bayılıyordur. Öyle mi?"

Kate tırnaklarını karıştırıyor. "Bilmiyorum. Telefonlarına da cevap vermiyorum. En iyi arkadaşım hakkında 'Sana söylemiştim' demesini duymak istemiyorum. "Hayır.

Elly onun kadar üzgünken." Kate bana bakıyor. "Perişan halde. Her şeyi berbat ettin. Hem de çok fena."

Elly'nin yukarıda, benimse burada, ikimizin de üstesinden gelinemeyecek bir hata ve bulldog kız kardeşimle ayrı düştüğümüzü düşününce kalbim sızlıyor. "Sadece fotoğraflar mı?"

"Sadece fotoğraflar mı?" Kate, bu senaryonun ciddiyetini böyle bir soruyla küçümsediğim için açıkça dehşete düşmüş bir şekilde karşılık veriyor.

"Demek istediğim, fotoğrafların kendisinden çok, fotoğrafların yanında giden mesajlar mı? Tüm o videolar onun hakkında kötü konuşuyor. Sanki bunları yapan kişi onu tanıyormuş ya da kişisel bir kan davası varmış gibi. Bilmediğim bir şey mi var?"

Kate omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Neden?"

"Neyle uğraştığımı bilmem gerek."

Kate sert bir bakışla beni sabitliyor. "Bir sürü müstehcen fotoğraf hakkında yalan söylediğin gerçeğiyle yüzleşiyorsun. Onların dışarıda bir yerde olduğu ve bunun senin hatan olduğu gerçeğiyle yüzleşiyorsun."

Benim hatam. Bu sözleri duymak asla acı vermeyecek. "O fotoğrafları ortadan kaldırmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum." İki elimle başımın arkasını kavriyorum, boğazımın arkasından saf bir hayal kırıklığı sesi geliyor. "Eğer ben yaptıysam, eğer buna ben *sebepten olduydum*, bu bir kazaydı. Asla ama *asla* Elly'ye kasten zarar verecek bir şey yapmam. *Asla.*"

"Fark etmez. Hiçbir kadın bir erkeğin böyle fotoğraflar çekmesine izin vermez..." "Neye kadar?"

Kate başını sallıyor. "Sana güvenmeye karar vermiş olmalı. Nedenini Tanrı bilir. Ve sen bu güvene ihanet ettin."

"Siktir, biliyorum. *Biliyorum.*" Bunu benim yaptığım fikrine dayanamıyorum; sevdiğim kadının benim yaptığım bir şey yüzünden *perişan* olmasına. "Ya fotoğrafları başka biri sızdırdıysa? Ya ben değilsem? Babamın bağış gecesinde Nico'nun yerinde telefonumu kaybettiğimi hatırlıyor musun? Belki-"

"Jack." Sözümlü kesti ve ben de olmayan bahaneler bulmaya çalıştığımı fark ettim. "Telefonun tam olarak bıraktığını söylediğin yerdeydi. Tam orada. Kimse dokunmamıştı bile."

Başımı ellerimin arasına aldım. *Kahretsin.* "Bunu nasıl yapmış olabileceğimi anlamıyorum. Telefonumda hiçbir kayıt yok. Onları hiçbir yere göndermedim. Hiçbir yere göndermedim.

-" Sözümlü yarıda kesip ellerimi avuçlarıma içine alarak inliyorum ve Kate omzumun sıkıyor.

"Eğer sen değilsen, kimdi?" diye soruyor, sesi yumuşak.

Ellerim kalçalarımaya düşüyor. "Bilmiyorum. Lydia mı? Oradaydı, banyonun dışınday. Telefonumun olduğunu hatırladığım son yer orasıydı."

Kate sıçradı. "Tamam, bu delilik." Sesindeki tüm yumuşaklık kaybolur, yerini işten çıkarma alır. "Lydia'nın seni ve Elly'yi birlikte bulmaktan biraz rahatsız olduğunu biliyorum, ama önerdiğin şey Makyavelistlik sınırında. Ayrıca Lydia'nın başka biriyle takıldığından eminim. Seb Hawkston, belki. Bahse girerim seni düşünmüyordur bile. Her iki durumda da, telefonunda suçlayıcı fotoğraflar bulunduran ve Elly senden silmeni istedikten sonra bile onları orada tutan sensin. Burada suçu kabul etmek zorundasın. Her şeyi berbat ettin. Hepsi bu. Bunun ve tüm sonuçlarının sorumluluğunu üstlenmelisin."

Sessizlik tüklerimi diken diken ediyor.

"Bu yüzden Elly'yi kaybedecek miyim?"

Kate çok uzun süre sessiz kaldı. "Belki de."

Seb Hawkston'ın ofis kapısına öfkeyle vuruyorum. Yapacağım son şey de olsa o fotoğraflara ne olduğunu öğrenmeye kararlıyım. Eğer dışarıda Elly'ye zarar vermeye çalışan biri varsa, bunu öğrenmem gerek. Kate'e bahsettiğimden beri Lydia'nın bu işte parmağı olduğu fikrinden vazgeçemiyorum ama nasıl olduğunu bir türlü çözemiyorum. Sorumlunun kim olduğunu bulma kararlılığı beni buraya, Seb'in ofisine sürükledi, üzerime bir öfke sisi yapıştı.

"Şu lanet gürültüyü kes ve içeri gel," diye bağıyor.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Seb masasının arkasında oturuyor, mükemmel takım elbisesi ve uçuk mavi kravatıyla tertemiz görünüyor. Açık kahverengi saçları bile mükemmel bir şekilde toplanmış. Kıyaslandığında ben dengesiz görünüyor olmalıyım.

Seb kaşlarını kaldırıyor ve çaktırmadan bana bir göz atıyor. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Lydia'yı becerdin mi?"

Seb bana şaşkın bir sırıtış atıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanarak ellerini birleştiriyor. "Bir centilmen asla söylemez."

Sakin tavrı beni çok sinirlendiriyor. "Babamın bağış gecesi. Lydia Archer'la yattın mı, yatmadın mı?"

Öne doğru eğilip bana bakıyor. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Pekâlâ..." dedi bir süre sonra. "Hayır, yapmadım."

Kalbim hızla çarpıyor. Belki de bu beni hiçbir yere götürmeyecek. Ama içimde bir his var, belki, sadece *belki*, burada bir şey vardır.

Seb yüzümdeki rahatlamayı okumuş ama yanlış yorumlamış olmalı ki, "Elly'den ayrıldın mı? Çünkü Lydia'nın hevesli olacağını düşünüyorum."

"Tanrım, hayır. O gece Lydia hakkında hatırlayabildiğin her şeyi bilmem gerek."

Seb iki parmağıyla dudaklarını okşuyor. "Sarhoştum. Dürüst olmak gerekirse hiç düşünmedim. Önemli bir şey değildi."

"Hepsi bu mu? Bana söyleyeceklerinin hepsi bu mu? Bu çok önemli." Sesim çıldırmış gibi çıkıyor ve Seb benden uzaklaşıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Bir ara birlikte olabileceğimizi düşünmüştüm," diyor. "Çok güzel bir kız ama senin hakkında konuşmayı bırakmıyordu. Onunla birlikte olduğum süre boyunca, ikinizin birbiriniz için yaratıldığınızdan ve seninle evlenmek istediğinden bahsedip durdu. Ben de "Ne oluyor lan?" dedim. Bu kadın benimle takılabilirdi ama onun yerine başka bir adam hakkında kulağımı çınlatıyor. Yani evet, hayır. Onunla takılmadım."

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Seb Hawkston annemin deyimiyle 'tam bir av' ve ben Lydia'yı birini tavlamaaya çalışan bir kadın olarak görüyordum. *Herhangi birini*. Ama durum öyle değilmiş gibi görünüyor; hedef olan sadece benim. "Tamam. Başka bir şey yok mu? Tuhaf bir şey yok mu?"

Bakışları kayıyor, ama bir saniye sonra tekrar bana dönüyor. "Aslında bir şey var. Bütün zaman boyunca telefonundaydı. Saplantılı bir şekilde ona bakıyordu. Senden bahsediyor, kaydırıyor. Jack şöyle, Jack böyle. Bu çok kabaydı ve ben de dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için ona baktım... bilirsiniz işte... çıplak bir kadın resmi. Yüzü yoktu, boynundan kesilmişti. Kendi işime bakmam için bana bağırmadan önce bir saniyeliğine gördüm. Bu konuda çok alındı."

Günlerdir ilk kez, umut derimin yüzeyinde karıncalanıyor, içime işliyor ve sanki hava pompalanıyormuş gibi genişliyor. *Bir yerlere varıyoruz*. "Başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Evet. Resimdeki çıplak kadın kovboy çizimleri giyiyordu. Özellikle hatırlıyorum, çünkü dedim ki, 'Kovboy kız pornosuyla ilgileniyor musun? Bu niş bir şey ama bununla çalışabilirim' demiştim."

"Gerçekten mi?" Sesim hissedilir bir heyecanla doluyken sordum.

"Evet. Bana çok kızdı, bir güzel fırça attı. 'Jack Lansen asla böyle bir şey söylemez' dedi." Seb, Lydia'yı taklit ederken sesini yüksek ve mızımız bir şekilde çıkarıyor. "Ben de çıkıp gittim. Benimle ilgilenmeyen bir kadının saçmalıklarına katlanacak değildim. Her neyse, unuttum gitti. O akşam biraz bulanıktı."

Lanet olsun. Bu bilgiyi başından beri biliyordu. "Bana daha önce söylemeyi düşünmedin mi?"

Seb çenesini kaşıyor. "Hayır. Neden söyleyeyim ki? Çok rastlantısal. Hiçbir anlamı yoktu. Bu..." Sözünü yarıda keser, gözleri büyür. "Vay be. Hayır," diyor, heceyi bir şok parodisiyle uzatarak. "Fotoğraflarını Lydia'nın çektiğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. Telefonum o gece kayboldu. Sanırım onları kopyaladı ya da havadan kendine attı. Onun gibi bir şey." Kendimi o kadar neşeli hissediyorum ki Seb'in masasının üzerinden atlayıp onu öpmek istiyorum. "Ve sen de bunu benim için doğruladın."

Seb sırtıyor ve tek taraflı gamzesi ortaya çıkıyor. "Yardımcı olduğuma sevindim dostum. Tanıklık etmemi falan istersen haberim olsun."

Ofisten çıkıp Soho'ya, Lydia'nın ofisine gitmeden önce zar zor bir nefes daha alıyorum. Bir planım yok. Tek sahip olduğum umut, öfke ve Lydia'nın suçlu olduğunu doğrulamak için ne gerekiyorsa yapma arzusu, böylece adımı temize çıkarabilir ve Elly'ye bunu yapmadığımı söyleyebilirim.

Otuz dakika geçmeden, Lydia'nın halkla ilişkiler şirketinin resepsiyon masasına asılmış, onu görmeyi talep ediyorum. Resepsiyon görevlisi bana en yakın hapisaneden kaçan ve kendisine bıçak çekmesini beklediği bir kaçakmışım gibi bakıyor.

"Bayım, sakinleşmezseniz güvenliği çağırmak zorunda kalacağım."

"Buzz onu. Lydia Archer. Jack Lansen olduğunu söyle. Onu görmem gerektiğini söyle. Beni görmek isteyecektir."

Resepsiyon görevlisi Lydia'ya seslenirken gözlerini benden ayırmıyor. "Evet," dedi. "Jack Lansen diye biri sizi görmek istiyor." Gözleri açılıyor. "Tamam. Pekâlâ. Onu göndereceğim." Telefonu kapatır, enerjisi şaşkınlık ve onaylamama ile aynı anda çatırdamaktadır. "Koridorun sonunda sağdaki kapı. Şimdi seni görecektir."

Bir nefes verip kendimi masadan aşağı itiyorum. *Lanet olsun*. Ne diyeceğim şimdi ben? Seb'in ofisinde dururken, Lydia'nın suçlu olduğundan o kadar *emindim* ki, şüpheyeye yer yoktu. Ama şimdi Lydia'nın koridorun diğer ucundaki ofisinde olduğunu bildiğim için birden emin olamadım. Ne halt edeceğim ben? Ama ne olursa olsun, kaydedeceğim.

Telefonumu sesli notlara geçiriyorum ve takım elbise ceketimin iç cebine koyuyorum. Derin bir nefes alıp onun ofisine gidiyorum.

Kapıyı açtığımda Lydia'yı masasının arkasında otururken buluyorum. "Selam Jack." Sakin görünüyor ama bir eli telaşlı bir şekilde boğazında aşağı yukarı hareket ediyor. İpek bir gömlek giymiş, saçlarına fön çektirmiş. *Profesyonel*.

Şüphe beni tüketiyor. Ortaya çıkıp onu doğrudan fotoğraf çalmakla ve Elly'nin tomurcuklanan kariyerini sabote etmekle suçlayabilir miyim? Bu mantıklı bir suçlama mı? Çok kasvetli, çok çarpık. Ya yanılıyorsam? Belki de birinin benden bu kadar hoşlanabileceğini, sevdiğim insanı incitmek için böyle bir şey yapabileceğini düşünerek kendimi kandırıyorum... İstediğim cevapları almak için başka bir yol izlemem gerekebilir.

"Hey, Lydia." Söyleyeceğim şey için kendimi hazırlıyorum. "Seni yemeğe çıkarmak istiyorum."

Gözle görülür bir şekilde şaşırmış görünüyor. "Gerçekten mi? Bu harika olur. Çok sevinirim."

"Cuma mı?"

"Tabii."

Hay sikeyim. Ne yapıyorum ben? "Seni ararım."

Gitmek için döndüğümde Lydia, "Garson kızla ilgili fikrini değiştirdin demek? Çünkü seni son gördüğümde derinlere gömülmüştün." Kendi şakasına gülüyor ve bu o kadar alaycı bir ses ki içimdeki öfke bir orman yangını gibi alevleniyor ve kendimi tutmak için çenemi sıkma zorunda kalıyorum. "Evet. Yürümedi. Bazı sorunlarımız vardı."

"Ah. Özür dilerim. Yayınlanan o fotoğraflarla bir ilgisi yok sanırım?" Belki de bununla bir ilgisi olduğunu belirtmek için başımı eğiyorum ama aslında ona kendini ifşa etmesi için bir fırsat veriyorum. "Çok yazık," diye devam ediyor Lydia. "Zamanlama çok kötüydü, tam da müziği yükselişe geçmişken. Nico'nun partisinde Amy Moritz ile birlikte şarkı söylediği videoyu gördüm. Çok iyiydi. Gerçekten iyiydi. Görünüşe göre Robert Lloyd onu temsil etmek için görüşmek istemiş." Lydia dudaklarını yalamak için ara verdi. "Bu artık olmayacak. Çok fazla skandal var. Bu pislik asla temizlenmez." Avuç içini göğüs kafesine dayıyor. "Tanrım, o fotoğraflardan bazıları

olağanüstüydü. Sanki biri kamerayla bacaklarının arasına girmiş gibi.

."

"Saçmalamayı kes." Öfke içimi yakıyor ve daha fazla rol yapamıyorum. Lydia'nın bunu yaptığından, planladığından, Elly için her şeyi kasten berbat ettiğinden neden bu kadar emin olduğumu bilmiyorum ama eminim.

"Ne?" Lydia soruyor ve masumiyeti bana sahte geliyor.

Elimi masasına vurarak ona doğru ilerledim. Oturduğu yerde sarsıldı. "Bunu senin yaptığını biliyorum. Senin yaptığını biliyorum. Telefonumdaki fotoğrafları çaldın, sonra da Nico'nun partisinin olduğu gece onları yayınladın. Kullanıcı5498. Sensin, değil mi?"

Lydia'nın dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor. "Neden böyle düşündün ki?"

Bir yerlere varma umuduyla yükselip alçalıyorum. Bazı şeyler mantıklı gelmeye başladı ve onun inkârı beni pes ettirmeyecek.

"Fotoğraflarımı çektiğini biliyorum." Sesim zorlukla dizginlenen bir öfkeyle titriyor ve bedenimi lanet bir fıına çeviriyor. "Çektiğini biliyorum. Seb Hawkston onları telefonunda gördü."

Lydia durdu. "Ah." Duraksıyor ve ben nefes almaya bile cesaret edemiyorum. "Ekranında o resimler varken telefonunu açık bırakmakla çok aptallık ettin. Onları çalmadım bile. Tam oradaydılar. Çok dikkatsizsin. Onları aramak zorunda bile kalmadım."

"Siktir." İki elimi de saçlarıma götürdüm. "Neden? Bunu neden yaptın?"

"Çok güzellerdi. Mükemmel bir vücut. Benimkinden bile daha iyi olabilir." Gülüyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Adım atmaya başlıyorum, gergin enerji fırtınalı dalgalar gibi içimi dövüyor. "Bu delilik. Sen delisin, bunu biliyor musun?"

Bana acıyan bir bakış attı. "Bazı insanlar başlarına geleni hak eder." Öfke bir füze gibi içime doğru ateşleniyor. "Elly sana hiçbir şey yapmadı," Isırdım.

"Öyle değil miydi? Sen benimdi, Jack. Seni benden çaldı. Birlikte çok iyiydik. *Çok iyiydik.*" Lydia iç çekerek, akortsuz bir müzik notası gibi bir ses çıkardı. "O kalpsiz bir sürtük. Dürüst olmak gerekirse, onu şimdi kaybetmek seni kaçınılmaz olarak gelecek olan acıdan kurtarıyor. Böyle bir kadına güvenemezsin."

Lydia'nın ne dediğini, benimle ya da fotoğraflarla ne ilgisi olduğunu anlamakta zorlanıyorum. *Bu bir tür sapkın ceza mı?*

"Beni çalmadı. Bana hiç sahip olmadın. Hiç birlikte olmadık bile. Kandırılıyorsun. Elly'i seviyorum. Ona aşığım. Dünyada birlikte olmak istediğim başka kimse yok. Özellikle de seninle. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçten de beter. Yaptığın şey için seni asla affetmeyeceğim. *Asla.*"

Lydia gözlerini kırpıştırarak kapatıyor ve tekrar açıyor. Konuştuğunda sesi o kadar sakın ama kelimeleri o kadar çılgınca ki akli dengesi yerinde değilmiş gibi görünüyor. "Lütfen. Onu sevmiyorsun. O seni büyüledi. Seni seven benim. Bir anda ortaya çıktı ve seni alıp götürdü. Bunun cezasız kalmasına izin veremezdim, bu yüzden fotoğraflarını çektim. Onları dünyaya yaydım. Ama aslında ben suçsuzum. Onlara poz veren oydu. Bu senaryoda o benden daha suçlu ve eğer bunu göremiyorsanız, belki de kandırılmış olan sizsiniz."

Ne oluyor lan? "Bu saçmalığı dinleyemem. Neyin var senin? Kendini duyabiliyor musun? Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

"Bana çok mantıklı geliyor."

Karşımda ruhsal çöküşün eşiğindeki birinin durduğunu düşünmeye başlıyorum ama yine de bu kadar akli başında görünmesi, ses tonunun bu kadar soğukkanlı olması ürkütücü. Buna karşın ben sert nefes alıyorum, içimde öfke pistonları atıyor. Burada kalamam. Bu kadını öldüreceğim. Bir kelime daha ederse kontrolden çıkacağım. Gitmek için döndüm.

"Sanırım o yemeği yemiyoruz o zaman?" Lydia seslendi.

Kendimi tutamayıp ona doğru dönüyorum, kelimeler ağzımdan patlıyor. "Yaptığın şey yasadışı. Sevdığım kadın herkesin önünde küçük düşürülürken benim hiçbir şey yapmadan duracağımı... senin burada kendini beğenmiş bir şekilde oturmana izin vereceğimi sanıyorsan gerçekten delirmişsin demektir."

Bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Öyleyse... yakında senden haber alırım?"

İnanılır gibi değil. Masasını kapıp her şeyi alt üst etmemek için tüm irademi kullanıyorum. Cevap vermeden ondan uzaklaşıyorum, çıkarken kapıyı çarpıyorum. Sokağa geri döndüğümde telefonumdaki kaydı durdurup Elly'yi arıyorum.

Cevap yok. *Kahretsin, Elly, aç şunu. Aç şunu.*

Üç kez daha arıyorum, sonuç aynı, az önce kaydettiğim sesli notu gönderiyorum ve Elly'nin dinlemesini umuyorum.

Ve sonra bir arama daha yapıyorum. "Nico," diyorum cevap verdiğinde.

Hat cızırdıyor ama cevabı net bir şekilde geliyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

ELLY

M Telefonum çalıyor ve arayanı görmek için ekranı çeviriyorum. Jack. Tekrar.

D n  ğleden beri beni on kez aradı. Arama sayısının neden aniden arttığı hakkında hiçbir fikrim yok ama onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Ben konuşmaya hazır olana kadar bekleyebilir. Ben kafamı toparlarken onun da terlemesine izin verebilirim.

"Satmak istediğine emin misin?" Seb Hawkston'ın sesi beni o ana geri çekiyor ve telefonumu bir kenara bırakıyorum.

"Evet. Böyle bir arabaya ihtiyacım yok. Neredeyse hiç kilometre yapmadı." Lamborghini'nin kaputuna dokunuyorum, Jack'in bana aldığı tek şeyi satıyor olmam konusunda rahat olmaya çalışıyorum. *Tanrım, bu arabayı seviyorum.*

Ama ondan kurtulmalıyım ki Jack'e borcumu  deyebileyim ve tüm bu aptalca olaydan elimi eteğimi ekebileyim. Bu şeyin burada durması, ilişkimizin ve arabayı satın alıp beni sevdiğini söylediğinde ne kadar mükemmel hissettirdiğinin acımasız bir hatırlatıcısı.

Seb Hawkston bir eli cebinde, diğeri çenesinde, arabaya bakıyor. Bu, fotoğraflar ortaya çıktığından beri Nico ve Kate'in dairesinin dışında biriyle kurduğum ilk etkileşim ve neredeyse hiç uzaklaşmadım. Bodrum katındaki otoparktayız ve buraya gelmek büyük bir irade çabası gerektirdi çünkü tanıştığım herkesin beni çıplak gördüğünü varsaydığım bu nahoş yerde var oluyorum.

Merhaba derken Seb'in gözlerinin içine bakmak için kendimi zorlamam gerekti. Resimlere baktığını tahmin edecek kadar tanıyorum onu. Hatta belki de

onları. Ama onlardan hiç bahsetmedi. Bir beyefendiden başka bir şey değildi ve ona minnettarım.

Gülümsediğinde gamzesi derinleşiyor ve soluk mavi gözleri parlıyor. Bu çok hoş. Eminim pek çok kadın sırf gamzesi için onun için iç çamaşırlarını bir çırpıda çıkarırdı. *Bunu daha önce nasıl fark etmedim?*

Cevabı daha da zor. Çünkü Jack hep oradaydı, dikkatimin her zerresini alıyordu. Benim özümü emiyordu.

Başka bir erkeğin ne kadar çekici olduğu ya da gamzesinin ne kadar derin olduğu önemli değil, ben sadece Jack'i istiyorum.

Bu düşünce kalbimi biraz kırıyor.

Bu arabadan gerçekten kurtulmam gerekiyor, böylece onu düşünmek, suçluluk hissetmek, sürücü koltuğuna oturup bana nasıl baktığını ve *"Portakaldan nefret ediyorum ama seni seviyorum"* dediğini hatırlamak zorunda kalmayacağım.

Ama Jack'i aklımdan çıkaramıyorum. O orada yaşıyor.

Burada Seb'le birlikte dururken, o bu aptal arabayı almayı düşünürken, içimde bir sızı oluşuyor. *Jack'i özliyorum.*

Onu o kadar çok özliyorum ki.

Ama onunla yüzleşmeye ya da aramalarına cevap vermemeye hazır değilim. Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum çalıyor ve okumadığım diğerlerine eklemek için başka bir mesaj gönderdiğini hayal ediyorum.

Henüz onlara bakamıyorum, çünkü bakarsam hemen ona geri dönerim ve önce kendi ayaklarımın üzerinde durmalıyım. Kariyerimi düzene sokmalı, itibarımı nasıl kurtaracağımı çözmeli ya da belki yeni bir kimlik yaratmalıyım. Tapu senediyle adımları değiştiririm. Tanınmayacak kadar estetik ameliyat olurum.

Sonsuza kadar Kate ve Nico'nun dairesinde saklanamam.

"Turuncu," diye düşünüyor Seb, kaşlarının arasında küçük bir çatık belirliyor. "Cesur bir seçim."

Nefesimi düzene sokmak için çaba sarf ediyorum ve bir pişmanlık dalgası beni ele geçirmemiş gibi davranıyorum. "Sanırım öyle." Jack'i kızdırmak için bunu seçtiğimi açıklamaktan kaçınıyorum. Onun sofistike hassasiyetlerini rencide etmek için. Yine de o lanet şeyi satın aldı.

Seb arabayı incelemeye devam ediyor, bir parmağının ucuyla kaportayı okşuyor, sanki toz var mı diye kontrol ediyormuş gibi. "Bu arabayı Jack aldı, değil mi?"

İçime karanlık, sıkı örülmüş bir korku yumağı düşüyor, sanki Jack'ten söz etmek doğrudan fotoğraf fiyaskosuna yol açıyormuş gibi ve birden Seb'in bir beyefendi olması ve onlardan bahsetmemesi artık önemli değil, çünkü yine de kendimi ifşa olmuş hissediyorum. *Tamamen açıkta.*

Sonsuza kadar böyle mi hissedeceğim?

Sırf ona dönüp "Evet. Bir bakıma... Neyse, daha yeni." diyebilmek için içimden bir şeyleri sıkıştırıp bir parçamı saklıyormuşum gibi hissediyorum. Daha yeni sürdüm. Nico sana göre olabileceğini söyledi. En azından bir süreliğine."

"Jack istemiyor mu?"

"Hayır," diyorum kesin bir ifadeyle. Jack Lansen turuncu bir araba seçmezdi. "Ondan kurtulmak istiyorum." Seb'in kaşları kalkıyor ama dudaklarını yuvarlıyor ve ağzından tek bir ses bile çıkamadan her şeyin dökülmesine izin veriyorum. "Onun kartıyla almaya çalıştım ve burada olduğunu bilmek beni suçlu hissettiriyor. Yaptığım aptalca bir şeydi. Onu satıp Jack'e geri ödemek istiyorum."

Seb dişlerinin arkasından geliyormuş gibi görünen küçümseyici bir ses çıkarıyor. "Para umurunda olmayacak." Arabayı tekrar değerlendiriyor, sonra bakışları benimkine takılıyor. "Sana yardım edeceğim. Onu elinden alacağım." Isık çalıyor. "Bu harika bir araba."

Ona sarılma ihtiyacı duyuyorum. *Şükürler olsun.*

"Parayı Jack'e transfer edebilir misin? Parayla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Bütün bu lanet şeyi unutmak istiyorum."

Göğsüm ağrıyor. *Yalan mı söylüyorum?* Ya Jack'le olan ilişkimden geriye hatırlayacağım tek şey bu lanet arabaysa?

Bu lanet araba ve mahvolmuş bir itibar.

Seb'in yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana baktığını fark ediyorum. "Lydia'ya kızgın olmalısın, ha?"

Onun adı bu bağlamda, bu konuşma sırasında o kadar beklenmedik ki geri çekiliyorum. "Neden?"

Seb rahatsız görünüyor ve bu konuyu açtığı için pişman olduğundan şüpheleniyorum. "Fotoğraflar. Yaptığı şey korkunçtu. Tanrım, senin için üzülüyorum."

İç organlarım patlıyor, utanç içimi eziyor. *Fotoğraflar hakkında konuşmak istemiyorum.* Tepkimin şiddetini gizlemek için bir çaba ama neden bahsettiğini anlamam gerekiyor. "Tam olarak ne yaptı?"

Seb bakışlarımda zaten bildiğime dair bir işaret arıyor ama bulamayınca gözleri açılıyor. "Kahretsin." Kısık bir sesle nefes veriyor. "Jack seninle konuşmadı mı?"

Başımı sallıyorum, sonra dün gece ve bu sabah ondan gelen mesajları hatırlıyorum. Hepsi okunmamış, telefonumdaki aramaları cevaplanmamış mesaj selini.

"Sana bir şey mi söyledi?" Sesim titriyor ve nabzım hızla atıyor. Bacaklarım sudan yapılmış gibi hissediyorum.

"Ofise beni görmeye geldi. Çok heyecanlıydı. O fotoğrafların nasıl sızdırıldığını bulmaya kararlıydı. Lydia hakkında bir sürü sorusu vardı. Bağış gecesi onunla birlikte olup olmadığımı." Saçlarının alnından uçması için başını sallıyor. Saçları hemen olduğu yere düşüyor. "Öyleydim ama... o şekilde değil. O sadece Jack'le ilgileniyordu." *Tabii ki öyleydi.* "Her neyse, baktığı şu fotoğraflar vardı. Tamamen dikkati dağılmıştı. Porno sanmıştım-" Sözüünü yarıda kesti, kendini tuttu, söylediği şeye sinirlendi. "Özür dilerim."

Hikâyesi beni kendine bağladı ve utancım entrikanın yanında arka planda kaldı. Endişelerini gidermek için bir el sallıyorum. "Devam et."

"Senin fotoğraflarındı. Jack'in senin için çektikleri. Akşamın bir vakti Jack'in telefonundan çalmış. Farkına varır varmaz, ödüllü bir yarış atı gibi ofisimden kaçtı. Onu hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim." Seb duraksıyor. "Seni gerçekten aramadı mı?"

"Aradı... ama ben cevap vermedim. Bir sürü mesaj bıraktı."

Seb'in yargısının her zerresini hissettiğim bir sessizlik geçiyor.

"Git onları dinle." Bir elini kalçasına dayıyor ve yüksek sesle nefes veriyor. "Bu beni ilgilendirmez ama Lansen'in birine bu kadar sinirlendiğini hiç görmemiştim. Fotoğraflarınla ilgili olanlar boktandı. Gerçekten boktandı. Ama Jack tamamen suçlu değil ve onun söyleyeceklerini dinlemelisin." Arabaya dönüyor, benim için daha yeni başlamış olsa da konuşmanın bittiğini işaret ediyor. Bu bilgiyle uğulduyorum. "Arabayı ben alırım," diye ekliyor, beklediğini belirtmek için bir parmağını kaldırıyor, sonra cebinden telefonunu çıkarıp bir arama yapıyor, bankadan parayı çekeceğini falan sanıyorum, ama elim fırlayıp bileğini kavriyor.

Parmaklarımın koluna kenetlendiği yere şaşkınlıkla bakıyor. "Özür dilerim.

Hayır. Araba satılık değil." Kelimeler ağzımdan dökülüyor. "İ bir hata yaptım. Bunu yapamam. Onu satamam. Onu saklayacağım."

Seb kolunu tuttuğum yerden çekiyor ve ben de bırakıyorum. "Tanrım, sen ve Lansen aranızdaki sorunları çözmelisiniz. İkiniz de vaktimi boşa harcıyorsunuz." Başını sallıyor ama bir gülümseme yakalıyorum ve göz kırparak ekliyor: "Ona benden bir öpücük ver, olur mu?"

Hâlâ başını sallayarak uzaklaşıyor ve o gidince telefonumu açıyorum. Dizlerimin bağı çözülmüş gibi ama kendimi dik durmaya zorluyorum.

mesajlara bakıyorum. Birçoğu sadece cevapsız çağrılar, ama birkaçında sesli mesaj bırakmış.

Onları tek tek dinliyorum.

Kahretsin, El. Çok özür dilerim. Hepsi benim hatam. Sen istediğinde fotoğrafları silmeliydim. Onlardan kurtulmalıyım. Böyle bir şey olacağını hiç ama hiç düşünmemiştim.

Ne yapabilirim, El? Bunu telafi etmek için ne yapabilirim?

Seninle konuşmam gerek.

El, lütfen beni ara.

Sesini tanıyamıyorum. Sesi çok ciddi, neredeyse kırık. *Ona ne yaptım ben?*

Sonunda sesli notu açıp Jack'in Lydia'yla konuşmasını dinliyorum ve sonuna geldiğimde aklıma tek bir şey geliyor.

Lanet olası kaltak.

JACK

"Y "Çok sefil görünüyorsun," diyor Matt Hawkston. West End'deki bir barda benimle bir masada oturuyor. İçki içerken Paris'te yeni bir otelin açılışını konuşuyor olmamız gerekiyordu ama yapamıyorum. Konsantre ol. "Benimle konuşacak mısın yoksa bütün gece telefonuna mı bakacaksın?"

Suçluluk duygusu tavan yaptı. Matt karısı Gemma'yla çekişmeli bir boşanmanın ortasında ve ben de Lydia'nın fotoğraflarımı çalıp paylaştığını itiraf ettiği sesli notu ona göndermeme rağmen Elly benimle hâlâ konuşmadığı için üzülüyorum. Elly kanıtı duyduktan sonra her şeyin normale döneceğini ummuştum ama yanılmışım.

Telefonuma bir kez daha baktım ve son birkaç hafta içinde bana gönderdiği tek mesajı okudum.

Elly: Mesajlarını dinledim ama zamana ihtiyacım var. Tüm bunlar hakkında ne hissettiğimi çözmem gerek. Lütfen.

Milyonlarca kez okudum ama kelimeler hiç değişmedi. Onu son gördüğümünden beri neredeyse bir ay geçti. Haftalarca Kate'e onu görmeme izin vermesi için yalvardım ve her seferinde reddedildim. Haftalarca aramalarım cevapsız kaldı. Mesajlarım görmezden gelindi. Nico'nun binasının önünde lanet arabamda uyuyorum.

Bu yüzden tamamen yıkıldım. Hayatımda sahip olduğum en iyi şeyi mahvettim ve bunu düzeltme çabam bile işe yaramadı.

Elly'nin sosyal medyasını açmadan önce Matt'e şöyle bir bakıyorum. Ekranda onun yüzünü görmek kalbimi sızlatsa da sürekli kontrol ediyorum. Profilini kaldırmadığından emin oluyorum ama bir yandan da

Aynı zamanda partiden beri başka bir şey de koymadı ve Derek'e de koymamasını söylemiş olmalı. Ama her şeyi silmediyse, o zaman bir umut kırıntısı var demektir... belki de tamamen vazgeçmemiştir.

"Jack," diye azarlıyor Matt.

Telefonumu yere bıraktım. "Özür dilerim. Konuşmak ister misin?"

Matt sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve viskisini dudaklarına götürüyor. "Gemma hakkında konuşmak istiyor muyum?" İçkisinden bir yudum alıyor. "Kahretsin, hayır. Kate'in arkadaşıyla aranızda neler oluyor?"

"Elly," diye düzeltiyorum. "Kiralamak için yeni bir daire ararken hâlâ Nico ve Kate'le birlikte yaşıyor." İçimi çekiyorum. "Onun için bir şeyler olmaya başladı, biliyorsun, müzikle, sonra fotoğraflar çıktı ve tüm o videolar... Sanki bir bomba patladı ve her şey boka döndü. Bütün eşyalarını topladı ve sanki hepsi benim suçummuş gibi gitti."

"Bu biraz da senin hatandı, değil mi?"

Çenemi sıkıyorum. Bu karmaşayı yaratan zayıf halkanın ben olduğumu bilmek acı veriyor. Evet, suçlu olduğumu kabul etmek için başımı hafifçe hareket ettiriyorum. "O fotoğrafların kaldırılması için elimden geleni yapıyorum. Artık onları bulmak için epeyce aramanız gerekiyor ama her birine ulaşmak neredeyse imkânsız."

"Kimin yaptığını buldun mu?"

Lydia'nın böbürlenen yüzünü hatırlayınca midemde öfke kabarıyor. "Evet. Çıktığım bir kadın." Ayrıntılara girersem, burada, masada kendimi kaybedeceğim.

Matt'in gözleri açılıyor ve neredeyse güleceğine yemin edebilirim. "Bunu yapabilecek biriyle mi çıktın? Fark etmedin mi?"

Ona işaret ederek sözünü kestim. "Hey. Bunların hiçbirisi değil. Gemma'yla on beş yıl evli kaldın. Belli ki ikimiz de kırmızı bayrakları göremiyoruz."

Matt yüzünü buruşturuyor ama başka bir şey söyleyemeden barın kapısı açılıyor ve Kate, Nico ve Seb içeri girip doğruca bizim masaya yöneliyorlar.

Nico ve Kate'i birlikte, el ele görünce kalbim sıkışıyor. Sadece aşık oldukları, birbirlerinin yanında delicesine mutlu oldukları ve benim mutsuzluğumu daha da sert bir tezat haline getirmekle kalmıyorlar, aynı zamanda Elly'yi her sabah görebiliyorlar. Her akşam. Hafta sonları. Artık evlerinin etrafında yalınayak dolaşıyor ve Elly'nin hayatındaki o önemsiz görünen anlara artık tanık olamayacağımı düşündükçe içim sızlıyor. Saçlarını yüzüne savuruşuna, alt dudağını yalayışına, hatta çayını iki eliyle tutuşuna, sanki çok önemli bir şeymiş gibi

Hazine. O lanet burun piercinginin üzerindeki ışık parlıyor. Tüm bunlara şahit olacaklar ve bu onlar için hiçbir şey ifade etmeyecek...

Kate yanağını öpüp yanıma oturuyor ve diğerleri de masanın etrafına doluyor.

Selamlamak için elimi kaldırıyorum ve Nico onunkine çarparak sırtıyor: "Beni sevdiğini biliyorum ama lütfen çiçek göndermeyi bırak. Evim cenaze evi gibi kokuyor."

Diğerleri gülüyor, ben de bir inilti çıkarıyorum. Nico'nun partisinden birkaç gün sonraki muazzam çiçek teslimatından sonra kendimi dizginledim ama onun yerine Nico'nun dairesine her gün en az bir buket gönderiyorum. *Acınası* bir durum.

"En azından artık apartmanın önünde arabasında uyumuyor," diye ekliyor Kate.

Elimle gözlerimi kapatıyorum. Bana eğlenerek bakan Matt ve Seb'i göstererek, "Beni utandırmanın yolu," diyorum. Seb homurdanıyor.

Kate ikimizi de görmezden geliyor. "Ama Elly'den bahsetmişken," diye devam ediyor, "aklıma bir fikir geldi. Az önce bunu tartışıyorduk." Seb ve Nico'ya bakıyor. "Elly bu gece Marchmont'ta çalacak."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Ve?" İçimdeki ezici merakı belli etmemek için yüz ifademi çelikleştirerek soruyorum. *Onu görebilecek miyim?*

"Ve..." Kate duraklar, gözleri onaylayıp onaylamadığını kontrol etmek istercesine Nico'ya kayar. Nico ona onayladığına dair bir işaret vermiş olmalı ki, "Sen de gelmelisin. Onu orada çalarken hiç dinlemedin."

Adrenalin sanki bir düzine espresso içmişim gibi sistemimde yükseliyor. Hayatımın bir saniyesini daha Elly'siz geçirmek istemiyorum ve eğer onu şahsen görebilme şansım varsa, bunun üzerine atlayacağım.

Sandalyemde arkama yaslanıp rahat bir tavır takınıyorum ama hepsinin içimi görebildiğinden hiç şüphem yok. "Yolunuza çıkmak istemiyorum. Elly aramalarımın cevap vermedi."

Nico bir garsona içki sipariş etmek istediğini işaret ederken Kate bunu düşünüyor. "Biliyorum," der Kate. "Sindirmesi gereken çok şey vardı ama sanırım seni görmeye hazır olabilir."

"Düşünmek mi, bilmek mi? Beni görmek istemiyorsa gelmeyeceğim."

"İstiyor, sadece pek dile getirmedi." *Tanrım*. Gözlerimi deviriyorum ve Kate bana sert bir bakış atıyor. "Elly'yi hayatımın yarısından beri tanıyorum. İyi bir fikir olduğunu düşünmesem bunu önermezdim." Sesi kendinden o kadar emin geliyor ki neredeyse ikna oluyorum.

Fikrini merak ettiğim Nico'ya bakıyorum. Lydia ve fotoğraflarla ilgili durumu ona açıkça soramam, tüm bu gözlemciler varken olmaz ama son birkaç haftadır her şeyi Lydia'nın hak ettiğini bulacağı şekilde ayarladık. Artık yaklaşmış olmalıyız. Ve diğer meselenin halledildiğini bilirim Elly'yi görme konusunda kendimi çok daha iyi hissedeceğim. "Ne düşünüyorsun?"

Nico'nun gerçekte ne sorduğumu anladığını biliyorum çünkü kısa ve keskin bir baş sallama hareketi yapıyor. "Bence hazır."

Kate, şifreli konuşmamızdan habersiz, yalvarmaya devam ediyor. "Marchmont'a gelin lütfen." Masanın etrafını işaret ediyor. "Hepimiz gideceğiz."

Hawkston kardeşlere bakıyorum. "Marchmont'a gelmek mi istiyorsunuz? Göz alıcı bir yer değil. Burası gibi değil," diyorum lüks barın etrafına bakarak.

"Onu tekrar görmek için her yere giderim," diyor Seb, genişçe gülümseyerek.

Ben de öyle. Ben de.

"Sen bir sapıksın," diye tıslıyor Matt Seb'e. "Burada Jack'in karısından bahsediyoruz."

Burnumun kenarını çimdikleyip Seb'in şamatalı kahkahasına gözlerimi kapatıyorum, ona kızmış gibi yapıyorum ama aslında *'Jack'in eşi'* lafının içimde yarattığı acıyı saklamaya çalışıyorum. Elly benim eşim değil. O benim *hiçbir şeyim* değil.

Kate'e bakarken, "Belki de hepimizin oraya inmesi iyi bir fikir değildir," diye mırıldanıyorum. "Bunu planladığını biliyor mu?"

Kate pişman görünüyor. "Hayır. Ama gösteri yapmak istiyorsa, kimin izlediğine ya da hayatında neler olup bittiğine bakmaksızın bunu yapabilmeli. Özellikle de Marchmont'tan çıkmak istiyorsa."

"Bunu istiyor mu?"

"Bence istiyor ama korkuyor. Olanlardan sonra tekrar sahneye çıkmak ve performans sergilemek çok önemli. Ama bir sürü yeni şarkı yazıyor. Amy Moritz de hala onunla sahne almak istiyor... İnternetteki dedikodular umurunda bile değil. Kötü reklam diye bir şey olmadığını düşünüyor. Mesele şu ki, Elly kendi anını kaçırmak istemiyorsa, kendini aşmak zorunda. Çabuk."

Gözlerimi kısıyorum. "Bana katılıyor musun? Çünkü Elly müziğine müdahale ettiğim için bana bağırды. Onu değiştirmeye, düzeltmeye ve bir ürüne dönüştürmeye çalıştığım için."

"Hmm. Biz gençken hep bundan bahsederdi. Ünlü olmaktan. Bir yıldız olmaktan. Müziğini duyurmaktan. Sonra yıllar geçtikçe reddedildi... *küçüldü*. Bazıları o kadar acımasızdı ki pes etti." Kate iç çekiyor. "Müdahale etmememiz gerektiğini anlıyorum, ama biri kendini bu kadar açıkça geride tutuyorsa... Yardım etmekte bir sakınca görmüyorum."

"Şu ikinize bakın, Elly'nin hayatını düzene sokmaya çalışıyorsunuz," diyor Nico eğlenerek. "Çok şirin."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve viskimin kalanını boşaltıyorum. Dürüst olmak gerekirse, tek umursadığım Elly'nin bana bir şans daha vermesi.

"İzleyeceğim ama bir daha asla onun kariyerine karışmayacağım," diyorum. "Nasıl isterse öyle yönetir."

ELLY

T Marchmont normalden daha yoğun. Marcia çok kızgın çünkü bu onun iki kat daha fazla çalışması gerektiği anlamına geliyor ve personelimiz yok.

Bütün bunlar

insanlar beni görmek için buradalar. Müziğimi ortaya koymanın... sosyal medyada boy göstermenin bu tür bir fark yaratacağını hiç düşünmemiştim ve etkinin buraya, Marchmont'un bodrumuna kadar damladığını görmek akıllara durgunluk veriyor.

Yine de, sanırım hepsi beni çıplak gördükleri için burada olabilirler.

Bu düşünce kusasım geliyor ama sonsuza kadar saklanamam.

Kalabalığa bakmıyorum. Bunun beni korkak ve amatör gösterdiğini biliyorum ama şimdilik bunu yapabilmemin tek yolu bu. Müziğe odaklanmak ve kasıtlı olarak seyirci yokmuş gibi davranmak zorlamamı sağlıyor.

Kalabalık bu gece beni takdir ediyor ama yine de midem sinirden düğümleniyor. Şarkılarımdan birinde, kalabalık şarkı sözlerini benimle birlikte söylemeye başladı ki bu daha önce hiç olmamıştı. Zaten biliyorlardı. O noktada neredeyse tamamen durup kaçacaktım. Ama sonra küçük bir ses yükseldi

istediğim şey buydu.

Tüm o yıllar önce, müzisyen olmayı hayal etmeye ilk cesaret ettiğimde... Bunu hayal etmiştim. Belki Marchmont gibi küçük bir yer değil, ama bir yaz akşamında cep telefonlarını ateş böcekleri gibi sallayarak sözlerimi bana geri söyleyen insanlarla dolu stadyumlar.

Buna sahip olabilir miydim? Bu mümkün mü?

Belki. Belki de mümkün değil. Ama şimdilik buradayım, Marchmont'tayım ve ilk kez kalabalık benim için burada. Ucuz bira için değil. Ucuz bira için değil.

Daha önce sahnede olan boktan komedi gösterisi. Ama benim için.

Yavaş yavaş kalabalığın enerjisinin beni beslemesine izin veriyorum. Güven kazanıyorum. Bundan zevk alıyorum. Ve sonra son şarkımı sunuyorum. Nico'nun partisinden sonra yazdığım şarkıyı.

"Bunun adı Playing Your Games ve son birkaç hafta içinde yazdım. Biri hakkında..." Boğazımın dibinde ani bir duygu düğümü oluşuyor ama onu yutuyorum. Ağlamaya başlarsam şarkı söyleyemem. Boğazımı temizliyorum ve devam ediyorum. "Aşık olduğum biri, ama yürümedi."

Mikrofonu kaydırıyorum ve açılış akorlarını tüylerimi ürperten bir kombinasyonla tıngırdatmaya başlıyorum ve odadaki ani sessizlikten tek olmadığımı anlayabiliyorum.

*Senin oyunlarını oynamak beni
öldürecek, Beni dışarı çıkmaya
zorluyor ve yere seriyorsun,*

Boğulana kadar sarıl bana.

*Oynamaktan korkuyorum,
kaybetmekten korkuyorum Her
öpücük sadece başka bir çürük.*

*Gülüştüğünün sesi beni kıracak
Bir fırtınanın kırık dikişlerden geçmesi gibi, Ama
lütfen, ah lütfen, beni uyandırma,
Çarpık rüyalarımından.*

Sözlerin içinde kaybolmuş bir şekilde devam ederken, sesim melodi boyunca yükselip alçalıyor, birkaç mısra sonra kalabalığın da benimle birlikte nakaratı söylediğini fark ediyorum... ve bunu daha önce hiç duymamışlar. Çok çabuk kapıldılar. Sonunda yankı uyandıran bir şey yazdım. Ve düşününce, ilham vermesi için hayatımın en büyük kalp kırıklığını yaşamam gerekti.

Sevilemem ve kurtarılamam.

Gidemem ve gidemem

*Çünkü seninle kalıp oynamaktan başka yapmak
istediğim bir şey yok.*

Beni öldürse bile.

Son mısraya geçiyorum, gelen tepkiyle neşeleniyorum, o sırada bir bağırış duyuyorum. Ne olduğunu anlayamıyorum ama ses beni yanlış notaların yayılım ateşi gibi sarsıyor ve şarkı söylemeyi bırakıyorum. İlk kez başımı kaldırıyorum, ışıkların ötesine bakıyorum, kalabalığın içindeki yüzleri seçiyorum.

Huzursuzluk bir hastalık gibi yayılıyor ve insanlar kimin bağırdığını görmeye çalışarak yerlerini karıştırıyor.

İşte o zaman bağıranı görüyorum. "Hiç iyi değilsin." Tekrar bağırıyor, onu duyabileceğim kadar net. "Soyunmayacaksan sahneden in."

Dehşet içimi buza çeviriyor. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey yapmadım. Ama kendimi aklımı toplamaya zorluyorum. Eğer sahneye çıkmaya devam etmek istiyorsam, eninde sonunda böyle insanlarla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Mikrofonu dudaklarıma götürüyorum ve sırtarak şöyle diyorum: "Ben de o yollardan geçtim. Ne yazık ki bunu gösterecek bir tişörtüm yok." Bir ayağımın üzerinde dengede duruyorum, diğer ayağımı kovboy çizmelerimi göstermek için uzatıyorum. "Yine de bunlar var."

Garip ve zayıf kahkahalar odanın içinde dolaşıyor. *Kahretsin, bu çok acı verici.* Ne umuyordum ki? Coşkulu alkışlar mı? Ben komedyen değilim.

Heckler'ın yüzünde adi bir gülümseme beliriyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan masaların arasından hızla sıyrılarak bana doğru geliyor. Ellerini derme çatma bir megafon gibi ağzına götürüyor ve bağırıyor: "Bize göğüslerini göster! Kimse seni kıyafetlerinle istemiyor."

Korku vücuduma bir ağ gibi yayılıyor, adam sahneye doğru ilerlerken beni olduğum yere yapıştırıyor, kulaklarımdaki kan uğultusundan ve seyircilerin şok mırıltılarından artık anlayamadığım hakaretleri sıralamaya devam ediyor.

Birkaç masa ötede biri ayağa kalktı. "Ondan uzak dur." Tanıdık ses kalbimi öyle bir çarptırıyor ki, yemin ederim göğüs kafesim zangırdıyor. *Jack.* İşte burada, oturduğu yerden kalkıp 1.80'lik boyuna ulaşıyor ve şimdi sadece birkaç adım ötede olan laf atana doğru yürüyor.

Umut, beni ele geçiren korkuyla savaşıyor ama adam yaklaşıyor ve Jack hâlâ çok uzakta. *Hay sikeyim.* Sarhoş heckler beni ellemek için uzanıyor ve bir çığlık atıyorum, gitarımı bir kalkan gibi kullanarak sendeleyerek geri çekiliyorum.

Tam parmakları gitarımın boynuna kapanmak üzereyken Jack tek bir adımda sahneye sıçırıyor, adamı yakasından tutup geriye doğru çekiyor.

"Siktir git! Bırak!" diye bağırıyor adam, Jack'in elinde o kadar küçük görünüyor ki sanki iplerinden sallanan bir kukla gibi. Jack onu serbest bırakır ve adam kendini toparlamadan önce birkaç adım geriye doğru sendeler.

İnsanlar bağırıyor, çığlık atıyor ve genel olarak kaosa katılıyor.

İnsanlar telefonlarıyla fotoğraf çekerken flaşlar patlıyor.

"Ondan özür dile," diye hırlıyor Jack. "Özür dile, yoksa yüzün ve yumruğum çok samimi olacak."

Oh, Tanrım. "Hayır-"

"Sen de kimsin be?" diye bağırdı adam, Jack'e dik dik bakıp beni görmezden gelerek. "Ona ne istersem söylerim."

Jack'in yüz ifadesi onda daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle çarpılıyor. Adamı yumruklamamak için kendini kontrol etmek zorundaymış gibi görünüyor. Ama adam bir ölüm görevinde olmalı çünkü kafatasını bir koçbaşı olarak kullanmak ister gibi Jack'e doğru ilerliyor.

Son saniyede Jack yumruğunu geri çeker ve adamın çenesine düzgün bir aparkatla vurarak kafasını geriye savurur. Adam acı bir ığlık attı.

Ben ciyakladım.

"Kahretsin. Siktir!" diye bağıyor biri.

"Dövüş, dövüş," diye başka bir ses geliyor, diğerleri de hızla slogana katılıyor.

"Seni uyarmıştım," diye homurdanıyor Jack, kaçmak için tökezlerken yüzü dehşetle buruşan adama doğru ilerlerken. Ayağı sahneden kayar ve dengesini kaybederek kollarını savurur. Neredeyse ağır çekimde, kenardan aşağı yuvarlanır. Kafası bir masaya çarpar ve bira bardakları havada uçuşur. Adam ayaklarının dibinde yere yığılırken bir kadın oturduğu yerden fırlar, elleriyle ağzını kapatır.

Bu olay salonda gizli bir kaos dalgası yaratır ve herkes bağırp çağırarak ve birbirlerine çarparak yerlerinden fırlar. Kalabalığın arasından sıyrılıp etrafını saran ve yüzünün görünmesi için onu ayağa kaldıran, kırık bir burnu olduğu anlaşılan ve çenesinden kan fişkıran arkadaşları varmış gibi görünüyor.

Jack sayıca az olduğu gerçeğine aldırmadan gruba doğru ilerliyor. *Lanet olsun, burada tam bir arbede olacak.*

Korku ayaklarımı yere yapıştırıyor, bedenim sarsılıyor ve bunun şokuyla uyuşuyor. O kadar adamla dövüşmesi mümkün değil. Vahşi ve korkunç olurdu ama bu düşünce kalbimdeki bir şeyin kilidini açıyor ve ciğerlerimi kavuran bir sıcaklık yayıyor. *Benim için savaşmak istiyor.*

"Dur," diye bağıyor Kate. Döndüğümde onu masaların arasından iterken görüyorum. Nico, Seb ve Matt de yerlerinden fırlayıp Jack'e doğru ilerliyorlar. Nico önce ona ulaşıyor, kolundan tutup çekiyor ve kulağına ne dediğini anlayamadığım bir şeyler bağıyor. Seb ve Matt, Jack'in gecenin sonunda cinayetle suçlanmadığından emin olmak için hiç şüphesiz yakınlarda geziniyorlar. Ona her ne söylüyorlarsa, kaydediyor olmalılar, çünkü o

Adamın beynini hamur haline getirmeyi tercih edeceğini söyleyen güçlü, sinirli enerjisine rağmen bir hamle yapmıyor.

Saldırganın arkadaşları Nico'ya, Matt'e, Seb'e... çevredeki herkese saldırıyor. Kavga etmek için can atıyor gibi görünüyorlar ama Seb daha çok takım elbisesini temiz tutmakla meşgul görünüyor, ulaşılabilir yerlerden uzak duruyor, Matt ve Nico ise korumalar gibi Jack'in yanında durarak onun olaya karışmasını engelliyor. Adamlar fark etmiyor; o kadar sarhoşlar ki birbirleriyle kavga etmeye başlıyorlar, talihsiz yumruklar atıyor ve mobilyalara çarpıyorlar. İçlerinden biri başka bir müşteriye çarpıyor, o da bağırarak karşılık veriyor ve kavga bir yangın gibi bara yayılıyor.

Marcia aniden yanıma gelip kolumu tutuyor. "Çabuk. Dışarı. Şimdi."

Ama direniyorum, ona karşı geri çekiliyorum. "Bu sefer kaçmayacağım."

Gitarımı sahnede bırakıp aşağı atlıyorum, yakındaki bir masadan dolu bir bira alıyorum, içkisini aşırđığım adamın şok olmuş yüz ifadesini görmezden geliyorum.

İtiş kakışa ulaştığımda, laf atan kişi yerde oturuyor ve bir arkadaşı tarafından destekleniyordu ve daha yakından baktığımda, bunların burada son kez laf attığım adamlarla aynı adamlar olduğunu fark ettim. *Piçler.*

Adamın kan çanağı bakışları bana doğru kayıyor. Yüzü kan revan içinde, ama beni gördüğünü biliyorum, çünkü boğuk bir sesle, "Devam et. Kıyafetlerini çıkar."

Ona doğru bir adım atıyorum ve o anda bana laf atan ya da internette beni taciz eden insanların her birini temsil ediyor.

Elimdeki bira bardağını kafasının üzerine kaldırıyorum. "Siktir git." Sonra hepsini suratına boşaltıyorum, piçin öksürüp sıçramasından, kan ve alkol karışımını ortaya çıkarmasından zevk alıyorum. *Umarım bu acıtıyordur.*

Tam o sırada Marcia beliriyor, kolumu çekiştirip kulağıma tısılıyor, "Tanrım, Elly. Bütün müşterileri korkutup kaçıracaksın." Ne olduğunu anlamadan güvenlik beni arka kapıdan çıkardı.

Ancak sokakta durduğumda, soğuk gece havası yanaklarımı ısırdığında, yüzüne bira fırlatılmasını gerçekten hak eden bir kişi olduğunu fark ediyorum.

Lydia.

Artık bu konuda bir şey yapamam. Ama ona yaptıklarının umurumda olmadığını göstermek için yapabileceğim bir şey var. Bunu atlatacak kadar büyük olduğumu. Jack'in beni çağırđıđı gibi tüm bu saçmalıkları unutabileceğimi.

bana. Ne kadar alçalmaya hazır olursa olsun, bana dokunamayacağını.

Telefonumu çıkarıp Robert Lloyd'un numarasını buluyorum ve arıyorum. Ama cevap vermeyince, bir mesaj gönderdim.

Ben: Selam Robert, ben Elly Carter. İletişime geçmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Eğer hala beni temsil etmek için görüşmek istiyorsan, bana bu numaradan ulaşabilirsin, ama ulaşamazsan da anlarım. Lütfen her iki durumda da bana haber verin.

Telefonumun çalma sesiyle uyandım, telefona ulaşmak için çabalarken ekranda Robert Lloyd ismi yanıp sönüyordu. "Merhaba, Robert." Sesim aptalca nefesli çıkıyordu.

"Elly. Sesini duyduğuma sevindim. Yine koşuya çıkacağını sanıyordum..." Sözüünü kesiyor, sonra kendini toparlıyor. "Sorunuza cevap olarak. Evet, hâlâ seni temsil etmek istiyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama ne dediğini bildiğinden emin olmalıyım. Resmin tamamını bildiğinden emin olmalıyım. "Peki ya... fotoğraflar?"

O kadar yüksek sesle ve küçümseyici bir of çekiyor ki telefonu bir an için kulağımdan çekiyorum. "Fotoğraflar umurumda değil. Onlar muhteşem. Sen de harikası. Her şey çok güzel. Hepsinden önemlisi, sesin ve şarkıların kesinlikle çok başarılı. Liste başı, Elly."

Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledi? Bu gerçekten iyi olacak mı? Kariyerimin bir gecede dumanı tüten bir bok yığınınna dönüşmemesi mümkün mü?

Bunun bir rüya olma ihtimaline karşı gülümsememek için dudağımı sertçe çiğniyorum. "Teşekkür ederim."

Bir anlık sessizlik nabzımı hızlandırıyor. "Haftalardır aramanı bekliyordum. Neden bu kadar uzun sürdü?" diye soruyor.

Yükselen gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Her şey... çok fazlaydı. Fotoğraflar, internetteki şeyler. Morali bozuldu."

"Ah." O kadar uzun süre duraklıyor ki telefonu kapatıp kapatmadığını merak ediyorum ama sonra, "Anlıyorum. Ama bu işte kalın bir deriye ihtiyacınız var. Sizi piyasada doğru bir şekilde konumlandırırdığımızda başınıza gelecek en kötü şey bu olmayabilir. Bunun üstesinden gelebileceğini bilmem gerek, çünkü gelemesen bu seni mahveder. Hazır olmalısın."

"Hazırım."

"Emin misin? Çünkü senin üzerine bahse girmeye hazırım. Arkanı kolluyorum ama karşına ne çıkarsa çıksın ayakta kalacağını bilmem gerek."

"Kalacağım. Söz veriyorum. Bunu istiyorum." Bu sefer gerçekten ciddiylim.

"Tamam. Seni işe alacağız. Amy seninle çalışmaya hevesli. Kulağa hoş geliyor mu?"

Kalbim çırpınıyor, avuçlarım terliyor. "Evet. Evet. İyiden de öte. Bunu çok isterim."

"Tamam o zaman. İrtibatta olacağım."

Telefonu kapattım ve yatağıma uzandım, anın tadını çıkarıyordum. *Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.*

Kalbim küt küt atıyor. Jack'le işleri yoluna koymamışken nasıl her şey yolunda olabilir?

JACK

"Tonunki oldukça dağınık, değil mi?" Annem sylyyor. Mutfak masamda oturuyor, önüne bir dizi magazin gazetesini serilmiş. Bir tanesinin altıncı sayfasına geçti, orada adamı çekiştirirken çekilmiş fotoğraflarım vardı.

sahne yayılıyor, Elly arka planda, hayatı buna bağlıymış gibi gitarını tutuyor.

Lansen Lüks Otellerinin varisi, utanç verici viral sansasyon Elly Carter'ı savunmak için atılıyor.

Altında Elly'nin kanlı suratına bir bira dökerken çekilmiş daha küçük bir fotoğrafı yer alıyor.

Aferin sana, El.

"Sana o kız için pişman olacağını söylemiştim," diye ekliyor annem. "Skandal. Utanç. Yüce Tanrım. şu kana bak." Görüntüyü drtklyor.

Çenemi sıkıp onu eve aldığım gerçeğine lanet ediyorum. Onun Kate olduğunu sanmıştım, yoksa kapıyı amazdım. Sanki benim kötü davranışım gelip beni azarlamak için mükemmel bir bahaneymiş gibi doğruca eve girdi ve 'iyi bir anne' olduğunu kanıtladı. Eğer çenesini kapatmazsa, onu sokağa atacağım. "nemli bir şey değil. Mahkeme dışında anlaşmaya vardık. Ona tazminat ödeyeceğim. Hak ettiğinden değil tabii."

Annem kağıdı drtklyor. "Yüzünü düzeltmek için rekonstrüktif ameliyata ihtiyaç olacağı yazıyor."

Telefonum çalıyor, ekranda Nico'nun adı yanıp sönüyor. Aramayı reddediyorum. Lydia'yla ilgili haberleri ondan duymayı bekliyordum ama

Annem buradayken bu konu hakkında konuşmak. Ona dönüp bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Tekrar söylüyorum, önemli bir şey değil. Yeniden hizalamak için burnunu kıracaklar. Ben iki kez yaptırdım."

Annem yüzünü buruşturuyor. Muhtemelen rugby oynarken burnumu kırdığım zamanı hatırlıyor. Bu spordan hep nefret etti; 'muhteşem yüzümü' mahvetmemi istemedi. "Bu konuda çok kibirli davranıyorsun. O genç adam suç duyurusunda bulunabilirdi. Saldırı. Darp. Seni tutuklayabilirlerdi. Seni mahkemeye çıkarabilirlerdi." Teatral bir şekilde gözlerini deviriyor. "Bu çok daha kötü olabilirdi. O kızın seni delirteceğini biliyordum."

"Elly hakkında aşağılayıcı bir kelime daha edersen seni bu evden zorla çıkarır ve bir daha asla içeri almam. Fikrimi değiştirmek için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yok."

Annemin yüzü turşu gibi ekşidi. "Canım. Onun hakkında kötü bir şey söylemiyordum. Kafayı sıyıran *sensin*."

Dirseğimi masaya dayadım ve onu işaret ettim. "Kes şu saçmalığı. Yeter artık. Ne demek istediğini biliyorum, *sen* de biliyorsun. Ve sana şu anda söylüyorum, eğer Elly'nin kötü bir etkisi olduğunu ya da yeterince iyi olmadığını ima edersen ya da onun hakkında saygısızca bir şey söylersen, hayatımın geri kalanını annem ve babam ölmüş gibi mutlu bir şekilde yaşayacağım."

Yüzünün rengi soldu. "Ama artık birlikte bile değilsiniz, değil mi?"

Hatırlatma karşısında içimi burkan bir his kaplıyor ama belli etmiyorum. Gerçeklerin bir duygu gösterisiyle çarpıtılmasına izin vermeyeceğim. "Alakası yok. Onu seviyorum ve hayatımın sonuna kadar da seveceğim, beni asla affetmese bile. Elly ile olan ilişkimin hatırası benim için sen de dahil olmak üzere herhangi biriyle geçirdiğim zamandan daha değerli. Onu geri almak için tüm dünyayı feda edebilirim."

Annem koltuğunda doğruldu ve ben de tiyatroya hazırlandım. Gözyaşlarına. Ama gelmiyorlar. Onun yerine, "Pekala hayatım. Seni anlıyorum. Sen aşıksın."

Lanet olsun, beni duyuyor mu? İlk defa kendi gerçeklik versiyonuyla karşılık vermiyor ve benimkini tamamen reddediyor. Muhtemelen ondan umabileceğim en iyi şey bu.

Annem beni izlerken elektrikli bir sessizlik çöküyor. Mutfak tezgahından telefonumu alıyorum, Elly'nin son şarkısını ararken onu görmezden gelmeye kararlıyım. Dün gece çaldığı şarkı. Dün yayınlamıştı.

Marchmont'taki kavgadan sonra yapmış olmalı. Özellikle gazetedeki haberlerden sonra sosyal medyada çığına döndü. Kavgı. Bütün

Lanet olası hesaplaşma.

Şarkı çok büyük olacak. Skandala karıştığı için değil, çok iyi olduğu için. İçindeki kalp kırıklığını ve acıyı hissedebilirsiniz.

Ve şu sözler.

"Son zamanlarda Lydia'dan haber aldın mı?" Annemin sesi kafama çarpıyor.

"Hayır, istemiyorum da. İlgilenmiyorum."

Annem sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve başını bir yana eğiyor. Bu bakışı iyi bilirim. *'Ben haklıyım, sen haksızsın ve benim irademe boyun eğene kadar sana bakacağım'* ifadesi.

Ama bugün bunu yapmayacağım. "Kadınlar konusunda berbat bir zevkin var anne. Lydia telefonumdan Elly'nin fotoğraflarını çaldı. Onları tüm internete yaydı. Çok gaddarca ve zalimceydi ve senin onun iyi bir eş olduğunu düşünmen aklımı başımdan aldı. Lydia Archer'la bir daha işim olacağına taşaklarımı kesip yemeyi tercih ederim."

Annemin dudakları sanki onları ağzına almak istiyormuş gibi daha da geriliyor.

Bir patlamayla onları serbest bırakıyor ve "Haklı olabilirsin." diyor.

Bir sonraki nefesimde neredeyse boğuluyordum. Az önceki ifadesini yanlış yorumlamış olmalıyım çünkü söylemesini beklediğim şey bu değildi. Hemen temkinli davranıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Telefonunu çıkarıyor, aradığını bulana kadar bir süre kaydırıyor ve sonra ekranı bana çeviriyor. Lydia'nın göz alıcı bir vesikalık fotoğrafını gösteriyor ve annem aşağı kaydırıldığında, iki polis memuru tarafından evinden çıkarıldığı ikinci bir görüntü var. "Son dakika haberi. Lydia tutuklandı."

Oldu o zaman. "Tanrım. Ne için?" Şaşırılmış gibi yaparak soruyorum.

Annemin gözleri kısıldı. "Mahrem fotoğrafları paylaşmak. Sanırım senin fotoğraflarını." Gözlerini deviriyor. "Seni ve Nico Hawkston'ı bunun üzerinde görmediğimi sanma, hayatım." Ellerimi *'bunun benimle bir ilgisi yok'* dercesine havaya kaldırıyorum ama annem görmezden geliyor. "Her zaman herkes için her şeyi düzeltmek zorundasın ve Eleanor'u söylediğin kadar çok seviyorsan... Şey. Lydia'nın bunu hak ettiğini söyleyebilirim ama tüm bunlara inanmakta güçlük çekiyorum. Çok sevimli görünüyordu. Bu konuda oldukça sarsıldım."

"Ben sarsılmadım. Bu harika bir haber. Bunu kesinlikle hak ediyor." Makalede gezindikten sonra telefonu masanın üzerinden anneme doğru kaydırıyorum. "Bana bir daha ondan bahsetme. Asla."

Annemin ağzı açılıp kapanıyor, içinden duyulabilir hava pıfları çıkıyor.

Ne kadar gülünç görüldüğüne gülmek istiyorum, ama ses dudaklarımdan çıkmadan önce dışarıda bir araba kornası agresif bir şekilde çalıyor ve ikimiz de onu dinlemek için duruyoruz. Korna tekrar çaldığında annem konuşmak için ağzını açıyor.

Kaşlarını çatarak sandalyesinden kalkıyor ve pencereye gidip dışarı bakıyor. "Dışarıda korkunç bir araba var. Korkunç turuncu bir şey."

Turuncu mu?

Vücudumun hareket ettiği gerçeğini idrak edemediğim yerimden kalkıyorum.

Annem arkamdan sesleniyor ama ben ön kapıya doğru kayıyorum, makosen ayakkabılarımdan derisi buz pateni gibi kayıyor. Kapıyı çekiştirerek açıyorum ve kalbim tekliyor, Elly'nin o lanet Lambo'dan indiğini gördüğümde bir ritmi tamamen kaçıyorum.

Geldi işte. Sonunda geldi.

En üst basamağa ulaştığında, ona dokunabileceğim kadar yakınımda duruyor, sadece birbirimize bakıyoruz. Gözlerinin mavisindeki, burnunun eğimindeki, dudaklarının soluk pembesindeki tüm altın iplikleri fark ediyorum.

Benim Elly'm.

"Marchmont'taki adam dün gece ön dişlerini kaybetti. Bunu biliyor muydun?" diye soruyor.

"Bilmiyordum," diye onaylıyorum. *Ama hiç üzgün değilim.*

Birkaç atımlık garip bir sessizlik kaplıyor ortalığı.

"İçeri girebilir miyim?" Tereddüt ediyorum ve Elly bir parça küçülüyor.

"Eğer meşgulsen

."

"Hayır, öyle değil," diye geveledim. "Seni içeri davet etmek isterdim ama annem burada." "Kim o?" Annem mutfaktan sesleniyor ve Elly'nin aynı anda kaskatı kesildiğini görüyorum.

Annemin topuklu ayakkabıları arkamdan koridora vuruyor. "Eleanor. Dönmüşsün. Ne harika bir zamanlama. Jack senin hakkında konuşmayı bırakmadı." Annem kapı aralığında tam yanıma gelene kadar adım atıyor, ikimiz Elly'nin girişini engelliyoruz. "Sanırım içeri geliyor?" Annem soruyor.

"O mu?" İşaret ederek

söylüyorum. "Eleanor," diye

düzeltiliyor annem.

Başımı sallıyorum ve kenara kayıyorum. Elly önce tereddüt ediyor ama sonra beni takip ediyor.

"Pekala," diye açıkladı annem, sanki bu tek kelime bir dizi bilgiyi özetliyormuş gibi. "Ben gidiyorum o zaman. Ben yokken uslu durmaya çalış." Gözlerini tavana doğru yuvarlıyor. "Dün gece tam bir hayvan gibiydim. Tanrım." Elly'ye dönüp ona bakmadan önce içinde bir ürperti dalgalanıyor ve

üst dudağını küçümseyici bir şekilde kıvrıdı. "Oğlumu şiddete teşvik etmemeye çalışırsanız çok memnun olurum."

Elly omuz silkti. "Jack kendi seçimlerini yapar, Bayan Lansen. Sanırım bunu biliyorsunuz."

Annem el çantasının kayışını omzunun üzerinden sıkıca geçirip gövdesini kolunun altına sıkıştırırken hoşnutsuz bir homurtu çıkarır. Elly'ye bir bakış daha attı. "Son şarkın. Gerçekten... oldukça iyi." Bu itirafı yapmak anneme acı veriyor gibi. "Sana verdiğim değerden daha yetenekliyimisin. Aferin sana."

Elly'nin çenesi düştü ve ben sessiz kalarak iltifatın içime işlemesini bekledim. Annem her zaman başarıya karşılık vermiştir. Çocukken, her zaman iyi bir şey yaparak onu kazanabilirdim. Olağanüstü bir şey yaparak. Bir ödül ya da oyun kazanarak.

Ama bu uzun sürmez, çünkü annem acımasızca dürüst değilse hiçbir şey değildir. "Sen benim seçeceğim kişi değilsin. Sanırım bunu hepimiz biliyoruz. Ama sanırım iyi geçinmeye çalışmalıyız, özellikle de Jack'i buraya getirmeye kararlıysan." Annem bana baktı. "O kesinlikle sana bağlı görünüyor."

İkimiz de cevap veremedi annem kollarını iki yana açıyor ve Elly'ye hayatımda gördüğüm en garip sarılmayı yapıyor. Sanki annem vücudunun hiçbir parçasının Elly'ninkiyle temas etmesini istemiyormuş gibi, dirsekleri sivri ve omuzları kalkık. Bu o kadar tipik bir anne davranışı ki gülesim geliyor ve Elly'nin annemin omzunun üzerinden bana bakan endişeli gözlerini görmek durumu daha da kötüleştiriyor.

Annem geri çekiliyor, sanki meseleyi tamamen bitirmiş gibi ikimize de başını sallıyor ve kapıyı arkasından kapatarak kendini dışarı atıyor.

"Bu... garipti," diyor Elly nefesinin altında.

Elly'nin iltifattan mı, kucaklaşmadan mı, yoksa annemin Elly'den 'kesinlikle hoşlandığımı' söylemesinin neredeyse onaylama gibi gelmesinden mi bahsettiğini bilmeden hiçbir şey söylemiyorum. Bu son yorum hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Annemin beni dışlamasındansa Elly'ye ne hissettiğimi kendim söylemeyi tercih ederim. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca çiçeklere binlerce sterlin harcadığımı ve Nico'nun dairesinin önündeki yolda saatlerce oyalandığımı düşünürsek, Elly'nin bilmediği bir şey değil.

Elly bir bukleyi parmaklarına doluyor, gözleri benimkilere takılıyor. "Artık internette fotoğraflarımı bulmanın gerçekten zor olduğunu fark ettim." Kıvrımı gerçekten sıkı bir şekilde bükmeye devam ediyor. Uzanıp gevşetmek istiyorum ama ona dokunmaya cesaret edemiyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

Kalbim sanki bedenimden kaçıp Elly'ninkine sıçramak istiyormuş gibi çarpıyor. "Elimden geleni yaptım, evet."

"Teşekkür ederim." Başını, *Playing Your Games'in* hâlâ hoparlörlerden aktığı mutfağa doğru eğiyor. "Bu... benim şarkım mı?"

"Evet." Ellerimi ceplerimin derinliklerine sokuyorum. "Gerçekten çok iyi. Bu...?" Soruyu sormaya dilim varmıyor.

"Senin hakkında mı? Bizim hakkımızda mı?" "Evet."

İç çekiyor. "Hepsi.... çok acı vericiydi."

Başımı sallıyorum, kabul etmek ve benim için de ne kadar acı verici olduğunu bilmesine izin vermek istemiyorum. En azından onun ne düşündüğünü öğrenene kadar.

"Çok ama çok üzgünüm El. Senin incinmeni hiç istememiştim. Olayların bu şekilde gelişeceğini hiç düşünmemiştim. Lydia'yı tahmin edemezdim."

"Kate, Derek'in videolarındaki yorumları kaldırdığını söyledi."

Suçluluk duygusu içimi sıkıyor. "Evet. Özür dilerim. I."

"Onları görseydim ya da sen bana onlardan bahsetseydin, belki Lydia'nın neyin peşinde olduğunu tahmin edebilirdim. Belki hepsini değil... ama bir kısmını. Hazırlıklı olabilirdim." Duraklıyor, omuzlarının düşmesine izin veriyor. "Keşke benden saklamak yerine bundan bahsetseydin."

"Üzülmeni istemedim." Neşesiz bir kahkaha patlattım. "Dünyayı ve içindeki tüm insanları kontrol edemediğim ortaya çıktı."

"Ama dişlerini dökebilir ve burunlarını kırabilirsin." Kımıldamıyorum.

Bu bir iltifat mı yoksa azarlama mı?

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Daha kötüsünü yapmak ister gibiydin."

Onaylamak için çenemi eğiyorum. *Evet, bağırsaklarını yere saçmak istiyordum.*

Garip bir sessizlik çöküyor ve Elly koyun postundan ceketinin koluyla oynuyor. "Lydia'nın tutuklandığını gördüm. Bunu da mı sen yaptın?"

Tereddüt ediyorum, daha fazla müdahalemden hoşlanıp hoşlanmayacağından emin değilim. Ama ona yalan da söylemeyeceğim. "Nico'nun yardımıyla, evet. Bunu yanına bırakmayacaktım. Seni incitti ve benim için bu affedilemez bir şey."

Gözleri yumuşuyor ve gerginliğimin bir kısmı kayboluyor. "Sana her zaman onun kırmızı bayrak olduğunu söyledim."

"Söyledin."

Sessizlik bizi sarıyor ama bu kez rahatsız edici değil. "Bu sabah Robert Lloyd'la konuştum," diyor Elly sonunda.

"Öyle mi?"

"Evet. Hâlâ görüşmek istiyor. Gerçekten çok hevesli. Sanırım bana inanıyor."

"Tabii ki inanıyor. Sen bir bütünsün."

Yüzü kızarıyor, gözleri bir an için benden uzaklaşıyor ve sanki konuşulmamış tüm duygularımız aramızda sessizce vızıldıyormuş gibi hava canlanıyor.

"O şarkı hakkında... oyunlar." Bunu tam olarak nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için nefesimi tutuyorum. "Her şey gerçekten bu kadar acı verici miydi? Buna değmedi mi?"

Bakışlarımı rahat olduğundan daha uzun süre tuttuktan sonra itiraf ediyor:

"Evet.

Buna değdi. Sen her oyuna değersin."

Göğüs kafesimin altında ısınan, bulanık bir his genişliyor. "Bu, kalıp oynamak isteyebileceğin anlamına mı geliyor?" Şarkısından alıntı yaparak soruyorum. "Çünkü bu hoşuma gider. Aslında buna bayılırım. Aslında kalıp oynamanı ve hiç gitmemeni çok isterim."

Ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylememek için çok fazla.

"Beni öldürse bile mi?" diye soruyor, ağzında yarım bir gülümsemeyle, ama cevap verdiğimde son derece ciddiğim.

"Dürüst olmak gerekirse, eğer seni öldürürse, ben de ölürüm. Sensiz nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum ve senden ayrı kaldığım her saniyeden nefret ettim. Acı çekiyorum. Seni düşünmediğim bir gün bile geçmedi. Ne yaptığını, ne giydiğini merak ediyorum. Ayakların çıplak mı, yoksa o aptal pembe terlikleri mi giyiyorsun? Seni özlemekten acı çekiyorum. Hayatının o önemsiz gibi görünen anlarının ben yanında olmadan geçmesini istemiyorum, çünkü benim için hiçbir şey önemsiz değildir. Hepsi çok değerli. Uyandığında, uykuya daldığında ve aradaki her lanet saniyede yanında olmak istiyorum. Yani, evet. Lütfen kal. Senden rica ediyorum... sana *yalvarıyorum*, gitme."

"Evet, lütfen" dediğinde gözleri yoğun duygularla doluydu.

Yanlış anlamış olabilirim diye nefes almaya cesaret edemiyorum ve birkaç saniyeliğine kalp atışlarımın güm güm atmasına odaklanıyorum. "Kalmak mı istiyorsun?"

"Evet. Seninle kalmak, mutlu ve başarılı olmak ve her şeyi bir kenara bırakmak istiyorum." Güzel pembe ağzını bir sırtıma böldü. "Ben buna hazırım. Tüm iyi şeylerin içeri girmesine izin vermeye hazırım. Bu sefer gerçekten hazırım."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve kendimi durduramadan onu kendime doğru çekip öpüyorum, parmaklarımı çok özlediğim buklelerine doladığımda tanıdık tadının ve dilinin benimkine değme hissinin tadını çıkarıyorum.

"Kahretsin, seni seviyorum," diyorum dudaklarımı onunkilerden ayırarak. "Beni bir daha terk etme. Artık oyun yok."

"Artık oyun yok mu?" diye nefes alıyor. "Sadece sen istersen."

O gülüyor, ben gülüyorum, öpüşüyoruz, her birimiz diğerinin sesini yutuyor. Dağınık. Mükemmel. Bu harika kadın bana ikinci bir şans verdiği için şükranla dolup taşıyorum.

"İstiyorum. Söz konusu sen olunca hep istiyorum," diyor. "Ama başka fotoğraf yok."

"Tamam." Onu tekrar öpüyorum, sonra ağzına doğru fısıldıyorum. "Yine de bilmen gereken bir şey var."

"Neyi?"

"Bütün prezervatiflerimi yaktım."

Gülüyor. "Umurumda değil." Dudaklarımız tekrar buluşuyor ve öpüşmemiz aynı anda hem duygusal, hem çılgınca, hem de sakinleştirici oluyor. "Seni seviyorum," diyor ayrıldığıımızda. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Tek bir saniye bile. Senden nefret ettiğim zamanlarda bile seni sevmeye devam ettim."

Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum. Elly'nin tekrar kollarımda olması kadar iyi hissettiren bir şey var mı? Kendimi buna layık hissetmiyorum. Ona. O benim için fazla iyi, ama bunu kabul ediyorum çünkü bu kadın ruhumun derinliklerine işlemiş ve onsuz yıkılmış durumdayım.

"Ama bana bir daha asla yalan söyleyemezsin," diye ekliyor Elly.

"Söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Seni seviyorum. Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim ve asla sevmeyeceğim. Sen benim hayatımı değiştirdin, El. Sen *beni değiştirdin*. Seninle olmak yaşadığım en harika deneyimdi ve yemin ederim bunu bir daha asla tehlikeye atacak bir şey yapmayacağım. Kendimi senin mutluluğuna adayacağım. Senin refahına. Senin güvenliğın. Ben-"

Parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Anlıyorum, Lansen. Beni seviyorsun ve üzgünsün." Beni dudaklarımdan sertçe öpüyor. "Seni tüm kalbimle affediyorum. Şimdi... fikrimi değiştirmeden önce beni becer."

Ne? Ona bakmak için geri çekiliyorum, ama o güzel bir kıkırdama çağılayanına dönüşüyor.

"Benimle alay etme," diye törpüledim, sonra omuz silktim. O burada olduğu sürece hiçbirinin önemi yok. "Aslında, benimle ne istersen yap. Ben seninim, bedenim ve

ruh."

"Alay etmekten bahseden kim?" Elimi tutuyor ve beni merdivenlere doğru çekiyor. "Ben yüzde yüz ciddiym. Seni seviyorum, seni özledim ve sana ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyorum. Zaten kapına kadar geldim. Daha ne istiyorsun? Gidip bir hafta boyunca arabanın içinde uyuyabilir miyim?" Camdan dışarı, o aptal turuncu Lambo'nun park edildiği yeri işaret ediyor.

Yarım bir kahkaha boğazımda düğümleniyor. "Seni kesinlikle hak etmiyorum." Sırıttıyor. "Hayır. Ama kendimi cömert hissediyorum."

"O zaman ben dünyanın en şanslı adamıyım. Hayatımın sonuna kadar her gün sana tapacağım. Seni seviyorum, Elly Carter." *Bir daha asla bırakmayacağım.*

Kollarımda yumuşuyor ve gözlerindeki bakış içtenlikle cevap veriyor: "Ben de seni seviyorum Jack Lansen. Her zaman. Sonsuza dek."

EPİLOG

"F Kahretsin, bu bir albüm kapağı," diyor Seb, elindeki kanıt resme bakarak.

"K e n d i n i tutmuyorsun, bu kesin," diye onaylıyor Nico, gözlerini Seb'in omzunun üzerinden.

Bu akşam hepimiz Marchmont Arms'da, doğal ışık alan zemin katta toplandık. *Artık benim için bodrum yok.*

Masanın altında Jack elimi sıkıyor. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor. Ben de ona karşılık veriyorum ve boştaki elimle prova kapağına uzanıyorum. Jack'in piyanonun üzerinde uzanırken çektiği fotoğraflardan birini kullandık. En zevkli olanıydı ve düzenlenmişti, bu yüzden pornoya layık olmaktan ziyade şık görünüyordu. Parmağımı albüm başlığının üzerinde gezdiriyorum, "*Indecently Exposed*".

"Evet, artık kendimi tutmuyorum," diyorum, göğsümde yeni bir amaç duygusu kabarıyor. *Ben de kendimle gurur duyuyorum.*

Yeni şarkıları yarın yayınlıyorum, kutlama yapıyoruz. Robert Lloyd ile anlaştım ve bana neredeyse anında bir plak anlaşması ayarladı. Görünüşe göre benimle anlaşma yapmak için can atıyorlardı çünkü skandalım bir kabus değil, bir halkla ilişkiler rüyasıydı. Fotoğrafların harika olduğunu ve onları pazarlama amacıyla kullanmamız gerektiğini söyleyip duruyordu. Bunu anlamam biraz zaman aldı ama haklı olduğu ortaya çıktı.

Şu anda bir milyondan fazla online takipçim var ve bu sayı her geçen gün artıyor ve bunun büyük bir kısmı o çıplak fotoğraflarla ilgili yaşananlardan kaynaklanıyor. Nico'nun partisinde Amy Moritz ile şarkı söylemek yardımcı oldu ve ben de

İlkbaharda Wembley Stadyumu'nda sahneye çıktığında. Çılgın bir yıl oldu ve kariyerim patladı. Bunu asla tahmin edemezdin.

"Kahretsin, bir tane daha olmasın. Bu bir kabus," diyor Nico, dışarıda bekleyen bir fotoğrafçıya eliyle işaret ederek. Bir içki menüsünü kaldırıyor ve yüzünü örtmek için kullanıyor. "Böyle devam ederse seninle takılmayı bırakmak zorunda kalacağım."

Kate gözlerini devirir. "Saçmalama, seni bazen takip etmiyor değiller ya."

Nico irkilir. "Bu şekilde değil, etmiyorlar."

Jack ayağa kalkıyor, ben de onu durdurmak için kolundan tutuyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

Başını pencereye doğru salladı. "Ondan kurtulmaya." Ona zahmet etmemesini söylemek üzereydim ki fikrimi değiştirdim.

"Ben de seninle geleceğim," diyorum ama aslında '*diğerlerinden biraz uzaklaşalım*' diyorum ve Jack'in ne demek istediğini tam olarak anladığını görebiliyorum çünkü gözleri açılıyor.

"Hadi o zaman," diyerek beni yerimden kaldırıyor.

Diğerleri sohbet etmekle o kadar meşguller ki Jack ve ben dışarıdaki fotoğrafçının aksi yönünde gözden kaybolduğumuzu fark etmiyorlar. Jack'i arka kapıdan dışarı çıkarıyorum.

Sıcak bir yaz akşamı. Altı aydır birlikteyiz ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adamın o olduğunu ayak parmaklarıma kadar biliyorum. Jack beni arka sokakta kendine çekiyor ve bunca zaman geçmesine rağmen yıpranmamış bir vahşilikle öpüyor. Hâlâ birbirimiz için her zamanki kadar istekliyiz.

"Beni şaşırtıyorsun," diye fısıldıyor öpüşmemizden geri çekilirken. "Başardığın onca şeye inanamıyorum."

"Bundan kendine pay mı çıkaracaksın?" Cevap veriyorum, ses tonum alaycı. "Azıcık bile değil. Hepsi senin eserin."

Onu tekrar öptüm. "Seni seviyorum. Bunu sensiz asla yapamazdım." "Ben de seni seviyorum." Dudaklarıma karşı sırtıyor. "Başka neyi seviyorum biliyor musun?" "Neyi?"

"Giydiğin bu küçük imzalı etekleri." Eli uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor ve vücudumdaki her bir arzu zerresinin onu karşılamak için eğildiğini hissediyorum. Tenim dokunuşunun altında alev alev yanıyor.

Bir inilti çıkarıyorum. "Eğer gerçekten ünlü olursam bunu yapmayı bırakmak zorunda kalacağız. Herkesin içinde böyle takılamayız."

"Burası halka açık bir yer değil," diyor Jack, boş ara sokağı tarayarak. "Yine de pek sağlıklı sayılmaz." Etrafımızdaki boş şişelere ve endüstriyel çöp kutularına bakıyor. "Bence daha iyi bir şeyi hak ediyorsun."

"Öyle mi?"

Benden uzaklaşıyor ve ceketinin cebinden bir tomar kâğıt çıkarıp başparmağıyla parmağı arasında sallıyor.

"Nedir o?"

"Uzatılmış kira kontratınız." Diğer elini cebine sokup bir çakmak çıkardı ve çakmağı çakarak alevini ortaya çıkardı. "Benim yanıma taşın. Resmen."

Gülüyorum. "Zaten seninle yaşıyorum." Kira kontratım bittiğinde Jack'le kaldım ama kira ödemeye devam edebilmek için ondan bir belge hazırlamasını ve kontratımı uzatmasını istedim. Bu benim bağımsızlığımı kazanma yolumdu ve her ay zamanında ödedim.

"Biliyorum. Ama her zaman lanet olası evrak işleri araya giriyor ve ben bunu istemiyorum." Alevin kâğıda yaklaşmasına izin verdi. "Ne diyorsun? Benimle yaşa. Benimle kal. Kız arkadaşım olarak, kiracım olarak değil. Ben çok ciddiyim. Seni sonsuza dek istiyorum."

Gülüyorum ve tüm belgenin yanmasına izin vermeden hemen önce kabul ediyorum, alevler parmaklarına çok yaklaştığında kâğıtları sokağa bırakıyor.

"Ha!" Jack üzerine bastı. "Artık benimsin," diyor ve beni kucağına çekip öyle şiddetli öpüyor ki dudaklarım saniyeler içinde acıyor. "Bir gün seninle evleneceğim."

Derimin altında kıvılcımlar patlıyor. "Benimle evlenmek mi?"

"Elbette. Sen benim ruhumun diğer yarısısın. Her ne kadar gülüp eğleniyor olsak da ve bu ne kadar eğlenceli olsa da, benim de ciddi olduğumu bilmeni istiyorum. Bu işte uzun vadede varım."

Beni usulca ama tutkuyla öpüyor, öpücükten nefesi kesilmiş bir halde geri çekilirken yüz ifadesi muzipleşiyor ve "Burada sevişebilir miyiz?" diyor.

Tam o sırada ara sokağın diğer ucunda elinde uzun lensli kocaman bir kamerayla bir fotoğrafçı beliriyor.

"Olmasa iyi olur," diyorum ama Jack'in elini tuttuğumda kulaktan kulağa gülümsemekten kendimi alamıyorum ve birlikte arka sokakta iki çocuk gibi gülerek ve çığlık atarak koşuyoruz.

"Sen..." Birkaç sokak ötede durduğumuzda Jack nefes alıyor. "Tüm dünyada senin gibi biri yok. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Gülüyorum. "Bu senin kocaman-"

Sözümü kesmek için parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Olmaz. Eğer bunun sadece sikimle ilgili olduğunu söylersen, seni omzuma atar ve eve taşıyım."

"-çük," diye kışkırtıyorum.

"İşte bu," diyor ve bana doğru hamle yapıyor. Ulaşamayacağım şekilde dönüyorum ama uzun bir adım atıyor ve iki adımda beni kollarının arasına alıp yerden kaldırıyor. Bir çığlık atıyorum ve bacaklarımı kalçalarına, kollarımı da boynuna doluyorum.

Bu şekilde tam olarak omzunun üzerinde değilim ama bu daha iyi çünkü bu pozisyonda, "Şimdi başın belada," diye hırladığında yakışıklı yüzünü görebiliyorum.

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve öpücük bu sefer yumuşak ve şefkatli, arkasındaki tutku her geçen saniye artıyor. Kalbinin gömleğinin içinden göğsüme doğru çarptığını hissedebiliyorum. *O beni seviyor.* Her bakışında, her dokunuşunda, onunla geçirdiğim her anda bunu biliyorum.

Hayatın bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum.

Ona bakarken alt dudağımı ısırarak geri çekiliyorum. "Bu belanın en iyi türü."

Bana onaylayan bir bakış attı. "Hadi eve gidip oynayalım." Hiç vakit kaybetmeden cevap veriyorum. "Evet, lütfen."

"Bütün gün mü?" diye soruyor.

"Bütün gün," diye onaylıyorum. "Her gün. Hayatımın geri kalanı boyunca. Seni seviyorum, Jack Lansen."

"Seviyor musun?"

"Evet. Eminim. Yüzde yüz," diye cevap veriyorum ve kesinlikle ciddiylim.

SON

Want More Jack and Elly?

Jack ve Elly'nin birlikte geçirdikleri ilk Noel'de neler olduğunu öğrenmek ister misiniz?

Bonus Sahneye [buradan](#) erişin

Worth Every Risk

Hawkston Milyarderlerinden daha fazlasını istiyorsanız, 3. Kitap Her Riske Değer'in e-kitabını [buradan](#) ön sipariş verebilirsiniz. Bu hikayeyi çok seviyorum ve sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Kitap 13 Şubat 2025'te yayınlanacak. Basılı kitapları da o zaman satışa sunulacak.

Afterword

Her Oyuna Değer'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım bu deneyimden keyif almışsınızdır. Yaratıcı çalışmaları dünyaya sunmak her zaman sinir bozucudur, bu yüzden desteğiniz için inanılmaz minnettarım.

Eğer bir dakikanızı ayırıp yorum bırakırsanız, gerçekten minnettar olurum. Ya da sadece avazınız çıktığı kadar kitap hakkında bağırın (tercihen sosyal medyada, ama dürüst olmak gerekirse sesiniz çıktığı sürece seçici değilim). [Kitabı burada bulabilirsiniz.](#)

Şaka bir yana, okuyuculardan haber almayı her zaman çok seviyorum, bu nedenle aşağıdaki sayfada listelenen yerlerden herhangi birinden bana veya [buradan posta listeme katılın](#). ulaşmaktan çekinmeyin

KEEP IN TOUCH WITH RAE

Facebook'taki [Rae's Romantics](#) adlı okuyucu grubuma katılarak kitaplarım ve karakterlerim hakkında tartışabilir, yeni çıkan kitaplarım hakkında bilgi alabilirsiniz.

Beni web sitemde de bulabilirsiniz www.raeryder.com [Instagram](#)

[@raeryderauthor](#)

[Tiktok @raeryderauthor](#)

Acknowledgements

Bu sefer kısa ve keskin tutacağım. Bir taslak, bir sürü insanın yardımı olmadan asla bir kitaba dönüşmez. Kitap koçum Emily, editörüm Sarah ve ona gönderdiğim alıntılar her zaman okuyan ve son dakikada (genellikle bir bölümü yeniden yazdığım veya düzenlemeyi 'bitirdikten' sonra bile bir şeyi değiştirdiğimde) onları şekillendiren Sido (diğer adıyla SE Bouvier). Birçok kez hayatımı kurtardın.

Kitaplarımı sosyal medyada pazarlamak için sürekli telefonumda olmama katlanan kocama ve çocuklarıma. Bu kötü bir alışkanlık (ve acı verici bir zorunluluk). Tüm bu yazma çabası dikkatimi sizden istediğimden daha fazla uzaklaştırdığı için üzgünüm. Hepinizi çok seviyorum. Bir gün, elimden geldiğince dış kaynak kullanacağım, böylece sizinle birlikteyken daha fazla var olabileceğim.

Ve bu yolculukta bana yardımcı olan tüm beta okuyuculara ve ARC okuyucularına. Zamanınız, heyecanınız, geri bildiriminiz ve düşünceleriniz için çok ama çok teşekkür ederim. Hepinize minnettarım.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

